

Giới thiệu Tru Tiên: Luân Hồi

Tác phẩm nổi bật Tru Tiên: Luân Hồi của Tiêu Đình được coi là Tru Tiên 2 - tiếp nối theo Tru Tiên, tác phẩm tiên hiệp cổ điển nổi tiếng nhất hiện nay trên mạng Internet do tác giả Tiêu Đình sáng tác...Sau khi cuộc đại chiến ở Thanh Vân Sơn kết thúc, Thanh Vân Môn sụp đổ, trải qua hàng nghìn hàng vạn năm, giờ đây Thần Châu Hạo Thổ đạo pháp cường thịnh, người người tu chân.

Thiệu Cảnh là một trong những đệ tử của Thanh Vân Môn còn sót lại trong cuộc chiến năm xưa, lưu lạc giang hồ, mang trên mình sứ mệnh khôi phục Thanh Vân Môn. Nhưng để hoàn thành sứ mệnh huyền huyền mà các bậc trưởng lão Thanh Vân Môn giao phó, Thiệu Cảnh phải trải qua những gì? Khó khăn nào đang chờ đợi Thiệu Cảnh?

Thiệu Cảnh được coi giống như là Trương Tiểu Phàm - Nhân vật nam chính trong bộ truyện online hay Tru Tiên đình đám sau một lần Luân Hồi chuyển kiếp, sẽ làm gì trước sứ mệnh lịch sử của mình?

Và liệu anh có còn được gặp lại Bích Dao - người đã hy sinh vì anh và Lục Tuyệt Kỳ - Người đã hết lòng yêu anh cả cuộc đời?

Tất cả sẽ được giải đáp trong phần hai của bộ truyện Tru Tiên với tựa đề Luân Hồi, xin mời các bạn đón đọc!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tự Chương + Thiệu Cảnh (1)

Núi hoang, ngôi miếu đổ nát, trời tối đen như mực, gió núi lay động rừng cây, tiếng xào xạc từ thật xa truyền đến quanh quẩn trong ngôi miếu rách nát thê lương, bóng mờ chập chồn đung đưa, tượng thần tàn tạ đến không chịu nổi cô độc trong bóng tối. - U...Tiếng rên rỉ yếu ớt của một người đàn ông vang lên từ góc tối của ngôi miếu đổ. Người này trở mình, sau đó có một bóng người vụt tới đứng sát lại bên cạnh ông ta, thấp giọng nói: - Sư phụ, người tỉnh rồi sao? Người đàn ông kia lẩm bầm mấy tiếng không rõ ràng lắm, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, nói: - Tiểu Hảo Tử, ta nghĩ, ta sắp chết rồi. - ...Ồ.Người đàn ông kia chờ một lát, nào ngờ ngoài một tiếng "ồ" ra, rốt cuộc cũng không nghe được thêm lời nào, lập tức giận dữ, quát lớn: - Đồ đệ bất hiếu, sư phụ sắp chết rồi, tại sao ngươi vẫn thờ ơ?- Sư phụ, nếu như mỗi ngày người đều nghe sư tổ nói chừng mười lần mấy câu như "sắp chết, sắp chết" thì cũng sẽ như vậy thôi.- Bốp!Một tiếng giòn vang, người kia vỗ lên đầu đồ nhi, tức giận nói: - Không được phép nói xấu sư tổ ngươi. Dừng lại một lát, người kia lại thở dài, nói xa xôi- Đáng tiếc, ngây ngô sống trên cõi đời này, đến lúc chết ngay cả thứ thích nhất...- Đây.Đồ nhi ở bên cạnh nói một câu đơn giản rồi đưa một thứ tới, người kia vươn tay ra sờ sờ, bàn tay đưa qua đưa lại rồi lập tức phản ứng, cười lên ha hả, mở nút bầu rượu này ra rồi đưa lên miệng uống ừng ực một ngụm lớn, lúc này mới vô cùng thỏa mãn đặt xuống, thở dài: - Vị thật tuyệt, bây giờ ta có chết cũng không tiếc.- Ồ...Người kia liếc mắt trong bóng tối, nói: - Ngươi lấy rượu này ở đâu?- Trộm trong quán rượu trong thôn nhỏ ở dưới chân núi.- Là trộm sao...Người kia giãy dụa một lát, quay đầu lại nhìn thẳng bé ở bên cạnh muốn nói lại thôi, ông ta chần chờ một lát, đưa bầu rượu lên miệng uống thêm một hớp rồi mới cười khò: - Ủ, Tiểu Hảo Tử, chuyện đó, sau này cố gắng đừng đi ăn trộm nữa.Tiểu hảo tử giương mắt nhìn vị sư phụ không có chút sức thuyết phục nào, nhún vai nói: - Con biết rồi.Người đàn ông kia lại uống thêm hai hớp, đột nhiên lớn tiếng ho khan rất kịch liệt, thậm chí ngay cả thân thể cũng không ngừng co quắp theo tiếng ho khan. Tiểu Hảo Tử vội vàng tiến tới, đứng ở phía sau miễn cưỡng ôm lấy thân thể của sư phụ, vô nhẹ nhàng vào sau lưng để giảm bớt sự đau đớn cho ông ta. Nhưng người đàn ông vẫn ho khan kịch liệt, qua một lúc lâu mới dừng lại, chỉ thấy ông ta thở hổn hển từng ngụm lớn, một lúc lâu sau mới rên rỉ được một câu: - Mẹ nó, xem ra lần này ta thực sự phải chết rồi.Tiểu Hảo Tử không lên tiếng mà chỉ đỡ người đàn ông nằm xuống, sau đó chính mình cũng nằm xuống bên cạnh ông ta. Trong gian phòng rách nát bốn bề đều bị gió lạnh như băng lùa vào khiến người ra run rẩy, chỉ có nơi hai thân thể dựa sát vào nhau là còn có chút ấm áp. Sư đồ hai người trong chốc lát đều không nói gì, trong bóng tối chỉ có tiếng thở dốc nặng nề và tiếng kêu rầu rĩ của loại côn trùng không biết tên văng vẳng bên ngoài phòng. - Sư phụ.Qua một lúc lâu, tiếng Tiểu Hảo Tử vang lên trong bóng tối. - Không còn thuốc chữa sao?Người đàn ông kia cười một tiếng, nói: - Có chứ, tại sao lại không có thuốc chữa chứ? Ta cũng không mắc phải bệnh nan y gì, cũng không phải trúng kịch độc không thể giải. Nếu như có người tu chân có đại thần thông cứu giúp, hoặc là cho ta thiên tài địa bảo, được liệu trân quý gì đó để cứu mạng, ta đương nhiên có thể sống tiếp.Tiểu Hảo Tử yên lặng trong bóng tối. Người đàn ông ngừng đầu lên rót chút rượu cuối cùng trong bầu vào bụng, sau đó không khỏi tiếc nuối ném bầu đi, thở hổn hển mấy hơi rồi nói: - Tiểu Hảo Tử, ta sắp chết, trước khi chết ta có mấy lời muốn nói với con. Tiểu Hảo Tử: - Ồ...Người đàn ông kia tức giận mắng: - Mẹ nó, trước kia mỗi lần lão tử xem kịch đến đoạn sinh ly tử biệt thế này, con cháu, người thân hầu hạ ở một bên đều khóc đến chết đi sống lại, tại sao hàng ngày ta lại phải trông thấy bộ dạng thế này của ngươi chứ?Tiểu Hảo Tử im lặng một lát rồi nói sâu xa: - Người chết như đèn tắt, chết sớm đâu thai sớm, không phải đây vẫn là câu nói cửa miệng thường ngày của sư phụ sao? Hơn nữa con thấy cuộc sống kiếp này của sư phụ thật sự quá kém, nếu như sớm vào luân hồi, chưa biết chừng còn có thể hưởng phúc sớm hơn đó.Người đàn ông kia thiếu chút nữa bị những lời này của đồ đệ làm nghẹn chết, trợn trừng mắt lên nhìn một lúc lâu, khó khăn lắm mới hòa hoãn lại được, khoát tay cười khò: - Bỏ đi, dù sao bộ dạng ban đầu khi ta nhặt được ngươi cũng đã cổ quái thế này rồi. Ủ, ta đã nói với ngươi rồi, người có chết cũng không sao nhưng không thể quên mất tổ tông, mặc dù sư phụ lộn lộn quá kém nhưng năm đó tổ tông của chúng ta từng là đại danh鼎鼎...Nói được vài câu, người đàn ông kia lại bắt đầu ho khan, thở dốc. Nhìn ông ta thở dốc như tựa như một ống bễ cũ nát, Tiểu Hảo Tử thở dài, nói tiếp lời của ông ta: - Tổ tiên của chúng ta vốn là Thanh Vân môn, là đại phái tu chân đứng đầu thiên hạ một ngàn năm về trước, sau đó sư môn suy bại, bị hủy trong tay Thánh Linh cung của ma đạo, đệ tử chết đến tám chín phần mười, ngay cả linh sơn phúc địa do tổ sư khai phá ra cũng bị cướp mất, trở thành địa bàn của bọn chúng.Người đàn ông kia lại thở dốc một lúc, đến khi hơi thở ổn định lại mới nói tiếp: - Đúng vậy, thảm họa năm đó thực sự là nghĩ lại vẫn thấy sợ... Thời gian đã quá lâu, chúng ta không nhắc đến nữa. Dù sao từ đó về sau, những đệ tử của Thanh Vân môn may mắn chạy thoát đã truyền thừa lại rất nhiều chi nhánh. Chi nhánh Lưu Vân thai của chúng ta có nhân khẩu ít ỏi, lại không có một nhân tài nào, cuối cùng đều giống như sư phụ của ngươi, đã không còn không biết xấu hổ nhắc đến chuyện báo thù gì đó, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, ai còn nhớ được những chuyện xưa năm đó nữa. Chẳng

qua gần đây có nghe nói chi nhánh Cửu Tiên phong xuất hiện một nhân vật rất lợi hại, ừ, ngày đó uống nhiều rượu nên cũng không nghe được rõ ràng lắm...Tiểu Hảo Tử ngồi bên cạnh nghe, chỉ thấy tiếng thở dốc của người đàn ông này càng lúc càng gấp gáp, dường như không giống với mọi khi, trong lòng không khỏi hơi lo lắng, không nhận được nói nhỏ: - Sư phụ, người đã mệt rồi, hay là nghỉ ngơi một lát trước đi? Người đàn ông cười khan một tiếng, giọng nói khàn khàn còn khó nghe hơn cả khóc, bàn tay run rẩy vươn ra lục lọi bên hông, sau đó lấy một cái túi nhỏ bằng vải xám ném cho hắn, nói: - Chiếc túi Lưu Vân này là vật truyền thừa duy nhất của môn phái, nhưng thứ còn lại đều đã bị đệ tử không ra gì là ta đòi lấy rượu uống hết rồi. Ài, không biết khi xuống dưới Cửu U Hoàng Tuyền, tổ sư của ngươi có lỗi ta ra đánh một trận hay không. Tiểu Hảo Tử ngồi im lặng trong bóng tối một lát, sau đó chậm rãi vươn tay ra nhận lấy. Người đàn ông kia lẩm bẩm mấy tiếng như đang tự trách mình, sau đó lại oán giận, nói: - Lại nói tiếp, ban đầu khi gặp phải biến cố, những đệ tử của các chi nhánh khác khi chạy trốn cũng đều cướp đoạt bảo bối mang theo, nếu không phải công pháp tu hành tuyệt thế thì cũng là linh bảo kinh thiên động địa, hoặc là linh đan diệu dược, thiên tài địa bảo hiếm thấy trong nhân gian. Thanh vân môn kia là danh môn ngàn năm, bên trong cất giấu nhiều đến mức nào, của cải đương nhiên có rất nhiều, nhưng tổ sư của Lưu Vân thai chúng ta lại chỉ là một con một sách có đạo hạnh thấp kém, người khác đi tranh đoạt linh dược, bảo bối, người lại một mình chạy đi lấy một túi sách lớn trở về.- Khụ khụ, người nói xem, đi đoạt sách cũng không sao, những thứ bí tịch, cổ phổ, kỹ phương kia, thứ nào cũng đều giá trị ngàn vàng, cho dù không lấy được công pháp tu hành tuyệt đỉnh, vậy thì tùy tiện lấy quyển sách như luyện đan, trận pháp, phù triện, luyện khí, luyện bảo cũng được rồi. Đẳng này người lại làm ngược lại, lấy một đống những quyển sách tầm thường, không có chút tác dụng, không hợp lẽ thường, không giải thích được nào là Thiên Hạ Hoa Thảo toàn thư, Yêu Thú chí, Bác Vật tập, Kỳ Thạch ký trở lại...Người đàn ông kia nói đến đây liền không khỏi hơi kích động, xem ra sự oán giận này đã ẩn giấu trong lòng nhiều năm, khó khăn lắm mới nói được một lần khiến tinh thần cũng khá hơn nhiều, ngay cả trận ho khan cũng dừng lại. Tiểu Hảo Tử ngồi im lặng ở bên cạnh, không biết có phải bị sư phụ trắng trợn oán giận tổ sư khiến cho sợ hãi hay không. Người đàn ông lại nhai oán giận một lát rồi mới ngừng lại, quay sang nhìn Tiểu Hảo Tử, thở dài: - Tiểu Hảo Tử, ngươi đi theo sư phụ như ta không được chỗ tốt gì mà đau khổ cũng phải chịu không ít, cho dù hiện giờ sắp chia ly nhưng trừ một túi sách vỡ rách nát ra, ta cũng không có gì để cho ngươi cả. Chẳng qua sư phụ sắp chết rồi, ngươi cũng đừng so đo, đến ngày giỗ của ta, ngươi phải nhớ kỹ thắp hương rót rượu cho ta đó. Tiểu Hảo Tử: - ... Biết rồi, sư phụ. Người đàn ông cười cười, đột nhiên đưa tay ra xoa đầu đứa bé, giọng nói trở nên nhu hòa, thấp giọng nói: - Tương lai chỉ còn mình ngươi sống trên đời, phải biết cẩn thận một chút. Thân thể Tiểu Hảo Tử run rẩy, không nói một lời. Người đàn ông nhìn nó, nói: - Nghĩ gì thế? Giọng nói của Tiểu Hảo Tử hơi nhe nhẽo, nói: - Sư phụ, con muốn đi xem "Thương Hải Nhật Xuất" mà trước đây người đã từng nói.- Ừ, là thứ đó sao. Người đàn ông cười, ho khan mấy tiếng rồi nói tiếp: - Thần Châu mệnh mông, trải dài hàng tỷ dặm, cả đời của người phạm cũng chỉ thăm dò được chút ít mà thôi. Thương Hải Nhật Xuất kia đứng đầu trong bảy đại kỳ cảnh của Thần Châu, ở tại Bồng Lai tiên sơn tí xa ngoài biển rộng, tận cùng phía đông của Thần Châu, ta cũng chỉ nghe nói qua mà thôi. Chưa nói đời này ngươi sẽ không thể đi đến được bờ biển cách đây cả tỷ dặm, cho dù đến được biển rộng, trên Bồng Lai tiên sơn kia còn có tông phái cực lớn của tu chân giới, ngươi đi lên bằng cách nào?- Nghe lời sư phụ được không? Phải sống sót cho tốt, gặp việc khó khăn gì, chỉ cần da mặt dày một chút, nhẫn nhịn một chút thì sẽ qua. Ngươi xem những năm qua, không phải hai người chúng ta đều sống như vậy, hết ăn rồi lại uống sao? Người khác đánh chửi, chúng ta không có bản lĩnh chống lại thì cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng. Ông ta hít thật sâu, nói nhỏ: - Phải sống cho tốt, biết không, Tiểu Hảo Tử? Tiểu Hảo Tử im lặng hồi lâu rồi mới nói: - Biết rồi, sư phụ. Người đàn ông thở dài một hơi rồi nằm xuống mặt đất. Không biết tại sao, dường như sau trận kích động vừa rồi, tinh thần của ông ta lại uể oải xuống rất nhanh, thấp giọng nói: - Thật là mệt mỏi, ta phải nghỉ một lát thôi. Ông ta im lặng một lát, đột nhiên lại tự nhủ: - Đáng tiếc, năm đó sư phụ thường nhắc đến Tru Tiên với ta, đời này ta lại không được nhìn đến... Tiểu Hảo Tử nói: - Ngủ đi, sư phụ, trời sáng con sẽ gọi người dậy, sau đó lại đi kiếm rượu cho người uống. Người đàn ông nhếch miệng cười, nhắm mắt lại, nói: - Tốt. Sau đó nhẹ nhàng khép miệng rồi chợt cười khan: - Ô, nếu như không còn cách nào khác, ngươi đến quán rượu dưới chân núi kia cũng được. Tiểu Hảo Tử liếc mắt trong bóng tối, hơi bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, nói: - Con biết rồi.- Ha ha. Người đàn ông mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Bên ngoài ngôi miếu đồ nát trên núi hoang, gió núi càng lúc càng mạnh, thanh âm thê lương bi ai, cả trời đất đều xơ xác tiêu điều. ----oOo----Trời đã sáng. Vầng mặt trời nhô lên từ phương đông, ánh nắng ấm áp phủ xuống cả vùng đất này, vạn vật dường như cũng dần tỉnh lại, mây trắng lướt nhẹ, cánh hoa nở rộ, sương đọng trên cỏ, ngay cả con gió nhẹ thổi qua cũng mang theo hương cỏ thơm thoang thoảng khiến người ta không nhận nổi muốn hít sâu từng ngụm thoải mái. Trên núi hoang, trong ngôi miếu đồ nát, thiếu niên quần áo rách tả tơi dựa lưng về phía thân thể sư phụ, không nhúc nhích nhìn thế giới bên ngoài đang dần sáng lên, tựa như không hề có cảm giác gì. Chỉ là cũng không phải hắn đang ngủ say, trái lại con mắt hắn đang mở rất lớn, khác với bộ dạng lờ lờ rách nát, ánh mắt của hắn lại vô cùng trong sáng, khuôn mặt cũng xem như thanh tú của hắn thể hiện ra sự trưởng thành không phù hợp với tuổi tác. Nếu là người khác, từ nhỏ vẫn luôn lưu lạc góc biển chân trời với một người sư phụ như vậy, trải qua cuộc sống bữa no bữa đói, thường xuyên bị người đời xem thường, mỗi ngày đều giãy dụa cầu sinh, đương nhiên cũng sẽ trưởng thành hơn rất nhiều. Trời đã hừng sáng từ lâu nhưng hắn vẫn không xoay người lại, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng như thế, rất lâu không thay đổi. Phía sau hắn, người đàn ông trước đây vẫn tỉnh lại thật sớm, lắc đầu thở dài rồi kiếm rượu uống, hôm nay cũng yên lặng không có động tĩnh gì. Thân thể hai người dựa sát vào nhau, chút ấm áp đã nhẹ nhàng tan đi từ tối hôm qua, hôm nay, một chỗ ấm áp, một chỗ lạnh như băng. Trong ngôi miếu đồ nát, bức tượng thân một nửa người đã bị sụp đổ vẫn yên tĩnh ngồi trên đài hoa sen chỉ còn lại vài cánh hoa, không để ý đến đủ loại buồn vui ly hợp của thế gian này, nơi xa, mây trôi mây trắng nhẹ nhàng trôi qua, gió núi phất phơ khiến rừng cây lay động xào xạc. Hôm nay, thời tiết có vẻ tốt. - Bịch! Trong ngôi miếu đồ nát, thân thể đứa trẻ kia cuối cùng cũng chết lặng đến không thể chống đỡ nổi, ngã về phía sau, sau đó, bàn tay hắn chạm phải khuôn mặt của người đàn ông. Nơi chạm vào, lạnh lẽo như băng. Theo truyền thuyết vào thời sơ khai của vũ trụ, mọi vật hỗn mang, đất trời khó phân, âm dương lẫn lộn. Khi đó có cự thần Bàn Cổ sinh ra, khai thiên tích địa tạo ra trời đất mệnh mông, chúng sinh ngày hôm nay. Trời đất bao la, thay đổi khôn lường, trên có trời xanh dưới có thổ địa, kiếp phù du như mộng, năm tháng trong nhân thế lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ trôi đi, mờ mịt mà không biết dấu vết. Bãi biển nương dâu, người đời sau nhìn lại dường như cũng chỉ là thay đổi như lật bàn tay. Cho dù là danh môn vô cùng phồn hoa hưng thịnh, nhân vật kiệt xuất từ ngàn năm trước hôm nay cũng đã sớm trở thành hoa cúc theo nước chảy về đông không thấy bóng dáng, chỉ khi người đời sau đọc sách lúc rảnh rỗi, ngẫu nhiên tưởng nhớ lại mới cảm thấy thờ dài mấy tiếng. Truyền thuyết từ xưa, phía trên bầu trời có Cửu Thiên Tiên Giới, bên dưới mặt đất là Hoàng Tuyền Minh Phủ, chỉ là chưa có ai từng ra mắt nên ngàn vạn năm nay cũng chỉ truyền lưu sâu kín trong chốn hư vô mờ mịt. Chỉ có mảnh đất Thần Châu vô biên vô hạn, mệnh mông vô cực với hàng tỷ sinh linh cùng sinh sống này vẫn phồn vinh hưng thịnh cùng với trời đất. Thế gian hôm nay đạo pháp thịnh vượng, người người hướng tới đại đạo trường sinh, mơ tưởng siêu thoát luân hồi, thuyết tu tiên cũng vì vậy mà càng ngày càng ăn sâu vào lòng người. Trong thiên hạ khó có thể đếm hết tất cả môn phái tu chân lớn nhỏ, nhỏ thì như môn phái chỉ có vài người, lớn thì chiếm cứ linh sơn vạn dặm, môn đồ hàng ngàn hàng vạn, các thế lực không lồ cũng xuất hiện vô số kể. Chúng sinh đông đảo, nhộn nhạo, ngàn vạn năm nay, tất cả công pháp bởi sự nghiên cứu tìm tòi của vô số anh tài tuần kiệt người trước ngã xuống, người sau tiến lên mà truyền lưu đến nay đã sớm như trăm hoa đua nở, ngàn cuốn vạn chữ, khó có thể kể hết. Đất đai Thần Châu rộng lớn như thế, tuy có cả hàng tỷ nhân khẩu, vùng đất sinh sống trải dài ngàn vạn dặm nhưng cũng không thể chiếm cứ toàn bộ đất đai. Ngày nay người ta xưng vùng đất rộng rãi phi nhiều đang sinh sống là Trung thổ, mà ở phía ngoài Trung thổ, phía đông là biển cả, phía tây là man hoang, phía nam là đầm lầy rộng lớn, phía bắc là băng nguyên. Những vùng đất bao la ít có người lui tới này, nghe nói gần như mỗi nơi đều rộng lớn hơn Trung thổ, chính là nơi mà yêu thú hoành hành, những khu vực vô cùng nguy hiểm có ở khắp nơi, nguy hiểm khó dò, nếu không phải là tu sĩ có đại thần thông thì không thể tìm tòi những bí mật này, trải qua thời gian dài càng trở nên thần bí khó lường, không phải là người bình thường có thể hiểu hết được. oOoLại nói đến vùng tây nam Trung thổ, nơi đây có một vùng hung hiểm tiếng tăm lừng lẫy tên là Vạn Yêu cốc, mặc dù lấy cốc làm tên nhưng trên thực tế lại là một vùng đất trùng trùng điệp điệp trải dài cả mấy vạn dặm, bên trong sông núi chằng chịt, linh khí nồng đậm, chỉ riêng những dãy núi dài cả ngàn dặm trở lên đã có vài dãy. Vẫn là đất lành tu chân vô cùng tốt, chỉ là không biết tại sao một nơi linh sơn phúc địa như

thể lại có vô số yêu thú quần cư, trong đó yêu thú mạnh mẽ hung ác đếm không hết, cho dù là tu sĩ thần thông quảng đại tiến vào nơi này cũng có rất nhiều người ngã xuống. Mà bên bờ vùng đất trũng khổng lồ này còn có tầng chướng khí kích độc màu đỏ thẫm được người dân bản địa gọi là Chướng Bích cao tới hơn năm mươi trượng, bao vây chặt chẽ Vạn Yêu cốc lại như một bức tường thành. Chướng khí này vô cùng độc, đừng nói là người bình thường chỉ cần chạm phải một chút cũng sẽ chết ngay lập tức, cho dù là người tu chân có tu hành thần thông đạo pháp nếu như không có phòng hộ mà bị lây dính phải cũng lành ít dữ nhiều, cho nên nơi này trở thành là hiểm địa nổi danh trong thiên hạ. Trăm ngàn năm qua, hung danh của Vạn Yêu cốc càng ngày càng lớn, hơn nữa yêu thú bên trong Vạn Yêu cốc đông đảo, trong đó lại có vài loại có thiên phú dị bẩm có thể không sợ hãi khí độc, xuyên qua Chướng Bích ra ngoài để làm hại nhân gian, vì vậy dân chúng bình thường đã sớm rời đi xung quanh Vạn yêu cốc, hoặc là rời xa nơi đây, hoặc tiến vào một trong mười mấy thành lớn xung quanh Vạn Yêu cốc, hoặc nương nhờ vào những thế lực được tông môn linh sơn che chở, dựa vào tường thành chắc chắn và sự bảo vệ của rất nhiều tu sĩ có đại thần thông mới có thể an tâm sinh sống. Chỉ là mặc dù yêu thú trong Vạn Yêu cốc nguy hiểm, hung tàn, nhưng đây cũng chỉ là đối với dân chúng bình thường, còn trong mắt những tu sĩ có tu luyện đạo pháp kia, đám yêu thú này toàn thân đều là bảo vật, trái lại lại có lợi ích rất lớn đối với người tu chân, đặc biệt là yêu đan, tinh hoa của yêu thú cao cấp, lại càng là vật báu mà đông đảo tu sĩ không ngừng săn tìm. Trừ điều đó ra, linh khí bên trong Vạn Yêu cốc nồng đậm, linh thảo, tài liệu trân quý có rất nhiều cũng khiến người ta vô cùng thèm khát. Bởi vì nguyên nhân đó, Vạn Yêu cốc hấp dẫn rất nhiều người tu chân tới đây tìm bảo vật, thậm chí có không ít môn phái tu chân trực tiếp dời vào bên trong, vì vậy cũng khiến rất nhiều thành thị xung quanh Vạn Yêu cốc phồn vinh, trải qua mấy trăm năm phát triển, đến hôm nay vùng đất xung quanh Vạn Yêu cốc đã khá có quy mô, chỉ tính các môn phái tu chân lớn nhỏ đã có hơn ba trăm, tu sĩ phân tán bên ngoài lại càng lên tới cả ngàn vạn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thiệu Cảnh(2)

Đặc biệt là mấy chục năm trở lại đây, vùng đất phía ngoài Vạn Yêu cốc càng trở nên hỗn loạn, trong những thành trì phồn hoa và các môn phái, linh sơn thực lực mạnh mẽ thì không có chuyện gì, nhưng tại những nơi rừng núi hoang vu, đường mòn hẻo lánh bên ngoài thành, trừ những yêu thú hung hãn ra, thỉnh thoảng qua lại còn có đạo tặc càng hung ác hơn hoành hành. Bình thường những kẻ chuyên chặn đường cướp bóc này chính là tán tu đi tới Vạn Yêu cốc để thám hiểm, trong đó có rất nhiều người thần thông lợi hại, thủ đoạn hung ác, chuyên giết người cướp của xảy ra liên tiếp. Không nói người phạm, cho dù là người tu chân có thực lực hơi yếu một chút thường thường cũng không muốn ra khỏi thành, nếu là nhất định phải ra ngoài thì cũng đều kêu gọi bằng hữu kết bạn cùng đi, nhiều người để có thêm cảm giác an toàn. Chẳng qua cho dù như thế nhưng thỉnh thoảng cũng có tin tức có người bị hại được truyền về. Cách hai trăm dặm về phía tây của Vạn Yêu cốc có một dãy núi cao cả ngàn thước hiểm trở, quanh năm bị sương mù dày đặc phủ kín, ít thấy mặt trời, tiếng hổ gầm, sói tru vang vọng bên trong khiến con người không dám tới gần, người dân bản địa gọi nơi này là Âm Hồ sơn. Dưới chân núi có một thành nhỏ tên là Nam Sơn, vùng đất khi họ có gầy này cũng vô cùng náo nhiệt, cảnh tượng cũng khá phồn vinh. Trung tâm Nam Phương thành chính là khu chợ có đông đảo tu sĩ mạo hiểm xung quanh Vạn Yêu cốc tụ tập, chỉ thấy từng dãy nhà cao thấp không giống nhau, hoặc đơn sơ hoặc có khí thế nổi lên không dứt, dõi mắt nhìn lại, tất cả đều là những cửa hàng mở cửa đón khách, cho dù là khoảng đất trống bằng phẳng bên hồ cũng có rất nhiều người hoặc đứng hoặc ngồi, quầy hàng đặt trực tiếp lên mặt đất, tiếng rao bán vang lên không ngừng, mà ở bên trong khu chợ này cũng đâu người san sát, người đi đường như đàn kiến, quả nhiên là vô cùng náo nhiệt. Tiếng gào thét rao hàng không ngừng vang lên trong khu chợ, kích thích lỗ tai mọi người. Giữa đám người, đột nhiên có một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi xuất hiện, đi tới trước một quầy bán dược thảo nhỏ, tùy tiện nhìn lướt qua rồi ngồi xổm xuống chọn lựa trong đồng thảo dược. Không biết tại sao ông chủ quầy thảo dược này vừa nhìn thấy thiếu niên này sắc mặt liền trở nên không tốt, lúc này thấy hắn đảo lộn một lúc lâu nhưng vẫn chưa chọn được thứ gì thì sắc mặt lại càng khó coi hơn, trừng mắt nhìn thiếu niên, nói: - Thiệu Cảnh, tiểu tử ngươi lại muốn làm gì, tháng trước ngươi con mẹ nó đã chiếm tiện nghi lớn ở chỗ của lão tử, ta còn chưa tìm người tính sổ đó! Thiếu niên kia ngẩng đầu lên hơi mỉm cười, vẻ mặt hắn cũng coi như tuấn tú nhưng lại mang theo vài phần phong sương, ánh mắt rất sáng, chuyển động vô cùng linh hoạt làm tăng thêm vài phần xảo quyệt, chính là Tiểu Hảo Tử trong ngôi miếu hoang đổ nát năm xưa, hôm nay đã cao lớn hơn rất nhiều, chỉ là không biết tại sao hắn lại đi tới vùng đất hung hiểm, khi họ có gầy là Vạn Yêu cốc này, chẳng qua nhìn bộ dạng hiện giờ của hắn có vẻ khá hơn so với năm xưa khi còn đi theo người sư phụ xui xẻo kia nhiều lắm. Chỉ nghe Thiệu Cảnh cười nói: - Mã Lão Thất, không phải chỉ là mua một cây Hắc Tinh hoa sao, cũng đáng để ông phải ghi nhớ như vậy? Hơn nữa ta cũng không dùng mưu kế gì với ông cả, ông ra giá bao nhiêu ta cũng đã trả đủ cả, ông còn muốn như thế nào nữa? Mã Lão Thất cứng họng nhưng rõ ràng trong lòng vẫn còn tức giận bất bình, mở miệng mắng: - Con mẹ nó, coi như tiểu tử ngươi tinh mắt! Đóa hoa đen thui xấu xí kia nằm lẫn trong đồng nhất phẩm linh thảo, thiếu chút nữa lão tử cũng ném đi rồi, ai ngờ tiểu tử ngươi vừa mua xong đã chạy tới cửa hàng Kim Cốc bán lại được hơn ba mươi viên linh thạch, còn kiếm được nhiều hơn so với lão tử cực khổ cả tháng trời, đáng hận! - Ha ha. Một tiếng cười nhạo vang lên từ quầy hàng bên cạnh quầy của Mã Lão Thất, ông chủ quầy hàng kia có vóc người khôi ngô nhưng lại bị mù một con mắt, là một độc nhãn long, vẻ mặt nhìn qua hơi dữ tợn, lúc này hắn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, mở rộng miệng cười ha hả, quay sang cười khẩy với Mã Lão Thất, nói: - Đáng đời. Mã Lão Thất giận dữ chỉ vào người họ Lý: - Lý Thổ Cầu, ngươi muốn thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiệu Cảnh (3)

Chủ quầy độc nhãn long kia vốn tên là Lý Long, thường ngày vẫn mở quầy hàng tại nơi này, cũng thường xuyên thu mua linh thảo để bán lại, xem như là

người cạnh tranh cùng nghề với Mã Lão Thất, hai người đã nhìn nhau không vừa mắt lâu như vậy, thường ngày Mã Lão Thất cũng chỉ dùng tên Thổ Cẩu để gọi hân. Lúc này nghe Mã Lão Thất kia quát lên nhưng Lý Long cũng không tức giận. Trước đó vài ngày Thiệu Cảnh tìm được một gốc Hắc Tinh hoa hiếm thấy tại quây của Mã Lão Thất rồi bán lại cho cửa hàng Kim Cốc, một trong những cửa hàng lớn nhất trong thành, được giá tốt, đây cũng xem như là một chuyện gây chấn động nho nhỏ trong tầng lớp những người tán tu dưới tầng chót mở quây bán hàng rong như hân, đương nhiên, trong bối cảnh mọi người say sưa nói chuyện xưa cùng với Mã Lão Thất phối hợp biểu diễn liền có thêm vài phần sắc thái bị kịch, vì vậy tâm tình của Lý Long mấy ngày hôm nay đều tương đối khá, lúc này lại càng vui a a nói với Thiệu Cảnh: - Tiểu Thiệu, nhìn cẩn thận, tìm kiếm cho cẩn thận, chỗ đó của người ta có rất nhiều bảo bối đó. Mã Lão Thất nghe thấy lời chỉ cây dâu nắn cây hòe này sắc mặt cũng đen hơn vài phần, đang muốn mở miệng mắng lại thì chợt thấy khoe miệng Thiệu Cảnh hơi nhếch lên, bộ dạng cười như không cười, chỉ vào một đồng thảo dược màu xám trên quầy hàng của hân rồi nói với Mã Lão Thất: - Mã Lão Thất, đồng thảo dược này ông bán thế nào? Mã Lão Thất giật mình, lập tức không thèm để ý đến Lý Long, vô ý thức ngồi xồm xuống, mà Lý Long ở bên cạnh cũng không nhìn được bu sang, ánh mắt hai người đều rơi vào đồng thảo dược màu xám tro nhìn qua bình thường đến không thể bình thường hơn kia. Hai người bọn họ đều là người rất bình thường ở trong Nam Sơn thành này, những thứ bày bán trên quầy hàng cùng lắm cũng chỉ là một số nhất phẩm linh thảo bình thường nhất, đồng thảo dược này cũng không ngoại lệ, thân đen lá xám, dài chừng một ngón tay, chính là một loại nhất phẩm linh thảo vô cùng bình thường tên là Hôi Thạch, nói vì dược hiệu bình thường nên tác dụng cũng không lớn, chỉ có thể dùng trong một phương thuốc rất thấp cấp, vì vậy cũng xem như là một trong những linh thảo rẻ nhất, thường được bó mười mấy gốc thành một bó để bán trong phường thị. Chỉ là có vết xe đổ trước đó không lâu, vết thương ba mươi ba viên linh thạch vẫn còn đang rỉ máu trong lòng, bất luận thế nào Mã Lão Thất cũng không dám xem nhẹ người thiếu niên trước mắt này, không thể không đảo qua đảo lại đồng Hôi Thạch thảo cực kỳ bình thường này nhìn mấy lần. Thiệu Cảnh cũng không nóng nảy, ngồi xồm xuống bên cạnh cười hi hi nhìn hân. Mã Lão Thất nhìn một lúc lâu, con mắt trợn lên còn lớn hơn cả chuông đồng, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy đồng linh thảo lớn này dường như cũng đều là Hôi Thạch thảo, chỉ là lẽ nào tên Thiệu Cảnh nổi tiếng với cái tên kẻ dối trá kiêu anh mắt tinh này lại nhìn thấy thứ gì hiếm lạ lẫn vào đó sao? Trong lúc hân vẫn do dự, Thiệu Cảnh đã cười hi hi hỏi lại một câu: - Mã Lão Thất, ông có bán không vậy? Chữ "bán" vừa vọt ra đến miệng lại bị Mã Lão Thất mạnh mẽ nuốt trở lại, nghĩ thầm ngộ nhờ lão tử lại phải ngậm bồ hòn thì chỉ sợ sẽ hộc máu mắt, không thể không tỉ mỉ lật qua lật lại đồng thảo dược kia quan sát kĩ một lần nữa. Thiệu Cảnh liếc mắt, khinh thường nói: - Đúng là không có tiền đó. Vừa nói hân vừa quay đầu sang nói với Lý Long ở bên cạnh, - Lý đại thúc, ông nói có đúng không? Lý Long cười ha ha, nói: - Ai nói không phải chứ, ặc, tiểu Thiệu, vừa rồi người gọi ta là gì... Hân còn chưa nói xong đã thấy Thiệu Cảnh đứng lên đi hai bước, cũng là tới trước quầy hàng của Lý Long, ngón tay chỉ chỉ: - Đồng này, đồng này, cả đồng này nữa, ồ, mấy đồng phía sau kia, còn cả đồng này nữa, ta đều muốn, ông ra giá đi? - A... Con mắt còn lại của Lý Long trợn đến tròn xoe nhìn rất tức cười. - Mẹ nó, rốt cuộc các người có bán hàng hay không đây? Thiệu Cảnh đã hơi mất kiên nhẫn

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiết Lộ Bí Mật (1)

Lý Long lùi trở về quầy hàng của mình nhanh như con thỏ, ánh mắt đảo qua năm đồng thảo dược Thiệu Cảnh vừa chỉ, đều là loại thảo dược tầm thường nhất, rẻ mạt nhất, hai đồng trong số đó chính là Hôi Thạch thảo giống loại mà Thiệu Cảnh mới vừa xem bên quầy của Mã Lão Thất. - Lẽ nào mục tiêu hôm nay của tiểu tử thối này chính là đồ trong quầy hàng của ta sao? Lý Long suy nghĩ thật nhanh, lập tức oán hận trong lòng, sớm biết như thế thì khi mở quầy hôm nay phải xem xét tỉ mỉ những từng gốc thảo dược này mới đúng. Chỉ là lúc này khi hân tiện tay lục xem, số lượng năm của năm đồng thảo dược rất nhiều, trong chốc lát làm gì xem rõ được, mà Thiệu Cảnh ở bên cạnh lại đang thúc dục. - Này, có bán hay không thì nói một câu, không bán ta còn đi chỗ khác mua, quầy bán thảo dược trong Nam Sơn thành này không có một trăm thì cũng có tám mươi, ta không tin là không thể mua được. Nhìn Thiệu Cảnh đứng dậy muốn đi, Lý Long quỳnh lên, thốt: - Đứng, đứng đi, ta bán! Bất kể thế nào thì cũng phải làm ăn, mặc dù trong lòng vẫn còn thấp thỏm bất an nhưng Lý Long vẫn cắn răng gói năm đồng thảo dược kia lại rồi đưa cho Thiệu Cảnh, sau đó khi ra giá lại tăng lên ba phần, nào ngờ Thiệu Cảnh trở mặt vô tình, vừa rồi còn gọi đại thúc rất thân mật nhưng lúc trả giá lại sắc bén như đao, không những không chịu trả thêm mà còn lấy lý do mua với số lượng nhiều để ép Lý Long giảm giá hai mươi phần trăm, nói nếu không được như vậy hân sẽ không mua. Vóc người Lý Long cao lớn hơn hân, bộ dạng hung hãn hơn hân nhưng lúc này nhìn qua lại rất chất vật, đến cuối cùng khi quỳ ra tiền bán, về mặt hân lại bại, vừa bán được đồ mà không hiểu sao về mặt hân lại không khác gì mới thua trận, vô cùng buồn cười. Những linh thảo nhất phẩm này đều là thứ rẻ tiền, tổng cộng toàn bộ cũng chỉ có giá bốn viên linh thạch, Thiệu Cảnh ném bốn viên linh thạch cho Lý Long rồi quay đầu cười nói với Mã Lão Thất vẫn còn đang nghi ngờ không dứt: - Này, Mã Lão Thất, ông có bán đồng Hôi Thạch thảo kia không? Sắc mặt Mã Lão Thất lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cắn chặt răng, oán hận nói: - Mẹ nó, không bán, bây giờ lão tử sẽ đến cửa hàng Kim Cốc để nhờ người giám định xem có phải thực sự có linh thảo khác lẫn lộn vào hay không? Thiệu Cảnh cười xuê xoa, nhắc nhở hân: - Mã Lão Thất, ông cũng đừng quên, giá cả khi giám định hàng hóa tại ba cửa hàng lớn nhất trong Nam Sơn thành ít nhất cũng là một viên linh thạch, đồng Hôi Thạch thảo này của ông còn chưa đến giá đó đó. Trên trán Mã Lão Thất toát mồ hôi, sắc mặt tái xanh không khác gì một tên cờ bạc đem bằng hiệu của mình đi đánh cuộc với người khác, nghiêng răng nghiêng lợi rồi đột nhiên rống to, cá giận nói: - Mẹ nó, lão tử bất kể giá nào! Vừa dứt lời, hân một tay cầm bó Hôi Thạch thảo kia lên, một tay thu gom quầy thảo dược lại, ngay cả buôn bán cũng không làm nữa, trực tiếp đi về phía một cửa hàng khá có khí thế ở đằng xa. Thiệu Cảnh nhún vai rồi quay lại cười nói với Lý Long: - Lý đại thúc, người này rất kỳ quái đúng không? Lý Long cười khò, lần đầu tiên hân không chế nhạo Mã Lão Thất mà trái lại lại có vài phần đồng tình, nhưng ngay sau đó hân lại không nhìn được nhìn những linh thảo Thiệu Cảnh đang cầm trong tay kia, cảm thấy hàm răng cũng hơi ê ẩm Thiệu Cảnh cũng không để ý đến hân, cười lên ha ha rồi xoay người rời đi. Đi dọc theo con đường đá trong khu chợ, một trận gió nhẹ thổi qua mặt mang theo vài phần lạnh lẽo, hai bên đường đều là tiếng rao hàng. Đứng giữa khung cảnh ảm ỉ, hân ngẩng đầu nhìn về nơi xa, Âm Hồ sơn nguy nga cao vút bị mây đen bao phủ tựa như một người khổng lồ núp trong bóng tối, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào thành nhỏ dưới chân này. Không lâu lắm, Thiệu Cảnh thuận đường đi tới một cửa hàng lớn, cửa hàng này cao bốn tầng, tường vàng ngói xanh, cửa lớn rộng mở, bên trên treo một tấm biển chữ vàng nền đen, viết bốn chữ to "Cửa Hàng Kim Cốc"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiết Lộ Bí Mật (2)

Đồng đảo người với trang phục, bộ dạng khác nhau ra ra vào vào cửa hàng xa hoa, khí thế vượt xa những cửa hàng xung quanh này, có người có vẻ lắm tiền nhiều của, có người nhìn như nghèo rớt mùng tơi, bộ dạng nào cũng đều có cả. Thiệu Cảnh nhìn vào bên trong, lòng mày đột nhiên giật giật, bước nhanh về phía trước vài bước tới phía ngoài một cửa hàng ở bên cạnh, nửa người núp sau một tấm ván gỗ.

Một lát sau, một người từ trong cửa hàng Kim Cốc bước ra, chính là Mã Lão Thất vừa rồi, chỉ thấy sắc mặt hần xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi, bọc Hồi Thạch thảo trên tay đã sớm bị hần nắm đến biến dạng, xem ra đang vô cùng tức giận. Thiệu Cảnh đứng ở một bên nhìn hần, chân mày từ từ nhíu lại.

Mã Lão Thất đứng ở đầu đường nhìn quanh một lát như đang tìm kiếm thứ gì đó, lát sau dường như không tìm được, hần mở miệng mắng vài câu rồi xoay người đi.

Thiệu Cảnh đứng ở bên đường nhìn theo bóng lưng Mã Lão Thất, sắc mặt trở nên âm trầm như đang suy nghĩ điều gì đó. Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ chợt vang lên ở phía sau:

- Ô, đây không phải là Thiệu Cảnh sao? Hôm nay đến cửa hàng Kim Cốc của chúng ta, lẽ nào lại có linh thảo hiếm lạ sao?

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn lại thấy cách không xa phía sau có một người khoảng chừng trên dưới bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, bộ dạng nho nhã, trên tay cầm một cây quạt giấy nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay, đang mỉm cười nhìn mình.

Thiệu Cảnh nhìn hần nở nụ cười rồi xoay người lại, cười nói:

- Thì ra là ông chủ Tam

Người này chính là ông chủ Tam Lâm Kinh Đông của cửa hàng Kim Cốc, cũng được xem như nhân vật tai to mắt lớn ở Nam Sơn thành này, chỉ là lúc này đối mặt với một thiếu niên như Thiệu Cảnh nhưng hần vẫn không hề tỏ ra ngạo mạn, vẻ mặt ôn hòa bước tới, cười a a nói:

- Thế nào, có đồ tốt gì không?

Thiệu Cảnh lắc đầu, nói:

- Không có.

Ánh mắt Lâm Kinh Đông ngưng lại, đảo qua trên mặt Thiệu Cảnh vài lần, nhưng ngay sau đó lại cười nói:

- Chuyện gì vậy, nhìn bộ dạng của ngươi giống như hơi mất hứng, có chuyện gì khó xử cứ nói ra, có lẽ ta có thể giúp ngươi được chút ít.

Thiệu Cảnh cười ha ha, lắc đầu nói:

- Không có, không có, cảm ơn ý tốt của ông chủ Tam, ta còn có việc, cáo từ trước.

Dứt lời, hần chấp tay rồi xoay người đi về phía khác. Ông chủ Lâm nhìn theo bóng lưng hần khẽ gật đầu, sau đó tùy ý ngẩng đầu lên nhìn trời, nơi tầm mắt có thể nhìn thấy lại khiến hần hơi ngỡ ngàng,

- Ô, tại sao sương mù trên đỉnh Âm Hồ sơn hôm nay lại giống như có một ít bị biến thành màu xanh?

Thiệu Cảnh rời khỏi cửa hàng Kim Cốc rồi tiếp tục đi dọc theo con đường đá về phía trước, lần này hần không dừng lại nhiều hơn trên con đường chật chội đầy người này mà thuận đường đi qua hơn nửa khu chợ đến một bên khác. Cảnh tượng phồn hoa ở nơi này không hề kém hơn cửa hàng Kim Cốc chút nào, cũng là người đến người đi vô cùng náo nhiệt, mà bất mắt nhất, bị vây ở giữa bởi tất cả các quầy hàng nhỏ và những cửa hàng mặt tiền san sát tựa như sao quanh trăng sáng, là một tòa nhà có khí thế còn lớn hơn cả cửa hàng Kim Cốc, tường vây màu xám và ngói đen trên mái nhà nhìn như trầm lặng, bình thường nhưng những con thú dữ được chạm khắc trên mái cong, vòng vằng trước cửa lớn lại thể hiện ra một loại hào hoa, xa xỉ riêng, phía trước được treo một tấm biển thật to, bên trên viết ba chữ lớn "Phi Vân Đường".

Thiệu Cảnh đứng bên hồ nhìn Phi Vân đường náo nhiệt không kém gì cửa hàng Kim Cốc, trên mặt lộ ra vẻ chán chừ, dường như vẫn còn hơi do dự.

Thời này đạo pháp đang thịnh hành, đạo tu chân có thể nói là hưng thịnh nhất trong vòng mấy ngàn năm qua, các môn phái tu chân trong thiên hạ có vô số, thiên tài, anh kiệt cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, người người đều muốn thần thông, người người đều muốn có thần thông, đạo pháp mạnh mẽ hơn. Chỉ là mặc dù có tâm nguyện như vậy nhưng con đường tu luyện cũng hết sức gian nan, ngoài thiên tư căn cốt, nghị lực bền bỉ vẫn còn cần có rất nhiều những thứ phụ trợ khác, thiên tài địa bảo cũng tốt, tiên đan, linh dược cũng được, tất cả đều là thứ mơ ước của vô số tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiết Lộ Bí Mật (3)

Mặc dù Vạn Yêu Cốc vô cùng hung hiểm song sản vật trong cốc cũng rất phong phú, bất kể là rất nhiều linh thảo, dược liệu hay là tài liệu từ yêu thú đều là đồ vật mà người tu đạo cần dùng, vì vậy trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh vùng bốn địa khổng lồ này, nơi những người tu chân tụ tập lại giống như Nam Sơn thành này thậm chí lên tới mấy chục, Nam Sơn thành chẳng qua cũng chỉ là một nơi rất tầm thường trong số đó mà thôi.

Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu, đối với người bình thường thì không sao, nhưng những danh môn đại phái có thực lực mạnh mẽ trong tu chân giới cũng sẽ không chịu bỏ qua cho miếng thịt béo như thế này, thường thường đều đưa thế lực của mình thâm nhập vào những nơi này, tạm thời không nói đến những nơi khác, hôm nay Nam Sơn thành này cũng đang bị hai thế lực lớn khổng lồ chế.

Hai thế lực lớn này, một là Hắc Long cốc đứng sau lưng cửa hàng Kim Cốc, còn lại là Thiên Kiếm môn là chỗ dựa cho Phi Vân đường. Trước đây vài năm khi Nam Sơn thành vừa mới được thành lập với quy mô đơn giản, ước chừng có bảy tám môn phái tranh đoạt địa bàn tại nơi này, sau nhiều năm tranh đấu, cuối cùng chỉ còn lại hai môn phái bắt tay đánh đuổi hết các đối thủ và cùng nhau khổng lồ chế tòa thành nhỏ này.

Trong Nam Sơn thành, hai cửa hàng lớn là cửa hàng Kim Cốc và Phi Vân đường vừa mua vào vừa bán ra, chiếm ít nhất năm phần khối lượng giao dịch của Nam Sơn thành, lợi ích đạt được vô cùng lớn, đặc biệt là thỉnh thoảng mua được những vật trân quý có tiền mà không mua được thì lại càng là vui mừng ngoài ý muốn.

Cũng bởi vì như thế, hai thế lực này cũng có một số hành động tranh đấu âm thầm dơ bẩn, nhưng mặt ngoài vẫn hết sức bảo vệ cục diện cân bằng lúc này. Ngoài việc khích lệ những người tu chân tới đây tu luyện hoặc tiến vào Vạn Yêu cốc tìm kiếm bảo vật, vẫn nghiêm cấm tranh đấu bên trong Nam Sơn thành, hết sức duy trì một hoàn cảnh an toàn, đáng tin cậy. Đương nhiên, một khi ra khỏi tòa thành nhỏ này, vậy thì cũng không quản được bao nhiêu nữa.

Thiệu Cảnh đứng từ xa nhìn lại, có thể thấy rõ ràng cửa hàng Kim Cốc nguy nga đồ sộ kia, chỉ là sắc mặt hắn lúc này tuyệt không dễ coi mà trái lại còn hơi lạnh lùng.

Trong Nam Sơn thành này, đặc biệt là trong hai cửa hàng lớn nhất, việc buôn bán đều có quy củ được ước định mà thành, chẳng hạn như khi tiến vào Vạn Yêu cốc, may mắn tìm được linh thảo trân quý hoặc giết chết yêu thú rồi đạt được tài liệu hiếm thấy, nếu như bản thân không dùng được thì sẽ đem tới đây bán, mà bất kể là từ thực lực hay sự tin cậy mà nói, cửa hàng Kim Cốc và Phi Vân đường đều là lựa chọn tốt nhất, trong tình huống bình thường hai cửa hàng lớn sẽ giữ bí mật về hàng hóa được bán ra, dù sao đạo lý thất phu vô tội, hoài bích có tội ai cũng đều biết cả.

Chỉ là cái quy củ này, vào tháng trước lại dường như có người vô tình hay hữu ý phá hỏng đối với Thiệu Cảnh một lần, khiến cho Thiệu Cảnh khá chật vật.

Cái gọi là Linh Thảo đương nhiên chính là những dược thảo mọc tự nhiên trong vùng rừng núi hoang vu, chia làm chín cấp bậc, thảo dược cấp thấp nhất chính là thứ thường gặp như Hối Thạch thảo mà những tán tu như Mã Lão Thất, Lý Long bày bán, thuộc về loại đầy ven đường cũng có thể gặp, không đáng giá cho lắm, nhưng từ nhị phẩm trở lên, trong linh thảo thường có linh lực dồi dào, có thể bắt đầu dùng làm chủ dược trong các đan phương, giá tiền cũng cao hơn những linh thảo nhất phẩm bình thường rất nhiều.

Tháng trước, Thiệu Cảnh tìm được một gốc nhị phẩm linh thảo Hắc Tinh hoa tại quầy hàng của Mã Lão Thất, loại linh thảo này khá hiếm có, linh lực rất mạnh, chính là một tài liệu chủ yếu để luyện Hắc Tinh đan, bởi vì rất ít ỏi mà bề ngoài lại bình thường nên thường bị lẫn lộn với nhất phẩm linh thảo Hối Thạch thảo, vì vậy gặp được cũng không nhiều lắm, giá tiền cũng đắt hơn những linh thảo nhị phẩm bình thường một chút.

Sau khi Thiệu Cảnh tìm được liền đem bán tại cửa hàng Kim Cốc, lúc bán ra cũng rất thuận lợi, cửa hàng Kim Cốc dẫn hắn vào mật thất theo đúng quy củ, giao dịch bí mật, mà linh thạch được trả cũng theo đúng giá thị trường, tất cả đều rất bình thường. Thiệu Cảnh khá là cao hứng. Không ngờ mấy ngày sau, khắp Nam Sơn thành đều biết Thiệu Cảnh đã tìm được Hắc Tinh hoa tại quầy hàng của Mã Lão Thất, lập tức khiến Thiệu Cảnh nổi tiếng, mặc dù Thiệu Cảnh tuyệt đối không muốn nổi danh chút nào, những chuyện khác không nói, ít nhất cũng đã đắc tội với Mã Lão Thất.

Thối đời ngày nay cá lớn nuốt cá bé, lòng người hung ác cũng là chuyện quá bình thường, đương nhiên Mã Lão Thất sẽ nhìn hắn như kẻ thù, những người khác khi biết được một thiếu niên như hắn có bản lĩnh thấp kém, là kẻ thậm chí ngay cả Vạn Yêu cốc cũng không dám vào, quá nữa là sẽ nảy sinh ý đồ xấu, dù sao hơn ba mươi viên tinh thạch ở trong mắt những tán tu thuộc tầng lớp thấp nhất này cũng là một số lượng không nhỏ, đủ để khiến bọn họ sinh ra ý đồ không tốt.

Từ đó về sau, Thiệu Cảnh cũng chưa từng đến cửa hàng Kim Cốc nữa, chỉ là mặc dù hắn hận cửa hàng Kim Cốc đến ngứa răng, nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn nên ngay cả ý định trả thù cũng không có. Chỗ dựa của cửa hàng Kim Cốc là gì? Đó là Hắc Long cốc, một môn phái tu chân nổi danh, chỉ cần tùy tiện phái một đệ tử cũng đủ để giết chết hắn như giết một con kiến hôi.

Chẳng qua rốt cuộc là ai có thù hận với ta chứ? Ta không nhớ là đã đắc tội với người nào trong cửa hàng Kim Cốc mà...

Trong khi Thiệu Cảnh căn vặn, xoay người bước về phía Phi Vân các thì trong lòng hắn vẫn còn đang suy tư vấn đề trăm mối vẫn không thể giải này

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Con Cờ (1)

Trong Nam Sơn thành, cửa hàng Kim Cốc và Phi Vân đường là tồn tại vượt lên trên rất nhiều những cửa hàng khác, chỉ là phong cách của hai nhà lại khác biệt rất lớn, cửa hàng Kim Cốc được trang hoàng tinh tế lộng lẫy, sáng sủa sạch sẽ, khiến người ta có cảm giác tôn quý; mà Phi Vân đường này lại không chú trọng đến chi tiết, những đồ vật dùng để trang hoàng đều lấy trầm ổn, mạnh mẽ làm chủ, màu sắc cũng tối hơn, song diện tích bên trong cửa hàng lại cực lớn, quầy hàng đông đảo. Thiệu Cảnh tiến vào, mặc dù không phải là lần đầu tiên đến đây, nhưng vẫn có cảm giác hoa cả mắt.

Nét mặt không thay đổi xen lẫn vào giữa dòng người, Thiệu Cảnh chậm chậm đi lại trong Phi Vân đường, nhìn qua từng quầy hàng một, trên những quầy hàng này được bày rất nhiều đồ vật với chủng loại đa dạng như đan dược, phù lục, linh thảo, tài liệu, thậm chí còn có cả yêu đan của yêu thú. Trong đại sảnh lớn như vậy thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hô mừng hoặc kinh ngạc của một số người, không biết có phải đã tìm được bảo bối mình mơ ước bấy lâu nay hay không.

Nếu nói về mơ ước từ lâu, Thiệu Cảnh cũng đã thêm thường rất nhiều đồ vật trong cửa hàng này từ rất lâu rồi, chỉ là bằng giá của những thứ kia lại luôn khiến hắn cảm thấy bất lực, chỉ có thể đứng từ xa nhìn một cách bất đắc dĩ.

Phía sau mỗi quầy hàng đều có một hoặc vài người mặc áo sọc xanh trắng của đệ tử Thiên Kiếm môn, nam nữ đều có, trên mặt đều mang theo nụ cười, nói chuyện với khách lui tới vô cùng ôn hòa. Thiệu Cảnh nhìn ra ngoài một lát rồi từ từ đến gần một chỗ quầy dài nằm ở chỗ sâu nhất trong đại sảnh. Khác với những quầy khác, quầy hàng này dài chừng chín thước, phía sau có một lão già và hai người đàn ông trung niên đang ngồi, trên quầy hàng cũng không đặt bất cứ đồ vật gì, thỉnh thoảng lại có người tiến tới nhỏ giọng hỏi thăm bọn họ, thường thường đều là hai người trung niên kia tiếp đón, lão già ngồi ở chính giữa vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thiệu Cảnh biết đó chính là nơi thu mua hàng hóa, ba người phía sau quầy kia chính là người của Thiên Kiếm môn chịu trách nhiệm giám định vật phẩm tại nơi này, lời nói của bọn họ luôn có sức nặng nhất khi định giá vật phẩm có giá trị hay không, giá tiền bao nhiêu tại Nam Sơn thành này.

Lúc này phía sau Thiệu Cảnh đột nhiên có một người đàn ông cao lớn, cường tráng dừng hẳn bước tới, trên vai còn đeo một cái túi lớn căng phồng nhìn có vẻ rất nặng, sắc mặt hắn vui mừng, khuôn mặt dữ tợn dường như cũng muốn cười đến nở hoa. Lúc đi ngang qua, hắn vô tình đụng phải Thiệu Cảnh, lập tức một lực lượng lớn truyền đến khiến Thiệu Cảnh gần như đứng không vững, phải lui sang bên cạnh một bước.

Sắc mặt Thiệu Cảnh hơi thay đổi, nhưng khi thấy người đàn ông kia trực tiếp bước tới quầy thu mua hàng hóa, trong mắt hắn liền xuất hiện vẻ hâm mộ, rõ ràng là người này là tu sĩ vừa mới đi ra từ Vạn Yêu cốc. Quả nhiên, chỉ thấy một người trung niên ở phía sau quầy hàng thấp giọng nói chuyện với hắn vài câu xong liền tươi cười đứng dậy dẫn người đàn ông này đến gian phòng bí mật tại phía sau, xem ra người đàn ông kia yêu cầu giao dịch bí mật.

Không ít người đại sảnh cũng chú ý đến tình huống nơi này, cũng có rất nhiều ánh mắt dừng lại trên người người đàn ông kia, chẳng qua chỉ một lát sau cũng đều rời đi, Nam Sơn thành cách Vạn Yêu cốc không đến hai trăm dặm, những người mạo hiểm như vậy có thể nói là cả ngày nổi lên không dứt, mọi người cũng đã sớm quen với chuyện đó.

Thiệu Cảnh lại đứng chờ đợi một hồi ở bên cạnh, đến khi xác định không có ai chú ý đến nơi này nữa hắn mới đi tới trước quầy thu mua kia như không có chuyện gì. Ông già tóc bạc vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, một chút phản ứng cũng không có, cũng là một người trung niên khác cười nói với hắn:

- Anh bạn trẻ, có đồ muốn bán sao?

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Con Cờ (2)

Thiệu Cảnh nhìn hắn, không nói gì mà móc trong một viên linh thạch từ trong ngực ra đưa tới, thấp giọng nói:

- Nói chuyện riêng.

Người trung niên kia đánh giá hắn một chút, gạt đầu, thu viên linh thạch kia lại rồi đứng dậy dẫn Thiệu Cảnh vào phía sau, qua hai khúc quanh rồi tiến vào một gian phòng nhỏ rộng chừng sáu thước vuông. Trong phòng không có cửa sổ, đồ vật bày biện bên trong cũng chỉ có một chiếc bàn và hai chiếc ghế dựa, rất là đơn giản. Người trung niên kia dường như đã thành thói quen, cũng không bởi vì Thiệu Cảnh còn nhỏ tuổi mà tỏ ra khác thường, trước tiên mời Thiệu Cảnh ngồi xuống, sau đó hắn mới mỉm cười nói:

- Trong phòng này được bố trí cấm chế độc môn của Thiên Kiếm môn chúng ta, trừ khi có tu sĩ có đại thần thông làm phép, nếu không người khác chắc chắn sẽ không nghe thấy chúng ta nói chuyện.

Dừng lại một chút, người trung niên này lại nói:

- Tại hạ họ Luru, đứng hàng thứ ba, anh bạn trẻ gọi là Luru Tam là được rồi. Ngoài ra, mặc dù quá nửa là anh bạn trẻ đã biết nhưng ta vẫn phải nói lại với người một lần, theo quy củ ở nơi này của chúng ta, khi dẫn vào phòng kín giao dịch bí mật sẽ thu một viên linh thạch làm tiền thế chấp, nếu như hàng hóa giao dịch có giá trị mười viên linh thạch trở lên thì sẽ được trả lại tiền thế chấp, nếu giá trị không đến thì Phi Vân đường sẽ thu viên linh thạch này.

Thiệu Cảnh gật đầu, nói:

- Ta biết rồi.

Luru Tam hài lòng gật đầu, cười nói:

- Như vậy, anh bạn trẻ có thể lấy đồ vật ra rồi chứ?

Thiệu Cảnh đưa tay vào trong ngực, móc ra một hộp ngọc đẩy tới trên bàn, nói:

- Mời Luru đại ca xem

- Không dám nhận, không dám nhận.

Mặc dù Luru Tam vẫn khách khí nhưng khi nhìn thấy hộp ngọc vừa được đẩy tới này, chân mày vẫn hơi nhăn lại. Ngọc có tính chất ôn hòa, lại nội liễm, chắc chắn, thích hợp nhất để bảo tồn linh đan diệu dược, cho nên tất cả thiên tài địa bảo, linh đan thánh dược vừa mới ra lò thường thường đều được cất chứa trong vật dụng bằng ngọc, đây chính là thường thức trong tu chân giới. Chỉ là vật dụng bằng ngọc có chủng loại đa dạng phức tạp, công dụng cũng khác nhau rất lớn, chưa nói đến màu sắc hộp ngọc nhỏ trước mặt này rất tốt, chỉ riêng những chỗ tạp chất, màu sắc loang lổ hỗn tạp, rách nát đến không nhìn, chỉ sợ chính là loại hàng thấp kém tùy ý chào hàng ở đầu đường, một viên tinh thạch cũng có thể mua được mười mấy cái.

Đồ vật được cất trong loại hộp ngọc như vậy chỉ sợ cũng không khá hơn là bao, Luru Tam thầm thờ dài, nghĩ thầm chỉ sợ thiếu niên trước mặt này lại là một tiểu tử vô tri xem thứ rác rưởi như bảo bối, muốn phát tài đến nỗi điên rồi. Chẳng qua đã làm việc này nhiều năm, Luru Tam căn bản vẫn giữ được vẻ tỉnh táo, lễ phép, lập tức khẽ mỉm cười nhận lấy hộp ngọc, lúc đang định mở ra lại đột nhiên ngừng lên nhìn Thiệu Cảnh, nói thêm một câu:

- Anh bạn trẻ, Luru mỗ nói một câu cuối cùng, xác định là muốn bán sao? Nếu ta mở hộp ngọc này ra rồi thì sẽ không thể đổi ý nữa.

Thiệu Cảnh hơi ngờ ngạc, thầm nghĩ Luru Tam này cũng là một người phúc hậu, chỉ là trong lòng hắn đã quyết, lắc đầu cười, nói:

- Bán.

Luru Tam gật đầu, ngón tay vừa đẩy, nắp hộp ngọc đã bị mở ra, lập tức một mùi thơm ngát ngào ngạt lan tỏa ra, chỉ thấy bên trong hộp ngọc to chừng một bàn tay có một tấm vải xanh, bên trên đặt hai trái cây màu đỏ không lớn lắm, ước chừng chỉ bằng đầu ngón tay cái, cuống màu đen có vẻ rất xinh xắn.

Chẳng qua Luru Tam chỉ liếc mắt nhìn qua, trong mắt liền xuất hiện vẻ châm biếm, ngừng đầu lên thờ dài:

- Anh bạn trẻ, chỉ sợ người phải thất vọng rồi, mặc dù hai trái cây màu hồng này nhìn rất đẹp nhưng thực ra cũng chỉ là nhất phẩm linh thảo Hồng Tâm quả thường gặp nhất, tác dụng không lớn, giá trị cũng không đáng bao nhiêu.

Dứt lời, hắn khẽ lắc đầu, chuẩn bị đóng hộp ngọc lại.

Chỉ là hắn đã nói xong nhưng Thiệu Cảnh ngồi ở đối diện cũng không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, vẫn ngồi vững vàng như Thái Sơn. Căn cứ vào kinh nghiệm của Luru Tam, nếu là người mang đồ đến đây bán, ôm hi vọng bán được đồ vật với giá tiền cực lớn nhưng cuối cùng lại bị giám định là loại hàng bình thường, thường thường đều không phải kinh hãi tuyệt vọng thì cũng là muốn chửi ầm lên, không chịu chấp nhận sự thật. Mà lúc này Luru Tam lại thấy vẻ mặt Thiệu Cảnh không thay đổi chút nào, vẫn cười như không cười nhìn hắn, không nói một lời, không có bất kì hành động quá khích nào, cũng không đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Con Cờ (3)

Luru Tam đóng hộp ngọc trong tay lại một nửa rồi chợt ngừng lại, ánh mắt hắn rơi vào khuôn mặt Thiệu Cảnh, hai người đối mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì. Một lát sau, Luru Tam đột nhiên nhú mày, thu hộp ngọc chất lượng thấp này đến trước mặt mình một lần nữa. Trên mặt có thêm vài phần thận trọng, hắn vươn hai ngón tay ra kẹp vào cuống một trong hai trái màu đỏ, đưa ngón tay lên chậm rãi chuyển qua lại trước mặt, ánh mắt rơi vào phần phía dưới của trái cây kia.

Phần bên dưới trái cây màu đỏ này cũng không có gì khác thường so với những nơi khác, đều được vỏ màu đỏ phủ kín, song sau khi Luru Tam quan sát

kĩ vài lần sắc mặt lại hơi thay đổi, đưa trái cây màu đỏ này ra chỗ sáng nhìn cẩn thận lại. Xuyên thấu qua lớp vỏ màu đỏ có thể loáng thoáng thấy được hạt ở bên trong hơi kì lạ, lại là hình vòng cung tựa như một vầng trăng khuyết.

Con người Luru Tam co rụt lại, im lặng một lát rồi bỏ trái cây này trở lại trong hộp ngọc, sau đó lại lấy một trái cây khác ra làm y như trước, kết quả cũng giống nhau, vẫn là một trái cây với hạt có hình dạng kì quái.

Chậm rãi bỏ trái cây này lại, Luru Tam lại nhìn không được nhìn thoáng qua hộp ngọc "thề thảm không sờ nhìn" kia, thờ dãi đầy nắp hộp lại, sau đó trên mặt xuất hiện nụ cười, chấp tay nói:

- Ánh mắt của anh bạn trẻ thật tinh tường, hai trái cây này cũng không phải là Hồng Tâm quả mà là nhị phẩm linh thảo Xích Xà Tử hiếm thấy, ta đã nhìn lầm.

Thiệu Cảnh khẽ cười, lắc đầu nói:

- Luru đại ca mắt sáng như đuốc, làm sao có thể nhìn lầm, chỉ là gần đây tiểu đệ quả thực là hơi khó khăn nên chỉ có dùng loại hộp ngọc thế này để cất giữ, khiến Luru đại ca chê cười rồi.

Luru Tam nhìn hẩn, chợt cười nói:

- Gần đây nghe nói trong thành xuất hiện Thiệu Cảnh huynh đệ có ánh mắt độc đáo, sở trường nhất là nhận biết một số linh thảo khó có thể phân biệt, ta vốn là vẫn còn nửa tin nửa ngờ, hôm nay gặp được, không ngờ vẫn còn hơn cả lời đồn đại.

Thiệu Cảnh hơi giật mình, lập tức không khỏi âm thầm cười khở, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn hơn. Luru Tam thấy vẻ mặt hẩn liền khẽ cười, nói:

- Thiệu huynh đệ cứ yên tâm, Phi Vân các chúng ta trước nay đều tuân theo quy củ, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài, tại hạ cũng sẽ không điều tra về lai lịch hai quả Xích Xà Tử này.

Thiệu Cảnh thờ phào nhẹ nhõm, bất kể thế nào, Phi Vân đường tiền nhiều thế mạnh, Thiên Kiếm môn lại càng là đại phái tu chân ở tận trên cao, hẩn cũng không thể trêu chọc vào được.

Luru Tam cầm hộp ngọc lên ngắm nghía, trầm ngâm một lát rồi nói với Thiệu Cảnh:

- Thiệu huynh đệ, Xích Xà Tử chính là loại cực phẩm trong nhị phẩm linh thảo, giá trị vào khoảng tám mươi linh thạch trở lên, chỉ là mặc dù thứ này hiếm thấy nhưng bên trong cũng ẩn chứa kịch độc, chỉ có thể dùng cho mấy loại đan phương hiếm thấy, vì vậy giá trị cũng bị giảm đi một chút. Như vậy đi, ta trả một quả bảy mươi viên, hai quả tổng cộng là một trăm bốn mươi viên linh thạch, người thấy thế nào?

Thiệu Cảnh cười nói:

- Luru đại ca, tuy nói Xích Xà Tử có ẩn chứa độc tính nhưng từ dược lý mà nói, trái lại lại là tài liệu thích hợp nhất để luyện chế Thuế Tâm đan, chuyện này, kiến thức của Luru đại ca uyên bác hơn ta rất nhiều, lẽ nào còn không biết sao?

Đôi mày Luru Tam nhíu lại, nét mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Không nghĩ tới anh bạn trẻ vẫn có vài phần tâm đắc đối với luyện dược.

Thiệu Cảnh liên tục lắc đầu, cười khở nói:

- Ta cũng chỉ nghe người khác nói tới, nếu tiểu đệ thực sự biết luyện chế vài loại đan dược thì cuộc sống tại sao còn khó khăn đến vậy chứ?

Luru Tam khẽ mỉm cười, không có ý định tiếp lời hẩn. Lại suy nghĩ một lát, cuối cùng hẩn mới gật đầu nói:

- Nếu anh bạn trẻ đã hiểu biết như vậy thì ta cũng không nói thêm gì nữa, một giá, một trăm tám mươi viên linh thạch, ta mua hai quả Xích Xà Tử này.

Thiệu Cảnh nhếch miệng cười, đứng lên nói:

- Thành giao.

Ra khỏi căn phòng ở phía sau, Thiệu Cảnh lại khôi phục bộ dạng ban đầu, đi dạo trong cửa hàng như không có chuyện gì xảy ra, qua một hồi lâu, dường như không thu hoạch được gì, hẩn mới chậm rãi đi ra ngoài.

Luru Tam cũng trở lại chỗ ngồi của mình, ánh mắt vẫn vô tình hoặc cố ý nhìn theo bóng dáng Thiệu Cảnh. Đến khi Thiệu cảnh đi ra khỏi Phi Vân đường hẩn mới đứng lên, đi tới bên cạnh lão già tóc trắng kia, cúi người ghé sát lỗ tai ông ta nói nhỏ mấy câu.

Lão già tóc trắng mở mắt ra, đôi mắt như có ánh sáng lóe ra hơi chuyển động, thần nhiên nói:

- Không cần chú ý, mặc cho hẩn đi đi.

Luru Tam gật đầu nhưng trong mắt lại xuất hiện vẻ chần chờ, nhìn quanh thấy không có người nào, hẩn nói:

- Tháng trước chúng ta cho "Lão Thử" ở cửa hàng Kim Cốc cố ý tiết lộ tin tức Thiệu Cảnh này tìm được bảo vật, nhưng đến nay cửa hàng Kim Cốc vẫn không có phản ứng gì, lẽ nào...

Lão già tóc trắng lắc đầu, nói:

- Lần này chúng ta muốn chen ép danh tiếng của cửa hàng Kim Cốc, chỉ cần tu sĩ ở trong thành biết chuyện cửa hàng Kim Cốc không kín miệng, còn sợ bọn họ không tìm đến Phi Vân đường của chúng ta sao? Không cần quan tâm đến những chuyện khác.

Lưu Tam nhìn thoáng qua ngoài cửa, nói:

- Vậy Thiệu Cảnh...

Lão già tóc trắng tùy ý nói:

- Hắn chẳng qua cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt bản lĩnh thấp kém, xem như hắn xui xẻo, không cần nhiều chuyện.

Lưu Tam cung kính trả lời:

- Dạ.

Lão già tóc bạc hừ một tiếng, sau đó như nhớ ra điều gì đó, nói:

- Đúng rồi, hai quả Xích Xà Tử kia cũng là thứ hiếm thấy, người không cần mang lên quầy, hôm nay sẽ có một vị trưởng lão từ trên núi xuống đây, ta nhớ rõ hắn đang muốn luyện chế Thuế Tâm đan, giữ lại cho hắn đi.

Lưu Tam liên tục gật đầu đồng ý, sau đó trở về chỗ ngồi của mình, mà lão già tóc bạc cũng nhắm mắt, khôi phục bộ dạng như buồn ngủ.

Thiệu Cảnh ra khỏi Phi Vân Đường, hắn vẫn hồn nhiên không biết chính mình trong lúc vô tình đã xui xẻo trở thành một con cờ khi hai thế lực lớn của Nam Sơn thành âm thầm tranh đấu với nhau, chẳng qua điều này cũng không làm ảnh hưởng đến việc Thiệu Cảnh lo lắng cho tính mạng của mình lúc này. Nếu thực sự muốn kể ra, Thiệu Cảnh là đệ tử đời thứ... Ấc, cũng không biết là đời thứ bao nhiêu của Lưu Vân thai, cũng miễn cưỡng được xem như là một phần tử trong tu chân giới. Song Lưu Vân thai suy bại đã nhiều năm, những đồ vật còn lưu lại đến tay vị sư phụ từ quý kia thực sự quá ít ỏi, các loại linh dược, pháp bảo, kỳ công diệu pháp gì đó căn bản là không cần nghĩ nữa, trừ một đồng lớn tạp thư (sách vở lộn xộn) ra cũng chỉ có hai thuật pháp ngũ hành cấp một với uy lực yếu kém. Ngày xưa khi hai thầy trò bọn họ lưu lạc chân trời góc biển, có một thời gian rất dài đều dựa vào hai loại thuật pháp này để giả thân giả quý, lừa gạt những người dân bình thường hết ăn rồi lại uống, nhưng nếu như muốn đánh nhau, cho dù là với tu sĩ có cảnh giới thấp nhất là luyện khí cảnh, vậy thì cũng không đủ dùng.

Thiệu Cảnh cũng đã đọc qua tạp thư, dựa vào trí thông minh và trí nhớ hơn người, lại thêm thời gian đi theo sư phụ từ nhỏ và một mình hắn lưu lạc mấy năm nay, mặc dù bản lĩnh của hắn thấp kém nhưng kiến thức và sự từng trải của hắn cũng hơn xa người bình thường, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn có ánh mắt sắc sảo. Như Xích Xà Tử vừa bán ngày hôm nay chính là thứ đáng giá nhất hắn kiếm được, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi, xác suất xảy ra những chuyện như vậy thực sự là quá nhỏ, lẽ nào người còn muốn tất cả mọi người đều mù chữ sao?

Tuổi tác của hắn không lớn lắm nhưng tính tình tinh táo, cẩn thận, lại thêm mấy phần kiên trì của một nhân vật nhỏ sống dưới tầng chót, mới có thể sống sót, dần dần lớn lên trong hoàn cảnh thời thế gian nan này. Những chuyện phát sinh gần đây khiến trực giác của hắn cảm thấy nguy hiểm khắp nơi, hắn đã theo sư phụ lưu lạc giang hồ từ nhỏ, không như những đệ tử danh môn không lo cơm áo gạo tiền, hắn biết rõ lòng người hiểm ác. Thực ra hôm nay đến chỗ quầy hàng của Mã Lão Thất là có ý muốn giảng hòa với Mã Lão Thất, chỉ là hiệu quả xem ra rất kém cỏi, lời giảng hòa còn chưa kịp nói ra mà Mã Lão Thất trái lại lại giống như càng hận hắn hơn, nếu như không phải Hắc Long cốc và Thiên Kiếm môn nghiêm cấm động thủ đánh nhau ở trong Nam Sơn thành, sợ rằng Mã Lão Thất đã tìm đến cửa giết người đoạt tính thạch cũng chưa biết chừng.

Nếu chuyện đã đến nước này, Thiệu Cảnh đương nhiên không thể bó tay chờ chết. Bán hai quả Xích Xà Tử mình vẫn cất giấu phòng lúc nguy cấp đi lấy một trăm tám mươi viên linh thạch, lại thêm trước đây tích góp từng chút một, hắn đưa tay sờ Lưu Vân túi đã trống không ở ngang hông, lấy lại bình tĩnh rồi từ từ bước đi giữa dòng người đông đúc trên đường. Đi được một đoạn đường, hắn rẽ vào một khúc quanh, rồi khỏi con đường đá phồn hoa nhất trong khu chợ, bước vào một ngõ hẻm có vẻ hơi âm u.

Nơi náo nhiệt nhất trong thành này đương nhiên là khu chợ, chỉ là địa phương tốt nhất bị người chiếm nhưng vẫn còn nhiều người muốn buôn bán, cũng không thể bỏ qua đơn giản như thế, cho nên phía sau hàng loạt những dãy nhà ngăn nắp, bên trong Nam Sơn thành cũng không thiếu những hẻm nhỏ quanh co, bên trong cũng có rất nhiều gian hàng nhỏ, buôn bán đủ các loại. Nếu không phải lẫn lộn trong Nam Sơn thành đã lâu cũng không dễ dàng biết được những chuyện này.

Mà hiển nhiên Thiệu Cảnh rất quen thuộc với những địa phương như vậy, trà trộn, lưu lạc trên giang hồ, trước đây hắn thích nhất là đi dạo đến những nơi thế này, nếu may mắn thì rất có thể tìm được một số bảo bối trong những gian hàng không ra gì này. Chỉ là rõ ràng hôm nay hắn không phải tới để đào bới, cũng không nhìn kỹ một số cửa hàng dọc theo đường đi mà vẫn đi dọc theo con hẻm vào thật sâu, đến khi gần tới tận cùng của con hẻm thì mới dừng lại trước cửa một gian nhà dùng ván gỗ làm cửa. Cửa phòng bằng ván gỗ thô rộng bị mở ra một nửa, bên trong dường như có bóng người, Thiệu Cảnh cau mày đứng ở đó một lúc lâu rồi mới đi vào.

Vừa vào cửa, không khí ẩm ướt trong phòng liền ập tới, còn mơ hồ mang theo mùi sắt han gỉ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu. Đến khi Thiệu Cảnh thích ứng được với gian phòng ẩm u này mới thấy trong gian phòng không lớn này có hai chiếc bàn dài được kê rất tùy ý, trên bàn có rất nhiều loại vũ khí như đao, kiếm, một ông lão già đến mức răng cũng sắp rụng hết, bộ mặt nhăn nhoe đang thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi trên một chiếc ghế trúc rách nát.

Thiệu Cảnh tiến tới, cười nói:

- Có chuyện làm ăn, Cao lão đầu.

Lão già nằm trên ghế trúc mở mắt ra nhìn hắn, không có ý định đứng dậy mà chỉ lười biếng nói:

- Là người sao, ta đã nói với người rồi, vật kia chỉ có một giá, một trăm viên linh thạch không hơn không kém, người không có tiền thì đừng tới.

- Rằm

Một cái túi được gói kĩ bị ném tới, Cao lão đầu trước đó vẫn lười biếng như heo, trong nháy mắt lại phản ứng nhanh như một con khỉ, vươn tay ra cầm cái túi kia lại, mở ra đếm một lát, cầm lên ước lượng, rồi ngẩng đầu lên cười hắc hắc:

- Tốt, người chờ.

Vừa nói, hắn vừa nhanh như chớp từ ghế trúc đi tới bên chiếc tủ không ra gì ở góc phòng, mở tủ ra lục lọi một lát, lúc xoay người lại trên tay đã có thêm một ống màu đen dài chừng nửa thước, to bằng nắm tay, đi tới đưa cho Thiệu Cảnh.

- Hắc Hoàng châm, do danh môn luyện khí Linh Lung tông chế tạo ra, tuy rằng chỉ là thứ xếp hạng thấp nhất nhưng trong số yêu thú cấp một từ Vạn Yêu cốc đến Nam Sơn thành, trừ một vài loại da đặc biệt dày, không có con nào có thể chống đỡ được.

Cao Lão đầu hắc hắc cười gian vô cùng xảo quyệt, giơ một ngón tay lên, nói:

- Một kích mất mạng, không thể chê được.

Thiệu Cảnh vuốt ve Hắc Hoàng châm này, chỉ cảm thấy lạnh như băng, nhìn như dùng thép đen tạo thành, toàn thân đen thui không có chút bắt mắt nào, trọng lượng cũng bình thường. Hắn nhiu mày, giương mắt lên nói với Cao lão đầu:

- Lão đầu, vật này thực sự lợi hại như ông nói sao, không phải là lừa gạt ta chứ?

Cao lão đầu tròn trĩnh mắt, tức giận nói:

- Cút con mẹ người đi, lão tử làm ăn đã bao nhiêu năm, người từng nghe nói lão tử bán hàng thứ phẩm chưa?

Thiệu Cảnh hơi nhếch miệng lên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn gật đầu, đột nhiên nói:

- Lão đầu, ông cũng biết bản lĩnh của ta thấp kém, rất nhiều chuyện cũng không hiểu lắm, ta muốn hỏi ông một chút, những yêu thú cấp một trong Vạn Yêu cốc kia tương đương với tu sĩ loài người ở cảnh giới nào?

Cao lão đầu đưa tay lên nắm mái tóc rối loạn của mình, ánh mắt thâm ý nhìn Thiệu Cảnh rồi từ từ nằm xuống ghế trúc, thông thả nói:

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là trước kia lão già ta cũng nghe người ta nói, lực chiến đấu của yêu thú cấp một phổ thông ít nhất cũng sánh ngang với tu sĩ ở luyện khí cảnh.

- Rằm!

Một tiếng trầm muộn, bóng đen lóe lên, Cao lão đầu phản xạ có điều kiện tiếp được, lại là một bọc được gói kĩ. Hắn ngo ngáy, còn chưa kịp phản ứng đã nghe Thiệu Cảnh đứng trước mặt hạ thấp giọng nói:

- Thêm một cái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bẫy Rập (1)

Ba ngày sau, trong Nam Sơn thành.

Mặc dù khu vực Vạn Yêu cốc tràn ngập khí độc, yêu thú hoành hành, nhưng đến lúc hoàng hôn, mặt trời treo nghiêng nơi cuối trời, ánh nắng chiều như lửa nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, trùng trùng điệp điệp, xinh đẹp rung động lòng người. Từ Nam Sơn thành dưới chân Âm Hồ sơn nhìn lại, cảnh sắc cũng không thua gì Trung thổ mỹ lệ.

Ngắm nhìn cảnh đẹp nơi cuối chân trời, Thiệu Cảnh đứng dựa vào một gốc cây ở một góc khu chợ suy nghĩ đến ngơ ngẩn, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, có lẽ là nhớ lại một giấc mơ từ rất nhiều năm trước của mình về nơi bỗng lại tiền cảnh ở tận phía đông của Thần Châu mà thôi. Qua một lúc lâu, chỉ thấy mặt trời dần hạ xuống, sắc trời trở nên tối tăm, đèn dầu, ánh nến dần sáng lên trong Nam Sơn thành. Trên con đường đá náo nhiệt vào ban ngày, vô số người bán hàng cũng bắt đầu thu quầy rời đi, tòa thành nhỏ chạng vạng này đang trải qua thời điểm náo nhiệt cuối cùng của một ngày, cũng chỉ có những cửa hàng lớn như Phi Vân đường, cửa hàng Kim Cốc vẫn đèn đuốc sáng ngời, người đến người đi.

Thiệu Cảnh đứng thật xa nhìn cửa hàng Kim Cốc ở đối diện, vẻ mặt không chút thay đổi, đôi mắt sáng ngời dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Tầm nhìn trải rộng, hần nhìn cửa hàng Kim Cốc rồi lại nhìn sang bãi đất trống nơi những tán tu tự do mở quầy bán hàng rong, một lát sau, ánh mắt hần đột nhiên ngưng tụ. Chỉ thấy ở một nơi cách cửa hàng Kim Cốc không xa, tất cả mọi người mở quầy bán thảo dược đều đang rời đi, Mã Lão Thất cũng lần vào trong đó. Vẻ mặt hần âm trầm, không chỉ hùng hăng hồ hồ mắng chửi, thỉnh thoảng vẫn còn quay đầu nhìn xung quanh như đang tìm kiếm người nào đó.

Thiệu Cảnh lạnh lùng nhìn Mã Lão Thất, chờ đợi một lát. Mà lúc này, Mã Lão Thất vẫn đang không ngừng tìm kiếm xung quanh, nhưng xem ra vẫn không tìm được người muốn tìm.

Sắc mặt Thiệu Cảnh lạnh lẽo hơn, không hề chần chờ nữa mà bước ra khỏi tàng cây bên cạnh, bên này đường cũng có một số người tụm năm tụm ba tạo thành một dòng người nhỏ nhỏ, hần liền hòa vào giữa đám người đi tới. Một lúc lâu sau, như bị thứ gì hấp dẫn lực chú ý, thiệu Cảnh đột nhiên bước ra khỏi dòng người, nhìn về phía chân trời xa xa vài lần.

Bước ra ngoài đương nhiên sẽ dễ dàng bị nhận ra hơn khi đi giữa dòng người một chút, không ít người đã nhận ra hần, trong đó cũng bao gồm cả Mã Lão Thất đang đi tới ở đối diện. Đa số mọi người đều thờ ơ, ánh mắt cũng chỉ quét qua một chút mà không để ý thêm nữa, nhưng Mã Lão Thất lại ngăn ra, trong mắt xuất hiện vài phần hung ác, nhìn chằm chằm Thiệu Cảnh không có chút ý tốt nào.

Thiệu Cảnh tựa như không phát hiện ra, nhìn một lát rồi lắc đầu lộ ra vẻ thất vọng, sau đó lại lần vào giữa đám người, theo dòng người đi tới rồi rẽ vào một khúc quanh cách đó không xa, rời khỏi con đường đá trong khu chợ đi tới một phương hướng khác. Mã Lão Thất ở đằng xa do dự một lát, về dù tợ chốt lóe lên, lặng lẽ đi theo.

Nam Sơn thành về đêm nhanh chóng trở nên yên tĩnh, dưới ánh đèn sáng rực hoặc mờ mờ từ mỗi nhà hắt ra, người đi trên đường càng lúc càng ít hơn, những người kia tựa như đàn chim về tổ lúc trời chiều. Chẳng qua vẫn còn một vài tu sĩ, bọn họ hoặc kết bè kết đội hoặc lẻ loi một mình, hoặc nói chuyện hoặc im lặng đi trên con đường đá, hồn nhiên không để ý đến ban đêm đã dần trở nên tĩnh mịch, ra khỏi tòa thành nhỏ tiến về phía Vạn Yêu cốc tựa như một con thú dữ đang ngủ đông trong bóng tối kia.

Phần lớn những người này đều là người tu chân muốn tìm chỗ tu hành hoặc săn bắt yêu thú, đối với bọn họ mà nói, mặc dù ban đêm nguy hiểm hơn ban ngày một chút nhưng những người ý vào thần thông, đạo pháp cao cường của mình sẽ không quan tâm đến điều này.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh Thiệu Cảnh đã không còn một ai khác, hần một thân một mình bước đi ở đầu đường trong Nam Sơn thành, thật xa phía sau còn có một bóng người quỹ dị vẫn theo sát. Đi tới, đi tới, Thiệu Cảnh chậm rãi đến gần phía ngoài Nam Sơn thành, bỗng nhiên hần dừng bước lại như có vài phần do dự, quay đầu lại nhìn quanh mình, chỉ thấy ngã tư đường phía sau vắng tanh, một bóng người cũng không có.

Thiệu Cảnh im lặng một lát rồi lại quay đầu nhìn về phía bên ngoài thành, lộ ra vẻ tham lam, khát vọng lẫn lộn mà bất cứ tán tu nào khi đến nơi này mạo hiểm cũng đều thể hiện ra. Hần dậm chân thật mạnh như là đã hạ quyết tâm rồi bước ra phía ngoài thành.

Đợi hần đi xa, một người cao lớn xuất hiện từ một góc khuất bên cạnh ngã tư đường, vẻ mặt hung ác, chính là Mã Lão Thất. Chỉ thấy hần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng dáng đã dần trở nên mờ hồ kia, hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói:

- Là do ngươi tự tìm đường chết, không thể trách ta được!

Còn chưa nói xong, hần đã lặng yên không chút tiếng động ra khỏi thành tựa như một con sói đói.

Trong bóng đêm tịch mịch, Vạn Yêu cốc nằm ở phía đông Nam Sơn thành, đường đi tới nơi này rất nhiều, nếu như phải tính toán chính xác, sợ rằng phải có mười con đường trở nên, chỉ là xa gần khác nhau mà thôi. Mã Lão Thất đi bám theo người tuổi trẻ kia từ thật xa, lúc này đã ra khỏi Nam Sơn thành, lệnh cấm của Hắc Long cốc và Thiên Kiếm môn đương nhiên đã mất hiệu lực, không còn điều gì có thể kiềm chế hần được nữa. Chỉ là hần vẫn băn khoăn nơi này cách Nam Sơn thành quá gần, ngộ nhớ bị người khác phát hiện ra mình giết người cướp của, bị truyền đi sẽ khó tránh khỏi tai họa sau này, phải biết rằng hần có thể giết Thiệu Cảnh, mà người khác cũng có bản lĩnh càng mạnh hơn, đương nhiên cũng sẽ tìm cơ hội để giết hần.

Lẫn lộn sinh tồn tại một nơi thế này, nếu như không có bản lĩnh trấn áp được tất cả mọi người thì chỉ có thể cẩn thận một chút. Mã Lão Thất cũng chỉ là một tán tu thuộc tầng lớp thấp nhất, đạo hạnh thấp kém của hần đến nay vẫn chỉ quanh quẩn ở luyện khí cảnh, biết rõ đạo lý này cho nên hần vẫn mạnh mẽ đè nén sát ý đang sôi trào trong lòng, cẩn thận theo sát phía sau Thiệu Cảnh. Dọc đường đi tới, trong lòng hần vẫn đang cười lạnh, thầm nghĩ ngay cả người tu luyện đến luyện khí cảnh sơ giai là lão tử đây cũng không dám tiến vào Vạn Yêu cốc, cũng lắm cũng chỉ quanh quẩn tại những dãy núi phía ngoài cốc kiếm một ít nhất phẩm linh thảo tâm thường để bán mà thôi, tu vi đạo hạnh của Thiệu Cảnh kém hần, thậm chí ngay cả luyện khí cảnh cũng chưa tới, không khác gì người bình thường, mà cũng dám ngu ngốc muốn tiến vào Vạn Yêu cốc săn bắt yêu thú sao? Đây không phải muốn tìm chết thì là gì?

Nghĩ đến đây, Mã Lão Thất lại nhớ đến gốc Hắc Tinh hoa bị Thiệu Cảnh tìm được lần trước, mối hận trong lòng lại càng tăng thêm, không thể kiềm chế được nữa. Nhìn quanh thấy nơi này đã cách Nam Sơn thành khá xa, hần liền âm thầm bước nhanh hơn, đuổi theo Thiệu Cảnh ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Bẫy Rập (2)

Lúc này xung quanh Thiệu Cảnh đã sớm không còn một ai khác, hắn một thân một mình bước đi trong đêm tối. Đêm đen gió lạnh, vùng hoang dã ở bên ngoài thành trở nên âm u tịch mịch hơn trong bóng đêm, tiếng lá cây xào xạc vang lên từ rừng cây xung quanh, bóng cây đung đưa chấp chới ở ven đường càng làm tăng thêm vẻ âm trầm.

Mắt thấy Mã Lão Thất sắp đến gần Thiệu Cảnh, đang hăng hái tượng tượng một đao giết chết tiểu tử tu hành thấp kém, không gây cho hắn chút sợ hãi nào này để đoạt tinh thạch, sau đó trở về thành ngủ mà thần không biết quỷ không hay, nào ngờ đúng lúc đó, Thiệu Cảnh ở đằng trước lại đột nhiên xoay người lại, trực tiếp rời khỏi con đường, quẹo vào rừng cây.

Mã Lão Thất kinh hãi, lập tức dừng bước nhìn chằm chằm vào nơi đó một lúc, tiếng vạch bụi gai trong rừng cây, bước chân đạp lên cành lá khô của Thiệu Cảnh vang lên rất rõ ràng trong bóng đêm, chỉ là cánh rừng kia bị bóng tối mịt mù bủa vây, tình huống bên trong cũng không thấy được rõ ràng lắm.

Mã Lão Thất hơi do dự, tình huống có vẻ không đúng lắm, làm gì có ai không có việc gì làm rồi chạy đến một nơi âm u mà nguy hiểm giữa ban đêm thế này? Nhưng cũng rất có thể Thiệu Cảnh đã phát hiện mình theo đuôi ở đằng sau, chỉ có thể bắt đầu đi trốn vào trong rừng. Do dự một lát, rồi cuộc lòng tham và sát ý đã chiến thắng, Mã Lão Thất cười dữ tợn rồi đuổi theo vào trong rừng.

Gió đêm thổi qua, ngọn cây lay động, rừng cây rậm rạp tựa như mặt biển âm u, không chút tiếng động nuốt hai bóng người nhỏ bé vào rồi không có thêm chút động tĩnh nào nữa. Hết thấy cũng giống như ban ngày, chỉ có sương mù màu xanh nhạt trên Âm Hồ son gần Nam Sơn thành có vẻ như dày đặc hơn một chút, chậm rãi bốc lên, ngoài ra không còn thứ gì khác thường, bóng đêm vẫn lạnh lạnh, tịch mịch như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bẫy Rập (3)

- A!

Một lúc lâu sau, tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ kèm theo sự tuyệt vọng vang lên trong rừng cây phá tan đêm tối yên lặng, một lát sau, thanh âm này đột nhiên ngừng lại.

Bóng đêm u ám, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bóng tối vẫn bao phủ rừng cây, gió đêm lạnh lùng thổi qua làm những nhánh cây phát ra tiếng xào xạc. Trong không khí có mùi máu tanh nhàn nhạt, một luồng ánh sáng mờ xuyên thấu qua những khe hở chiếu vào một nơi giữa rừng. Mã Lão Thất nằm ngửa mặt lên trời, hai tay che ngực, vẻ sợ hãi vẫn còn nguyên trên mặt, da thịt vụn vụn, khuôn mặt cứng ngắc, hắn đã chết. Máu tươi vẫn đang yên lặng chảy xuôi bên dưới thi thể hắn, trên ngực có thể loáng thoáng thấy các lỗ nhỏ chỉ chết.

Cách thi thể Mã Lão Thất chừng bảy thước, Thiệu Cảnh đã rời ngồi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, trên vai trái của hắn bị đâm thủng một lỗ lớn khiến da tróc thịt bong, máu tươi cũng giàn dụa nhuộm đỏ cả nửa người. Sự hung ác của Mã Lão Thất nằm ngoài dự đoán của hắn, cứ việc đã bố trí cẩn thận trong rừng cây song trong lúc tranh đấu chết sống, Hắc Hoàng chậm mà Cao lão đầu vẫn nói uy lực cực mạnh cũng không thể dồn Mã Lão Thất vào chỗ chết ngay lập tức mà chỉ làm cho hắn bị thương nặng, mà đòn phản công trước lúc chết của Mã Lão Thất cũng khiến Thiệu Cảnh bị thương nặng.

Cũng may đó là một kích trước lúc chết, cho nên Mã Lão Thất đã chết, mà Thiệu Cảnh thì vẫn sống.

Thiệu Cảnh há miệng thở hổn hển, cơ thịt trên mặt co quắp, rõ ràng là đang vô cùng đau đớn. Đến khi hơi thở ổn định, hắn hít sâu một hơi, tháo túi Lưu Vân bên hông xuống, lấy một bọc phấn màu trắng ra rắc loạn lên miệng vết thương của mình. Loại bột phấn này chuyên môn dùng cho vết thương bên ngoài, tác dụng tẩm thương, không có biện pháp, trong Nam Sơn thành cũng có thuốc chữa thương tốt, nhưng Thiệu Cảnh lại không mua nổi.

Một lát sau, thuốc chữa thương bắt đầu phát huy tác dụng, vết thương trên vai trái từ từ ngừng chảy máu, cảm giác đau đớn cũng giảm bớt không ít. Thiệu Cảnh thở phào nhẹ nhõm, giương mắt lên nhìn thoáng qua thi thể Mã Lão Thất, vẻ mặt không chút thay đổi. Mặc dù hắn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, song những năm qua vẫn lưu lạc chân trời góc bể, đã sớm gặp phải không biết bao nhiêu người chết. Thói đời hôm nay lòng người hiểm ác, hắn một thân một mình rất khó mưu sinh, Mã Lão Thất lại có ý muốn hại hắn, vì vậy hắn cũng không thấy áy náy chút nào.

Ta không giết hắn thì hắn sẽ giết ta, đạo lý này thực sự không thể đơn giản hơn được nữa.

Ngồi bên cạnh một thi thể giữa cánh rừng âm u cũng không phải là một chuyện khiến người ta cao hứng, cho nên khi thể lực vừa khôi phục được một chút, Thiệu Cảnh liền đứng lên, dự định rời khỏi nơi này. Chỉ là ngay khi hắn vừa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng bước chân từ một chỗ tối khác trong cánh rừng. Một lát sau, một người cao lớn bước ra từ bóng tối, mặt mũi hung hãn, mắt bị mù một con, nhưng khuôn mặt lại rất quen thuộc, chính là

"hàng xóm" mở quầy bán thảo dược bên cạnh quầy của Mã Lão thất, Lý Long.

- Chắc chắn chắc chắn.

Ánh mắt Lý Long quét qua thi thể trên mặt đất, sau đó nhìn về phía Thiệu Cảnh, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, nói:

- Không ngờ được, thật không ngờ được, người chết lại là tên vô dụng Mã Lão Thất này.

Bị ánh mắt Lý Long quét qua, Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, hẩn nhìn chằm chằm người đàn ông kia, trầm giọng nói:

- Lý đại thúc, ông muốn thế nào?

Lý Long chậm rãi bước đến bên thi thể Mã Lão Thất, dùng chân đá vào cánh tay Mã Lão Thất, cười lạnh:

- Ngươi yên tâm, ta đã không vừa mắt với tên vô dụng này từ lâu rồi, không có ý định báo thù giúp hẩn.

Thiệu Cảnh vẫn nhìn hẩn, không nói chuyện, vẻ cảnh giác trên mặt cũng không giảm đi chút nào. Người tới Vạn Yêu cốc này phần lớn đều là người trong tu chân giới, Mã Lão Thất như thế, Lý Long cũng vậy. Cảnh ngộ của hẩn và Mã Lão Thất giống nhau, đều là người có đạo hạnh thấp kém thuộc tầng lớp thấp nhất, ở phương diện tu hành cũng chỉ đạt đến luyện khí cảnh, cho nên thường ngày hai người vẫn chế giễu nhau nhưng thực lực lại ngang nhau nên không ai làm gì được ai.

Hôm nay Mã Lão Thất đã ngoài ý muốn chết trong tay Thiệu Cảnh, trong lòng Lý Long vô cùng vui sướng, chỉ là một tiểu quỷ không có chút đạo hạnh là Thiệu Cảnh lại có thể giết chết Mã Lão Thất, tuy về mặt Lý Long vẫn như không có chuyện gì nhưng trong lòng vẫn khá cảnh giác. Chẳng qua lúc này đang có một cơ hội rất tốt, Mã Lão Thất đã chết, bản lĩnh của Thiệu Cảnh lại thấp kém, tuyệt đối không phải đối thủ của mình, việc thừa dịp đêm đen gió mạnh giết người cướp của, một mũi tên trúng hai đích, sao có thể bỏ qua được?

Nghĩ đến đây, trên mặt Lý Long lộ ra nụ cười ôn hòa, nói:

- Tiểu Thiệu, ngươi không cần phải căng thẳng như thế, Mã Lão Thất có thù oán với ngươi chứ không phải ta. Chẳng qua giang hồ có quy củ, người gặp thi có phần, thế nào, chia một nửa linh thạch trong túi của Mã Lão Thất cho ta được không?

Con ngươi Thiệu Cảnh co rụt lại, im lặng một lát rồi nói:

- Không...

Nét mặt Lý Long trở nên dữ tợn, lúc tập trung lực lượng lên tay chuẩn bị làm khó dễ thì lại nghe thấy Thiệu Cảnh tiếp tục nói:

- Không cần, ta chẳng qua chỉ muốn tự vệ mà thôi, nếu Lý đại thúc muốn thì cứ việc lấy đi.

Lý Long hơi ngơ ngẩn, khoe miệng lộ ra chút ý cười, nhìn vào đôi mắt Thiệu Cảnh lâu hơn. Thiệu Cảnh không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa, không nói thêm điều gì, từng bước lùi về phía sau, chẳng qua hẩn vẫn luôn đối mặt với Lý Long, đôi mắt lấp lánh không rời khỏi Lý Long một giây nào.

Thấy thiếu niên kia cẩn thận đề phòng mình như vậy, ánh sáng lạnh chớp lên trong con mắt còn lại của Lý Long, bỗng nhiên cười lạnh, nói:

- Đứng lại!

Khoe mắt Thiệu Cảnh hơi co rụt lại nhưng vẫn dừng lại theo lời hẩn.

Lý Long đánh giá hẩn từ đầu đến chân một lần rồi chợt nói:

- Ngươi mua hai ống Hắc Hoàng châm từ chỗ của Cao lão đầu đúng không, ống còn lại đâu, ném tới đây.

Sắc mặt Thiệu Cảnh lập tức biến đổi.

- Làm sao ông biết được?

Qua một lúc, Thiệu Cảnh mới khổ sở nói.

Lý Long quan sát hẩn như mèo nhìn chuột, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường, cười lạnh nói:

- Ngươi không cần hỏi nhiều như vậy, ném tới đây, có nghe thấy không?

Về mặt Thiệu Cảnh hết sức khó coi, đạo hạnh của hẩn thấp kém, ra khỏi Nam Sơn thành, ống Hắc Hoàng châm này chính là vũ khí phòng thân của hẩn. Điều này hẩn hiểu rõ, Lý Long đương nhiên cũng hiểu, nếu không có vật này thì Thiệu Cảnh chẳng khác gì một con dê chờ làm thịt, nhưng nếu phản kháng mạnh mẽ lại dữ nhiều lành ít. Vừa rồi hẩn bất ngờ đánh lên Mã Lão Thất, chiếm ưu thế khi đánh lên, vậy mà Mã Lão Thất vẫn còn dư sức khiến hẩn bị thương nặng trước lúc chết, mà đạo pháp tu hành của Lý Long lại tương đương với Mã Lão Thất, hơn nữa lại có đề phòng, chỉ sợ rất khó có thể làm hẩn bị thương.

- Thế nào, không nghe thấy ta nói sao?

Giọng nói của Lý Long dần chuyển lạnh, vẻ mặt cũng dữ tợn hơn. Lúc này ý định giết người cướp của trong lòng hắn đã sớm được xác định nhưng vẫn còn e dè Hắc Hoàng châm, vì vậy mới kiềm chế bản thân mình. Bây giờ lại thấy Thiệu Cảnh có vẻ vẫn do dự không quyết khiến trong lòng hắn không khỏi nôn nóng, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay móc một bình nhỏ màu đen từ trong ngực ra, mở nắp nhỏ vài giọt chất lỏng màu trắng sữa lên thi thể Mã Lão Thất ngay trước mặt Thiệu Cảnh.

Nắp bình vừa được mở ra, Thiệu Cảnh lập tức ngửi thấy mùi hôi thối vô cùng nồng nặc, trong lúc vẫn đang nghi ngờ, chỉ thấy mấy giọt chất lỏng màu trắng sữa kia đã rơi vào thi thể Mã Lão Thất, lập tức một luồng sương khói bốc lên, xung quanh tỏa ra mùi khét lẹt, mà máu thịt, xương cốt trên thi thể kia thậm chí bắt đầu bị hòa tan nhanh chóng, tựa như bị những giọt chất lỏng kia ăn mòn vậy.

Lý Long cười lạnh nhìn chằm chằm vào Thiệu Cảnh, lắc lắc chiếc bình nhỏ màu đen trong tay, lộ ra vẻ đắc ý, nói:

- Đây chính là bảo bối lão tử mới học được cách đây không lâu, tiểu tử, nếu ngươi không nghe lời, có tin ta sẽ dùng trên người ngươi hay không?

Dừng lại một lát, trên mặt hắn xuất hiện vài phần tàn nhẫn, liếm liếm môi, cười lạnh nói:

- Ta còn chưa thử xem khi sử dụng Hóa Thi thủy này trên người sống thì sẽ như thế nào, ngươi muốn thử một lần hay không?

Sắc mặt Thiệu Cảnh càng thêm trắng bệch, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn phải cắn răng lấy ống Hắc Hoàng châm còn lại từ trong ngực ra.

Lý Long nhìn qua ống Hắc Hoàng châm kia vài lần, nói:

- Ngươi ném sang đây.

Trên mặt Thiệu Cảnh tràn đầy vẻ không tình nguyện, lo được lo mất, chần chừ một lúc lâu mới chịu vung tay lên ném sang cho Lý Long. Nhưng Lý Long lại đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, bất giác dừng lại, chỉ sang bên cạnh, cười lạnh nói:

- Vứt sang một bên.

Đối mặt với đối thủ xảo quyệt như vậy, sắc mặt Thiệu Cảnh càng trở nên khó coi hơn, hắn chần chừ thêm một lát, chợt trầm giọng nói:

- Lý đại thúc, sau khi ta đưa Hắc Hoàng châm cho ông, ông có thể để ta rời đi không?

Lý Long cười thâm, biết Thiệu Cảnh vẫn còn lo sợ, vẻ mặt chuyển thành ôn hòa, thu bình nhỏ màu đen lại, lộ ra nụ cười hòa ái, bộ dạng như hận không thể viết bốn chữ "Lý Đại Thiện Nhân" lên mặt mình, cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần ngươi giao Hắc Hoàng châm ra, ta nhất định sẽ không làm khó dễ ngươi nữa.

Thiệu Cảnh cắn răng vung tay lên, ném Hắc Hoàng châm đến cách Lý Long vài thước. Nhìn ống đồng đen lẩn lóc trên mặt đất, trên mặt Lý Long rốt cuộc lộ ra nụ cười yên tâm, vẻ hung ác chợt hiện, hắc hắc hắc cười lạnh rồi bước tới, trong lòng đã quyết định sau khi nhặt ống Hắc Hoàng châm này lên sẽ lập tức giết chết Thiệu Cảnh lúc này đã không còn chút sức phản kháng nào.

Nơi ống châm rơi xuống chỉ cách hắn mấy bước chân, Lý Long đảo mắt liền bước tới, đang muốn cúi xuống nhặt ống châm lên thì dưới chân đột nhiên trống không, mặt đất vốn đầy cành khô lá rụng không khác gì xung quanh thậm chí lại đột nhiên sụp xuống. Lần này bất ngờ không kịp chuẩn bị, thân thể cao lớn của Lý Long lập tức rơi xuống, trong tiếng thét sợ hãi, bụi đất bay tứ tung, tại chỗ đó xuất hiện một hố lớn đường kính đến ba thước, Lý Long bị rơi vào trong hố này.

Cái hố đột ngột xuất hiện này cũng khá sâu, chừng năm thước, nhưng đối với Lý Long đã tu luyện được một chút đạo hạnh thì thực sự không làm khó được hắn, vì vậy khi biến cố xảy ra, Lý Long vừa rơi xuống hố đã đạp mạnh chân muốn nhảy ra ngoài. Chỉ là trong chớp mắt khi ngẩng đầu lên, toàn thân hắn lập tức run rẩy, cả người cũng cứng đờ.

Trong ánh sáng mờ nhạt, Thiệu Cảnh với khuôn mặt tái nhợt xuất hiện bên miệng hố, vẻ mặt cười như không cười, trong tay đã có thêm một ống Hắc Hoàng châm.

Không nói thêm một lời, Thiệu Cảnh đề chót xuống, ống châm màu đen hơi rung lên, tiếng nổ vang trầm trầm vang lên trong nháy mắt, một chùm ánh sáng đen kèm theo tiếng xé gió tựa như quỷ khóc mãnh liệt bắn ra, bao trùm toàn bộ hố đất, căn bản không chờ Lý Long có bất kỳ phản ứng nào liền trực tiếp xuyên thủng khuôn mặt và một mảng lớn trên ngực hắn.

Lần này, Lý Long thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm, tựa như bị người khác dùng vài bịch chặt miệng, thân thể hắn bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay về phía sau rồi chậm rãi trượt xuống mặt đất, không có thêm bất cứ động tĩnh nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bỏ Chạy (1)

Một đêm này không biết có được xem là một đêm mạo hiểm nhất trong mười bảy năm kiếp sống của Thiệu Cảnh đã trải qua hay không, sau khi xác định chắc chắn người đàn ông dưới hố đã chết, Thiệu Cảnh chậm rãi lùi về phía sau rồi chán nản nằm vật xuống ngay bên miệng hố, sức lực toàn thân như bị rút cạn sạch trong nháy mắt, cảm giác sức cùng lực kiệt sau khi dạo qua một vòng ở Quỷ Môn quan khiến hắn hầu như nhìn không được muốn nhắm mắt lại ngủ.

Chẳng qua là mùi hôi thối và máu tươi từ hai cổ thi thể tàn ra trong không khí vẫn chưa tiêu tán khiến làm hắn mạnh mẽ giữ cho mình tỉnh táo, thờ hờn hên, cắn chặt răng chống đỡ lại cơn buồn ngủ, hai mắt kính ngạc nhìn bầu trời đêm âm đậm qua khe hở của cây rừng rậm rạp, còn có thể nghe thấy tiếng hồ gầm mơ hồ từ Âm Hồ son, đám mây đen lộ ra về quy dị trong bóng tối đang chậm rãi trôi.

Thật lâu sau đó, rốt cục cảm giác không có sức lực chậm rãi tan đi, sức lực lại trở về với thân thể, Thiệu Cảnh bò lên, nhìn thoáng qua mặt đất bừa bộn mà thê thảm, sau đó liền xoay người đi ra phía ngoài rừng. Khó khăn lắm đi tới bìa rừng, bỗng nhiên hắn dừng bước lại như chợt nhớ ra điều gì đó.

- Hóa Thi thủy, vừa mới học xong..

Trong miệng lầm bầm nhắc lại, hắn chậm rãi xoay người lại.

Lai lịch xuất thân của Lý Long hầu như không ai biết, dù sao một kẻ tầm thường như hắn cũng không khiến ai chú ý, nhưng là theo như ngày thường Thiệu Cảnh được biết, sau khi đi tới Nam Sơn thành, Lý Long đã sống ở đây một thời gian dài. Tất cả những người tu chân đến Vạn Yêu cốc như hắn đều mang theo hi vọng rất lớn cùng với chấp niệm gặp được may mắn, mơ ước sẽ có ngày phát đạt. Mà ở Vạn Yêu cốc này trước nay cũng có rất nhiều truyền thuyết thần kỳ được truyền lưu, có vài tu sĩ đột nhiên nhận được công pháp tuyệt thể, có người tìm được linh thảo vạn năm ở một nơi nào đó trong Vạn Yêu cốc, đủ các loại chuyện mà không ai biết được thật giả thế nào, nhưng đối với chuyện trong số trăm người thậm chí không ai có thể thực sự bước chân vào Ngưng Nguyên cảnh xa vời, cảnh cửa thực sự của tu chân, đối mặt với dụ dỗ của lực lượng mạnh mẽ vô cùng khi bước chân lên con đường tu chân, vô số người vẫn xông lên tựa như thiêu thân lao vào lửa.

Trên căn bản, Lý Long chính là một người như vậy, hơn nữa dường như những năm gần đây, hắn cùng tất cả những người khác đều giống nhau, những thứ may mắn trong truyền thuyết cũng không rơi xuống trên người hắn, hắn vẫn trải qua cuộc sống hàng ngày của tu sĩ ở tầng dưới cùng, đau khổ giãy dụa mà thôi.

Nhưng hiển nhiên Hóa Thi thủy không phải là vật tầm thường, cũng không thứ mà phải hạ tâm tếp như hắn có thể có được.

Vừa mới học xong không lâu sao...

Chậm rãi đi trở về bên cạnh hố lớn, nhìn thân thể người đàn ông không còn nhúc nhích như bóng ma đã dung nhập vào bóng tối, im lặng một lát, Thiệu Cảnh đột nhiên nhảy vào trong hố.

Trong bóng tối, về mặt của thi thể cũng lộ ra về quy dị cùng dữ tợn, Thiệu Cảnh cắn chặt hàm răng, đẩy vạt áo Lý Long ra tìm kiếm một lúc, đầu tiên tìm được Hóa Thi thủy đựng trong một chiếc bình nhỏ màu đen, thuận tay thu hồi, sau đó lại lục tìm một lúc, cuối cùng tìm được rồi hơn mười viên linh thạch và một tấm thẻ gỗ. Tấm thẻ gỗ rất nhẹ, rất mỏng, trên đó viết ba chữ: Thiên Âm môn. Trừ mấy thứ đó ra thì không còn đồ vật gì hữu dụng nữa.

Sau khi không khách khí chút nào đem những thứ này linh thạch lấy làm của mình, Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm kia tấm thẻ gỗ kia, khoe mắt hơi co quắp. Thiên Âm môn chính là một trong những chi nhánh còn lưu truyền đến ngày nay của ma giáo năm xưa, trăm năm trước đã tiến vào phạm vi Vạn Yêu cốc nhưng vẫn bị bảy môn phái lớn ở nơi này liên thủ chèn ép, thế lực cũng vì thế mà không lớn nhưng từ trước đến giờ vẫn thần bí khó lường, không nghĩ tới chỉ là một nhân vật nhỏ như Lý Long mà lại có quan hệ với tông phái của Ma môn có hung danh lan xa như vậy.

Hắn suy nghĩ một lát rồi ném tấm thẻ gỗ này xuống đất, thuận tay thu toàn bộ những thứ khác vào trong túi Lưu Vân rồi leo ra khỏi hố đất. Đứng ở ngoài động trầm ngâm một lát, hắn đi tới bên thi thể Mã lão thất đã bị ăn mòn hơn một nửa, cầm hai chân kéo đến bên miệng hố rồi ném xuống.

Hai người này khi còn sống hàng ngày vẫn luôn cãi vã với nhau, sau khi chết cũng chôn bọn họ chung một chỗ đi. Thiệu Cảnh đứng bên miệng hố, mặt không chút thay đổi lấy ra cái bình kia, đồ Hóa Thi thủy xuống. Mùi hôi thối gay mũi, ghê tởm bốc lên, da thịt trên mặt Thiệu Cảnh co rút lại, không hề nhìn đến hố đất tối om kia nữa, xoay người quét lá rụng cành khô trên mặt đất vào trong hố để che đậy thi thể ở bên dưới, sau đó xoay người nhìn vào bóng tối u ám trong hố, hít sâu một hơi rồi xoay người rời đi.

Tiếng bước chân sạt chậm rãi đi xa, rừng cây khôi phục cảnh tĩnh lặng, cành khô, cỏ dại yên lặng nằm trên mặt đất, trừ mùi vị khác thường vẫn thoang thoảng trong không khí ra đã không còn thấy điều gì khác lạ cả.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bỏ Chạy (2)

Hai người biến mất đối với Nam Sơn thành mà nói, thậm chí ngay cả một chút gọn sóng cũng không có. Không ai quan tâm, cũng không ai nhớ đến, mặt trời vẫn cứ mọc rồi lặn, vô số tán tu qua lại, mọi người đều không biết được vận mệnh tương lai của mình, rất có thể ngày mai sẽ chết trong Vạn Yêu cốc hay một nơi nào đó ở ngoài thành, vì vậy cũng không ai để ý đến một vài người xa lạ đột nhiên mất tích.

Từ sau buổi tối đó, Thiệu Cảnh liền biến mất trong tòa thành này, một thời gian rất dài đều không có người gặp qua hắn. Có đôi khi, Lưu Tam của Phi Vân đường thỉnh thoảng cũng nhớ tới tiểu Thiệu hơi chút nổi tiếng với ánh mắt độc đáo kia, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu rằng tại sao hắn lại đột nhiên mất tích, lẽ nào đã chết tại một góc hẻo lánh trong Vạn Yêu cốc như những tán tu kia rồi sao?

Đương nhiên là Thiệu Cảnh chưa chết, hắn chỉ đang bỏ chạy.

Hắn không dám ở lại Nam Sơn thành nữa, chưa nói sau lưng Lý Long rất có thể có một người của Thiên Âm môn, cho dù người khác không biết Lý Long thế nào, nhưng Thiệu Cảnh hiểu, trong Nam Sơn thành vẫn còn một người quá nửa là sẽ biết rõ ràng.

Cao lão đầu, chính là Cao lão đầu đã bán Hắc Hoàng châm cho Thiệu Cảnh.

Lý Long có thể biết hắn mua được Hắc Hoàng châm từ chỗ Cao lão đầu, hơn nữa ngay cả số lượng mua là hai ống đều rất rõ ràng, hiển nhiên tin tức này có tám chín phần mười là do Cao lão đầu truyền ra. Thậm chí Thiệu Cảnh còn suy đoán rằng, sợ là ngay cả tin tức kia cũng bị lão quỷ tham tiền như mạng đồ bán lấy tình thật.

Còn ở lại chính là tự tìm đường chết.

Cho nên hắn bỏ chạy, chạy trốn thật xa, thật xa. Nhờ có vài phần may mắn, lại thêm tâm tư cẩn thận tỉ mỉ, nhiều năm qua cũng đã quen lưu lạc phiêu bạt, hiểu được cách sinh tồn ở vùng hoang dã, cho nên Thiệu Cảnh vẫn sống sót tại nơi hoang dã yêu thú thường lui tới, giặc cướp hoành hành này. Một tháng sau, hắn tới Tiểu Hồ thành cách Nam Sơn thành chừng năm trăm dặm về phía bắc.

Theo như địa thế, vị trí, thực ra Tiểu Hồ thành nằm ở phía tây của Vạn Yêu cốc, cách mười dặm bên ngoài thành có một linh sơn cao vút đến tầng mây, trùng điệp nhấp nhô tên là Thiên Thanh sơn, chính là địa bàn của Huyền Thiên tông, một môn phái tu chân nổi danh ở phía ngoài Vạn Yêu cốc. Từ chân núi nhìn lên phía trên thường thường cũng chỉ có thể nhìn đến lưng chừng núi, nơi cao hơn đều bị mây trắng bao phủ, có đôi khi vào những ngày trời trong nắng ấm có thể thấy cầu vồng vắt ngang trời, tiên hạc bay lượn, lầu các điện đường tiên gia, cây cối hoa cỏ xinh đẹp như tiên cảnh nơi chín tầng trời như ẩn như hiện, xa rồi trần thế.

Bên dưới tầng mây trắng, từ giữa sườn núi trở xuống đều là từng mảng rừng cây rạp rạp, thường xuyên thấy cổ thụ, dây leo già cỗi, khung cảnh âm u tĩnh mịch. Giữa rất nhiều điện phủ, lầu các to lớn còn có một con đường bằng đá trắng trải dài từ sâu trong mây trắng, quanh co theo sườn núi, xuyên qua rừng cây xuống tận chân núi, từ phía dưới nhìn lên tựa như một cái thang trời trang nghiêm hùng vĩ khiến người ta cảm thấy trang trọng, sùng kính.

So với Nam Sơn thành, Tiểu Hồ thành cách Vạn Yêu cốc gần hơn, hơn nữa còn phồn hoa hưng thịnh hơn hẳn một bậc, chỉ có một thế lực lớn nắm trong tay thành này, chính là Huyền Thiên tông nằm trên Thiên Thanh sơn ở bên ngoài thành. Những người lẫn lộn tại vùng xung quanh Vạn Yêu cốc này hầu như không ai là không biết đến Huyền Thiên tông, Thiệu Cảnh đương nhiên cũng đã sớm nghe nói đến, dù sao đó cũng là một trong bảy đại phái danh môn ở xung quanh Vạn Yêu cốc.

Đứng ở cửa thành nhìn lại, từ rất xa đã có thể thấy tòa linh sơn liên miên trùng điệp kia, còn cao hơn một chút so với Âm Hồ sơn, hơn nữa khác với mây mù âm u quỷ dị vẫn bao phủ Âm Hồ sơn, mây mù bồng bềnh trên Thiên Thanh sơn còn mang theo vài phần tiên khí, trang nghiêm mà mờ ảo, khiến Thiệu Cảnh từ nhỏ vẫn luôn hướng tới tu chân vô cùng hâm mộ.

Chỉ là danh môn đại phái như vậy thường thường đều không dễ dàng thu đệ tử. Trong những năm lưu lạc giang hồ, Thiệu Cảnh đã từng muốn tiến vào một vài môn phái, đáng tiếc là hoàn toàn không có ai để ý tới một đứa trẻ mồ côi không tiền, không quyền, không thế, không có chỗ dựa, không nói đến chuyện từ chối nhã nhặn, ngay cả đánh đuổi đi chỗ khác cũng xảy ra rất nhiều lần.

Thờ dài, tâm tình Thiệu Cảnh không khỏi u rầu hơn, thu hồi ánh mắt rồi bước vào Tiểu Hồ thành.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bỏ Chạy (3)

Chưa bước qua cửa thành thì đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt, qua cổng tò vò, Thiệu Cảnh nhìn thấy một đám người vây lấy ngã tư đường ở phía trước, dường như người người đều muốn xông lên, vẻ mặt kích động, không ít người còn đang hô lớn:

- Ta, ta, thu nhận ta đi.

- Đệ tử đã hướng về Huyền Thiên tông từ lâu, xin sư trưởng hãy nhận lấy đệ tử...

Thiệu Cảnh chấn động toàn thân, vô thức nói:

- Không thể nào?

Chẳng lẽ Huyền Thiên tông lại muốn thu đệ tử ở ven đường? Quá khó tưởng tượng, hần vào nam ra bắc nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa từng thấy, thậm chí căn bản chưa từng nghe nói có môn phái tu chân nào làm như vậy. Chẳng qua khi thấy những người ở nơi đó kích động muốn xông lên, rốt cuộc hần cũng nhìn không được mà bước qua, một mặt chen chúc vào giữa đám người để nhìn xem, một mặt nghe mọi người xung quanh nói chuyện, qua một lúc lâu hần mới từ từ hiểu rõ mọi chuyện ở nơi này.

Thì ra là, ở giữa đám đông có năm, sáu người mặc áo đệ tử Huyền Thiên tông màu lam đang đứng, đều là đệ tử Huyền Thiên tông, hơn nữa đúng là bọn họ đang thu người ở bên đường, chẳng qua cũng không phải bọn họ muốn thu đệ tử hợp cách cho Huyền Thiên tông mà là một loại người được gọi là Tu hành giả.

Cái gọi là Tu hành giả, tên gọi nghe cũng không tồi, nhưng trên thực tế lại gần như chỉ là kẻ hầu vè mặt cho Huyền Thiên tông, mỗi một Tu hành giả sẽ nhận được hai mẫu linh điền có linh lực mỏng manh dưới chân núi Thiên Thanh, được Huyền Thiên tông phân phát cho một loại linh đậu có thể rút linh lực từ trong đất ra, một năm hai mùa, cần nộp hai mươi thạch(*) linh đậu hoặc trực tiếp trả mười viên linh thạch cho Huyền Thiên tông làm tiền thuê, những thứ dư thừa lại đều thuộc về bản thân mình.

Đương nhiên, nếu chỉ là như thế thì sẽ không có ai nguyện ý đi lao động khổ cực, Huyền Thiên tông cũng định ra quy củ, mỗi cách năm năm, trên núi sẽ phái người xuống kiểm tra các Tu hành giả, thu nhận ba mươi người trong số đó làm đệ tử, truyền dạy cho phương pháp tu hành ở Luyện Khí cảnh đơn giản nhất, sau đó thì phải xem cơ duyên, tư chất và sự chăm chỉ của mỗi người, phải biết rằng đại đạo tu chân từ trước đến nay luôn gian khổ, khó lường, nếu như ngay cả luyện khí cảnh cũng không vượt qua được thì cũng chỉ cả đời tầm thường, cả đời phải ôm hận.

Chỉ là nếu thực sự có người thiên tư xuất chúng, tiến bộ nhanh chóng, tu luyện theo thứ tự vượt qua ba cảnh giới Luyện Khí cảnh sơ, trung, thượng, lại đột phá tới Ngưng Nguyên cảnh, vậy thì chúc mừng người, một con đường tu tiên sáng lạn rực rỡ đã mở ra trước mắt người. Bất kỳ một Tu hành giả nào đột phá tới ngưng nguyên cảnh đều được Huyền Thiên tông coi trọng và truyền dạy cho đạo thuật, thần thông cao thâm, từ đó vận mệnh sẽ thay đổi, không cùng một con đường với đông đảo người phàm của thế tục nữa.

- Năm năm đó.

Bộ dạng Thiệu Cảnh hơi ủ rũ, lại không nhìn được thờ dài. Hần mở còi từ nhỏ, gãy dựa mưu sinh, lúc chín tuổi gặp được một người đàn ông trung niên, từ đó liền đi theo vị "sư phụ" này lưu lạc chân trời góc biển, lừa ăn lừa uống sống qua ngày, trải qua cuộc sống lang bạt kỳ hồ. Mười ba tuổi, sư phụ nhiều năm say rượu chết đi, sau khi chôn sư phụ xong, hần lại tiếp tục một thân một mình lưu lạc.

Tuy còn nhỏ tuổi nhưng sự từng trải của hần còn hơn cả một đời của rất nhiều người, cho nên vừa rồi khi nghe thấy có thể tiến vào sơn môn của Huyền Thiên tông thực sự đã khiến hần vô cùng hưng phấn, nhưng ngay khi tỉnh táo suy nghĩ lại liền nhớ tới một cần đề rồi tìm người bên cạnh đề hỏi thăm, quả nhiên, số lượng Tu hành giả dưới chân núi Thiên Thanh hàng năm vẫn luôn giữ vững ở ba nghìn người trở lên.

- Chọn ba mươi trong số ba nghìn người...

Thiệu Cảnh lập tức chán nản, không biết nói gì. Song hần đang ủ rũ nhưng rất nhiều người ở xung quanh vẫn muốn xông lên phía trước, sóng người mãnh liệt, thiếu chút nữa nhấn chìm năm, sáu người của Huyền Thiên tông đứng ở bên trong.

Nói đùa, cho dù là Huyền Thiên tông thu Tu hành giả cũng là năm năm mới thu một lần đó!

Thiệu Cảnh đứng giữa đám người, về mặt do dự không quyết, bị dòng người đông đúc đẩy tới đẩy lui, không hiểu tại sao trong đầu hần lại hiện ra bộ dạng chật vật của mình khi đối mặt với Mã Lão Thất và Lý Long ngày đó, hai người kia cũng chỉ là hạng nhân vật thuộc tầng lớp thấp nhất trong số những người tu chân mà thôi.

Đột nhiên, hần hung hăng cắn chặt răng, thấp giọng mắng:

- Mặc kệ nó, năm năm thì năm năm, dù sao vẫn còn hơn là không có lý tưởng gì, liều mạng!

Vừa quyết định xong, hần như biến thành một con lươn lách vào càng sâu trong đám người, trong tiếng ầm ỹ hỗn loạn vang lên tiếng hét của hần:

- Sư phụ, sư phụ, đệ tử từ nhỏ đã kính ngưỡng tiên danh của Huyền Thiên, mong mỏi đã nhiều năm, đã chờ đợi dưới chân Thiên Thanh sơn này mười năm rồi, nhận lấy ta đi, nhận lấy ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mơ Ước (1)

Thiệu Cảnh mặc y phục màu xám nằm bên cạnh một gò đất trên sườn núi, hai tay đan vào nhau gối ở sau đầu, một cái túi vải màu xám đã khá cũ kỹ, bên

trên đầu một đóa mây trắng nhỏ, dường như cũng đã hơi ố vàng được cột tùy ý ở bên hông. Lúc này hắn đang nằm cách phần cuối của con đường đá dẫn lên sơn môn ước chừng hai trăm trượng, gối đầu lên thảm cỏ xanh mượt, hít thở không khí mang theo mùi vị hoa cỏ nhàn nhàn ở xung quanh, ánh mắt hắn rời khỏi con đường đá có khí thế to lớn kia, thờ dãi:

- Tu tiên vẫn tốt hơn, không biết đến bao giờ ta mới có thể lên núi?

- Ừt ừt, ừt ừt...

Mấy tiếng kêu trầm thấp mà ngong ngiêu trả lời câu tự hỏi của hắn.

Thiệu Cảnh liếc mắt, cúi đầu xuống nhìn, một con heo nhỏ béo mũm mĩm đang chen chúc ở bên cạnh hắn, trên mình đen trắng lẫn lộn, trắng nhiều đen ít, bắt mắt nhất chính là trên mặt con heo nhỏ, một vành mắt và một cái tai đều là màu đen, đen trắng tương phản nhìn khá đáng yêu. Lúc này con heo nhỏ đang cố gắng leo lên người hắn, hai chân trước bám lên bụng Thiệu Cảnh, hai chân sau liều mạng đẩy, miệng không ngừng kêu "ừt ừt", nhìn bộ dạng của nó cũng chỉ mới sinh được mấy tháng, thân thể vẫn khá nhỏ, sức lực cũng không tồi nhưng vẫn không thể leo lên được.

Khỏe miệng Thiệu Cảnh hơi nhếch lên, lười biếng đưa tay ra đẩy vào mõng nó, con heo nhỏ mượn lực này mới leo lên trên bụng Thiệu Cảnh được, ừt ừt kêu hai tiếng, rung đùi đắc ý, giương miệng lên ngáp một cái rất mỹ mãn rồi nằm úp sấp xuống tắm mình trong gió xuân cùng ánh nắng rực rỡ của tháng ba, cụp đôi tai nhỏ một đen một trắng, đôi mắt híp lại.

Đây là một con heo nhỏ rất bình thường, đôi mắt và đôi tai đều là một đen một trắng, vừa mới sinh ra không lâu đã bị vứt bỏ, nằm run rẩy lạnh lẽo trong một bụi cỏ ở ven đường phía ngoài Tiểu Hồ thành, chờ đợi nó chính là bị thú hoang ăn thịt, bị đói mà chết, từ từ thối rữa, cuối cùng trở thành bụi đất.

Một ngày kia Thiệu Cảnh đi qua, hắn, từ nhỏ vốn lưu lạc ven đường nên cũng không có quá nhiều đạo đức công cộng, bởi vì mắc tiểu tiện tùy tiện ghé vào ven đường giải quyết, sau khi sáng khoái mới phát hiện mình tiểu lên mặt một con heo vẫn nhỏ đã sống dờ chết dờ.

Sau đó Thiệu Cảnh mang con heo nhỏ này về nhà, dự định của hắn là tắm rửa sạch sẽ cho con heo nhỏ này rồi làm thịt kho tàu ăn.

Đúng vậy, từ đầu tháng này đã có dự định làm thịt heo kho tàu.

Con heo nhỏ có thể sống sót cũng vì một đạo lý từ thiên cổ vẫn không thay đổi: Phải nuôi heo cho mập rồi mới làm thịt, từ cổ chí kim, bất kể người nuôi heo hay là viết văn đều biết đến đạo lý như vậy, không hiểu đạo lý này chỉ có thể chứng minh là đầu óc nguoi hơi đần, nuôi heo tất nhiên sẽ phá sản, viết văn chắc chắn sẽ thất bại. Ồ, hơi lan man rồi. Tóm lại, con heo nhỏ tạm thời kéo dài hơi tàn sống sót, Thiệu Cảnh cho nó uống nước com và chút com thừa canh cặn, đến tối liền bắt đầu ăn uống ngon miệng, ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, ăn xong lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, qua bảy tám ngày như thế, thân thể heo nhỏ lớn thêm một vòng, hơn nữa còn có thể xuống đất chơi đùa.

Có lẽ do lần đầu tiên mở mắt đã nhìn thấy Thiệu Cảnh, lại ở chung với nhau nhiều ngày như vậy, chính mình lại rất sành ăn, con heo nhỏ này vô cùng phụ thuộc vào Thiệu Cảnh, không chịu rời khỏi Thiệu Cảnh. Mà Thiệu Cảnh sau lúc ban đầu không thêm để ý, qua mấy ngày sau cũng có vài phần yêu thích con heo nhỏ này, đạo giết heo cũng không hạ xuống được nữa, một người một heo liền sống chung đến ngày hôm nay.

Ngày này là 12 tháng 3, trời trong xanh.

Năm nay Thiệu Cảnh đã mười tám tuổi, là thời điểm một thiếu niên dần trưởng thành thành thanh niên, một kẻ vô tích sự không một xu dính túi, nhờ có cơ hội mở sơn môn năm năm một lần của Huyền Thiên tông khoảng chín tháng trước, "may mắn" thông qua kiểm tra rồi trở thành một người trong số ba nghìn Tu hành giả ở dưới chân Thiên Thanh sơn.

Trong lần "may mắn" này, tất cả linh thạch trên người hắn đều rơi vào túi tiền một vị đệ tử của Huyền Thiên tông, vì vậy hắn đã không còn xu dính túi nào.

Phía sau mây trắng, sẽ có cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mơ Ước (2)

Nhìn nơi cao nhất bị mây mù che phủ trên đỉnh núi, Thiệu Cảnh chếp miệng rồi lắc đầu như tự chế giễu mình, vứt bỏ hết thấy suy nghĩ không thực tế ra khỏi đầu óc. Huyền Thiên tông là một trong bảy đại phái bên ngoài Vạn Yêu cốc, cũng như tất cả các môn phái tu chân, quy củ ở nơi này cũng là đẳng cấp sâm nghiêm, Tu hành giả cũng chỉ là nhóm người thuộc tầng lớp thấp nhất trong Huyền Thiên tông, phía trên còn có một đám người từ đệ tử nhập môn, các vị sư trưởng cho đến các vị trưởng lão, chưong giáo chân nhân.

Hắn híp mắt lại, không khỏi nhớ tới ngày đó tại cửa thành của Tiểu Hồ thành, theo như lời của mấy vị đệ tử của Huyền Thiên tông, Huyền Thiên tông thu nhận Tu hành giả, một là yêu cầu trẻ tuổi, hai là cần phải có chút tiềm chất tu chân. Như vậy xem ra, lẽ nào mình cũng có chút tiềm chất sao?

Nghĩ tới đây, Thiệu Cảnh cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời có từng đóa mây trắng, bầu trời xanh thẳm, màu sắc nhu hòa mà xinh đẹp kia khiến người ta không muốn nhắm mắt lại. Ngay tại bầu trời phía trên, thỉnh thoảng Thiệu Cảnh có thể nhìn thấy các loại cầu vồng với màu sắc khác nhau xẹt qua bầu trời, cười mây đập gió vô cùng tiêu sái, hẳn biết đó đều là cao thủ có thể khống chế pháp bảo, linh khí ngự không bay qua.

Nhìn những vệt sáng vô cùng xinh đẹp ở phía chân trời, Thiệu Cảnh thật sự đã quá quen mắt, lắm lắm nói:

- Thật là lợi hại, không biết tương lai có một ngày nào đó ta cũng có thể bay lên hay không.

- Ừt ừt, ừt ừt...

Trả lời hẳn vẫn chỉ là tiếng lắm lắm quen thuộc vang lên từ trên bụng.

Thiệu Cảnh lắc đầu bất đắc dĩ, đang muốn xoay người lại đột nhiên cau mày, ánh mắt động lại. Chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên có một vệt cầu vồng màu vàng nhạt đang "rơi" xuống phía dưới.

Lung lay lắc lư, nghiêng ngả lao đảo, đung đưa không ngừng, nhìn thế nào cũng giống như đã mất đi điều khiển, cầu vồng màu vàng nhạt kia rơi xuống mặt đất càng lúc càng nhanh, mắt thấy bị kịch một người rơi xuống từ trên trời cao sẽ xảy ra ngay tại chân Thiên Thanh sơn này.

----oOo----

Ngự không là một loại thần thông rất cao thâm, được toàn bộ tu chân giới công nhận là chỉ khi tu luyện tới cảnh giới Huyền Đan cảnh cực kỳ cao thâm mới có thể thi triển ra. Chẳng qua nếu như tu sĩ dưới Huyền Đan cảnh là Ngưng Nguyên cảnh có được một số linh khí phi hành hiếm thấy thì cũng có thể bay lên không trung, nhưng bất luận là tốc độ hay thời gian kéo dài cũng kém xa thần thông phi hành chân chính ở Huyền Đan cảnh.

Chỉ là cho dù nói thế nào, tu sĩ ngã cắm đầu từ trên trời xuống vẫn rất ít thấy...

Thiệu Cảnh mở trừng mắt nhìn rồi trở mình đứng dậy, hoàn toàn không để ý đến con heo nhỏ đang sợ hãi kêu lên ụt ụt vì đột nhiên bị ném xuống đất, hai mắt hẳn vẫn nhìn chăm chăm lên bầu trời. Không chỉ có hẳn, lúc này rất nhiều Tu hành giả đang lao động tại khu vực linh điền rộng rãi dưới chân Thiên Thanh sơn này cũng đã phát hiện sự khác thường trên bầu trời, tiếng hô ngạc nhiên liên tục vang lên.

Mọi người đứng xem cũng rất kích động.

Đệ tử Huyền Thiên tông với thần thông quảng đại, ở tận trên cao tựa như tiên nhân(Tu hành giả không được Huyền Thiên tông công nhận là đệ tử của mình), hơn nữa có vẻ như còn là người có linh khí phi hành hiếm thấy, lại bị ngã từ trên trời xuống! Bất kể bởi vì nguyên nhân gì nhưng chắc chắn sẽ là một chuyện lạ ngàn năm có một.

Tâm tình của Thiệu Cảnh cũng giống với phần lớn mọi người, rất phức tạp, cũng rất kích động, chẳng qua người được bao phủ trong ánh cầu vồng dường như vẫn đang cố gắng, có vẻ như không muốn trở thành trò cười trước mao bao người. Phía trên còn loáng thoáng truyền đến tiếng quát mắng gằn dữ, tốc độ rơi xuống của vệt cầu vồng kia hơi chậm lại như có một lực lượng muốn nó bay lên một lần nữa, chỉ là dường như lực lượng này vẫn không đủ, ngoài khiến tốc độ rơi của vệt cầu vồng hơi chậm lại thì cũng chỉ khiến phương hướng rơi xuống thay đổi, mà toàn bộ vầng sáng kia vẫn đang không ngừng rơi xuống.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vệt cầu vồng kia đang từ từ thay đổi, chân mày bỗng nhiên nhíu lại, phương hướng vệt sáng kia đang lắc lư bay tới cũng chính là gò đất nhỏ nơi hẳn đang đứng.

- Gặp quý!

Thiệu Cảnh tức giận mắng một câu rồi ôm lấy con heo nhỏ đang cọt sọt vào bắp chân mình, nhanh chóng lao xuống khỏi sườn núi, dùng hết sức lực liều mạng chạy về phía trước. Mới chạy chưa được ba bốn trượng hẳn liền nghe thấy một tiếng ầm vang lên từ phía sau, một luồng gió lớn rít gào đuổi theo khiến thân thể hẳn lao đảo, lại quét qua hai mẫu linh điền của hẳn khiến những cây trồng cao thấp, màu sắc khác nhau lung lay nghiêng ngả.

Lấy lại bình tĩnh, Thiệu Cảnh xoay người nhìn lại, chỉ thấy gò đất nhỏ vừa rồi bị trực tiếp gọt đi hơn một nửa, bụi đất bay tứ tung, một lúc lâu sau mới tàn đi, lúc này mới nhìn rõ bên sườn núi có thêm hai người nữa, một nam một nữ, nam có vóc người cao lớn, tướng mạo uy vũ, nhưng lúc này đã hấp hối, máu tươi tràn ra khoe miệng, toàn thân loang lổ vết máu, đã hôn mê bất tỉnh, nữ lại là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn Thiệu Cảnh một chút. Trên mặt đất cách chỗ hai người không xa có một chiếc thoi ngọc toàn thân trắng nõn, ánh sáng tỏa ra bốn phía, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Lúc này cô gái kia cực kỳ hoảng sợ, hai tay nắm chặt vạt áo người thanh niên, đôi mắt rung rung, không ngừng gọi:

- Đại ca, đại ca, huynh tỉnh lại đi, huynh làm sao vậy, mau tỉnh... Mau tỉnh lại...

Thiệu Cảnh chậm rãi bước đến gần, đầu tiên là đánh giá hai người này, cô gái kia mặc y phục màu xanh, người thanh niên thì mặc áo màu xanh trắng của đệ tử Huyền Thiên tông, chất vải cũng không tính là đẹp để quý giá mà còn có chút xóc xếch. Thấy bộ dạng bị thương nặng đến ngắt đi của người thanh niên kia, Thiệu Cảnh nhíu mày lại, chỉ biết đứng bên cạnh đó một lúc lâu. Mà cô gái kia cũng chỉ biết vừa khóc nức nỏ, kêu gọi một tràng dài khiến hẳn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Uy, nếu cô vẫn tiếp tục gọi như vậy, vị đại ca này có thể thực sự chết vì đổ máu quá nhiều đó.

Thiếu nữ áo xanh giật mình, vô thức cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy trên ngực thanh niên đã hôn mê kia có một vết thương dài chừng một thước cắt ngang cả lồng ngực, thậm chí có thể loáng thoáng thấy được cả xương trắng, máu tươi vẫn đang không ngừng chảy ra, chỉ một lát như vậy mà nửa người đều đã bị nhuộm đỏ.

- A!

Thiếu nữ áo xanh hét lên, sau đó dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của Thiệu Cảnh, nàng vung hai tay lên, liều mạng che chắn, đè ép vết thương lại, muốn ngăn cản máu tươi chảy ra, nhưng hiệu quả cũng không tốt hơn, máu vẫn không ngừng chảy, thậm chí cánh tay run rẩy của nàng còn khiến chảy nhanh hơn một chút, trong nháy mắt, hai bàn tay trắng như tuyết của thiếu nữ thậm chí cũng bị nhuộm thành bàn tay máu khá là đáng sợ.

- Làm loạn nữa sẽ chết người đó!

Thiệu Cảnh vội vàng xông lên kéo thiếu nữ này ra, thiếu nữ áo xanh kia dường như còn muốn giãy dụa nhưng lại bị Thiệu Cảnh quát khiến không dám cử động thêm nữa. Nước mắt chảy xuôi trên gương mặt trắng như ngọc, nàng nắm chặt lấy áo Thiệu Cảnh, nức nở nói:

- Cầu, cầu xin người, cứu đại ca ta đi.

- Được được, được, ta thử một chút.

Thiệu Cảnh liên tục gặt đầu khuyên nhủ để thiếu nữ buông lỏng tay ra, người không buông tay thì ta có thể cứu người được sao?

Nhìn vạt áo của mình có thêm hai vết tay đỏ tươi, Thiệu Cảnh trợn trắng mắt, chẳng qua bây giờ không phải lúc để so đo, hần bước đến bên người thanh niên đã hôn mê kia, kiểm tra toàn thân hần một lần, mặc dù vết thương rất nhiều nhưng cũng chỉ có nơi máu tươi vẫn đang không ngừng chảy này là nghiêm trọng.

Phải cầm máu.

Người mù cũng có thể nhìn ra đây là việc khẩn cấp, chẳng qua Thiệu Cảnh cũng không làm ngay lập tức mà vẫn nhìn chăm chăm vết thương rất lớn kia một hồi, sau đó quay đầu lại nhìn thiếu nữ về mặt vô cùng lo lắng ở phía sau mình, hỏi:

- Vết thương này của hần là từ đâu tới?

Cô gái kia hơi ngơ ngác rồi lập tức nói:

- Là bị Đồng Dao Đường trong Vạn Yêu cốc đánh bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mơ Ước (3)

- Đồng Dao Đường.

Thiệu Cảnh hít một ngụm khí lạnh, lập tức nhìn thanh niên đang hôn mê trước mặt mình bằng cặp mắt khác xưa. Đồng Dao Đường cũng không phải chỉ là một con yêu thú bình thường, nó thật xứng đáng với tên nhị cấp yêu thú, vẫn là một trong vài loài có chiến lực mạnh nhất. Bình thường, trong Tu chân giới có nhiều cách phân chia cấp bậc yêu thú dựa vào chiến lực, yêu thú từ khi sinh ra đã mạnh mẽ, cho dù là yêu thú cấp thấp nhất là cấp một cũng đối kháng được với tu chân giả Ngưng Nguyên cảnh, mà mỗi khi tăng lên một cấp bậc, chiến lực của yêu thú cũng sẽ nhảy vọt một cấp độ lớn.

Thanh niên trước mặt này có thể sống sót trước mặt nhị cấp yêu thú Đồng Dao Đường có chiến lực đỉnh phong thì tu vi tuyệt đối không thể bình thường. Mặt khác, cũng chỉ có thứ sắc bén như cự liêm vô cùng sắc bén trong truyền thuyết của Đồng Dao Đường mới có thể tạo thành vết thương khổng lồ như vậy được.

Thiệu Cảnh không nói thêm mà chỉ tập trung suy nghĩ một lúc, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, chậm chậm men theo sườn núi chạy đến chỗ hai mẫu linh điền của mình. Thấy Thiệu Cảnh đột nhiên chạy đi, hiển nhiên cô gái áo xanh hơi giật mình, khuôn mặt giãn dụa nước mắt, vừa vô cùng lo lắng nhìn người thanh niên đang hôn mê một lát, lại quay đầu nhìn Thiệu Cảnh đang bỏ chạy, mờ mịt mà kinh hoàng.

Trong lúc này, không ít tu hành giả ở xung quanh cũng bắt đầu tụ tập tới đây, nhưng cũng không có người nào tới gần, chỉ ở xa xa làm thành một vòng tròn quan sát nơi này, những người có quen biết còn cúi thấp đầu rỉ tai nhau thảo luận cái gì. Đôi nam nữ này từ trên trời giáng xuống, lại điều khiển được linh khí để bay lượn thì hiển nhiên không phải người bình thường, ít nhất cũng là đệ tử cao tầng của Huyền Thiên tông. Tu hành giả có địa vị thấp, thậm chí Huyền Thiên tông cũng không thừa nhận bọn họ là đệ tử của mình, mà những đệ tử nhập môn này cũng chẳng lễ độ gì với bọn họ. Vốn dĩ là vậy, thói đời lòng người bạc lạnh, ngay cả Huyền Thiên tông vẫn được xưng là chính đạo cũng không khác gì, thực lực là trên hết, lực không bằng người, thế lại chẳng bằng ai thì chỉ có cần răng chịu đựng.

Nếu không biết tốt xấu mà mò mẫm đụng vào, ngộ nhờ người thanh niên vốn đã trọng thương này chết đi, bị phía trên truy cứu, ai biết có liên lụy đến mình hay không? Phải biết rằng tới lúc đó sẽ không có cách nào phân rõ phải trái, Huyền Thiên tông muốn gây khó dễ với một tu hành giả bình thường như mình cũng chẳng khác gì dùng tay giết chết một con kiến.

Thiệu Cảnh dạo quanh linh điền một lúc rồi khom người xuống, hình như để hái một gốc cây màu xanh nào đó, sau đó lại chạy trở lại. Nhìn qua miệng vết thương của thanh niên kia, hắn đưa thứ trên tay mình cho áo xanh, hạ giọng nói:

- Đây là 'Khô Tâm lan', cô bỏ vào miệng nhai lẫn với nước bọt rồi đắp lên miệng vết thương cho hắn thì mới có thể cầm máu được.

Dừng lại chút, hắn lại bồi thêm một câu,

- Chú ý một chút, thứ này rất đáng quý.

Do dự một lúc, cô gái áo xanh đưa tay ra nhận cái cây màu xanh đậm đó. Cây thảo được chỉ dài chừng nửa thước, bề ngoài trông rất bình thường, thân chỉ to chừng bằng nửa ngón út, mềm mại và dẻo dai, có năm sáu phiến lá xanh dài hẹp mọc ở mặt trên. Cô gái liếc mắt nhìn Thiệu Cảnh, chỉ thấy người trẻ tuổi vốn chẳng hề quen biết này mỉm cười, dường như đã có thêm chút lòng tin, nàng lập tức gặt mạnh đầu rồi xoay người quỳ xuống bên cạnh thanh niên đang hôn mê, chỉ một vốc đã đem khô tâm lan nhét vào miệng.

Thiệu Cảnh chỉ kịp nói ra nửa câu:

- A, cô cẩn thận...

Lời nói còn chưa dứt, trên mặt cô gái áo xanh đã hiện ra vẻ khổ sở, nước mắt trào ra trên đôi mắt đỏ ửng càng thêm phần nhu mì đáng yêu. Thiệu Cảnh thở dài một hơi rồi nói nhỏ:

- Tôi đã nói rồi, thứ này rất đáng.

Cô gái áo xanh cắn chặt răng, dường như bất chấp mọi thứ, không thêm để ý đến vị quái lạ trong miệng, nàng nghiền nát nó ra rất nhanh, tiếp đó nhổ ra tay, lấy từng mảnh nhỏ khô tâm lan trộn với nước bọt rồi cẩn thận đắp lên miệng vết thương cho thanh niên kia, sau đó nhìn chằm chằm với vẻ mặt đầy lo lắng. Thiệu Cảnh đứng ở bên cạnh cô gái cũng nhíu mày lại nhìn vào vết thương đáng sợ kia.

Ước chừng mười giây sau, quả thật máu từ miệng vết thương kia đã chảy chậm lại, rồi dần dần ngừng lại, tuy đôi khi vẫn có chút máu loãng loãng ra nhưng đã tốt hơn rất nhiều lần so với tình trạng máu chảy như suối lúc trước. Cho đến lúc này cô gái áo xanh mới thở phào nhẹ nhõm, cả cổ thể mềm nhũn ra, lập tức liền ngồi bệt trên mặt đất, đôi mắt nàng rung rung nhìn như lại muốn khóc.

- Đây.

Đứng ngay bên cạnh, Thiệu Cảnh bắt đầu gọi nàng,

- Chỉ mới cầm máu sơ sơ thôi, vết thương của hắn không tốt lên chút nào đâu, nếu cô không gọi người đến thì e rằng hắn sẽ thực sự không tỉnh lại được đó.

Khuôn mặt cô gái áo xanh mới hơi hồng hào giờ lại trắng bệch ra, giật mình nhảy dựng lên rồi luống cuống tay chân sờ khắp người lấy ra bảy, tám thứ linh tinh. Khăn tay, lược, chiếc bình nhỏ thậm chí cả ngọc bội đều bị nàng tiện tay ném xuống đất, thẳng đến khi chạm vào một ống trúc dài hai tấc được nút kín nàng mới mở cái nút ra chỉ thẳng lên bầu trời không chút chần chừ. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng rít cực kỳ chói tai vang vọng ra thật xa, đồng thời một vệt sáng cũng phóng lên cao rồi nổ tung như pháo hoa tạo thành một chữ 'Huyền' mờ nhạt trên bầu trời.

Thiệu Cảnh đứng gần nhất không kịp đề phòng, mồm nhè lập tức ong ong vì tiếng rít chói tai vừa rồi. Sắc mặt hắn thay đổi, vội vàng bịt lỗ tai lại, mà con heo nhỏ vẫn thì theo hắn thì lập tức bỏ chạy nhanh như chớp.

Tiếng rít cũng không kéo dài, rất nhanh đã lắng lại, chỉ có chữ 'Huyền' kia vẫn không tan đi. Gần như khi tiếng rít vừa vang lên, trên đỉnh Thiên Thanh sơn lập tức vang lên những tiếng hỗn loạn, chỉ một lát sau, hai vệt sáng bay ra từ đỉnh núi rồi lập tức hạ xuống chỗ này.

Thiếu nữ áo xanh kia thở phào, xoay người nhìn Thiệu Cảnh, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích:

- Cảm ơn người, nếu hôm nay không có người thì ta đã hại chết đại ca rồi.

Thiệu Cảnh nhún vai, cười nói:

- Không có gì, Khô Tâm lan tính lạnh, có công dụng cầm máu, bất kỳ thuật sĩ giang hồ nào cũng đều biết, tôi cũng chỉ tùy tiện thử, may mắn mới có hiệu quả, ngoài ra tôi cũng không biết gì khác cả. Chẳng qua cao nhân lợi hại của Huyền Thiên tông hẳn là có rất nhiều, cô cứ yên tâm.

Nói xong, thấy mấy vệt sáng đã bay gần tới đây, Thiệu Cảnh lui lại, thuận miệng chào cô gái áo xanh rồi quay đầu đi. Không riêng gì hắn, rất nhiều Tu hành giả vây xem ở xung quanh thấy vậy cũng đồng loạt tản đi.

Không bao lâu sau, mấy vệt sáng kia hạ xuống mặt đất, hai người đệ tử của Huyền Thiên tông về mặt hơi nghi ngờ xuất hiện. Người thứ nhất thấy thanh niên đang nằm hôn mê trên mặt đất liền ồ lên kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền đỡ hắn dậy, trực tiếp mang hắn bay lên Thiên Thanh sơn, đạo hạnh của

cô gái áo xanh không cao, được một tên đệ tử Huyền Thiên tông khác đưa nàng lên linh khí. Lúc nàng đang chuẩn bị lên linh khí của đồng môn mới chợt nhớ ra mình thậm chí còn chưa biết tên của người trẻ tuổi vừa rồi, vội vàng quay đầu lại nhưng cũng chỉ thấy một đám người hỗn loạn, mà bóng dáng Thiệu Cảnh đã biến mất từ lúc nào.

---oOo---

Trận hỗn loạn ban ngày dần lắng xuống khi mấy tên đệ tử cao tầng bay lên núi, dưới chân núi vẫn là địa bàn của Tu hành giả ở tầng dưới chót của Huyền Thiên tông. Mọi người cố gắng canh tác trên linh điền của mình, hi vọng có được một vụ thu hoạch tốt, trừ phí dụng phải nộp hàng năm cho Huyền Thiên tông, có lẽ còn có thể dư ra được chút gì đó cho mình, đem đến Thiên Phong thành bán lại cũng được mấy viên linh thạch, cũng xem như chút tích góp nho nhỏ.

Sắc trời dần tối, các Tu hành giả kết thúc công việc rồi trở về nhà, Thiệu Cảnh cũng trở lại căn nhà gỗ của hân. Nhà gỗ nằm ngay bên cạnh hai mẫu linh điền, mỗi Tu hành giả đều có một ngôi nhà như thế. Ở đây thứ quan trọng nhất của mọi người chính là hai mẫu linh điền kia, hơn nữa đến vụ thu hoạch, trong số ba nghìn tu hành giả này không tránh khỏi có một số người tay chân không sạch sẽ, vì vậy mọi người đều phải trông nom đất đai của mình cẩn thận.

Bóng đêm dần phủ xuống, những vì sao trên bầu trời đã sáng lên, Thiệu Cảnh vừa trở về căn nhà gỗ của mình liền nằm vật xuống chiếc giường gỗ cứng nhắc, mà con heo nhỏ luôn như hình với bóng với hân kia cũng trèo lên một đồng củi ở cuối giường rồi nhảy lên giường một cách rất thuần thục, gục xuống gối đầu lên tay Thiệu Cảnh. Khác với phần lớn những Tu hành giả khác, bận rộn cả một ngày liền hao hết sức lực, bộ dạng Thiệu Cảnh vẫn khá thoải mái. Khi bóng tối dần bao trùm tất cả, Thiệu Cảnh lẳng lặng nằm trên giường, sau đó vươn một ngón tay ra đưa tới trước mặt mình.

Trong phòng trở nên yên tĩnh.

Con heo nhỏ giật giật thân thể, ụt ịt vài tiếng.

Một tiếng "vù" thật nhỏ vang lên như âm thanh của ánh nến yếu ớt vừa bị gió thổi qua quanh quẩn trong phòng, sau đó một đốm lửa nho nhỏ xuất hiện trên đầu ngón tay của Thiệu Cảnh.

Đốm lửa nhỏ như hạt đậu lẳng lặng cháy trong bóng tối, chỉ chiếu sáng được trong phạm vi rất nhỏ, thậm chí ngay cả khuôn mặt Thiệu Cảnh cũng không chiếu sáng hoàn toàn được. Sau đó, ngón tay Thiệu Cảnh di động rồi dừng lại ở bên cạnh vách tường một lát. Dưới ánh sáng yếu ớt có thể thấy một bức tranh đã ố vàng được dán trên tường, trên trang giấy rộng chừng một thước vuông vẽ biển rộng sóng dâng cuộn cuộn, một vầng mặt trời đỏ rực đang mọc lên.

Thiệu Cảnh lẳng lặng nhìn bức tranh, nhìn vầng mặt trời đỏ rực kia, đôi mắt vốn không tỏ vẻ gì bỗng lóe lên ánh sáng tựa như hai đốm lửa nho nhỏ.

Không biết có phải nơi sâu nhất trong đáy lòng mỗi người đàn ông đều có một mơ ước hay không?

Một lát sau, ngọn lửa trên ngón tay tắt đi, bóng tối ủa tới chiếm lĩnh hoàn toàn khoảng không gian này.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thủy Tiên (1)

Giờ tỵ.

Bầu trời đêm đầy sao, một vầng trăng tròn treo ở chân trời toả ánh sáng nhu hoà xuống vùng đất này. Đêm khuya không tiếng người, vạn vật ngủ say, phần lớn tu hành giả dưới chân Thiên Thanh sơn đã chìm trong mộng đẹp, từng mảnh linh điền không có quy tắc đắm chìm trong ánh trăng màu bạc, trong gió đêm, cây trồng xanh biếc khẽ đung đưa, không chút tiếng động.

Trong nhà gỗ, Thiệu Cảnh từ giường bò dậy, ánh trăng mờ nhạt hắt vào trong nhà qua khung cửa sổ, hân nhìn thoáng qua bên giường, gọi:

- Tiểu Trư?

Tiểu Trư với đôi mắt một đen một trắng, đôi tai cũng một đen một trắng trở mình ở trên giường, thờ phì phì ngủ.

- Con heo lười!

Thiệu Cảnh tức giận mắng một câu rồi ra khỏi nhà gỗ một mình.

Xung quanh đều yên lặng, trong bóng đêm chỉ có tiếng côn trùng rầu rĩ vang lên từ một bụi cỏ không biết tên ở gần đó, ánh trăng như nước chiếu lên người hân tạo thành một cái bóng đồ dài trên mặt đất ở phía sau. Thiệu Cảnh đi tới bên hai mẫu linh điền của mình, đầu tiên là nhìn khắp xung quanh, trừ gò đất bị phá huỷ mất một nửa lúc ban ngày ra, xung quanh đều là cảnh đồng bằng phẳng, chỉ có nơi xa có mấy gò đất nhỏ nhô lên. Giờ phút này, trong

tầm mắt đã không còn bóng người nào, xa xa gần gần cũng chỉ có ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng như mặt nước.

Hắn nhìn một hồi rồi mới thu ánh mắt lại, quay đầu nhìn khoảng đất ở trước mặt mình. Dưới ánh trăng, trong gió đêm, hai mẫu linh điền nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cây trồng ở bên trong yên tĩnh đứng thẳng. Không giống đại đa số người đều trồng toàn bộ linh đậu trong linh điền, Thiệu Cảnh chỉ trồng một mẫu linh đậu, nửa diện tích linh điền còn lại hắn trồng các loại thực vật linh tinh khác, trong đó phần lớn là linh thảo dùng làm thuốc tương tự như Khô Tâm lan, chẳng qua cũng không phải loại hiếm lạ gì, đa số đều là linh thảo nhất phẩm bình thường nhất.

Thiên Thanh sơn là một linh mạch nổi danh ở Vạn Yêu cốc, nơi này ít nhất cũng được xếp vào hàng trước mười trong tu chân giới, trên núi với linh khí dư thừa chính là nơi tốt nhất để tu hành. Chẳng qua xuống tới khu vực đồng ruộng dưới chân núi này thì linh lực đã không còn bao nhiêu, thậm chí không phải là khắp mọi nơi đều có, chỉ có thể sau khi thăm dò địa thế rồi khai phá một vài nơi có linh lực mỏng manh để làm linh điền cho những tu hành giả trồng trọt.

Bình thường, những linh điền có linh lực mỏng manh như vậy chỉ có linh đậu mới có thể sinh trưởng tốt được. Loại cây trồng rất ngoan cường này có bộ rễ phát triển, có thể hấp thu đến tận cùng chút linh lực dù có mỏng manh hơn nữa, rồi lớn lên ra hoa kết quả, tu sĩ từ Ngưng Nguyên cảnh trở xuống mỗi ngày đều ăn thứ này, đối với tu hành cũng có trợ giúp nhỏ, dù sao trong đó cũng chứa đựng một chút linh lực. Đương nhiên, tu sĩ làm tiền nhiều của, trực tiếp dùng các loại linh đan diệu dược để ăn như linh đậu, thì không nằm trong nhóm người này.

Khi Thiệu Cảnh vừa mới trở thành tu hành giả cũng lựa chọn trồng toàn bộ các loại linh đậu trong linh điền giống như những người khác. Linh đậu một năm hai mùa, chỉ là không biết tại sao sau năm đầu tiên thu hoạch linh đậu, Thiệu Cảnh lại chỉ trồng tiếp một mẫu linh đậu, mà một mẫu linh điền còn lại liền trồng một số linh thảo nhất phẩm hắn thu thập được.

Linh đậu là loại lương thực bình thường nhất nên giá tiền cũng thấp nhất, mà mặc dù linh thảo nhất phẩm cũng bình thường, nhưng là sau khi trưởng thành cũng có giá hơn linh đậu rất nhiều. Chỉ là vấn đề ở chỗ, đã có rất nhiều người thử trồng linh thảo trên những linh điền dưới chân Thiên Thanh sơn này nhưng hầu như không có trường hợp nào sống sót được, cho dù thỉnh thoảng còn sống được thì cũng chỉ là linh thảo thứ phẩm được hiệu không có bao nhiêu, căn bản không thể làm thuốc được.

Linh thảo, đó đương nhiên là linh thảo cần phải hấp thu linh lực để lớn lên, linh lực trong linh điền ở nơi này thực sự quá mỏng, không thể đủ để cung cấp nuôi dưỡng linh thảo lớn lên. Lúc Thiệu Cảnh mới bắt đầu trồng linh thảo, phần lớn tu hành giả ở xung quanh đều có ý định xem kịch vui, im lặng không nói, cũng có mấy người hảo tâm nhắc nhở hắn, Thiệu Cảnh mỉm cười tạ ơn nhưng vẫn ngoan cố kiên trì trồng linh thảo. Thời gian trôi qua, mọi người cũng không nói nhiều thêm nữa.

Vốn là vậy, nào ai rảnh rỗi để đi giúp đỡ người khác được, huống chi vài năm nữa Huyền Thiên tông lại kiểm tra tu hành giả, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ thu ba mươi người làm đệ tử nhập môn, mà số lượng tu hành giả lúc nào cũng là ba nghìn người trở lên, ngay cả hàng năm đều có một nhóm người bị đào thải bởi những nguyên nhân khác nhau nhưng số lượng vẫn là rất nhiều, không ai biết đến lúc nào mọi người sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh nữa.

Đứng bên linh điền, Thiệu Cảnh đảo mắt qua mảnh đất của mình một lần. Cây trồng ở một mẫu linh điền bên trái đều nhau, đều là đủ loại linh đậu cao hai thước, đã bắt đầu kết mầm đậu nhỏ nhỏ, màu xanh mon mon, khẽ rung động dưới ánh trăng; mà một mẫu linh điền ở bên trái lại cao thấp khác nhau, đều là các loại linh thảo với chủng loại khác nhau. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là, trong một mẫu linh điền của Thiệu Cảnh này, những linh thảo bình thường vốn nên còi cọc hoặc là dứt khoát không thể sống được lúc này lại dạt dào sức sống, sinh trưởng rất khả quan.

Gió đêm thổi qua, cây xanh hơi gục xuống, làn gió lướt qua bờ ruộng mang theo hương thơm bùn đất thoang thoang. Thiệu Cảnh hít một hơi thật sâu, đôi mắt hơi híp lại, sau đó dưới ánh trăng, trong gió đêm, hắn chậm chậm giờ hai tay lên.

Lòng bàn tay hướng về phía trước, chậm rãi đưa lên, không có thêm động tác dư thừa, nhưng xung quanh hắn lại có linh lực mỏng manh dao động, loáng thoáng tự tại. Sau đó hai tay hắn giờ lên trước ngực rồi từ từ khép lại, linh lực trong suốt giữa hai lòng bàn tay hắn dao động mạnh mẽ hơn, dần xuất hiện một vầng sáng trong suốt yếu ớt giống như nước suối đang lộ lên ánh sáng mờ nhạt dưới trăng.

Nếu lúc này có người tu đạo nào thấy được thì quả nửa là có thể nhận ra, đây là một loại thuật pháp ngũ hành cấp thấp nhất, cũng là bình thường nhất, là Thủy Tiên thuật thuộc về thủy hệ trong năm hệ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thủy Tiên (2)

Từ xưa tới nay, tu chân giới được phân chia thành hai lưu phái lớn: Thứ nhất là người ngưng kết nguyên lực thành kim đan trong khí hải, rèn luyện thân thể, điều khiển pháp bảo, tung hoành trong trời đất, được gọi là Tu chân sĩ; thứ hai là thu nạp linh khí trong trời đất, tu luyện đạo thuật ngũ hành, dùng linh lực để thi triển đủ loại thuật pháp với uy lực kinh người, được người trong thiên hạ gọi là Thuật sĩ.

Vốn rất khó phân biệt hai loại pháp môn tu luyện này loại nào hơn, loại nào kém, nhưng tu luyện thuật pháp ngũ hành khó khăn hơn một chút so với công pháp mà người tu chân tu luyện. Tu luyện một thuật pháp ngũ hành không phải mở một quyển trục ghi lại pháp quyết ra nhìn rồi "ò" một tiếng liền học xong, bất kỳ một thuật pháp ngũ hành nào cũng cần Thuật sĩ dày công luyện tập, cho dù là người có thiên tư thông minh thì thường thường cũng không phải trong thời gian ngắn liền có thể nắm giữ được một loại thuật pháp, thời gian càng lâu, tinh thần, sức lực hao phí lại càng không nhỏ, tu hành cực kỳ vất

và. Mà so với Thuật sĩ, con đường của Tu chân sĩ dễ đi hơn một chút, đương nhiên khi tu hành đến cảnh giới càng cao thì cũng gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng tóm lại là vẫn nhẹ nhàng hơn Thuật sĩ không ít. Hơn nữa Tu chân sĩ khi rèn luyện thân thể thì tuổi thọ cũng theo đó tăng lên, mà mặc dù Thuật sĩ cũng có được ích lợi về điểm này nhưng cũng không rõ ràng bằng người tu chân. Con người tu luyện vì điều gì, không phải là vì sống lâu trăm tuổi, trường sinh bất tử hay sao?

Mặc dù như thế, nhưng bởi vì nếu tu luyện thuật pháp ngũ hành đến cảnh giới cao thâm thì nghe nói uy lực cũng rất kinh người, cho nên từ xưa đến nay tuy rằng số lượng Thuật sĩ ít hơn Tu chân sĩ nhưng vẫn không tính là đã xuống dốc. Chẳng qua bảy ngàn năm về trước cũng xuất hiện một chuyện lớn có ý nghĩa vượt thời đại trong lịch sử tu chân giới, đó là có một vị kỳ tài kinh tài tuyệt đỉnh đã phát hiện ra phương pháp có thể trực tiếp hút linh lực dồi dào trong linh thạch sinh ra trong những linh mạch nồng nặc nhất để chuyển hóa thành 'nguyên lực' của người tu chân, chỉ là phương pháp này chỉ hữu hiệu với công pháp của người tu chân.

Từ đó về sau, Tu chân sĩ chào đón một thời đại hoàng kim phồn vinh chưa từng có, chỉ cần có đầy đủ linh thạch thì gần như có thể vô hạn cung cấp linh lực, lập tức khiến những Tu chân sĩ trước đây gặp phải bình cảnh về linh lực tiến bộ vượt bậc. Từ đó một mạch Tu chân sĩ vô cùng hưng thịnh, vô số thiên tài, anh kiệt xuất hiện ồ ồ, đòi hỏi tranh phong, muôn vàn pháp môn, tất cả công pháp đều xuất hiện như nấm sau mưa, cục diện vốn cân bằng với một mạch Thuật sĩ, dần dần bị Tu chân sĩ hoàn toàn chèn ép.

Bảy ngàn năm trôi qua, hôm nay một mạch Tu chân sĩ đã phát triển đến đỉnh cao, các loại thần thông, bí pháp kinh thiên động địa cũng được sáng tạo ra, tất cả các pháp môn tu hành đều đã được các thiên tài thu thập, sửa sang lại. Ngày nay một mạch Tu chân sĩ chia làm các cảnh giới bất đồng, theo thứ tự từ dưới lên cao là: Luyện Khí cảnh, Ngưng Nguyên cảnh, Huyền Đan cảnh, Đại Thừa cảnh, thậm chí còn có cả Luân Hồi cảnh trong truyền thuyết, hơn nữa mỗi cảnh giới đều được chia nhỏ, luyện khí cảnh có ba cấp sơ, trung, thượng, sự phân chia cảnh giới khi bước vào cảnh cửa tu chân lại càng phức tạp hơn, được chia làm bảy tầng cảnh giới. Chỉ là từ xưa đến nay, tu sĩ có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Thừa đã ít như lông phượng sừng lân, mà cảnh giới Luân Hồi trong truyền thuyết kia lại càng hư vô mờ mịt, không có ai thực sự chứng kiến cả. Nghe nói khi tu luyện đến cảnh giới Luân Hồi đỉnh sẽ trở thành bán tiên, chờ đợi phi thăng, lực lượng khi đó có thể dời núi lấp biển, có thể đảo ngược ngày đêm, kinh thiên động địa, không gì không làm được.

So với một mạch Tu chân sĩ phồn vinh hưng thịnh, một mạch Thuật sĩ lại u ám ảm đạm, dù sao người có thể tu chân đều không phải kẻ ngu, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra ngày nay một mạch Tu chân sĩ mới là con đường rộng mở, mà Thuật sĩ lại là găng sức mà không được bao nhiêu thành quả, nên đương nhiên không còn bao nhiêu người tu luyện nữa.

Năm rộng tháng dài, một mạch Thuật sĩ đã từng hưng thịnh một thời đến bây giờ đã xuống dốc đến tận cùng, gần như không còn ai muốn tu luyện, chỉ còn một số tu sĩ bởi vì sở thích nên thỉnh thoảng mới lén lút tập luyện một vài thuật pháp ngũ hành cấp thấp. Rất nhiều thuật pháp đã thất truyền, những thuật pháp còn lưu lại đến nay thì đa phần cũng đều được ghi chép trong quyển trục rồi xếp xó, không có ai thèm nhìn đến. Hôm nay trên thị trường, thuật pháp từ cấp ba trở nên đều rất hiếm thấy, những thương gia bán phần lớn đều là thuật pháp ngũ hành cấp một, cấp hai nhưng cũng không tiêu thụ được bao nhiêu, bình thường đều bị ném trong một góc của cửa hàng.

Cho dù trên thế gian thỉnh thoảng vẫn còn truyền lưu truyền thuyết về những đại năng thuật sĩ thời thượng cổ có thể thi triển ra thuật pháp hủy thiên diệt địa, nhưng cũng chỉ là sự hồi tưởng về vinh quang, không biết có thực sự tồn tại hay không, đã qua đi thông qua những câu chuyện xưa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thủy Tiên (3)

Hai tay Thiệu Cảnh chậm rãi khép lại, quảng sáng trong suốt như nước rung động rồi dần ngưng tụ thành một mũi thủy tiên(*), sau đó ánh mắt hấn chợt lóe, cổ tay rung động, mũi thủy tiên này bắn vọt ra ngoài, xẹt qua phía trên linh điện.

Thiệu Cảnh liên tục thi pháp, thủ pháp của hắn thuần thục, linh lực dư thừa. Mặc dù Thủy Tiên thuật chỉ là thuật pháp bình thường, uy lực cũng không lớn nhưng thủ pháp thi triển của hắn cũng coi như không tệ. Chỉ thấy thủy tiên kia xẹt qua giữa không trung, rất nhanh đã bay ra ngoài một trọng, nào ngờ đúng lúc này thì đôi tay Thiệu Cảnh chợt run nhẹ, ngay sau đó thủy tiên liền chậm lại giữa không trung, tiếp đó là một tiếng ầm trầm muồn vang lên, trong nháy mắt mất đi không chế, cây thủy tiên vừa rồi vẫn còn uy phong lẫm liệt lập tức tán ra rồi biến thành nhiều giọt nước rơi ào ào xuống.

Chiêu Thủy Tiên thuật đó dĩ nhiên bị bỏ dở nửa chừng, thi pháp thất bại!

Ánh mắt Thiệu Cảnh quét qua chỗ linh điện vừa bị những giọt nước gội xuống, mặt không đổi sắc, hoặc là nói sắc mặt không chút thay đổi, lại tiếp tục thi triển pháp thuật lần thứ hai, vẫn là Thủy Tiên thuật như trước.

Ngưng đọng nước thành mũi tên, sau đó thất bại.

Thiệu Cảnh lặp lại quá trình vừa rồi, điều bất đồng chính là lần này thân thể hắn hơi chuyển, quỹ đạo thủy tiên bay ra hơi lệch so với lần đầu tiên, cho nên khi thủy tiên tán thành những giọt nước thì lại rơi xuống một khoảng đất khác trên linh điện.

Cứ như vậy, giữa đêm khuya lặng yên thế này, Thiệu Cảnh thi triển Thủy Tiên thuật tổng cộng mười mấy lần, mỗi lần đều thất bại, giữa khoảng thời gian đó hắn còn dừng lại nghỉ ngơi một lần. Nếu lúc này có người nào đứng bên cạnh nhìn từ đầu đến cuối thì sẽ phát hiện loại Thủy Tiên thuật nhìn có vẻ buồn cười, vô tác dụng này, giọt nước do những cây thủy tiên do linh lực tạo thành này tán ra, lại tưới ướt cho toàn bộ linh điện một lần.

Đúng vậy, hẳn lại có thể dùng phương pháp không thể tưởng tượng nổi như vậy để tưới nước cho linh điền của mình.

----o0o----

Rất nhiều năm trước, vị sư phụ luôn tự xưng tổ tiên đã từng rất uy phong kia dẫn theo Thiệu Cảnh lưu lạc khắp nơi, luôn thích khoe khoang công tích vĩ đại của tổ sư mình, chẳng qua uy phong năm đó khi truyền đến đời này của ông ta thì căn bản là ngay cả pháp môn tu hành ở Luyện Khí cảnh cũng bị mất, mà thuật pháp ngũ hành thì vẫn giữ được hai loại, đều là thuật pháp cấp một bình thường nhất, một loại là Thủy Tiên thuật mà Thiệu Cảnh vừa mới thi triển ra, loại còn lại cũng là thuật pháp ngũ hành cấp một, Hỏa Cầu thuật thuộc về hệ hỏa.

Năm đó thầy trò hai người lưu lạc giang hồ lừa ăn lừa uống, hai thuật pháp này có tác dụng rất lớn, ví như dùng để giả thân giả quý, giả tiên đuổi ma thì đặc biệt có hiệu quả. Cho nên tuy rằng Thiệu Cảnh không nhiều tuổi lắm nhưng đã thuộc lòng hai loại thuật pháp cấp một này, hơn nữa hẳn cũng khá thích thuật pháp ngũ hành, thường ngày nếu rảnh rỗi đều tiện tay luyện tập, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống thi pháp thất bại.

Mà tình huống tồi này cũng là hẳn cố ý cắt đứt quá trình thi pháp của mình, chính là muốn dùng những giọt nước có ẩn chứa linh lực mỏng manh đó để tưới linh điền, tưới bằng nước có ẩn chứa linh lực như vậy thì những linh thảo cấp một của hẳn kia mới có thể lớn lên được. Chẳng qua dù sao cũng chỉ là thuật pháp cấp một, linh lực của hẳn lại có hạn, tối đa cũng chỉ miễn cưỡng cung ứng được cho linh thảo cấp một, nếu như trồng linh thảo có phẩm cấp cao hơn thì cũng không sống nổi.

Năm lần một vòng, phóng ra hai đợt Thủy Tiên thuật, mặc dù mỗi lần đều bỏ dở giữa chừng nhưng linh lực cần dùng đều không thể thiếu một chút, trái lại bởi vì cần điều chỉnh chính xác thời gian thất bại của mỗi cây thủy tiên, quá sớm sẽ không đúng vị trí, quá muộn thì thủy tiên sẽ bay đi mất, Thiệu Cảnh thậm chí còn mệt hơn khi thi triển Thủy Tiên thuật thành công đến mấy phần.

Ngồi xuống bên cạnh linh điền thờ dốc, nhìn những cây linh đậu, linh thảo sức sống dạt dào, vẫn dính nhiều giọt nước đang lã lã trong gió đêm như đang cười đùa dưới ánh trăng kia, Thiệu Cảnh thờ dài, nhếch miệng cười tự nhủ:

- Dùng đạo thuật ngũ hành để làm ruộng, từ xưa tới nay e rằng chỉ có một mình mình thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bán Thảo Được (1)

Ngày 13 tháng 3, trời trong xanh.

Mùa xuân dưới chân Thiên Thanh sơn, trừ những mảnh linh điền xanh mượt ra, mặt đất cũng đã mọc đầy cỏ xanh, thỉnh thoảng còn có vài đóa hoa dại lớn bằng đầu ngón tay nở rộ dưới ánh nắng xuân ấm áp, mùi thơm thoang thoang dẫn đàn bướm tới bay múa, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Rất nhiều Tu hành giả đã đi ra linh điền của mình vất vả đổ mồ hôi canh tác. Mà trong mắt bọn họ, Thiệu Cảnh hiển nhiên là loại lười biếng điển hình, lúc này hẳn lại đang lười biếng nằm trên gò đất nhỏ đã bị bật mất một nửa bên sườn núi tắm mình trong ánh nắng xuân ấm áp, ừ, còn có một con heo nhỏ hiển nhiên cũng là loại lười biếng như hẳn, cũng giống mọi ngày, nó đang hít đất nằm gục trên bụng hẳn, đôi tai một đen một trắng cụp xuống, thỉnh thoảng lại chép miệng tựa như vẫn còn nhớ đến bữa ăn sáng nay mới ăn xong.

Một phần điểm tâm, Tiểu Trư ăn bảy phần, Thiệu Cảnh ăn ba phần, hơn nữa tốc độ ăn của nó vẫn còn nhanh hơn cả Thiệu Cảnh.

Miệng ngậm một cọng cỏ khô tiện tay ngắt lấy ở bên cạnh, Thiệu Cảnh đưa tay lục lọi chiếc túi vải bên hông một lát rồi lại rút tay ra, trên tay hẳn đã có thêm một cuốn sách cổ dày cộm được đóng buộc chỉ.

Song điều hơi kỳ lạ chính là, rõ ràng cuốn sách cổ được đóng buộc chỉ, dưới ánh sáng có thể thấy trên bìa có bốn chữ Thần Ma Chí Di, lớn hơn chiếc túi chỉ lớn bằng cỡ bàn tay rất nhiều, đừng nói là lấy quyển sách từ đó ra, chỉ nhìn kích thước của quyển sách này thì đã biết chiếc túi căn bản không chứa nổi. Nhưng Thiệu Cảnh cứ tùy ý lục lọi như vậy liền lấy được quyển sách ra ngoài, sau đó mở cuốn sách ra xem, về mặt không chút thay đổi.

Chiếc túi bị đảo lộn theo động tác của hẳn, có thể thấy một mặt của chiếc túi có thêu hai đóa mây trắng nhỏ, chẳng qua nhìn cũng đã rất cũ nát. Chiếc túi nhìn có vẻ không có gì đặc biệt này chính là thứ duy nhất mà vị sư phụ từ quý để lại cho hẳn năm xưa, tên là túi Lưu Vân. Mặc dù ngày đó sư phụ từ quý nói như chẳng đáng gì nhưng trên thực tế chiếc túi Lưu Vân này chính là bảo vật có không gian cất chứa tương đối hiếm thấy, một không gian chừng bốn thước vuông tựa như một cái rương bị cố định trong túi bằng đạo pháp thần kỳ.

Loại bảo vật tương tự thế này tại Tu chân giới không phải là không có, nhưng dù sao thì số lượng cũng khá ít ỏi, bởi vì muốn luyện thành một pháp bảo không gian trữ vật như vậy cũng không phải việc đơn giản, chuyện này liên quan đến rất nhiều đạo pháp, thần thông thần bí mà phiền phức, luyện chế rất khó khăn. Túi Lưu Vân này có giá trị không thấp, dùng trong sinh hoạt thường ngày cũng khá tốt, chẳng quá trừ nó ra vị sư phụ từ quý kia đúng là không để lại thứ gì cho Thiệu Cảnh cả, trừ một đồng sách lớn.

Đó thật sự là một đồng sách lớn, chiếm toàn bộ nửa không gian của túi Lưu Vân, hơn nữa đúng như lời oán trách về tổ sư trước mặt mình trước khi lâm

chung của sự phụ tử quý, những quyển sách này đều là loại tầm thường, vô dụng, từ trời nam đất bắc, địa lý, tài nguyên, hoa cỏ cây cối, yêu thú, quý quái cho đến kỳ trân dị bảo, sách giới thiệu về những thứ này có không ít trong túi Lưu Vân. Chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi. Những năm gần đây, mỗi khi rảnh rỗi Thiệu Cảnh lại đọc những quyển tạp thư này, mặc dù không có chỗ tốt gì đối với tu hành nhưng tầm mắt cũng được mở rộng không ít, lại thêm vẫn luôn phải lưu lạc chân trời góc bể lúc thiếu niên, kiến thức và sự từng trải của hắn không phải người bình thường có thể bì kịp được.

Một lần đọc này rất lâu, cũng không có ai đến quấy rầy cả, cho dù có người tình cò đi qua đây thì nhiều lần cũng chỉ ngạc nhiên quay sang nhìn, sau đó quá nửa mọi người sẽ xem thường, coi khinh rồi ngênh ngang rời đi. Tu hành giả muốn nổi bật thì quan trọng nhất là phải gắng gượng chịu đựng qua năm năm đầu tiên, mà muốn làm được điều này thì phải hoàn thành đầy đủ nhiệm vụ hàng năm được Huyền Thiên tông giao cho, nộp lên đầy đủ linh đậu hoặc linh thạch. Người lười biếng nhất định không thành châu báu, điều này đã trở thành khuôn vàng thước ngọc của Tu hành giả.

Tắm mình dưới ánh nắng xuân sáng rõ thật sự rất thoải mái, Tiểu Trư hí húp, cụp tai xuống, lười biếng nằm gục trên bụng Thiệu Cảnh không nhúc nhích, chỉ có cái đuôi ở sau mông cuộn lại rồi lại duỗi ra hai lần, không biết là nó chơi đùa như vậy quen rồi hay chỉ là động tác vô thức trong lúc ngủ mê.

Tay trái Thiệu Cảnh cầm cuốn sách, tay phải duỗi ra đặt ở bên hông, say sưa đọc cuốn sách này. Không có ai phát hiện ra, khi bàn tay phải hắn nắm lại, thỉnh thoảng ở đầu ngón giữa lại xuất hiện một đốm lửa nhỏ yếu ớt trong chốc lát, sau đó lại tắt đi, qua thời gian chừng một hơi thở lại xuất hiện một lần nữa, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, tự nhiên mà thuần thục tựa như hô hấp vậy.

Không biết qua bao lâu, đang lúc Thiệu Cảnh cảm thấy nhức mắt vì đọc sách, muốn nghỉ ngơi một lát, thì đột nhiên nghe thấy tiếng hạc kêu thê lương kèm theo vài phần hoảng sợ từ nơi xa vọng lại. Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên bầu trời Thiên Thanh sơn mây trắng bao la, dưới tầng mây là mấy chục con tiên hạc do Huyền Thiên tông nuôi dưỡng đang hoảng loạn bay ra, tiếng kêu không dứt.

Đây là quái sự chưa từng gặp, Thiệu Cảnh hơi nghi ngờ đứng dậy, thuận tay nhét cuốn sách trên tay vào túi Lưu Vân. Đóa mây trắng nhỏ trên túi Lưu Vân lóe lên ánh sáng mờ nhạt, cuốn sách cổ còn lớn hơn túi Lưu Vân này biến mất tại miệng túi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bán Thảo Dược (2)

- Xảy ra chuyện gì?

Không riêng Thiệu Cảnh có thắc mắc như vậy, hầu như tất cả Tu hành giả dưới chân núi đều thấy được tình cảnh này.

Dị tượng hạc kêu trên bầu trời không kéo dài quá lâu, ước chừng chỉ trong thời gian uống hết nửa chén trà đàn hạc lại ẩn mình vào trong mây trắng. Hết thấy lại trở lại bình thường, những Tu hành giả vốn nghi ngờ không thôi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Thiệu Cảnh rời khỏi tầng mây trắng trên đầu, vừa cúi đầu xuống liền im lặng không biết nói gì. Vừa rồi hắn bị tiếng hạc kêu làm giật mình đứng bật dậy khiến Tiểu Trư đang ngủ gục trên bụng rơi xuống đất, ai ngờ lúc này nhìn lại thì Tiểu Trư vẫn đang thờ phì phì ngủ, nằm ngửa trên thảm cỏ, bốn chân hướng lên trời, bộ dạng ngốc nghếch tức cười đến không nói nên lời.

- Con heo lười!

Thiệu Cảnh đá một cước vào mông nó.

Tiểu Trư trở mình, mũi nhếch nhếch hai cái, miệng chép chép, vuron cái chân nhỏ ra sờ sờ mông rồi lại tiếp tục ngủ.

----o0o----

Ngày 21 tháng 3, trời âm u.

Đã tám ngày từ sau lần Thiệu Cảnh thấy đàn hạc hoảng sợ bay phía trên Thiên Thanh sơn vào ngày 13 tháng 3. Vốn hắn chỉ cho rằng đó là một lần bất ngờ bình thường mà thôi, nào ngờ trong vòng tám ngày này hắn lại thấy được ba lần đàn hạc hoảng sợ bay ra giống nhau như đúc.

Hiện tượng đàn hạc hoảng sợ bay ra xuất hiện nhiều lần như vậy thì đương nhiên không thể là chuyện ngoài ý muốn gì, bầu không khí trên dưới Huyền Thiên tông cũng dần trở nên kỳ quái. Không biết những đệ tử cao tầng trên Thiên Thanh sơn như thế nào, nhưng những Tu hành giả ở dưới chân núi thì đã bắt đầu lưu truyền một lời đồn, nói rằng trên Thiên Thanh sơn xuất hiện vật gì đó không sạch sẽ, mà hạc trước nay luôn nhạy cảm với những thứ này nên mới bay ra để cảnh báo.

Chẳng qua rốt cuộc cái gọi là vật không sạch sẽ kia là thứ gì thì lại không có ai nói rõ được, có người nói đó là một con yêu thú vô cùng hung hãn chạy ra từ Vạn Yêu cốc, có người nói thực ra dưới linh sơn này có chôn một thần binh từ ngàn xưa, đến ngày nay sẽ xuất thế, thậm chí còn có người nói trong Huyền Thiên tông có một vị trưởng lão bởi vì năm xưa giết chóc quá nhiều nên hôm nay những âm hồn, quỷ quái thành tinh đã trở lại báo thù...

Đủ các loại lời đồn quái lạ quanh quẩn bên tai không dứt, Thiệu Cảnh cũng nghe được nhưng cũng chỉ cười xòa. Mặc dù hắn mới chỉ mười bảy tuổi

nhưng sự từng trải lại hơn hẳn phần lớn Tu hành giả, trong những năm tháng lưu lạc kia hắn đã gặp rất nhiều thứ bị nghi là thần, quỷ, thậm chí có đôi khi hắn và vị sư phụ từ quý kia còn giả thần giả quỷ để hù dọa người ta, lừa ăn lừa uống, cho nên hắn hoàn toàn không tin tưởng vào cái gọi là vật không sạch sẽ đó, chỉ là dù sao thì đàn hạc cũng đã hoảng sợ bay ra mấy lần khiến trong lòng hắn không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Dù sao vẫn phải sống tiếp, tuy rằng chuyện đàn hạc hoảng sợ bay ra rất khác thường nhưng đã có cao nhân trên Huyền Thiên tông ra ứng phó, mà Tu hành giả thì phần lớn vẫn trải qua cuộc sống bình thường. Đến ngày 21 tháng 3, Thiệu Cảnh rời giường từ sớm, hơn nữa còn dứt khoát ôm Tiểu Trư ham ngủ vẫn còn nằm trên giường lên ném vào thùng nước lạnh đã được chuẩn bị từ sớm, chỉ nghe một tiếng "ét..." thấm thiết, Tiểu Trư lập tức tỉnh táo lại.

Ra đến linh điền, Thiệu Cảnh đi qua đi lại quanh một mẫu trồng linh thảo kia mấy lần, một số linh thảo đã thành thực. Không thể không nói biện pháp dùng linh lực ngưng tụ thành thủy tiễn, rồi lại cố ý thi pháp thất bại để thủy tiễn tán ra thành giọt nước tưới cho linh điền kia tương đối hữu hiệu, ngày này chính là ngày đầu tiên hắn thu hoạch từ khi bắt đầu trồng linh thảo.

- Hắc Xà thảo, Khổ Tâm lan, Hồng liên, Xích liên, ồ, còn cả Thạch Nam đằng.

Thiệu Cảnh trước sau ngắt lấy năm loại linh thảo, mỗi loại ước chừng đều khoảng mười mấy gốc, cầm đến trước nhà gỗ chia ra, dùng dây buộc lại, lại dùng bao bố bọc lại, rồi mới tháo túi Lưu Vân ở ngang hông xuống. Ánh sáng nhạt lóe lên, linh thảo bị thu vào không gây ra chút tiếng động.

- Đi thôi, Tiểu Trư.

Thoạt nhìn hôm nay tâm tình Thiệu Cảnh rất tốt, hắn mỉm cười vẫy tay với Tiểu Trư, nói,

- Chúng ta vào thành đi dạo.

Tiểu Trư vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, ụt ịt mấy tiếng rồi chạy đến bên chân hắn cọ mấy cái rất thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bán Thảo Được (3)

Nơi mà Thiệu Cảnh sẽ "vào thành" chính là tòa Tiểu Hồ thành cách đó mười dặm, bởi vì trong thành có một cái hồ nhỏ nên mới được đặt tên như vậy. Từ dưới chân Thiên Thanh sơn đi dọc theo con đường lớn chưa đến một canh giờ là có thể thấy được tường thành do đá tảng xây thành.

Xung quanh Vạn Yêu cốc có mười mấy tòa thành lớn nhỏ, quy mô của Tiểu Hồ thành cũng được xem như trung bình. Nhưng phát triển qua nhiều năm, nhân khẩu của Tiểu Hồ thành cũng đã lên tới hơn mười vạn, cũng khá phồn hoa, thậm chí hơn mười năm trước tường thành còn được nói rộng ra, khiến tòa thành được mở rộng thêm một vòng.

Đây không phải lần đầu tiên Thiệu Cảnh đến Tiểu Hồ thành, mà trái lại, hắn đã từng đến đây rất nhiều lần. Trong những ngày thường Huyền Thiên tông cũng sẽ không hạn chế tự do của Tu hành giả, dù sao thì bọn họ cũng chỉ yêu cầu Tu hành giả giao nộp linh thạch hoặc linh đậu đúng hạn là được, vì vậy mỗi khi rảnh rỗi Thiệu Cảnh thường chạy đến khu chợ trong Tiểu Hồ thành đi dạo. Sau khi vào thành, hắn quen đường đi thẳng tới khu chợ ven hồ ở phía đông thành.

Tiểu Hồ thành được xây dựng men theo bờ hồ, bên bờ hồ nhỏ rộng chừng hai mươi mẫu chính là là nơi náo nhiệt nhất trong tòa thành này, chẳng những đệ tử Huyền Thiên tông hay tới đây mà tán tu trong phạm vi hai, ba trăm dặm xung quanh cũng xem Tiểu Hồ thành là nơi ở của mình. Khu chợ ở ven hồ này cũng được xem như có chút danh tiếng ở xung quanh Vạn Yêu cốc.

Từ rất xa Thiệu Cảnh đã nghe thấy tiếng người ồn ào vọng lại, đi đến gần liền thấy hai bên con đường lớn ở ven hồ kia cửa hàng san sát, người đi đường nhiều như mắc cửi, đầu người san sát, cảnh tượng thịnh vượng. Dọc đường đi tới, tiếng rao hàng vang lên không dứt bên tai, đủ loại hàng hóa rực rỡ muôn màu làm người ta không kịp nhìn.

Trước khi vào thành Thiệu Cảnh đã tìm một nơi kín đáo không có người nào lấy mấy bó linh thảo ra xách trên tay, lúc này hắn hăng hái bùng bùng đi dạo trên đường, hết nhìn đông tới nhìn tây, chuẩn bị tìm một chỗ để bán linh thảo.

Tiểu Trư theo sát bên cạnh hắn, tung tăng trên đường, bộ dạng cũng vô cùng hưng phấn. Người đi đường thấy Thiệu Cảnh dẫn theo một con heo nhỏ đi dạo phố thì đều nhìn bằng ánh mắt tức cười, chẳng qua cũng không có ai đặc biệt để ý. Vốn là vậy, người tu đạo khác với những người bình thường, trên con đường này người còn cổ quái hơn cũng có, những tán tu tính tình cổ quái thậm chí còn dẫn theo cả yêu thú mình nuôi dưỡng đi nghênh ngang trên đường, dù sao chỉ cần không làm thương tổn đến người khác thì những người ở đây cũng sẽ không để ý đến.

Đi dạo trong khu phường thị này một hồi, Thiệu Cảnh rất tự giác tránh xa những cửa hàng được trang hoàng xa hoa, vừa nhìn đã biết là giàu có, thế lực lớn kia, trong đó bao gồm cả Thiên Phong lâu do Huyền Thiên tông mở ra ở Tiểu Hồ thành. Ở gần hưởng lợi trước, Huyền Thiên tông đương nhiên sẽ không bỏ qua phường thị náo nhiệt như vậy, cũng mở cửa hàng ở đây, hơn nữa kích thước còn không hề nhỏ.

Cửa hàng lớn sẽ không thu mua linh thảo cấp thấp một cách lẻ tẻ, vì vậy sau khi đi dạo một vòng, Thiệu Cảnh bắt đầu đi vào những cửa hàng mặt tiền có

về khá bình thường, nhưng cũng không vội vã bán ra, hẳn đều lấy linh thảo đưa cho chương quầy của cửa hàng để hỏi giá thu mua. Chẳng qua mức giá nhận được cũng đều rất bình thường, dù sao thì những linh thảo này cũng khá phổ biến, rất nhiều nơi đều có, vì vậy sau khi Thiệu Cảnh đi vào bốn năm cửa hàng, giá cao nhất hẳn nhận được cũng chỉ là năm viên linh thạch, thấp nhất thậm chí chỉ có ba viên.

Kể từ sau sự kiện biến đổi lớn có tính thời đại bảy ngàn năm trước, linh thạch, bao gồm cả linh tinh có ẩn chứa linh lực dồi dào và tinh khiết hơn, liền phổ biến khắp thiên hạ, trở thành tiền tệ được cả Tu chân giới công nhận. Nói đơn giản, linh tinh là loại linh thạch trân quý nhất chỉ có ở chỗ sâu nhất của linh mạch mới có thể sản sinh ra, linh lực ẩn chứa trong đó cũng hơn xa những linh thạch bình thường, trên thị trường, một viên linh tinh có giá trị bằng một ngàn linh thạch trở lên. Chẳng qua trước mắt hiển nhiên Thiệu Cảnh căn bản chưa từng được tiếp xúc với thứ linh tinh tựa như trong truyền thuyết kia, vẫn còn ở cảnh giới lần lộn vì mấy viên tinh thạch mà thôi.

- Nên bán với giá năm viên linh thạch hay là ra giá cao hơn xem có bán được sáu viên hay không?

Thiệu Cảnh âm thầm do dự, thuận đường rẽ vào một cửa hàng không lớn lắm ở bên cạnh, cũng là cửa hàng thứ sáu hắn đi vào hôm nay.

Trước khi bước vào hắn liếc nhìn lên bảng hiệu của cửa hàng, chỉ thấy trên tấm bảng gỗ có viết ba chữ to:

Thanh Thủy các.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đèn Tiền (1)

Thanh Thủy Các, cái tên này nghe qua có vẻ lịch sự tao nhã, mờ mờ ảo ảo, tựa như làn gió nhẹ nhàng phiêu dật, tuy vậy khi Thiệu Cảnh bước vào bên trong, tình cảnh nhìn thấy lại có vài phần chênh lệch với ý cảnh. Trong cửa hàng cũng coi như sáng sủa nhưng bày biện lại lộn xộn, căn phòng có bề rộng ước chừng hơn hai trượng, hai bên bày biện một loạt giá để đồ, trên giá trưng bày rất nhiều đồ vật san sát nhau, không ít nơi, nhất là mấy kệ thấp nhất ở gần mặt đất đều phủ một tầng bụi mỏng, thoạt nhìn ít nhất cũng có một đoạn thời gian không có ai lau dọn.

Giá để đồ bụi như vậy, quầy hàng phía trước chiếm toàn bộ mặt tiền cửa hàng vẫn coi như sạch sẽ, chỉ là đồ vật bày trên đó cũng khá tạp nham, quá nửa đồ vật chồng chất lên nhau. Thiệu Cảnh bước lại gần tùy tiện nhìn qua, chỉ thấy hàng hóa tầm thường, không được phân loại, vứt ở bên trên một cách bừa bãi. Linh thảo, đan dược, khoáng thạch mỹ du, thậm chí chân tay của yêu thú, yêu đan cấp thấp gì đó đều có thể trông thấy, bất quá hai thứ sang quý nhất là linh khí và pháp bảo đều không thấy bóng dáng, đoán chừng ông chủ cửa hàng này dù lười biếng nhưng cũng không dám vứt bừa bãi đồ vật quý giá như vậy.

Ngày nay chủ lưu của Tu Chân giới là một mạch Tu chân sĩ, mọi người đều biết khi Tu chân sĩ tu luyện đến cảnh cao thâm, muốn phát huy ra đại thần thông đại uy lực, quan trọng nhất là phải có được một linh khí hoặc là pháp bảo. Tu chân sĩ ở Luyện Khí cảnh không thể sử dụng linh khí bởi vì linh lực của bọn họ quá yếu, không cách nào khu động, chỉ có đạt đến Ngưng Nguyên cảnh mới có thể ngưng sử dụng linh khí, cho nên trong Tu Chân giới từ trước đến nay mọi người đều nói, đạt đến Ngưng Nguyên cảnh mới thật sự là bước vào cảnh cửa tu chân.

Tu chân sĩ có Linh Khí trong tay thì sức mạnh ít nhất có thể tăng lên mấy lần, bởi vì tài liệu chế tạo linh Linh Khí thường trân quý, ẩn chứa linh lực, có thể khiến Tu chân sĩ phát huy chân nguyên, linh lực đến trình trình độ cao nhất. Một tu sĩ Ngưng Nguyên cảnh cầm trong tay linh khí cấp thấp vừa tay, nếu như gặp phải tu sĩ đạo hạnh cao hơn nhưng hai tay trống không, chỉ cần cảnh giới không kém quá nhiều, sợ rằng phản thắng cũng không nhỏ.

Trừ điều đó ra, trên linh khí còn có pháp bảo, đó là thần vật càng trân quý hơn nữa, tài liệu tạo thành đều là thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm, nhưng yêu cầu khi sử dụng cũng cao hơn, ít nhất phải là tu sĩ Huyền Đan cảnh trở lên mới có thể thi triển, về phần uy lực đương nhiên là hơn xa linh khí rồi. Bất kể là pháp bảo hoặc là linh khí đều phân thành ba cấp thượng trung hạ. Nếu so sánh, số lượng linh khí nhiều hơn pháp bảo rất nhiều, nhưng người tu đạo trong thiên hạ nhiều không kể xiết, cũng không phải là mỗi người đều có được linh khí. Chuyện này cũng cần có cơ duyên, nhìn khắp Tu chân giới, rất nhiều tu sĩ tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh vẫn hai tay trống không, tu luyện đến Huyền Đan cảnh cao thâm mà vẫn phải dùng linh khí.

Lúc này, trong cửa hàng cũng không có khách, một người đàn ông gầy gò ngồi tại phía sau quầy, ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Thấy Thiệu Cảnh đi đến, thái độ của hắn cũng không tệ, nhanh chóng mỉm cười đứng dậy, hỏi:

- Vị khách này, muốn mua thứ gì ư?

Thiệu Cảnh lắc đầu, lúc này trong túi Lưu Vân bên hông của hắn thật sự là một viên linh thạch cũng không có. Bất quá cũng chính vì cuộc sống nghèo rớt mùng tơi thế này mới khiến hắn dù vất hết óc cũng phải tìm cách thoát khỏi, gieo trồng linh thảo là một con đường tốt, nhưng chẳng biết nó có phải là con đường tắt đến thành công hay không nữa.

- Ông Chủ.

Thiệu Cảnh đi đến trước quầy, đặt bao tải trên tay xuống trước quầy, cười nói:

- Chỗ ông có mua linh thảo không?

- Linh thảo?

Ánh mắt người đàn ông gầy gò chợt sáng ngời, gật đầu, nói:

- Bốn điểm cũng thường thu mua chút ít linh thảo đan dược, không biết ngươi muốn bán linh thảo mấy phẩm, số lượng nhiều ít?

Thiệu Cảnh cười khan, đẩy bao tải về phía trước, nói:

- Đều ở bên trong này, ông tự xem đi, nếu như cảm thấy có thể thu hoạch, vậy nói ta, giá cả phù hợp ta tự bán đi.

Người đàn ông gầy gò gật đầu, mở bao tải lấy linh thảo bên trong ra đặt trên mặt bàn, xem kỹ một lúc rồi ánh mắt có vẻ hơi thất vọng, "ah" một tiếng như thở dài, nói:

- Chỉ là một ít linh thảo nhất phẩm.

Thiệu Cảnh nhún vai, nghĩ thầm nếu là ta có nhị phẩm linh thảo, vậy cũng không đến lượt cửa hàng nhỏ của ngươi thu mua, đây chính là thứ những thương gia lớn đều hi vọng mua được, giá của bất kỳ một cây ít nhất đều gấp mấy lần linh thảo nhất phẩm đó.

Người đàn ông gầy xem kỹ đám linh thảo trên quầy, trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn Thiệu Cảnh nói:

- Những linh thảo này tuy bình thường, nhưng nhìn còn mới, hẳn là vừa mới ngắt lấy không lâu, hơn nữa linh lực trong đó cũng không tệ, như vậy đi, cả đồng này, ta trả ngươi năm viên linh thạch, ngươi bán hay không?

Thiệu Cảnh gãi gãi đầu, âm thầm thở dài, những thương gia buôn bán này quả nhiên không có người hồ đồ cả, ra giá căn bản đều giống nhau, đoán chừng có đi hỏi tiếp cũng là cái giá này rồi. Chẳng qua hắn chần chờ một chút, vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục mỉm cười, nói:

- Ông chủ, ông cũng nói những linh thảo này có linh lực khá dồi dào cơ mà, không bằng tăng thêm một viên linh thạch nữa đi?

Nụ cười trên mặt người kia không đổi, cũng không tỏ vẻ coi thường của người đứng trên cao nhìn xuống, mỉm cười, nói:

- Khách nhân, cũng không phải là ta cố ý bắt chẹt, những linh thảo này tối đa chỉ đáng giá như vậy, không tin ngươi có thể đến những cửa hàng khác hỏi thử xem.

Thiệu Cảnh im lặng một lát rồi khoát tay, nói:

- Được rồi được rồi, năm viên linh thạch thì năm viên linh thạch.

Cái kia gầy nam nhân cười khà khà, lấy một cái mâm tròn ở bên cạnh ra để linh thảo trên quầy lên đó rồi đặt ở một bên, sau đó xoay người đi mở một ngăn tủ ra, lấy ra năm viên linh thạch đặt ở trên mặt bàn, mỉm cười nói:

- Cảm đi.

Thiệu Cảnh cầm lấy năm viên linh thạch trên quầy, bàn tay hơi lạnh, chỉ thấy mỗi một khóa đều to như trứng bồ câu, hình bầu dục, chất liệu trong mờ giống ngọc mà không phải ngọc, mờ mờ có thể trông thấy có một luồng khí màu trắng chảy xuôi ở bên trong, xem ra đó chính là thiên địa linh lực tràn ngập ẩn chứa bên trong tinh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đền Tiên (2)

Nhìn linh thạch trong tay, Thiệu Cảnh chợt giật mình. Tuy số lượng không nhiều lắm nhưng giá trị cũng không nhỏ, phải biết rằng chỉ cần một viên linh thạch là có thể mua được hai thạch linh đậu. Năm viên linh thạch này đã đủ tiền phí một nửa năm phải nộp cho Huyền Thiên tông rồi.

Trước đây, hắn đã nộp linh đậu cho một quý, bây giờ lại có năm viên linh thạch, như vậy nhiệm vụ của năm nay xem như hoàn thành, đám linh đậu, linh thảo còn lại ở hai mẫu linh điền dưới chân Thiên Thanh sơn đã chẳng khác gì tài sản riêng của hắn. Nghĩ đến đây, tâm tình Thiệu Cảnh lập tức tốt lên, liền tục gật đầu, cười hi hi cất linh thạch vào trong ngực.

Sở dĩ không trực tiếp để vào túi Lưu Vân vì hắn không muốn mọi người biết bí mật về nó, dù sao túi Lưu Vân cũng là bảo bối trữ vật rất hiếm có, giá trị không rẻ, ngộ nhờ bị người khác để ý tới thì chẳng phải là xui xẻo sao.

Người đàn ông gầy gò thấy tâm tình Thiệu Cảnh không tệ, dường như cũng bị hắn lây nhiễm vài phần, cười nói:

- Kê hèn họ Tạ, tên chỉ có một chữ Kiếm, là ông chủ Thanh Thủy các này. Sau này nếu khách nhân còn có gì cần bán thì cứ đến tề các, cái khác không dám nói, ít ra ta có thể trả giá một cách công bằng.

Thiệu Cảnh cười ha hả, gật đầu, nghĩ thầm ông chủ này cũng rất biết làm ăn, đang muốn nói tiếp thì bỗng thấy ông chủ Tạ chột ngơ ngác nhìn ra phía sau hắn, sau đó về mặt trở nên hơi kỳ quái, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, vẫn giữ nguyên vẻ mỉm cười, nói:

- Vị khách nhân này, không biết có phải người mang theo một con heo nhỏ tới đây không?

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, vô ý thức gật gật đầu, hơi ngạc nhiên hỏi:

- Đúng vậy, có chuyện gì không?

Ông chủ Tạ không trả lời, chỉ là khẽ miệng chậm rãi nhếch lên giống như cười mà không phải cười. Không biết tại sao Thiệu Cảnh đột nhiên cảm hơi kinh hãi, về mặt này thoạt nhìn có vẻ gian trá, giống như hồ ly gặp được con gà nhỏ vậy.

Ông chủ Tạ không để Thiệu Cảnh phải nghi ngờ quá lâu, hắn vươn ngón tay gầy guộc ra chỉ về phía sau lưng Thiệu Cảnh một cách dứt khoát, nói đơn giản mà rõ ràng:

- Mời nhìn.

Thiệu Cảnh quay người nhìn lại rồi lập tức dời người ra, chỉ thấy Tiểu Trư vốn luôn theo sát bên chân hắn, không biết đã rời khỏi hắn từ lúc nào, chạy đến chơi đùa bên một giá đề hàng hóa. Lúc này, miệng nó ngậm một đồ vật giống như quyền trục cũ nát, thoạt nhìn có lẽ là vừa mới lòi ra từ tầng cuối cùng của giá đề hàng hóa, vừa cần vừa ụt ịt vung vẩy sang hai bên, chơi đùa có vẻ rất cao hứng, trong lúc chơi đùa đã cất nát một nửa quyền trục phủ đầy tro bụi, xem ra đã hỏng rồi.

- Buông miệng . . Không đúng, buông tay . . . Cũng không phải, Trư, mau nhả ra!

Thiệu Cảnh vội xông lại, quát lớn. Tiểu Trư giật nảy mình, bỏ lại quyền trục màu trắng rồi nhảy ra.

Thiệu Cảnh nhìn quyền trục rõ ràng đã bị hỏng kia, cười khan một tiếng, chậm rãi quay đầu lại nhìn ông chủ Tạ, lắp bắp nói:

- À, ông chủ Tạ, nếu như, nếu như ta nói con heo này không có quan hệ gì với ta, không biết người có tin tưởng ta không . . .

Ông chủ Tạ phong độ nhẹ nhàng, vui vẻ dạt dào, ôn hòa đứng ở đó, cười hi hi nói:

- Thừa Huệ, hai viên linh thạch.

Thiệu Cảnh cảm thấy trước mắt tối sầm.

Sau một lát, người đi đường trên ngã tư ở phía ngoài Thanh Thủy các đều nghe được một tiếng gào thét hỗn hển như xé nát tim gan:

- Con heo chết tiệt! Ta làm thịt người!

----oOo----

Mặt Thiệu Cảnh rất đen, đen hết như đáy nồi.

Tâm tình Thiệu Cảnh rất xấu, xấu hết như là núi lửa sắp phun trào.

Mắt Thiệu Cảnh rất đỏ, đỏ hết như Hỏa Cầu thuật mà hắn vẫn thi pháp ra.

Cho nên ngay cả việc đi dạo ở khu đất trống ven hồ mà hắn thích nhất hắn cũng không đi, nơi đó là một khu đất trống rộng lớn, cửa hàng không có mấy gian, ngược lại có rất nhiều tán tu mỗi ngày đều thích đến nơi đó mở quầy bán hàng, cũng rất náo nhiệt. Thiệu Cảnh tuổi không lớn lắm, nhưng ánh mắt lại khá độc đáo nhờ đọc rất nhiều tạp thư và những năm lưu lạc trước đây, cho nên hắn đặc biệt thích đến đó.

Bất quá hôm nay, hắn trực tiếp nắm tên đầu sỏ gây chuyện trở về Thiên Thanh sơn.

Trong căn phòng gỗ, Tiểu Trư co lại ở góc giường, đôi tai cụp xuống, chân heo nhỏ bé run rẩy, bất an trên giường, len lén liếc mắt lên nhìn Thiệu Cảnh đang đứng trước giường. Thiệu Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm vào Tiểu Trư, hung hăng nói:

- Người nhất định phải chết, nói đi, là kho tàu, hay là hấp?

- Ụt ịt, ụt ịt ...

Tiểu Trư ụt ịt không ngừng.

- Cầm miệng!

Thiệu Cảnh hét lớn một tiếng, chỉ vào nó cười lạnh, nói:

- Chắc là ngươi muốn kho tàu rồi, kho tàu rồi, vẫn muốn kho tàu sao?

- Ừ ừ...

- À, thì ra ngươi muốn thịt kho tàu!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đèn Tiên (3)

Tiểu Trư tròn tròn mắt, thừa cơ hội này Thiệu Cảnh nhào tới, khó khăn lắm mới bắt được chân trước ngắn nhỏ, rắn chắc của nó. Tiểu Trư sợ tới mức kêu lên kinh hoàng, bỗng chốc giãy ra chạy vọt đi, sau đó chạy từ trên giường xuống dưới đất, rồi từ dưới đất nhảy lên trên bàn, lại từ trên bàn nhảy lên giường. Thiệu Cảnh đuổi sát đến cùng, cuối cùng bỏ nhào lên chiếc giường gỗ rắn chắc, nhưng Tiểu Trư né trước một bước, kêu lớn "ét ét" liên tục, bốn chân như bay, vèo một cái đung mở cửa gỗ, chạy ra ngoài nhanh như tên bắn.

Thiệu Cảnh xoay người nằm vật xuống giường, tức giận mắng một câu, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại oán hận nói:

- Hai viên linh thạch, hai viên linh thạch...

Tiểu Trư lao thẳng một mạch ra khỏi nhà gỗ, không dám dừng lại một chút, bốn chân chạy vèo vèo như bay, đôi tai đều dựng lên. Chạy đến tận bên gò đất, cảm thấy Thiệu Cảnh không đuổi theo phía sau, lúc này nó mới nhẹ nhàng thở ra rồi dừng lại.

Sau đó nó đặt mõng ngồi trên tảng cỏ xanh, ừ ừ vài tiếng. Không biết nó nghĩ tới điều gì, nhìn ra chung quanh một cái, trong mắt dường như hơi có vẻ nghi hoặc.

Thời tiết hôm nay hơi âm u, nhìn không ra ánh mặt trời ấm áp của vài ngày trước, Tiểu Trư ngơ ngác ngồi trên tảng cỏ một lúc, không biết sao hai cái tai một đen một trắng từ từ cụp xuống, mí mắt cũng bắt đầu dúi lại, nếu như bây giờ Thiệu Cảnh nhìn thấy màn này, nhất định sẽ tức giận kinh khủng, con heo này dĩ nhiên lại muốn ngủ.

Thế nhưng vừa lúc đó, toàn thân Tiểu Trư bỗng nhiên chấn động, ngẩng phát đầu lên nhìn về phía trên Thiên Thanh sơn cao vút ở xa xa. Sâu trong tầng mây trắng, dường như là đồng thời, tiếng hạc vang lên một hồi vừa trong trẻo vừa mang theo vài phần thảm thiết, rồi mấy chục con tiên hạc lông trắng vỗ cánh bay lên, lượn vòng bên trong tầng mây trắng.

- Ét...

Đột nhiên Tiểu Trư hét âm lên, không còn là tiếng ừ ừ trầm thấp mà cũng mang theo vài phần thảm thiết, sau đó nó mở to mõm ra điên cuồng xông thẳng về gian nhà gỗ, "rầm" một tiếng phá cửa xông vào.

Thiệu Cảnh đang nằm ở trên giường bị giật mình, lập tức nổi giận, nhảy dựng lên quát:

- Con heo chết tiệt, ngươi lại còn dám xô cửa...

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Tiểu Trư giống như phát điên, liều lĩnh xông qua tấp vào hướng chân Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh giật mình, lùi về phía sau một bước:

- Này này, vừa rồi ta chỉ dọa ngươi thôi, cũng không có ý định biến ngươi thành món thịt kho tàu đâu, ngươi không cần làm như vậy chứ...

Nhưng Tiểu Trư giống như hoàn toàn rơi vào điên cuồng, xông tới trước dùng mõm cắn loạn. Thiệu Cảnh hơi luống cuống tay chân không tránh kịp, bị nó cắn vào ống quần, vừa định nổi giận nhưng Tiểu Trư đã không ngừng kêu "ô ô", ngậm chặt ống quần không chịu nhả ra, gắng sức lôi kéo hất ra phía cửa.

Thiệu Cảnh ngạc nhiên, ngây người hỏi:

- Ngươi muốn ta đi ra ngoài?

Tiểu trư gật đầu liên tục.

Thiệu Cảnh không biết nói gì, nhưng mà bộ dạng cuồng loạn của Tiểu Trư làm hắn hơi sợ, cũng đành ồm ồm theo sát Tiểu Trư đi ra ngoài.

Ra khỏi căn nhà, đi tới bên cạnh linh điện, Tiểu Trư nhìn chung quanh, lúc này mới từ từ nhả miệng ra, nhưng không biết tại sao, dường như thân thể nó hơi run lên, tựa sát vào bên chân Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh thấy đáng vẻ của Tiểu Trư liền cau mày lại, vừa muốn nói cái gì đó, đột nhiên cảm thấy thân thể hơi lắc lư, hẳn còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã lại lắc lư lần thứ hai, lần thứ ba.

Thiệu Cảnh hơi ngẩn người, đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt biến đổi. Nhưng không đợi hẳn kịp phản ứng, chỉ nghe thấy âm thanh ù ù cuộn cuộn vọng lại, giống như tiếng sấm rền vang, nhưng âm thanh đó không đến từ mây đen rập rập trên trời mà là đến từ ngay dưới chân.

Mặt đất bắt đầu rung lên dữ dội, sau đó một trận chấn động to lớn không thể tưởng trong nháy mắt bùng nổ trên vùng đất này. Trước con chấn động này, Thiệu Cảnh giống như thuyền nhỏ trong sóng dữ, lá khô trong mưa bão, hoàn toàn không có sức chống cự, thân thể bị bắn lên, không thể đứng thẳng, loạng choạng ngã dúi dụi xuống linh điện. Trong lúc hốt hoảng đó, hẳn chỉ thấy từng mảng lớn đất đá xung quanh đều rung lên dữ dội, vụn vụn, quay cuồng, tiếp đó hẳn thấy nhà gỗ của mình và rất nhiều nhà gỗ của những Tu hành giả ở xung quanh nhanh chóng sụp đổ tựa như những mảnh giấy dán bên ngoài, gỗ vụn bắn tứ tung, tiếng hào thét bắt đầu truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Lúc này trong đầu hẳn trống rỗng, chẳng qua trong lúc hoảng hốt, dường như hẳn nghe được loáng thoáng phía xa xa có người hét to:

- Đồ chó hoang, địa long xoay người sao...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vô Danh Động Phủ (1)

Giống như một hồi ác mộng đáng sợ, mặt đất chấn động dữ dội rung chuyển mãnh liệt, kéo dài lâu hơn hai mươi phút, Thiệu Cảnh nhìn sức mạnh vô cùng vô tận của trời đất trước mặt, vô lực phản kháng chỉ còn biết thuận theo ý trời bị gió cuốn đi, cũng may mắn hẳn ngã ở bên trong linh điện mềm mại, cấu trúc và tính chất của đất đai khá xốp không cứng rắn như tảng đá, bằng không thì khó tránh khỏi bị thương.

Nhưng dù là như thế hẳn vẫn không tránh khỏi miệng dính đầy bùn đất.

Rất lâu sau mặt đất mới bình thường trở lại, Thiệu Cảnh ở trong một mảnh linh điện xơ xác linh hồn chưa kịp hồi phục, chờ đợi hồi lâu mới buông ra hai cây đậu đang chẳng biết cầm từ khi nào, một thân bùn đất bò lên, đồng thời nhìn thấy tiểu trư không có chuyện gì, vừa rồi tiểu trư vẫn gặt gao ôm lấy bắp đùi của mình, hình như còn dùng sức cắn chặt ống quần không nhả ra.

. Ai da, đợi một tý, Cẩn ống quần

“A!” Một hồi đau từ trong miệng Thiệu cảnh phát ra, một tay nhắc bé heo đang bám trên người, chỉ thấy ông quần trên đùi đã rách một cái lỗ hổng, hai hàng dấu răng heo chính tề nằm im ở phía trên, từng giọt máu tươi từ trong đấy chảy xuống.

“Con heo chết tiệt!”

“Ếc ếc ếc “ Tiểu trư thân thủ nhanh nhẹn nhảy ra, tránh được vô ảnh cước của chủ nhân.

Đứng trên gò đất đưa mắt nhìn bốn phía, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng Thiệu Cảnh vẫn muốn hít một hơi khí lạnh. Trận địa chấn này tuy thời gian không dài nhưng dư chấn phá hư quá đáng sợ: chân núi vốn là vùng quê bằng phẳng bây giờ nhô ra mười mấy cái gò đất, khắp nơi đều là khe hở, thậm chí có khe rộng chừng vài thước, sâu đến mấy trượng, phần lớn linh điện bị phá hủy, cây cối bật rễ tan hoang, mà những khu linh điện bên cạnh, nhà gỗ của chúng tu, kể cả gian phòng trong nhà gỗ của hẳn hầu như sụp đổ, mất hết rồi.

Giờ khắc này hẳn có thể tưởng tượng được dưới đám phế tích truyền đến tiếng kêu cứu thống khổ, có lẽ một số người đã không còn có thể kêu cứu nữa rồi. Nghĩ tới đây sắc mặt của hẳn trắng nhợt, cúi người đập nhẹ nhẹ vào đầu bé heo rúc trong chân hẳn, thờ dài.

Cái gì là thiên tai ? Cảnh tượng trước mắt chính là thiên tai rồi.

Dưới chân núi như thế, có thể thấy trên Thiên Thanh sơn cũng không tốt hơn chút nào, dưới sức mạnh của trời đất cho dù là tu đạo chi sĩ cũng không có bao nhiêu năng lực chống cự. Tòa sơn môn cao lớn kia đứt khoát phải sụp đổ, con đường đá trắng thẳng tắp từ chân núi kéo dài đến lưng chừng mây sau lưng ngọn núi hùng vĩ thiêu liêng giờ phút này giống như bị vụn bánh quai chèo, liêu xiêu tiêu tụy cắt thành hơn mười đoạn, không ít tảng đá nứt vỡ đảo lộn, lộ ra từng mũi khối đá trắng như tuyết sắc nhọn.

Trừ con đường đó ra, trên Thiên Thanh sơn từng mảng từng mảng lớn vách núi rừng cây sụp đổ, thậm chí đã xảy ra cảnh núi nứt , rừng cây cùng núi đá ầm ầm rơi xuống, vùi lấp một mảnh Huyền Thiên tông cho nên giờ phút này trên núi chốc chốc truyền đến tiếng gào tiếng kêu cứu, thoạt nhìn cũng là chật vật không chịu nổi.

Thiệu Cảnh ngồi xuống gò đất nhắc tiểu trư lên ôm vào lòng, uy lực của địa chấn khiến gò đất này vốn thấp bé giờ cao hơn ba thước, tuy bên dưới chính là đám linh điện rồi tình rồi mù cùng nhà gỗ sụp đổ nhưng trong mắt hẳn lại không có tâm tư đi thu thập gì cả. Linh điện nhìn qua ít nhất cũng mất một nửa, nhà gỗ thì không cần phải nói, hoàn toàn sụp đổ. Thiệu Cảnh thầm cảm khái, chính mình hôm nay vận khí không tệ, may mắn kịp gặt được một đám

linh thảo cầm đi bán của lấy tiền, tuy bị tiểu trư gây tai họa mất đi hai khóa nhưng không phải bây giờ sắp thu vào ba khóa linh thạch sao ?

Phủi phủi đầu tiểu trư, Thiệu Cảnh hôn nhẹ vào đầu tiểu trư một cái, tiểu trư nhát nháy đôi mắt một đen một trắng, hai lỗ tai vênh vênh thẳng lên rồi cụp xuống, dùng đầu cọ xát mặt của hắn.

Thiệu Cảnh nở nụ cười, ôm tiểu trư chặt hơn vài phần.

Xa xa một ít chúng tu bắt đầu di chuyển, Thiệu Cảnh cũng không cả để ý. Có điều rất nhanh sau đấy trong đám người bên kia truyền đến từng đợt quát tháo, sau đó càng lúc càng nhiều chúng tu bị kích động, tất cả mọi người nhao nhao chạy tới cùng một hướng, Thiệu Cảnh không biết chuyện gì xảy ra có chút kỳ quái nhưng rất nhanh nghe được có người ở bên kia gầm rú điên cuồng nói”

“Động phủ, động phủ, có một cái động phủ từ dưới đất bay lên rồi..”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vô Danh Động Phủ (2)

Thiệu Cảnh ngờ ngác một chút, chờ hắn kịp phản ứng thì cảm thấy một cỗ nhiệt huyết đột nhiên dâng lên trong cơ thể, chẳng lẽ trận địa chấn này thật sự chấn ra một tòa động phủ của tu sĩ cổ đại sao ?

Thần châu hao thổ từ xưa đến nay đều có tu chân, tu sĩ sống qua năm rộng tháng dài cùng tuế nguyên, dù sao trong truyền thuyết Thượng Cổ thời kỳ thực sự tồn tại. Cũng chính bởi vì như thế, thần châu hao thổ rộng lớn thường xuyên lưu truyền câu chuyện thần kỳ có người phát hiện động phủ của tu sĩ cổ đại, ở trong đó thu được tài bảo, linh thạch, linh đan diệu dược, công pháp khẩu quyết, vô cùng vô tận truyền kỳnói ngắn lại, nếu phát hiện một tòa cổ đại tu sĩ động phủ thì cũng chính là phát hiện một cái bảo tàng, về phần thu được bao nhiêu, bảo tàng lớn hay nhỏ còn phải thử thời vận nhưng dù là ai cũng không thể phủ nhận, biết đâu người thực sự có thể một bước lên trời, oai phong trên những tầng mây ?

Nên biết rằng có rất nhiều truyền thuyết như vậy.

Thiệu Cảnh nhanh chân chạy đến, đến sớm có muộn không, chuyện tốt như thế này làm sao có thể đến muộn được! Tiểu trư không hiểu cho lắm nhưng nhìn thấy chủ nhân chạy như bay, miệng rống éc éc, bốn chân ngăn ngụt tự nhiên cũng lon ton chạy theo, hừ hừ hồng hồng ..

Phương hướng tất cả chúng tu dừng mảnh lao tới không phải là Thiên Thanh sơn mà là chân núi ở phía tây, để đến đó phải vượt qua một cái khe núi. Khi Thiệu Cảnh chạy tới, nơi này đã tụ tập ít nhất hơn một trăm người, hơn nữa chúng tu đằng sau vẫn không ngừng từ bốn phương tám hướng liên tục chạy đến.

Ở trước mặt mọi người chính là một khung cảnh núi nứt sụp đổ, rừng cây rậm rạp bị trượt sang một bên, ngọn núi nứt ra một khe hở lớn chảy xuống từng dòng bùn đất màu đỏ sẫm, bên cạnh những tảng nam thạch trần trụi không lồ lộ ra một cái cửa đá năm trượng to lớn, không có nhiều trang trí, chỉ có thể nhìn thấy bên trên cánh cửa điêu khắc một ít hoa văn đơn sơ kỳ lạ, phong cách cổ xưa tang thương, càng khiến những người nhìn thấy giật mình chính là chẳng biết vì sao trên cánh cửa đá cổ xưa lại hằn lên dày đặc những vết chém to lớn nhìn như là bị người ở phía trên dùng các loại vũ khí đáng sợ cường bạo đập xuống đấy, chằng chịt dày đặc, chỉ ít cũng có trên trăm vết rạn.

Cửa đá nhìn qua đã thấy rất trầm trọng, nhưng giờ phút này đã nứt ra một đường nhỏ khe hở, bên trong ủa ra từng cơn gió lạnh buốt, tinh mịch u ám, sâu không thấy đáy, phía trên cửa đá khảm nam một khối Thanh Ngọc cực lớn không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng, nó vẫn tản ra hào quang nhu hòa nhàn nhạt nhưng nhìn thấy mấy chục vết đao chằng chịt hằn lên mà thấy giật mình, khiến cho tất cả mọi người không ai đọc được những chữ viết trên khối Thanh Ngọc

.....

Nhìn qua vậy mà thật sự có một tòa cổ đại động phủ, giờ phút này không biết có bao nhiêu người mặt đỏ tới mang tai, mắt hoa mê muội, trong lòng bàn tay Thiệu Cảnh chảy xuống từng giọt mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, mắt thấy nơi này càng lúc càng lúc càng nhiều người nhưng hình như không có người dám xông vào thân bí động phủ, mặc dù bảo tàng động nhân tâm nhưng trong truyền thuyết truyện xưa thường có ma thú trông coi bảo tàng bấy rập mai phục truy hồn đoạt mệnh, mọi người chỉ có một cái mạng tự nhiên sẽ có chỗ kiêng kỵ.

Ở giây phút giằng co có chút quỷ dị bỗng dung trên bầu trời truyền đến một tiếng duệ rít gào, một con đường lung linh ánh cầu vồng phiêu lãng bay qua, một vị đệ tử Huyền Thân tông phiêu dật nhảy xuống quát :” Các ngươi tụ tập ở chỗ này làm cái gì Ồ?”

Ngay trong giây phút ấy ánh mắt của hắn bị động phủ cổ xưa hấp dẫn, sau đó trong đôi mắt lập tức phun ra ngọn lửa nóng như địa nhiệt, động phủ của tu sĩ cổ đại đối với tất cả tu chân chi sĩ tuyệt đối đều là điều quyến rũ không gì ngăn cản nổi.

Đám chúng tu một hồi dao động, mọi người lập tức nghĩ tới mình vừa quên mất ở chỗ này cũng không phải chỗ bình thường, trên ngọn Thiên Thanh sơn có rất nhiều cao thủ, thậm chí tất cả trưởng lão đều đã tu hành đến Huyền Đan cảnh cực kỳ cao thâm, có thể ngự sử pháp bảo. Mà nơi động phủ xuất thế lại ở dưới chân núi Thiên Thanh sơn, không cần nghĩ cũng biết Huyền Thiên tông kiên quyết sẽ không chịu bỏ qua, một khi đám người trên núi biết

được nơi này tất nhiên sẽ bị đem coi là tài sản riêng, bắt đầu cử người trông giữ .

Đến lúc ấy đừng nói là những chúng tu địa vị thấp nhất người tu hành của Huyền Thiên tông, cho dù là những đệ tử Huyền Thiên tông đã được truyền dạy đạo pháp, chỉ sợ cũng không dễ dàng tiến vào, chỗ tốt nhất định là phải dâng cho các chương lão chiếm đi.

Một hồi im lặng qua đi, đột nhiên cũng không biết là ai liều lĩnh rống lớn một tiếng :”Xông lên đi!”

“Xông lên đi ...” Được nhiều người ủng hộ, mỗi người đều đỏ tròng mắt, có ai không muốn mình được vượt lên, có ai lại muốn cả đời làm nông dân cày ruộng, từng tiếng hò hét gầm rú, đám người bắt đầu điên cuồng khởi động lao về phía trước. Vị đệ tử Huyền Thiên tông mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm tất nhiên không có lo nghĩ đến cái cục diện này, lập tức trở mặt hết lớn, nhưng mà nhìn thấy một đám người đông nghịt vọt tới, hần lập tức choáng váng, hần làm sao dám giết nhiều người như vậy?

Một phút chần chờ trôi qua, đám người ít nhất cũng hơn trăm người bước nhanh như bay giống như bị điên vượt qua hần, mà đám người phía sau cũng không ngừng xông tới, vị đệ tử Huyền Thiên tông giật mình dậm chân, quát to một tiếng, dứt khoát không quan tâm, cùng mọi người quay đầu bay thẳng vào trong động phủ...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Vô Danh Động Phủ (3)

Thiệu Cảnh đứng lẫn trong đám người đầu tiên xông vào động phủ, sau khi xông qua cánh cửa đá đôi mắt hần dần dần thích ứng với bóng tối trong động thì phát hiện một đường hầm rộng rãi, hai bên tường đều dùng một loại nham thạch cứng rắn, trên khe hở những khối trần đá hình như có đồ vật gì đó tỏa ra ánh sáng màu xanh mờ nhạt giúp mọi người có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy những người bên cạnh mình nhưng những nơi xa hơn chỉ là bóng tối, không thể phân biệt đường đi.

Rất kỳ quái đấy, hình như trận rung chuyển kinh thiên động địa vừa rồi lại không gây ra được chút ảnh hưởng gì ở chỗ này, đường hầm không hề có dấu hiệu bị hao tổn, trên mặt đất ngay cả một khối đá vụn cũng không nhìn thấy.

Có điều bây giờ đã không còn có người đi chú ý mấy chuyện nhỏ này rồi, điều duy nhất tất cả mọi người tiến vào động phủ nghĩ chính là dốc sức liều mạng chạy về phía trước, cố gắng tranh thủ từng phút, cầu mong ông trời dành cho bọn họ một chút thời gian trước khi các vị tu chân chi sĩ trên ngọn núi Thiên Thanh sơn đi tới, tìm được một ít bảo bối, gặp được một ít kỳ tích, từ nay về sau thoát thai hoá cốt bắt đầu một cuộc sống tốt hơn a?

Thiệu Cảnh đang chạy ở phía trước, liều mạng mà chạy ở phía trước.

Đường hầm rất dài, dài đến mức trong nháy mắt Thiệu Cảnh chợt nghĩ rằng vĩnh viễn không bao giờ đi được đến điểm cuối cùng, hai bên nham thạch kỳ dị lằng lằng tỏa ra ánh sáng âm u, mọi người thờ hạo hèn không ngừng chạy, không ngừng chạy.

Con đường dần dần trầm xuống, sau khi chạy qua một cái vòng tròn hình dáng ngoặt khúc, đột nhiên trước mặt mọi người xuất hiện năm lối rẽ giống nhau y như đúc. Nhờ chút ít ánh sáng âm u yếu ớt từ những khối đá trên trần đường hầm mọi người mơ hồ có thể nhìn thấy những lối rẽ kéo dài xa xa như trước đào sâu trong lòng đất mà đi.

Vốn là đám người đang cuồng nhiệt sau khi chạy qua một đoạn đường hầm, ở chỗ này đại đa số đã phải cố gắng bình tĩnh lại, nhìn về phía năm lối rẽ, sắc mặt của mọi người cũng không hề tốt.

Phải chạy vào một con đường, rốt cuộc phía trước là bảo tàng kinh thiên động địa hay là bẫy rập mai phục, cơ quan giết người ?

Bỗng nhiên có tiếng một người kinh hô, chỉ vào tầng nham bích bên cạnh nói :” Nơi này, nơi này cũng có vết đào.”

Thiệu Cảnh ngẩng đầu nhìn tầng nham bích bên cạnh chậm rãi xem xét, dưới làn ánh sáng mờ mờ quả thật nhìn thấy bên trên tầng nham bích cứng rắn có không ít vết, ngắn đao kiếm phủ, không biết bao nhiêu năm tháng đi qua nhưng những vết chém, ngắn vẫn rõ ràng như cũ, dường như rất rất lâu trước kia nơi này đã có một hồi thần bí chém giết.

Chỉ là do dự như vậy không kéo dài bao lâu, tiếng bước chân xa xa dồn dập không ngừng vang lên nhắc nhở tất cả mọi người còn rất nhiều kẻ muốn đoạt bảo đang chạy đằng sau, đám người rất nhanh liền lao đầu chạy về hướng năm ngã rẽ, nếu đã không cách nào biết được bảo tàng ở đâu thì phó mặc cho số phận đi, liều một lần, không suy nghĩ một lần, mọi người có ai biết rõ kết quả đâu ?

Thiệu Cảnh sắc mặt có chút khẩn trương, có chút thờ hỏn hển, chính hần cũng không biết sau khi chạy xong một đoạn đường còn phải lựa chọn một đường trước mắt, tất cả mọi thứ phía trước đều âm u mù tối, chỉ có tầng nham bích bên trên đang lằng lằng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, hình như có một con quái vật trong bóng tối đang lạnh lùng quan sát thể giới bên ngoài.

Đám người bên cạnh đều nhao nhao dững mãnh lao tới, tranh giành chạy trước, e sợ bị rớt lại phía sau, Thiệu Cảnh cắn chặt răng cố gắng liều mạng quét mắt nhìn năm con đường rẽ, nhưng cho dù hần cố gắng thế nào cũng không nhìn ra những lối rẽ này có cái gì khác nhau, đám người cuối cùng đã chạy

tới, hấn oán hận đậm chân, cất bước vọt vào một đường hầm trong đó.

Đây là lối rẽ ở giữa trong năm đường rẽ, so sánh năm đường rẽ thì đường rẽ này số người chạy vào nhiều nhất, có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ rằng chạy vào lối rẽ ở chính giữa sẽ có may mắn tìm được bảo tàng hơn bốn đường kia chút ít ?

“ Éc éc éc, éc éc éc...”

Bỗng nhiên một hồi tiếng éc éc quen thuộc từ xa xa phía sau hấn truyền đến, Triệu Cảnh thân thể trì trệ, lập tức quay đầu lại nhưng chỉ nhìn thấy thỉnh thoảng có người tu hành về mặt cuồng nhiệt từ bên cạnh hấn xông qua, dưới làn ánh sáng nhàn nhạt trong đường hầm, tầm mắt hấn không thể nào nhìn tới tiểu trư ngày thường vẫn một mực ở cùng hấn nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đường Rẽ (1)

Trong đường hầm lờ mờ lộn xộn, tiếng thò dúc, tiếng bước chân tạp loạn không chịu nổi truyền đến. Mờ mịt bóng người chen chúc lao tới, tiếng tiểu trư kêu rú nhanh chóng nhỏ dần rồi biến mất, dần dần không còn nghe thấy được nữa. Thiệu Cảnh mờ mịt như người mất hồn, trong đường hầm bị người xô đẩy đến sát cạnh vách tường, không ngờ bây giờ bị lạc mất tiểu trư, nhưng dưới mắt đã đến tình trạng nguy cấp bởi vì phía trước có lẽ có bảo tàng có thể thay đổi vận mệnh một đời người. Hấn thở dài, lắc đầu, lại một lần nữa chẩy vào bên trong, ánh mắt đảo qua hai bên nham bích thô ráp mà bằng phẳng, trong lòng hung hăng rống một tiếng, không suy nghĩ thêm nữa, có lẽ từ nay về sau sẽ không được gặp tiểu trư nữa, tiểu trư sẽ phải biến mất ở sâu trong tòa động phủ thần bí.

Cắn chặt răng đau đớn để quên đi tiểu trư, bước lên trước hai bước, đột nhiên thân thể hấn rung lên một cái rồi ngừng lại, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán, ánh sáng mờ bập bùng trong đôi mắt phản chiếu từ mỏm đá dường như càng ngày càng nhanh.

Giống như, giống như vừa rồi nghĩ tới điều gì....

Hấn đột nhiên ngừng đầu, chen chúc trong đám người vội vã, chạy về phía nham bích, hai bên vách đá trên đường hầm bên ngoài giống bên ngoài y như đúc từ một chất liệu, thậm chí ngay cả khe hở trên trần những khối đá cũng tinh lặng tỏa ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, âm u mờ mờ, xa hơn một chút ít thì ánh mắt cũng bắt đầu dần dần bị mờ hồ.

Sau khi nhìn kỹ tầng nham bích, ánh mắt Thiệu Cảnh chậm rãi sáng dần lên, ở đây không giống bên ngoài, chần chẫn bị thiếu đi cái gì đó!

Vết đao.

Đúng rồi, tầng nham bích ở bên trong đường hầm này không có vết đao.

Hấn lập tức quay người chạy ra bên ngoài thông đạo, trên đường không ngừng có người tiếp tục xông vào nhưng không có một ai để ý tới hấn, giờ phút này tâm tình mọi người đều giống như là con sói đói cuồng nhiệt, e sợ chỉ chậm một bước thì sẽ có người khác cướp mất cơ hội vươn lên cả cuộc đời.

Khoảng cách cũng không xa, hấn rất nhanh đã chạy ra đoạn năm con đường rẽ, ánh mắt lướt qua tầng nham bích, chăm chú nhìn kỹ chút ít những dấu khắc mờ mờ còn sót lại. Sau khi nhìn rõ những vết đao, hấn giật mình vội vàng chạy vào một đường rẽ khác, lát sau bóng hấn lại chạy ra, rồi lại chạy vào ngã rẽ thứ ba.

Càng lúc càng có nhiều chúng tu chạy vào năm con đường, cứ như vậy sau một thời gian ngắn ít nhất cũng có năm sáu trăm người trước sau tiến nhập tòa động phủ cổ xưa thần bí. Mọi người đều rất kích động, có một ít người đến muộn thậm chí đã giậm chân đám ngực tự trách mình, sau đó trông mắt đỏ hồng chạy như điên, không có một người nguyện ý dừng lại thêm một lần, lại càng không có người chú ý tới Thiệu Cảnh cứ như đồ ngốc đang cử động.

Đường rẽ thứ tư, đường rẽ thứ năm, Thiệu Cảnh dùng tốc độ nhanh nhất của mình cố gắng tại năm đoạn đầu đường rẽ chạy một vòng, sau đó thờ hớn hèn, khước mắt hấn thu sức lại một lần, ánh mắt dừng lại ở phía đường hầm bên trái.

Trong đoạn đầu năm đường rẽ, chỉ có nham bích bên trong đoạn đầu đường rẽ này có cùng loại vết ngón đao, mặc dù vết đao sâu hay cạn đều nhỏ hơn vết đao trên tầng nham bích bên ngoài đường rẽ rất nhiều. Chỉ có bóng tối ở nơi sâu trong đường hầm này giống với bốn đường hầm kia, tinh lặng khó dò, mỏm đá nhàn nhạt tỏa ra ánh sáng như đôi mắt con quái vật nguy hiểm trong bóng đêm im lặng.

Gầm nhẹ một tiếng để tăng thêm lòng cho dũng cảm cũng như tự khuyến khích mình, Thiệu Cảnh không chút do dự lao vào đường rẽ này.

Bên trong năm đoạn đường rẽ, con đường ở giữa có nhiều người nhất, hai cái ngã rẽ trái phải bên cạnh ít người vào nhất, Thiệu Cảnh tiến vào cái đường rẽ này rất nhanh đã cảm thấy điều này, trước sau vẫn như cũ có tạp loạn tiếng bước chân vang lên, không ngừng truyền đến. Thiệu Cảnh vừa cố hết sức chạy vừa quan sát tứ mĩ chung quanh một lần, bóng người phía sau chớp động biến mất, nhìn sang chắc là có người khác đang lựa chọn lối rẽ.

Chậm chạp nhưng kiên quyết, càng lúc Thiệu Cảnh càng chạy sâu trong đường hầm dài dằng dặc dưới lòng đất, hấn mơ hồ cảm giác con đường vòng

về xuống dưới như một cái đỉnh ốc, không ngừng uốn lượn góc độ trong bóng tối, ước chừng nửa chén trà sau đó, như là một cái vui đùa hoặc một cái độc ác châm chọc, bày ở trước mắt mọi người lại xuất hiện năm đường hãm hoàn toàn giống nhau y như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đường Rẽ (2)

Trong đám người, sắc mặt của rất nhiều người đều thay đổi, khung cảnh trước mặt cực kỳ giống mê cung Quý Phủ Thần Công trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết, những vị thần tiên thời Thượng Cổ vì chăm sóc động phủ của mình thường hạ xuống rất nhiều cấm chế, mê cung mê trận chính là một trong những loại được sử dụng thường xuyên nhất, nếu như bị vây khốn ở trong đó chỉ sợ cả đời cũng không có khả năng đi ra, chết đói chết khát ở trong đấy.

Có người sợ hãi lùi bước, có người lại dũng cảm ngẩng cao đầu bước về phía trước, tiếng bước chân phía trước chính là những người tu hành không sợ chết, vẫn liều lĩnh như cũ chạy vào sâu trong động phủ, ở thời điểm này, loại tình huống này, bọn họ đang dùng tính mạng của mình để đánh bạc.

Thiếu Cảnh lén lút đi qua những con đường đầy, im lặng quan sát chung quanh, hết sức cố gắng bảo trì sự tỉnh táo, hẩn phải tỉnh táo, lăm lăm mò hỏi lạnh không ngừng chảy trên mặt bị hẩn lấy tay lau, chà sạch sẽ.

Lúc này đây, đường hãm bên phải thứ hai có vết đao.

Hắn một mình bước vào, tại giây phút bước vào bóng tối này trong đầu của hắn bỗng dưng hiện lên một suy nghĩ đau thương:” Bây giờ tiểu trư đang ở đâu ?

.....

Trong túi Lưu Vân có rất nhiều tạp thư, trong đó không thiếu một vài câu truyện dã sử, ký sử hoặc tùy bút của một người vô danh nào đấy, chúng ẩn chứa không ít tin đồn thú vị ít người biết đến hoặc truyền thuyết truyền kỳ, tất nhiên trong đó cũng giảng đến một ít tu sĩ, động phủ nhưng dưới đôi mắt của hắn không kéo ra được nửa điểm quan hệ với cái động phủ kỳ lạ này. Xem ra trước kia cái động phủ vô danh này quy mô lớn kinh người, từ đầu đến giờ, chỉ riêng tình huống đồng thời xuất hiện năm cái đường rẽ Thiếu Cảnh đã đụng phải bốn lần, cái này cũng không tính tới bốn cái đường rẽ lúc đầu kia đấy. Trải qua vô cùng vô tận đường rẽ, nhiều lần phân lưu, giờ phút này trong đường hãm, đứng bên cạnh Thiếu Cảnh chỉ còn lại có ba người.

Ba nam một nữ.

(cái này mà sắc hiệp thì thôi rồi)

Ba người đứng bên trong, Thiếu Cảnh đứng bên ngoài, một nam tử mặt tròn hơi mập, ước chừng hơn ba mươi tuổi, người nam tử kia khá trẻ, hơn hai mươi tuổi khuôn mặt anh tuấn, làn da trắng muốt, mặc dù đang ở trong đường hãm u tối nhưng mỗi cử chỉ, hành động đều khiến cho người khác cảm thấy có vài phần tiêu sái, phiêu dật.

Người còn lại cuối là một vị nữ tử, một vị nữ tử xinh đẹp, một vị nữ tử có danh tiếng trong những người tu hành, thậm chí ngay cả Thiếu Cảnh cũng biết nàng.

Tên nàng là Tô Thanh Dung, nhìn nàng trong bóng tối, đôi mắt sáng, da tuyết trắng, mái tóc mềm mượt rủ xuống bờ vai, gương mặt thanh tú đẹp như tranh vẽ. Nàng mặc trên người chiếc áo lưới nhuyễn màu xanh nhạt, vùng ngực đeo dải yếm đào màu trắng nõn theo hình lá trúc xanh đậm trên nền hoa, lộ ra cái cổ cùng một phần bộ ngực lồ lộ da thịt ôn nhuận mềm mại, cũng khiến cho đường cong giấu dưới quần áo thêm phần dụ hoặc, lung linh động lòng người.

Bên trong đám những người tu hành ở dưới chân núi Thiên Thanh sơn, danh khí của Tô Thanh Dung rất lớn, không vì cái gì khác đấy, chính là bởi vì dung mạo xinh đẹp rung động lòng người của nàng. Đừng nói phần đông những người tu hành tầng thấp, ngay cả đệ tử nhập môn trên núi Huyền Thiên tông đều có rất nhiều người hâm mộ nàng, xuống núi kết tình ý đấy. Thiếu Cảnh ngày thường đều nghe được có người tu hành ở sau lưng nói nàng cấu kết với đám đệ tử trên núi Huyền Thiên tông, chỉ ít ngày nữa, một khi kỳ khảo hạch năm năm một lần của Huyền Thiên tông đến, nàng tất nhiên sẽ được tuyển lên trên đấy.

“Tự nhiên nha, nàng cũng ngu cũng không biết bao nhiêu vị sư huynh trên núi mà!” Trong câu chuyện của những người tu hành dưới chân núi, những lời đồn đại nhảm cùng loại như vậy được truyền lưu nhiều nhất, từng cái lời nói đều được người kể khẳng định chuẩn xác không thể nghi ngờ. Thiếu Cảnh cũng không biết lời đồn đại là thật hay giả, nhưng hắn thật sự đã từng tận mắt nhìn thấy vài vị đệ tử Huyền Thiên tông “đặc biệt” xuống núi tìm nàng, mà Tô Thanh Dung mỗi lần gặp đều tươi cười chào đón, trò chuyện với nhau thật vui, đôi khi đèn cây đã điểm, bầu trời tối đen mà trong căn nhà gỗ của nàng vẫn truyền đến tiếng cười của mấy vị sư huynh

Khác hẳn với thái độ ôn nhu tươi cười khi tiếp đón các sư huynh, từ trước đến nay mỗi khi Tô Thanh Dung tiếp xúc đám người tu hành thường xuyên biểu lộ gương mặt lạnh như băng, lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, mặc dù địa vị những người tu hành thấp hèn nhưng không ai không muốn được mỹ nhân ưu ái, không nói đến hương thụ ôn nhu, chỉ cần được nàng liếc ánh mắt nhìn một cái cũng sung sướng rồi nhưng chuyện tốt như vậy, mỹ nhân như vậy, lại không phải là của mình!.

Tin đồn, chàm chọc, khiêu khích cứ như vậy mà sinh ra, nhưng dù nói như thế nào cũng không có ai dám làm khó Tô Thanh Chung, nữ tử này dù sao cũng có tình ý tốt với nhiều đệ tử trên ngọn núi Huyền Thiên tông, vạn nhất đắc tội nàng, rước về một hai gã nhân tình trả thù thì làm sao bây giờ ?

Đám nam nhân ghen ghét không dám phản kháng, chỉ biết nói lời ác độc đã thương người. Vì vậy Tô Thanh Dung xinh đẹp động lòng người, danh khí rất lớn nhưng thanh danh lại không được tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đường Rẽ (3)

Bốn người một đường im lặng bước đi, giữa họ không được thân thiết mấy bởi mỗi người đều đi cách nhau một khoảng khá xa, im lặng, trầm mặc duy trì cảnh giác để phòng lẫn nhau. Thiệu Cảnh biết, gã trung niên mập mạp cùng nam tử trẻ tuổi bề ngoài anh tuấn thảnh thoảng đều vụng trộm liếc nhìn về phía Tô Thanh Dung, bây giờ, đường hầm đã xa mặt đất, bóng tối sâu trong lòng đất, bên trong bóng tối phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh hơn.

Tô Thanh Dung từ đầu đến giờ vẫn luôn cúi đầu ngượng ngịu nhìn xuống đất, không giống ba nam tử ngẩng đầu nhìn về nơi xa, nàng cố gắng đi chìm vào trong bóng tối nhưng như cũ lại không thể che giấu những đường con ôn nhu mỹ lệ, dường như nàng cảm thấy hoặc cũng biết cái gì đó, cứ như vậy im lặng đi cuối cùng đằng sau bốn người.

Tiếng chân bước nhẹ âm thầm dội trở lại trong động phủ, bóng người trầm mặc lẳng lặng đi trong đường hầm quanh co, bước tới, bước tới, bỗng nhiên nam tử mập mạp đi đầu tiên ở trước dừng lại, bực tức mắng một câu nói: "Móa nó, không dứt rồi."

Thiệu Cảnh và hai người đi sau đều nhú nhú lông mày, lại một lần nữa năm đoạn đường rẽ giống nhau y như đúc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Từ lúc bắt đầu tiến vào động phủ, đây là lần thứ năm gặp phải đường rẽ rồi vậy mà đằng trước vẫn chỉ là bóng tối, không nhìn ra một chút hy vọng gì cả, còn sau lưng thì không còn ai đi theo nữa rồi, một bóng người cũng không trông thấy.

Sắc mặt bốn người rất khó coi.

Sau một lúc lâu vị nam tử mặt tròn hơi mập cười khan một tiếng, nói: "Xem ra chúng ta cũng phải ở chỗ này tách ra, không biết chư vị là muốn tuyển chọn con đường nào?"

Thiệu Cảnh im lặng, Tô Thanh Dung cũng không nói chuyện, ngược lại gã nam tử tiêu sái anh tuấn giương mày kiểm lên mỉm cười nói: "Lão huynh, người tuyển trước đi."

Vị nam tử mập sắc mặt hơi đỏ, không có gật đầu đồng ý chỉ nở nụ cười ha ha hai tiếng, đôi mắt chậm rãi híp lại, nói: "Chư vị cùng nhau tuyển đi, chọn xong thì là con đường của mình, còn có thể tìm được bảo tàng của thần tiên hay không thì phải dựa vào vận khí của chính các vị rồi."

Nói xong, hắn quay đầu chậm rãi hướng năm đoạn đầu đường hầm bước đến nhưng không có lập tức đi vào mà đi đi lại lại trầm ngâm, hình như còn đang do dự, vị nam tử anh tuấn đứng phía sau hắn cũng đi tới, Thiệu Cảnh thấy rõ ràng trước khi hắn bước đi lạnh lùng không còn quan tâm, liếc nhìn Tô Thanh Dung như lúc trước.

Thiệu Cảnh hít sâu một hơi, cũng đi tới, cùng nhau đi tới như thế này không biết ba người kia bằng cách nào lựa chọn một con đường, nhưng hắn đã có lý do đáng tin cậy chính là trước khi chọn đường rẽ, hắn chỉ đi vào con đường duy nhất có vết đạo. Chỉ là bây giờ nhìn khung cảnh trước mắt, hắn cũng không có nắm chắc được điều gì cho thấy lựa chọn của hắn là đúng, con đường phía trước vẫn chỉ là bóng tối, mà từ lúc chạy sâu vào đường hầm này, hắn đã phát hiện những vết đạo trên vách đá ngày càng bé lại, sắp nhìn không rõ nữa rồi.

Ba nam tử đều đi ra phía trước, không hẹn mà cùng trầm mặc suy nghĩ, bọn hắn không có lập tức quyết định, từ cảm giác đầu xúc động như điên khi vừa mới bắt đầu chạy đến nơi đây, giờ phút này ba người đã bình tĩnh trở lại, bởi họ hiểu sự tình quan trọng nhất bây giờ là phải phải tỉnh táo lựa chọn, chỉ còn mình Tô Thanh Vân đứng ở phía sau, nàng khẽ nhướn đôi mắt, bên dưới hàng mi thanh tú ướt như sương, ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn về phía ba nam tử, hình như nàng còn chần chừ một chút, quay đầu nhìn lại phía sau chỉ thấy một mảng bóng tối mờ mờ. Nhìn một lát, cuối cùng nàng vẫn phải quay người chậm rãi đi tới.

Bốn người quan sát cẩn thận trên đoạn đường rẽ, bước bước lùi lùi, khá lâu sau mọi người đều nhận ra không thể cứ như vậy mà hạ nghị ngờ xuống, vị nam tử mập mạp ho khan một tiếng, trực tiếp nói: "Như vậy, chúng ta đồng thời chỉ ra bản thân muốn đi đường nào, sau đó kết bạn mà đi, không nên đi mỗi người một ngã, chư vị nghĩ sao?"

Thiệu Cảnh là người đầu tiên gật đầu, nam tử anh tuấn cùng Tô Thanh Dung chần chừ một chút, cũng gật đầu đồng ý.

Sau một lát, bốn người đồng thời giơ cánh tay lên, trăm miệng một lời nói:

“Ta chọn con đường này!”

Sau một hồi yên lặng chậm rãi rơi xuống, sắc mặt bốn người đều có chút không tự nhiên, dưới làn ánh sáng yếu ớt cánh tay của bốn người vậy mà đồng thời chỉ hướng cùng một cái lối đi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Yêu Thú Cốt Lâm (1)

Thiếu Cảnh chậm rãi thu cánh tay về, sắc mặt không đổi, ánh mắt lần lượt nhìn sang mặt ba người. Ở bên trong năm cái đầu đường rẽ này thì chỉ mình đường hầm chính giữa bên trên vách tường còn có vết đao nhàn nhạt, khá mờ hồ, như có như không, không nhìn kỹ rất khó phát hiện đấy, cũng chính vì hấn phát hiện ra vết đao nên mới lựa chọn đường rẽ này.

Nhưng ba người còn lại vì lý do gì bọn hấn cũng chọn như thế nhỉ?

Một người là trùng hợp, hai người miễn cưỡng nói là may mắn, ba người, chẳng lẽ ba người tâm ý tương thông trùng hợp sao? Thiếu Cảnh không tin, mà sắc mặt của ba người hiển nhiên cũng lộ vẻ không thể tin được.

Như vậy kết luận tự nhiên chỉ có một, Thiếu Cảnh chậm rãi nắm chặt nắm đấm của mình, trong lòng âm thầm mắng một tiếng.

Trên đời người có ý chí, người thông minh quá nhiều, thật là quá nhiều.

Sau một lát, vẫn là vị nam tử mặt tròn mập mập phá vỡ trầm mặc, ha ha cười cười nói nói: “Xem ra tất cả mọi người đều là anh hùng suy nghĩ giống nhau nha, như vậy thì chúng ta kết bạn đồng hành đi.” Dừng một hồi, ánh mắt của hấn quét qua ba người, có lẽ trong lòng có chút thành kiến khó chịu gì đấy, Thiếu Cảnh cảm thấy ánh mắt của hấn dừng lại trên người Tô Thanh Dung lâu hơn một chút. Sau đó vị nam tử mập lại nói tiếp:

“Chư vị, ta thấy mấy người chúng ta cũng coi như là có duyên, có thể cùng đi đến đây, không bằng mọi người cũng nhau làm quen một lần, tiếp tục đi cùng có thể chiếu ứng tốt lẫn nhau, dù sao trong động phủ này đáng trước đến tột cùng có cái gì bây giờ chúng ta cũng không biết.”

Nói xong, hấn nhìn nhìn chung quanh, thấy không có người mở miệng phản đối liền thỏa mãn gật đầu, tự giới thiệu mình: “Ta họ Lưu, tên một chữ Thượng.”

Thiếu Cảnh chần chờ một chút, nói: “Thiếu Cảnh”

Vị nam tử anh tuấn thoáng liếc nhìn Tô Thanh Dung, nói: “Lý Vô Tường.”

Tô Thanh Dung đối với việc bị nam tử nhìn chăm chú không chút phản ứng (quen rồi), như trước bảo trì trầm mặc, ngay sau khi Thiếu Cảnh nghĩ rằng nàng muốn cự tuyệt thì nghe thấy nàng ung dung mở miệng nói: “Tô Thanh Dung.”

Sau khi mọi người tự giới thiệu tên, không khí vừa xấu hổ vừa đề phòng giữa bốn người đã giảm bớt được một chút, cho dù sắc mặt giả lạnh như Tô Thanh Dung cũng dễ nhìn hơn, nam tử mập mập hiển nhiên là một kẻ giỏi thiết lập giao tế với người khác, tài ăn nói cũng không tệ, trong bốn người hấn cũng là người nói nhiều nhất, cùng Thiếu Cảnh và Lý Vô Tường trò chuyện vui vẻ, coi như là lãnh đạm Tô Thanh Dung hấn cũng cố cười với nàng hai câu.

Đường đi phía trước vẫn dài như vô tận, Thiếu Cảnh vừa đi vừa trò chuyện với Lưu Thượng nhưng trong đầu không ngừng suy nghĩ một giây nào cả, đi đến nơi đây sớm đã ở dưới mặt đất, theo lý thuyết ở nơi sâu trong lòng đất không thể như thế này, cảnh vật chung quanh, thậm chí cả không khí trong động phủ đều giống trên mặt đất đến kỳ lạ.

Trong lúc ý nghĩa nghi hoặc thoáng qua trong đầu hấn, sâu kín trong bóng tối cuối đường hầm xa xa chợt bốc lên một làn ánh sáng.

Thiếu Cảnh thân thể cứng đờ, dừng bước, nhãn tình nhìn chăm chăm vào vầng sáng màu trắng, hô hấp từ từ trở nên dồn dập, ba người còn lại cũng giống như hấn, tĩnh lặng.

Từ lúc tiến vào động phủ cho đến bây giờ, ngoại trừ những con đường bóng tối lơ lửng không có điểm cuối cùng, lần đầu tiên xuất hiện tình huống không giống như vậy, có lẽ trước mặt bọn họ chính là bảo tàng mọi người đang liều mạng tìm kiếm?

Bỗng nhiên, không có bất kỳ báo hiệu nào, một người liền lao ra ngoài, là Lưu Thượng, cái kẻ nhìn qua có chút mập mập giờ phút này lại hoành tráng vô cùng, chắc là tất cả sức lực của hấn đều bị lấy ra dùng hết. Thiếu Cảnh, Lý Vô Tường, Tô Thanh Dung sắc mặt đại biến, không dám chần chờ vội vàng đuổi theo.

Tiếng bước chân vội vàng dồn dập, tiếng tim đập mạnh thỉnh thỉnh thỉnh, mọi người càng chạy nhanh về phía trước vầng sáng màu trắng càng sáng ngời, Thiếu Cảnh thậm chí nhìn thấy được cái vầng sáng kia giống như một cái bánh xe tỏa ra ánh sáng ở nơi cuối cùng đường hầm chậm chạp di chuyển,

loảng thoảng còn có một thanh âm thần bí, giống như âm trầm, giống như đang kêu gọi lại mang theo chút ít thống khổ từ chỗ sâu trong quảng sáng truyền đến.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Thiệu Cảnh cắn chặt răng môi, có lẽ đã không còn có thể đè nén nhịp tim đập loạn cào cào, một cỗ nhiệt huyết dâng lên vì kích động, mặt đỏ kiêu căng đến tận cùng trong quảng sáng có cái gì, có thể hay không cải biến con người khi còn sống? Hay lại là bấy rập cấm chế đoạt mệnh truy hồn, giết người hồn phi phách tán.

Lưu Thượng là người đầu tiên lao vào bên trong quảng sáng, trong khoảng khắc đó, Thiệu Cảnh và hai người đuổi sát ngay phía sau đồng thời nghe thấy hân rống to một tiếng, một tiếng kích động mà run rẩy, sợ hãi.

Một giây sau, cả ba người đều lao vào chỗ nguy hiểm mà không hề do dự, giống như con thiêu thân đâm đầu vào lửa.

Quảng sáng lưu chuyển, không một tiếng động nuốt bốn người vào, sau đó khung cảnh vẫn như cũ không thay đổi, trong đường hầm vẫn chỉ toàn bóng tối phẳng phất từ xưa đến nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Yêu Thú Cốt Lâm (2)

Hoàng Tuyền Minh Phủ, Tu La Đờ Trảng!

Trong đầu Thiệu Cảnh từng đi qua vô số đường hầm, nhìn thấy nhiều cảnh tượng ở chỗ sâu trong động phủ nhưng dù hân tưởng tượng như thế nào cũng không nghĩ tới, ở một nơi sâu trong động phủ thần bí thời thượng cổ hân sẽ phải chứng kiến một trường cảnh giết chóc cực kỳ thê thảm.

Hon nữa bị giết không phải là người, không phải là yêu, mà là đủ loại yêu thú hình thể cực lớn, hình dạng đáng sợ.

Sau khi xuyên qua quảng sáng, bốn người phát hiện bọn họ đang đứng ở trước cửa một cái hang động cổ xưa, trước mắt rõ ràng là một cái hang động khổng lồ dưới lòng đất, nhìn khắp nhìn lại hai bên trái phải chỉ sợ ít nhất cũng rộng hơn năm trăm trượng, mái vòm cao ngút tầm mắt, cách mặt đất ít nhất cũng hơn trăm trượng, bốn người đứng ở một góc trong hang động khổng lồ, giống như con sâu con kiến tầm thường, cực kỳ nhỏ bé.

Ở chỗ cao nhất gần mái vòm hang động có một quả cầu lửa khổng lồ đường kính mười trượng, hỏa diễm màu trắng hùng hực thiêu đốt, tràn ra hào quang sáng ngời, chiếu ánh sáng xuống tòa đi khắp nơi, khiến cho hang động khổng lồ sáng rực như ban ngày, nhưng bốn người không cảm thấy một tia nóng bức, trái lại ở dưới làn ánh sáng phẳng phất phải chịu chút giá lạnh.

Một đôi cánh thâm hại bằng xương trắng cao gấp đôi chiều cao của con người xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Ngoài một trượng, một cái đầu lâu dữ tợn của loài chim to lớn giống như một tòa núi nhỏ, nửa nghiêng nửa đổ trên mặt đất, hai hốc mắt tối om ở trước cửa động nhìn thẳng vào bọn họ.

Sắc mặt Thiệu Cảnh tái bệch giống như màu trắng của xương cốt trước mặt, thả mắt nhìn đi, chính mình lại tự đưa thân vào một khu rừng xương khủng bố, Bạch Cốt Chi Lâm, dưới ánh sáng lạnh lẽo quý dị, khắp nơi trong hang động khổng lồ này đều dày đặc chằng chịt đi hân yêu thú khổng lồ, tầng tầng lớp lớp nhiều vô số kể. Ở sâu trong biển rừng xương cốt trắng, một cỗ đậm đặc sát khí như đã vượt qua ngàn năm vạn năm tuế nguyệt quang lâm, như đao như kiếm trăm phá hư không, gào thét mà đến, làm cho người ta không thể hô hấp, chân nhũn ù tai.

“Nơi này, nơi này là nơi nào?”

Tô Thanh Dung đứng bên cạnh sắc mặt tái mét dọa người, tiếng nói run rẩy, mặc dù mình cũng đang sợ hãi nhưng Thiệu Cảnh vẫn cố gượng cười, nỗ lực để phần chân tình thần, sau khi mở miệng nói chuyện lại cảm thấy giọng nói của mình bây giờ có chút không còn được như lúc trước: “Hình như nơi này là nơi chôn vùi xác yêu thú?”

Lúc này, Lý Vô Thường đứng ở bên cạnh bỗng dưng nói: “Đám yêu thú này sợ là bị người giết.”

Sắc mặt của hân cũng không được tốt, nhìn qua cũng có chút tái nhợt nhưng so sánh với ba người kia thì vẫn còn tốt hơn một ít, hon nữa tinh thần hân hỏi phục nhanh nhất, sau vài lần hít sâu hân trầm giọng nói: “Các người nhìn xem, bên trên đám hân cốt này đều có miệng vết thương.”

Thiệu Cảnh dời dần ánh mắt, ở gần bọn họ nhất chính là đầu lâu của loài chim, quả thật bên trên đầu lâu có một đạo cực lớn vết rách, gần như đem đầu con yêu thú này chém thành hai nửa, cho nên xương đầu của nó mới nghiêng hơn một nửa, dựa xuống mặt đất.

Lưu Thượng bước lên phía trước vài bước, đứng gần xem cái xương cánh còn dài hơn cả gấp đôi hân, quan sát một lần, bỗng dưng hân chỉ vào đoạn xương trắng trước mặt nói: “Các người sang đây xem này.”

Trải qua con kinh hãi lúc đầu, bây giờ tâm tình bốn người đã chậm rãi bình phục nhưng sắc mặt vẫn chưa được dễ nhìn, có điều cuối cùng đã có thể

không chế tâm tình rồi. Sau khi nghe thấy tiếng Lư Thượng nói to, ba người Thiệu Cảnh liền đi tới, nhìn kỹ một chút nơi ngón tay Lư Thượng chỉ, đoạn xương rất dài, bề mặt sáng bóng trơn trượt nhưng đoạn cuối cùng lại cực kỳ thô ráp, chẳng những có thể nhìn thấy nhiều mẫu xương nhỏ dài ngắn không đồng nhất, thậm chí có thể nhìn bề ngoài cùng bên trong có chút khác biệt rất nhỏ không cùng màu sắc.

Thiệu Cảnh chỉ nhìn một lúc, bỗng dưng khoe mắt giật giật, chất chứa âm thanh nói:” Cái đoạn xương này không còn nguyên vẹn, nó bị người dùng sức cường bạo bẻ gãy đây.”

Ba người bên cạnh, kể cả sắc mặt của Thiệu Cảnh đều tái nhợt, nhìn không được nhìn khắp nơi, chung quanh một biển xương thú khủng bố, Bạch Cốt Chi Lâm, chỉ dựa theo kích thước hài cốt đâm yêu thú nhìn thấy gần như đã có thể tưởng tượng ra khi còn sống chúng tuyệt đối đều là những con cự yêu cực kì mạnh mẽ khủng bố, thậm chí Thiệu Cảnh còn có thể nhìn thấy mấy bộ hài cốt quý dị đáng sợ cao ngất tằm mắt ở Bạch Cốt Chi Lâm, đỉnh đầu của chúng gần như sắp chạm vào tầng mái vòm cách mặt đất hơn trăm trượng. Tồn tại khủng bố như vậy nếu bây giờ sống sờ sờ đứng trước mặt Thiệu Cảnh, hẳn thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thật đáng sợ.

Chỉ cần nhặt một vài mảnh hài cốt yêu thú khổng lồ hoặc một bộ hài cốt yêu thú ở đây đem ra ngoài Vạn Yêu cốc, sợ rằng có thể sẽ nhắc lên một mảnh phong ba mưa tanh gió máu, chấn động từ bảy đại môn phái cho tới tất cả tán tu Tu Chân giới gần Vạn Yêu Cốc.

Nhưng mà số lượng di hài yêu thú cực kỳ khủng bố vừa nhìn đã khiến cho bốn người cảm thấy đáng sợ, toàn bộ lại bị chôn xương trong động phủ thần bí, ở sâu trong hang động khổng lồ, như vậy thì là ai, ai lại có đại thần thông đáng sợ như thế, đem biến yêu thú này giết chết hết ?

Có lẽ người ấy chính là chủ nhân của động phủ, vậy thì đạo hạnh của hắn đã đạt đến một cái cảnh giới thật không cách nào tưởng tượng ?

Thiệu Cảnh thân thể chấn động, đột nhiên cảm giác một luồng nhiệt huyết lại một lần nữa sôi trào, dâng lên thiêu đốt từng tác máu thịt trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Yêu Thú Cốt Lâm (3)

Bốn người tiếp tục ở lại trong khu rừng bằng xương trắng, ánh mắt lưu chuyển, đều háo hức ngắm nhìn khung cảnh trước mặt, cuối cùng vẫn là Lư Thượng phá tan bầu im lặng mở miệng nói:” Cầu phú quý trong nguy hiểm, đều đã đến được đây rồi, không có lý gì chúng ta lại tay không đi về. Ta thấy nơi này mặc dù quý dị nhưng chỉ sợ bảo tàng thực sự có thể cũng chính là ở nơi này, chứ ví, chúng ta vừa đi vừa tìm nhé?”

Lý Vô Tường trầm ngâm không nói, Thiệu Cảnh thì lại đồng ý, vừa định đáp ứng thì chợt nghe thấy tiếng Tô Thanh Dung đứng gần lạnh lùng:” Bốn người chúng ta chia nhau ra tìm đi, đều do thiên mệnh, bằng không cùng tìm đến lúc phân chia không có biện pháp thì biết làm sao.”

Dứt lời cũng mặc kệ ba nam tử có đồng ý hay không, một mình nàng đi tới, bước về bạch cốt lâm, rất nhanh sau đó trong ánh mắt đang ngạc nhiên của ba người, nàng biến mất ở sâu trong biển bạch cốt.

Bỗng dưng Lý Vô Tường mỉm cười, nói:” Tô cô nương là một nữ tử nhưng là gan lại lớn hơn so với ba nam tử chúng ta một ít, thật lợi hại, thật lợi hại.”

Lư Thượng ha ha cười cười, thần sắc có chút mập mờ, nói:” Đúng vậy a, vị Tô cô nương xinh đẹp động lòng người, trong đám chúng tu nổi danh bằng son mỹ nhân, có điều nàng chỉ lạnh như băng với chúng ta mà thôi, nếu những vị đệ tử nhập môn trên núi xuống tìm nàng, vị Tô cô nương của chúng há lại chẳng nhiệt tình vạn phần, cả người đều muốn dính lên người họ?” Dừng một hồi, hắn giảm thấp giọng nói mang theo vài phần khinh miệt:” Nghe đồn, cùng nàng ôm ấp trên giường sư huynh không có mười người thì cũng có tám người.”

(trâu phét)

Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua cái vị nam tử mập mạp mặt tròn rồi dời ánh mắt đi, còn Lý Vô Tường thì cặp mắt lóe lên, cũng không nói gì.

Lư Thượng thấy không được đáp lại, sắc mặt có vẻ hơi xấu hổ, ánh mắt lướt qua vẻ mặt hai người, một tia mừng rỡ trong mặt chợt lóe lên, lập tức ha ha cười cười, không nói thêm lời nào xoay người hướng về phía rừng xương cốt ung dung bước đi, có điều phương hướng ngược hẳn với Tô Thanh Dung.

Còn lại, Thiệu Cảnh cùng Lý Vô Tường nhìn nhau, đồng thời cất bước đi đến, cũng lựa chọn hai phương hướng bất đồng.

Thiệu Cảnh đi vào con đường ở bên phải.

Nói là đường, kỳ thực là một khe hở dài hẹp trong khu rừng rậm rạp, chẳng chịt bằng xương cốt của yêu thú khổng lồ mà thôi, Thiệu Cảnh chưa bao giờ từng nghĩ rằng chính mình sẽ có một ngày như vậy, bước đi trên những tầng xương, xuyên thẳng trong những cánh rừng bạch cốt um tùm, những con yêu thú đáng sợ khi còn sống thì tung hoành thiên hạ không ai bì nổi, chắc rằng chúng cũng không biết được sau khi chết lại bị một tiểu nhân vật giống như con sâu con kiến dẫm nát dưới chân a.

Từ khe hở giữa hai cây xương sùron cực lớn đi xuyên qua, lại vịn vào một miếng xương nghiêng uốn lượn trên đầu, miếng xương trông khá kỳ dị, không

biết ghép vào bộ phận nào trên người đam yêu thú, Thiệu Cảnh cố hết sức nhảy lên trên đỉnh bộ xương, đứng thờ đốc vài cái, trong đầu hấn chọt trời lên một cái ý niệm cô quái như vậy.

Hắn đã đi trong rừng bạch cốt một hồi rồi, nhưng trước mặt giờ này ngoại trừ càng ngày càng nhiều xương yêu thú, bảo tàng mà hắn tha thiết ước mơ thì nửa đêm bóng dáng cũng không tìm thấy. Ba người cùng hắn đi vào bây giờ cũng như hắn, biến mất ở chỗ sâu trong biển bạch cốt lâm, không còn nghe thấy bất luận cái gì tiếng động.

Nơi này đến tột cùng là có hay không bảo tàng của tu sĩ thượng cổ còn sót lại, mà có thì nó ở đâu bây giờ ?

Thiệu Cảnh khẽ cười khổ, lắc đầu, đi trong khu rừng xương trắng lâu như vậy, bảo tàng thì không tìm được nhưng sự sợ hãi đối với nơi này như lúc ban đầu chậm chậm biến mất, dù nói như thế nào thì đam yêu thú đáng sợ cũng hóa thành xương khô cả rồi, chẳng thể gây tổn thương cho con người được nữa.

Đồng xương cốt dưới chân lộn xộn, chồng chất rất nhiều thanh cốt đầu, nhìn sơ qua ít nhất cũng cao chừng ba mươi trượng, giờ phút này Thiệu Cảnh đứng trên cùng, chính giữa đồng xương cốt, trầm ngâm một lát mới bò dần lên chỗ trên cao.

Tiếng xương cốt bị giẫm đạp dưới chân kêu lắc rắc lắc rắc nghe cũng hơi hãi hùng, Thiệu Cảnh bò trên đồng xương, hướng mắt nhìn bốn phía chung quanh, từ trên cao nhìn xuống tầm mắt mông lung của hắn cũng dần dần trở lên rõ ràng, khoáng đạt. Khi hắn sắp bò lên đỉnh đồng xương cốt, bỗng dưng ánh mắt của hắn chợt ngưng trệ, ở chỗ sâu trong rừng bạch cốt lâm, một đạo ánh sáng của kim loại lấp lóe, dù cho cách thật xa Thiệu Cảnh cũng có thể mơ hồ nhìn thấy sau đám xương cốt có một chỗ giống như tế đàn, dài rộng không đều, hào quang chìm nổi, còn có vài thứ mơ hồ lúc ẩn lúc hiện như đang phiêu phù, lơ lửng xoay tròn trong vầng ánh sáng.

“Bảo tàng?”

Một giây này gần như toàn bộ thân thể Thiệu Cảnh đều run rẩy, nhãn tình nhìn thẳng, cuối cùng cũng đã tìm được rồi!

Hắn hưng dữ rống to một tiếng trong lòng, dùng tốc độ nhanh nhất của cả hai đôi tay chân trượt xuống đồng cốt, sau đó hướng về phương hướng tế đàn vừa sờ, bò, bám vào đồng xương cốt mà chạy đi.

Trên đường đi, khắp nơi vẫn còn là đồng hài cốt của yêu thú khổng lồ, nhiều khi trong lòng nóng như lửa đốt nhưng Thiệu Cảnh lại không tìm thấy đường bởi vì có những bộ hài cốt yêu thú khổng lồ, cho dù hắn có bám hay bò cũng không thể đi lên, không thể làm gì chỉ còn biết đi vòng qua hai bên luân quần đường xa, tận lực chịu đau sờ soạng tìm một ít khe hở ở phía trước. Nếu có thể, giờ phút này Thiệu Cảnh thật muốn cầm một mối lửa đem tất cả đám hài cốt yêu thú đáng ghét này đốt hết đi.

Hình như hắn càng nóng vội thì con đường trước mắt lại càng không dễ đi, đám xương cốt ngày càng dày đặc, Thiệu Cảnh thậm chí nhìn thấy rất nhiều địa phương không phải chỉ có một bộ hài cốt yêu thú, mà là bốn bộ, năm bộ hài cốt yêu thú bị người đuổi giết, chết cùng một chỗ, gai xương um tùm giao quần, chen chúc cùng một chỗ làm da đầu hắn tê dại. Cái đam yêu thú này khi còn sống chắc là bị người dùng đại thần thông đại uy lực đánh cho huyết nhục mơ hồ, hóa hai thành một đây mà

Chỉ là mấy bộ xương cốt này đã gắn kết thành một mối, chắc chắn cực kỳ, giống như tường đồng vách sắt kiến cổ không có lấy một khe hở, chúng ngăn cản cực kỳ chặt chẽ không có đường cho Thiệu Cảnh đi tiếp, bảo tàng thì ở rất gần phía trước, trong lòng Thiệu Cảnh nóng như lửa đốt, luống cuống tay chân chạy khắp nơi chẳng khác gì con kiến chạy trên chảo nóng, gần như cứ trông thấy một khe hở trong đám xương cốt là hắn phải chui qua thử, chỉ chốc lát sau mồ hôi đã chảy đầy người.

Thật vất vả để tìm khe hở, chân thấp chân cao bò, đi, chạy suốt một đoạn dài, không biết như thế nào mà đằng trước rừng xương chỉ còn chút ít, không còn chặt chẽ như trước, hơn nữa nhìn thấy khoảng không sau khe hở, Thiệu Cảnh đã thấy ánh hào quang chiếu đến, nhất thời tinh thần đại chấn, bước dài bước chân muốn xông lên phía trước.

Ai ngờ đúng lúc này, khoe mắt hắn bỗng nhiên lóe lên rồi liếc qua bên phải, nhìn thấy một người con gái vóc dáng thon thả xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt, đúng là Tô Thanh Dung, rõ ràng nàng cũng tìm được nơi này. Nhìn xem, vẻ mặt nàng không hề lạnh lùng, trên mặt cũng tràn đầy khát vọng, nóng bỏng biểu lộ, nhìn chăm chăm vào ánh sáng bên trên tế đàn, giờ phút này hắn gần như đã biết rõ tâm tình của nàng.

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, hàm răng lập tức khể cắn, vội nhanh bước hơn nữa chạy lên, ở tình trạng nguy cấp như thế này hắn chẳng cần nghĩ cái trò thương hoa tiếc phượng, lễ nhượng người đẹp, nói giỡn, cái đồ vật trên kia dùng bàn chân để nghĩ cũng biết sẽ là đồ tốt mạnh kinh thiên động địa, làm sao có thể buông tha cho ?

Nhưng khi hắn vừa mới bước chân được một bước, thậm chí bàn chân còn chưa kịp hoàn toàn rơi xuống đất, trong một giây con mắt của hắn đột nhiên phóng đại, thân thể đột nhiên cứng đờ, đúng là có một sức mạnh cường bạo chèn ép hắn xuống dưới.

Đằng sau nữ tử Tô Thanh Dung yếu điệu xinh đẹp động lòng người, bên cạnh một đầu xương cốt khổng lồ bỗng nhiên hiện ra một người, mặt tròn hơi nẹp, một đôi mắt dữ tợn, gât gao nhìn bóng lưng của nàng, chính là Lưu Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hồ Lang (1)

Lưu Thượng cầm trên tay một đoạn xương to thô giống như bắp đùi của yêu thú, không biết là vừa nhặt được ở chỗ nào đấy, ôm ngang trong tay, nhìn thấy vẻ mặt hân hưng ác, hiển nhiên là sắp gây điều bất lợi cho cô nương Tô Thanh Dung. Thiệu Cảnh vô ý lùi lại một đoạn, dấu mình ở sau lưng hai cây xương yêu thú, nhìn từ kẽ hở giữa hai cây xương, trong lòng chờ đợi một chút, chính mình có muốn hay không mở miệng nhắc nhở Tô Thanh Dung?

Tô Thanh Dung xinh đẹp như hoa, phong độ tư thái động lòng người, có điều Thiệu Cảnh cũng là một người con trai bình thường, so sánh với loại nam tử hèn mọn bỉ ổi như Lưu Thượng đương nhiên hẳn vẫn có chút thiên hướng Tô Thanh Dung, chỉ là dưới mắt lại không phải là giây phút bình thường, cho dù Lưu Thượng hay Tô Thanh Dung đều là đối thủ cùng hân tranh đoạt cái bảo tàng thần bí, cứ như vậy chờ đợi, Thiệu Cảnh đã phát hiện Lưu Thượng tay cầm thanh xương trắng trong tay nhưng không có tiến lên, vẫn đứng ở nguyên chỗ quan sát, thần tình trên mặt còn suy tư nghiền ngẫm.

Có vấn đề!

Gần như lập tức Thiệu Cảnh đã hạ xuống phán đoán, ánh mắt một lần chuyển tới trên người Tô Thanh Dung, nàng đang đi nhanh về phía tế đàn, mặt mũi tràn đầy khát vọng, thậm chí nét mặt xinh đẹp của nàng đều có vài phần ửng đỏ, sau khi vượt qua một đoạn mặt đất đầy xương cốt, trước mặt nàng là tầng tầng bậc bậc thang làm từ bạch ngọc.

Bảo tàng gần như ở ngay trước mắt.

Vừa lúc đó thì Thiệu Cảnh chợt thấy sắc mặt Tô Thanh Dung đại biến, thân thể run lên bần bật, sợ hãi kêu một tiếng, sau đó toàn thân nàng dường như mất hết sức sống, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

“Ha ha ha ha ha, cùng ngã, cùng ngã.” Lưu Thượng vỗ tay cười to, lời nói như rất nhiều người xấu đã từng nói qua, nấp từ đằng sau đồng xương vừa to vừa thô đi ra ngoài, cầm cổ áo một vị nam tử, cứ như vậy kéo ra ngoài.

Tô Thanh Dung xui xẻo, không cử động được nằm trên thềm đá bằng bạch ngọc cùng Thiệu Cảnh ẩn nấp sau rừng cây bạch cốt khổng lồ cùng lúc cả kinh, cái gã tầm thường giống như con lợn chết bị Lưu Thượng kéo tới, thành linh chính là nam tử Lý Vô Tướng. Giờ phút này trên mặt của hắn đã nhiều hơn vài đạo vết máu, đặc biệt là một đạo vết thương vừa thô vừa to kéo dài từ trên trán xuống cằm, hình như là bị hung khí hung ác chém xuống trước mặt một kích, khiến gương mặt anh tuấn của hắn trở nên xấu xí và vô cùng dữ tợn.

Thiệu Cảnh hít sâu một hơi, ánh mắt di chuyển trên người Lưu Thượng, cuối cùng rơi vào đoạn xương vừa to vừa thô trên cánh tay hắn, nghĩ thầm hơn phân nửa là do cái đoạn xương trắng này gây ra rồi.

Dưới mắt thế cục đột nhiên biến động, ở trong biển rừng bạch cốt um tùm Thiệu Cảnh chợt cảm thấy một phần thân người bị lạnh, hai chân của hắn co rụt lại.

Tô Thanh Dung nhìn thấy Lưu Thượng đem Lý Vô Tướng kéo tới gần mình, tiện tay vứt luôn xuống đất, sau đó nhìn nàng cười hắc hắc đi tới, mà chính nàng giờ phút này chẳng biết tại sao khí lực bản thân hoàn toàn biến mất, giống như một con cừu non đợi bị làm thịt, ánh mắt nàng không khỏi run sợ nhưng trên mặt vẫn cố tự trấn định, nhìn chằm chằm vào Lưu Thượng, lạnh lùng nói: “Lưu Thượng, người làm cái gì vậy?”

Lưu Thượng đi đến trước mặt của nàng, không nói một lời chỉ cười nhạt cúi người nhìn chằm chằm vào gương mặt Tô Thanh Dung, bị hắn nhìn trong lòng Tô Thanh Dung có chút giả lạnh, muốn lùi ra phía sau lại nhận ra thân thể mình mềm nhũn đấy, chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận một ít sức lực trên đôi tay, thân thể cố gắng bám xuống đất, trừ việc đó ra nàng không thể làm được gì.

Lưu Thượng nhìn nàng một lúc lâu, hẳn thấy rõ được sự run sợ trong ánh mắt nàng, cuối cùng không nhìn được cười ha ha một tiếng, sau đó vươn tay ra, nhưng không kiêng nể gì cả néo néo gương mặt nhu thuận trắng nõn như ngọc của Tô Thanh Dung, cười nói: “Ta muốn làm gì, ha ha, mỹ nhân, người nói ta muốn làm gì?”

Tô Thanh Dung trong miệng hét lên một tiếng, nét mặt đỏ lên vì tức giận cùng nhục nhã, nhưng có điều Lưu Thượng không hề để ý, hẳn ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc nhỏ, trong miệng chặc chặc hai tiếng, yêu thích không buông tay mà cầm bình ngọc chơi đùa, cười nói: “Cái thứ Nhuyễn Cốt Tô này đúng là đồ tốt mà, không uống công ta bỏ ra mười khóa linh thạch.”

Đáng hắn oai quá, tươi cười nhìn Lý Vô Tướng nằm trên mặt đất, nói lời rất chân thành: “Người nói có đúng hay không, Lý huynh đệ?”

Lý Vô Tướng giờ phút này sớm đã không còn nửa điểm tiêu sái phong nghi, trong hai mắt như phun ra lửa, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lưu Thượng.

(tiêu sái phong nghi là thành thói không vương bận sự đời)

Lưu Thượng nhìn thấy Lý Vô Tướng tròn mắt, lộ ra vui mừng ngửa đầu cười to, xoay người lại nhớ tới Tô Thanh Dung đang nằm bên cạnh, Tô Thanh Dung vẻ mặt chán ghét lết sang bên cạnh muốn né tránh nhưng thân thể mềm nhũn hiển nhiên đã ngăn cản động tác của nàng, ngược lại còn kích thích Lưu Thượng, đôi mắt hân thích thú nhìn nàng với vẻ dâm tà, bỗng dung hắn ôm cổ Tô Thanh Dung, bế hết thân thể nàng.

Xa xa Thiệu Cảnh một hồi nhủ mảy, chờ đợi suy nghĩ thì vị nam tử Lý Vô Tướng nằm trên mặt đất gào nhẹ một tiếng. Lưu Thượng ôm Tô Thanh Dung, bế đi qua, thả nàng ở gần Lý Vô Tướng, sau đó nhìn ngó gương mặt đỏ của Lý Vô Tướng, trong miệng hân chặc chặc hai tiếng, duỗi ra bàn tay mập mạp, bắt đầu vuốt ve nhẹ nhàng lên gương mặt xinh như hoa, nõn nà như ngọc của Tô Thanh Dung.

Tô Thanh Dung nhẹ kêu một tiếng, hàm răng cắn chặt nghẹn quay đầu, chỉ nghe Lưu Thượng cười nói: “Tô cô nương, hình như người không biết, vị Lý

công tử anh tuấn tiêu sái của chúng ta thăm hăm mộ người đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hồ Lang (2)

Tô Thanh Dung khép chặt đôi mắt, không chút phản ứng, Lý Vô Tướng ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi hung dữ nói: “Luru Thượng, ngươi là đồ chó đẻ, có gan cùng ta đánh một trận quang minh chính đại.”

“Chắc chắc chắc chắc, Lý công tử chẳng những vóc đẹp hơn người, khẩu khí cũng không nhỏ à.” Luru Thượng giấu cợt, chẳng biết tại sao nét mặt càng ngày càng hưng phấn, nhân tình nhìn chăm chăm vào Lý Vô Tướng, chậm rãi hít mất cười nói: “Nhưng mà thật thiếu ý tứ ah, ta không có cái hứng thú đánh với công tử nhưng lại muốn đến kiểm tra thực hư Tô cô nương một phen đấy.”

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy “ ẹt “ một tiếng rách nhỏ, Tô Thanh Dung sợ hãi kêu lên, Thiệu Cảnh đứng sau đám xương trắng thân thể cứng đờ, Luru Thượng một phát xé đứt y phục lưới của Tô Thanh Dung, cái áo lập tức rách một mảng lưới lớn, rách hơn một nửa bả vai trắng muốt bên trái, bung chiếc yếm đào thù hình thủy lục trúc điệp lỏa lộ ra một bờ ngực trắng nõn vươn cao ngất kêu khích trong không khí.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Tô Thanh Dung bờ môi trắng bệch, thân thể kiệt sức muốn rụt về phía sau, nhưng cử động này chỉ làm những đường cong của nàng càng thêm mềm mại lung linh động lòng người, lồ lộ trước mặt Luru Thượng mà thôi, khiến ánh mắt của hắn càng giống như hồ lang tầm thường thêm thường nhan sắc

Luru Thượng liếm liếm bờ môi, hình như cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhìn nữ tử nửa kín nửa hở nằm trước mặt phảng phất cả thân thể của hắn giống như muốn cháy lên đồng dạng, sau đó trên mặt hắn lộ ra nét quý dị mà dâm tà và cười, dâm tà nói: “Chắc chắc, ta muốn làm gì, ngươi không biết sao? Ta là người có tâm địa tốt nhất rồi, Lý công tử không phải cũng yêu thích ngươi sao, ta sẽ khiến trước khi hắn chết, ngay trước mắt của hắn, cùng ngươi cùng một chỗ diễn cảnh ngủ chung ôm ôm ấp ấp cho hắn xem, giúp hắn có chết cũng không hối tiếc, ngươi có chịu không ?

Tô Thanh Dung sắc mặt đang hồng lập tức trắng bệch, Thiệu Cảnh trốn ở bên cạnh toàn bộ lông trên người nhất thời dựng đứng hết lên, gập qua rất nhiều tên biến thái dê cụ đấy, nhưng quái vật biến thái giống như Luru Thượng thật đúng là chưa từng bao giờ thấy qua.

Trong tràng, Luru Thượng cười dâm xòe bàn tay ra chụp tới Tô Thanh Dung, Tô Thanh Dung sắc mặt trắng bệch, bờ môi run run, bỗng dưng mở miệng kêu to: “Thiệu Cảnh, Thiệu công tử, cứu mạng! Cứu mạng!”

Luru Thượng thân thể cứng đờ, Thiệu Cảnh đang chần chờ chần ở bên cạnh nhất thời cũng phải kinh hãi, mình lộ ra chân tướng lúc nào, bị phát hiện lúc nào chứ ?

Luru Thượng quay đầu nhìn về bốn phía, chỉ thấy xương cốt yêu thú um tùm, nhưng một chút động tĩnh cũng không có, ha ha cười cười, nói: “Mỹ nhân, ngươi đừng vọng tưởng còn có người sẽ tới cứu ngươi, chung quanh nơi này đã bị ta rải ra Nhuyễn Cốt Tô, dù cho tiểu tử Thiệu Cảnh đã đến, cùng lắm cũng chỉ được xem chúng ta ân ái chung áo chung quần mà thôi.” Hắn dâm tà cười nhạt, vươn ngón tay sờ vào bờ vai mềm mại, nõn nà như ngọc của Tô Thanh Dung, vuốt một chút, nhéo một chút, nét mặt, động tác đúng là hèn mọn trong hèn mọn bị ôi trong ôi, mê đắm mà nói: “Mỹ nhân, ta không quan tâm đấy, càng nhiều người ta càng cao hứng, hắn là ngươi cùng cùng loại háo sắc giống ta sao ?

Thiệu Cảnh ở bên cạnh, trông lòng dâng lên sự sợ hãi, vôi vàng cúi đầu nhìn kỹ xuống dưới đất, sau một lát quả nhiên phát hiện một ít bụi phấn màu trắng, màu sắc rất nhạt , bị che lấp dưới một đồng lớn xương bạch cốt yêu thú, gần như không thể phát hiện được, nếu như vừa rồi chỉ bước nhiều hơn bốn, năm bước, chỉ sợ giờ phút này cũng đã xụi lơ nằm ở dưới mặt đất không thể cử động rồi.

Giữa sân, Tô Thanh Dung không cách nào che giấu, cuối cùng vẫn cất tiếng khóc lóc nức nở, Luru Thượng không còn kiêng nể gì cả, vuốt mặt cùng thân thể của nàng, nói một ngữ khí vô cùng thỏa mãn, thì thầm vào tai nàng: “Mùi vị này, cảm xúc này, con mẹ nó, thật tốt à. ... Mỹ nhân, ngươi cũng không biết trong lòng ta muốn ngươi từ lâu rồi, con mẹ nó từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã nghĩ đem ngươi bắt đến để cho ta tiết hòa, đáng hận ngươi lại chỉ cho đám Vương bát đản trên núi hưởng tiện nghi, cuối cùng thì hôm nay ngươi đã thuộc về ta, yên tâm đi, để ta yêu thương ngươi thật tốt, để ngươi biết cái gì mới là nam nhân, ha ha ha ha

Tiếng cười thoải mái mà có chút cuồng loạn, nét khoái ý trên mặt Luru Thượng có chút dao động, Thiệu Cảnh trốn ở sau đám bạch cốt mặt lạnh như sương, ánh mắt cẩn thận nhìn kỹ mặt đất, bên dưới có Nhuyễn Cốt Tô, khả năng xông lên không lớn nhưng cho dù hắn không có đại thần thông của những vị tu chân tu sĩ thì giờ phút này hắn cũng không còn biện pháp nào khác.

Cánh tay chậm rãi gơ lên, ước chừng sau ba hơi thở, vô thanh vô tức một ngọn lửa bùng cháy trong lòng bàn tay, sau đó chậm rãi từ từ lớn dần.

Hòa Cầu Thuật!

Kiệt sức khổng chế hô hấp của mình, mặc dù đây vền vẹn chỉ là hai chủng thuật pháp cấp một sớm đã quen thuộc với Thiệu Cảnh, nhưng cũng chính bởi vì như thế, Thiệu Cảnh lại biết trong những tầng thuật pháp công kích thấp nhất của Ngũ hành thuật pháp, đặc biệt là uy lực của thuật pháp công kích tầng một, căn bản là thấp đến mức làm cho người khác phải tức giận, thuật pháp tầng hai cũng chỉ là tạm được, chỉ có những thuật pháp từ tầng ba

trở nên sau khi sử dụng mới thực sự có uy lực, nhưng so sánh với hấn, tiền vốn để tu luyện Ngũ hành thuật tầng thứ ba đắt đỏ gần như không thể tưởng tượng nổi, tu chân sĩ nhất mạch mới thật sự là con đường lớn sáng chói lợi ah.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hồ Lang (3)

Chỉ dùng một quả cầu lửa tuyệt đối không thể đánh chết được Luru Thượng, cũng không có khả năng làm hấn bị trọng thương, uy lực lúc đầu của Ngũ Hành thuật pháp quá thấp, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến thuật sĩ nhất mạch nhanh chóng bị xuống dốc. Cho nên bây giờ trong lòng Thiệu Cảnh chỉ cầu có thể quấy nhiễu Luru Thượng, tốt nhất là có thể đánh cho hấn bị thương, ít nhất thì cũng phải giải cứu cô nương Tô Thanh Dung sắp phải chịu nhục rồi nói sau.

(cái đoạn chịu nhục là mông nhục, bạn nào không tin vào cv đọc)

Khó khăn lắm ngọn lửa mới thành hình, một vầng phổ thông hóa điểm hình cầu lặng lẽ không một tiếng động bùng cháy trong lòng bàn tay, ánh mắt Thiệu Cảnh ngưng tụ, rung tay muốn xuất ra thuật pháp, nhưng đúng lúc này cánh tay của hấn bỗng dừng cứng đờ trong không trung, cái kẻ tràn đầy tàn ác trong tràng đang xảy ra biến hóa.

Luru Thượng cười âm thầm đắc ý vô cùng, đem thân thể mềm nhũn của Tô Thanh Dung ôm qua, đặt nàng ngồi trong ngực mình, ánh mắt tham lam giống như con dao nhỏ dán lên người nữ tử xinh đẹp, giống như muốn cắt da thịt của nàng. Hình như hấn đắc ý nên quên mất một người, trong mắt ngoại trừ người con gái xinh đẹp đang nằm trong lòng thì chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Giờ phút này Lý Vô Tướng mặt mày tràn đầy bi phần cuồng nộ, đột nhiên sự tức giận rút xuống như thủy triều, nằm xụi lơ trên mặt đất lại ngồi dậy, ánh mắt lạnh lẽo chớp động, gắt gao nhìn chăm chăm vào Luru Thượng đang đưa lưng về phía hấn.

Luru Thượng giờ phút này toàn bộ tinh thần đều ở trong lòng nữ tử xinh đẹp, không chút nào phát hiện dị trạng sau lưng. Nhưng ở bên cạnh, Thiệu Cảnh nhìn thấy Tô Thanh Dung nằm ngang dưới đất vô cùng xấu hổ và giận dữ, đang ngưng tụ Hóa Cầu Thuật thì lại nhìn thấy được.

Thiệu Cảnh có chút sùng sốt, không ném Hóa Cầu Thuật trong tay ra ngoài, lặng yên không một tiếng động mà dập tắt. Giữa tràng, Tô Thanh Dung đột nhiên cắn răng một cái, giống như một loại cam chịu, khóe miệng chậm rãi lộ ra vẻ sâu thẳm, mỉm cười nhìn Luru Thượng nói: "Thôi, Luru công tử, dù nói như thế nào thì ta cũng là người của ngươi, âu cũng là mệnh của ta. Ta không cầu điều gì, chỉ cầu công tử đối với ta ôn nhu một chút, ta chưa trao thân cho người, không chịu nổi công tử "

Luru Thượng thân thể chấn động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như điên, bàn tay bóp chặt bờ vai lỏng lẻo của Tô Thanh Dung, mừng quá nói: "Cái gì, người vẫn còn tâm thân xử nữ, không phải người đã cùng mấy ... vị sư huynh trên núi "

Tô Thanh Dung mị nhãn buông xuống, đôi mắt đẹp rung rung, bờ môi run nhẹ nhẹ, thấp giọng nói: "Những tin đồn kia là lời nói vô căn cứ, chẳng lẽ, chẳng lẽ Luru Công tử, người thật sự tin tưởng chúng được sao ."

Luru Thượng vui mừng quá đổi, cười ha ha, mỹ nhân như thế cư nhiên còn là hoàn bích, hơn nữa phải trao thân cho hấn, khiến hấn không khỏi vui mừng như điên, hai tay xiết chặt, càng ôm Tô Thanh Dung chặt hơn một phần, mặt khác dùng một tay kéo đi cái áo ngực rung động lòng người của nàng, cười nói: "Tốt, tốt, tốt, vậy đề ta tới cho thật đau, thật tốt "

(hoàn bích = còn trinh)

Lời còn chưa dứt, đột nhiên "ách!" một tiếng đi xuống, một mũi dao sắc bén dính đầy máu chui ra từ cổ họng của hấn, bàn tay duỗi tại không trung cứng đờ, sau đó chậm rãi run rẩy. Vẻ dâm tà vui vẻ vẫn còn vài phần cứng ngắc trên mặt Luru Thượng, trong miệng hấn phát ra giọng khan trầm thấp "A a " rên rỉ gào nhẹ, mà giờ phút này Tô Thanh Dung đâu còn cái vẻ nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nữa, nở nụ cười quyến rũ, vẻ mặt chán ghét nhìn hấn chăm chăm, trong mắt toát ra một phần khoái ý.

Một chân từ bên cạnh đưa qua, đập một cước đá văng thân thể mập mạp của Luru Thượng, bay ra trước mặt vị nam tử Lý Vô Tướng vốn anh tuấn tiêu sái nhưng giờ phút này đã trở thành dữ tợn .

"Thằng mập chết tiệt, người rất kiêu ngạo đấy." Lý Vô Tướng chăm chú nhìn Luru Thượng, sau đó cổ tay dùng sức, rút mạnh đoản kiếm cắm trên yết hầu Luru Thượng ra.

Luru Thượng rống to một lần, thân thể lay động run rẩy, lấy hai tay che yết hầu, một câu cũng nói chưa nên lời thì máu từ vết thương tuôn ra ồ ồ ồ, văng tung tóe khắp nơi, thậm chí máu rơi xuống một bên đầu vai, bờ ngực trắng muốt hở ra của Tô Thanh Dung, mềm mại đáng yêu như tuyết trắng, máu tươi đỏ thẫm ngưng tụ thành huyết châu, chậm rãi chảy xuống khe hở giữa hai bầu vú trắng muốt, hợp thành một bộ hình ảnh kinh tâm động phách tàn nhẫn, quyến rũ quý dị đầy mê hoặc .

Thân thể to lớn ngã xụi lơ xuống đất, Luru Thượng chết mà không nhắm mắt, cuối cùng co quắp hai cái trên mặt đất rồi chết đi.

Mùi hương huyết tinh nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Thiệu Cảnh ngừng hô hấp một lúc rồi mới chậm rãi thở lại.

Lý Vô Tướng nhìn chằm chằm thi thể Lưu Thượng một lát rồi từ từ xoay người lại nhìn về phía Tô Thanh Dung, bây giờ ánh mắt Tô Thanh Dung cũng bình tĩnh hơn trước nhiều, giống như vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, thở gấp vài lượt rồi khẽ nói: "Cảm ơn Lý công tử đã cứu ta."

Lý Vô Tướng khoé mắt giật giật, thấp giọng nói: "Không cần cảm ơn."

Tô Thanh Dung cười tươi, nói: "Vay nhờ Lý công tử đi tìm trên người đó một ít giải độc, bảo tàng của cái động phủ này ở bên trên tế đàn phía trước, hai người chúng ta chia đều nó, từ nay về sau sống tiêu dao trong thiên địa, chẳng phải là tốt sao ?

Thân thể Lý Vô Tướng vẫn không nhúc nhích, ngoại trừ dấu vết bị thương đỏ sẫm, trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ là trong khoé mắt ẩn chứa vài phần nóng rực cùng khát vọng, thô thiển không thềm che dấu ngắm nhìn Tô Thanh Dung, thân thể nàng nằm trên đất thật mềm mại, chăm chú nhìn phần da thịt lỏa lồ hở ra sau khi y phục bị Lưu Thượng xé rách.

Thời gian dần trôi, Tô Thanh Dung xinh đẹp, sắc mặt một lần nữa bắt đầu tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Độc Hoa (1)

Lý Vô Tướng chậm rãi gỡ thanh đoản kiếm trong tay chỉ vào mặt Tô Thanh Dung, cách bầu ngực nhô cao mịn màng, da như tuyết trắng của nàng khoảng vài tấc, máu tươi vẫn còn dính trên lưỡi kiếm, từng giọt từng giọt máu nhót nhọt chảy trên bộ ngực lỏa lồ.

Huyết châu mang trong mình sự ám áp, hình như mỗi một giọt máu tươi rơi xuống da thịt Tô Thanh Dung đều khẽ run lên, thân thể căng cứng, trong mắt toát ra sự sợ hãi.

"Ta gọi Lý Vô Tướng, ngươi hãy nhớ kỹ cái tên này." Lý Vô Tướng từ trên cao nhìn xuống Tô Thanh Dung, dùng từ ngữ ôn hòa nhưng khẩu khí khiến người nghe phải sồn gai ốc, nhẹ giọng mà nói: "Bây giờ, ta muốn nói cho ngươi nghe một bí mật, ngươi có biết vì sao ta trúng Nhuyễn Cốt Tò lại có thể hồi phục nhanh như thế không ?

Một giọt huyết châu đỏ tươi rơi xuống, bắn tung tóe trên da thịt như tuyết trắng, huyết tinh ẩn chứa nhân nhạ sự điên cuồng cùng quý dị, khiến gương mặt xinh đẹp của Tô Thanh Dung tái nhợt, không còn chút máu.

"Phàm nhân trúng Nhuyễn Cốt Tò, ít nhất cũng không cử động được trong hai canh giờ, nhưng đối với tu sĩ thì vô ích, bởi vì thân thể được rèn luyện bằng pháp quyết nên vượt xa phàm nhân, vì vậy thứ mê dược này cũng lắm cũng chỉ có hiệu quả trong một thời gian rất ngắn mà thôi." Tay Lý Vô Tướng chậm rãi chỉ xuống phía dưới, mũi kiếm chạm xuống ngực Tô Thanh Dung, chỉ cần hơi chút dùng lực sẽ đâm vào lồng ngực, xuyên thủng trái tim.

Tô Thanh Dung cả người khẽ run, hô hấp dồn dập, chăm chú nhìn Lý Vô Tướng, bờ môi thốt lời sợ hãi: "Lý, Lý công tử, ngươi đừng làm như vậy ta sợ"

"Bốp"

Đột nhiên một tiếng giòn tan vang lên, đúng là Lý Vô Tướng đã trở mặt, tát mạnh vào mặt Tô Thanh Dung. Cái tát này khiến cả Tô Thanh Dung lẫn Thiệu Cảnh đứng nấp sau đồng xương phải giật mình, khuôn mặt Lý Vô Tướng hình như có chút vặn vẹo, chỉ nghe thấy hân rống lớn vào tai Tô Thanh Dung: "Đồ đệ tiện, bọn công tử đang nói chuyện cùng ngươi, ngươi dám không nghe lời? Ta đã nói muốn ngươi nghe bí mật của ta, vì cái gì ngươi dám không nghe ?

Trên mặt tuyết trắng của Tô Thanh Dung nhiều hơn năm ngón tay mờ nhạt, bờ mi nhắm lại, nước mắt lạnh lẽo rơi, Thiệu Cảnh đứng nhìn một màn mà tròn mắt há hốc mồm, nghe vị Lý Vô Tướng điên cuồng cười như điên, chủy thủ trong tay hân run nhè nhẹ, tựa như tùy thời đều có thể đâm xuống." Đồ đệ tiện, đồ đệ tiện, ngươi là đồ đệ tiện, trước kia biết bao nhiêu lần ta xuống núi tìm ngươi vậy mà ngươi cũng không thèm nhìn ta lấy một lần, bây giờ ngươi biết chưa, bây giờ ngươi biết ta cảm thấy thế nào chưa!"

Hân ngửa mặt lên trời cười to, một lát sau nghiêng răng một tiếng rồi dừng lại, cả kinh trở mình giống như lật sách, làm lòng người vô cùng lo sợ, chỉ nghe hân xốt xa bụi ngùi mà nói: "Tô cô nương, ngươi nhất định rất kỳ quái ta thân là tu hành giả, không bái nhập môn hạ Huyền Thiên Tông như thế nào cũng nhận được pháp quyết tu luyện hay sao? Không nên gấp, ta đây sẽ nói cho ngươi biết, kỳ thật ta đã tu luyện trước khi làm người tu hành rồi, hơn nữa bây giờ đã tu đến luyện khí cảnh trung giai, nếu không phải hôm nay bất cẩn bị trúng Nhuyễn Cốt Tò ám toán, ta liền giết Lưu Thượng như giết một con chó."

Tô Thanh Dung thân thể chấn động, trên mặt lộ ra biểu lộ kinh ngạc vô cùng, Thiệu Cảnh ẩn thân ở bên cạnh cũng giật mình không kém, phải biết Đạo Huyền Thiên Tông môn quy sâm nghiêm, từ trước đến nay nghiêm cấm đem bản môn pháp quyết tu luyện truyền cho người tu hành, đồng thời mỗi lần khảo hạch trước khi mời người tu hành dưới chân núi được thu vào nhập môn đệ tử, đều bị cẩn thận kiểm tra thực hư, chỉ có người hoàn toàn trong

sạch mới có được sự tín nhiệm của Huyền Thiên tông , bằng không mà nói sẽ tiến hành trừng phạt gia môn với tội danh gian tế.

Nhưng mà, như là còn không để bọn hắc kinh ngạc đến cùng, Lý Vô Tướng chậm rãi cúi đầu, cúi xuống gần sát khuôn mặt Tô Thanh Dung, Tô Thanh Dung gần như đã cảm giác được hơi thở của hắn, sắc mặt trắng bệch, cố hết sức quay đầu đi, Lý Vô Tướng hắc hắc cười nhạt nói :” Tô cô nương, còn có một bí mật nữa, ngươi có nghe hay không ?

Tô Thanh Dung bầu ngực phập phồng, lặng im không nói một lời, tựa như vẫn còn trong chần chờ. “Bốp!”. Lý Vô Tướng lập tức trở mặt, lại tát nàng một phát.

Lúc này đây, Thiệu Cảnh gần như không thể nhìn được, thiếu chút nữa muốn xông ngay ra ngoài nhưng khóe mắt liếc nhìn Lý Vô Tướng đang đặt chuỗi đoan kiểm sắc bén chạm ngực Tô Thanh Dung, hắn cắn răng lại ngồi chồm hóm xuống.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má Tô Thanh Dung rơi xuống dưới, Lý Vô Tướng nhìn thấy, lại giống như chiếm được tiện nghi thật lớn thỏa mãn, cười ha ha, hướng về phía Tô Thanh Dung hô.” Đồ đệ tiện, bổn công tử bảo ngươi làm gì, nghe cái gì, ngươi thành thật cho ta đây, có nghe hay không!”

“Hà?” Hắn hung dữ thật, gần như dí sát vào mặt Tô Thanh Dung, hét lớn.

Tô Thanh Dung tựa như đã bị hai cái tát xóa sạch hết cả sự tự ái cùng phòng ngự, nước mắt không ngừng rơi, cuối cùng vẫn phải nhẹ nhàng gạt đầu.

“Bí mật của ta kỳ thực chính là tu luyện pháp quyết của Thiên Âm môn.” Lý Vô Tướng ngẩng đầu, bộ dáng tươi cười, sau đó nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Độc Hoa (2)

Thiên Âm môn!

Mặc dù Thiệu Cảnh vốn đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng giờ phút này vẫn phải khiếp sợ. Hơn một nửa nguyên nhân khiến hắn phải lén lút chạy từ Nam Sơn thành đến đây là vì sợ chi nhánh của lũ Ma đạo thần bí, không thể ngờ được vào lúc này lại nghe thấy Lý Vô Tướng tự nhận mình là gian tế của Thiên Âm môn.

Thế lực của Thiên Âm môn, từ khi nào đã to lớn đến như thế này, giống như có mặt ở khắp nơi, chỗ nào cũng nhúng tay vào được?

Nhưng rất nhanh trong lòng Thiệu Cảnh chợt nghĩ đến một việc khác khiến trái tim nguội lạnh, Lý Vô Tướng nói ra bí mật lớn như vậy hiển nhiên là không có ý để cho Tô Thanh Dung sống sót.

Giữa sân, Tô Thanh Dung sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, hình như nàng cũng đã nghĩ đến điều này.

“Ngươi sợ sao ?” Lý Vô Tướng vô cùng vừa lòng, nhìn nữ tử run rẩy nằm dưới chân hắn như một con dê non, trên mặt một cỗ thần thái điên cuồng vô cùng thỏa mãn, “Thì ra cũng biết sợ à ? Yên tâm đi, Tô cô nương, ta sẽ không làm ngươi đau, ta sẽ khiến ngươi sung sướng thoải mái mà chết.”

Tô Thanh Dung bật khóc rơi lệ, đứt quãng nước nỡ nói: "Lý, Lý công tử, đừng giết ta, ta, ta nhất định sẽ không đem bí mật này nói ra đây."

Lý Vô Tướng cười ha ha, cúi sát vào gương mặt đẹp đẽ của nàng, thấp giọng nói:”Thật sao ?”

Tô Thanh Dung dốc sức liều mạng gạt đầu.

“Bốp!” Lại là một cái tát thật mạnh giáng vào mặt nàng, Lý Vô Tướng giống như thằng điên quát:” Ngươi gạt ta, ngươi lại đang gạt ta, chỉ cần ngươi ra khỏi nơi này sẽ muốn đi mật báo để sau đó ta chết không có chỗ chôn chôn!”

“Tất cả các người đều gạt ta!” Hắn lớn tiếng quát, sau đó thu hồi đoan kiểm, nắm lấy cơ thể Tô Thanh Dung giống như cầm một con cừu tơ lông trắng, cuồng tiếu cười to một hồi, thúc đẩy nàng nằm xuống đồng xương trắng, đè cả người hắn xuống thân thể quyến rũ của Tô Thanh Dung, khuôn mặt xinh đẹp vụn vỡ vì thống khổ, vết huyết châu đỏ tươi như cánh mai hồng tô điểm, chảy giữa khe hở dưới bầu ngực lớn lồ lộ trước mắt khiến hắn giống như điên cuồng, cơ thể đầy dẫy mồ hôi hàng cang vì vậy mà thêm kinh hỗn động phách.

“Xoẹt!”

Lý Vô Tướng từ phía sau cuồng tiếu xé rách mảnh quần áo cuối cùng trên người Tô Thanh Dung, trong miệng nói:” Lão tử hôm nay muốn cười ngươi, trước khi chết cho ngươi được làm đàn bà một lần, sau đó lão tử tương lai sẽ tiến vào Huyền Thiên môn tiếp tục một phen đại sự, đồng dạng muốn cười tất cả nữ nhân chung quanh Thiên Thanh sơn, ha ha ha, ha ha ha ha ha ha.....”

Xiêm y bị xé chia năm xẻ bảy như cánh hoa rơi, từng mảnh lụa nhỏ bay tán loạn trong không trung, trông thê lương và tàn khốc, thân thể trắng muốt lỏa

lộ ra, trong không khí nùng đặc mùi máu tựa như càng thêm cuồng dã, mà ngay cả một mảnh chung quanh cánh rừng xương trắng giờ phút này thoát nhìn càng thêm tà ác, điên cuồng dữ tợn.

Tô Thanh Dung vô lực phủ người trên đám xương trắng vừa thô vừa to, sắc mặt trắng bệch, một bàn tay lớn nắm yết hầu mịn như thiên nga, trắng ngà như ngọc của nàng, đè nặng xuống, bàn tay kia sờ mó nắn bóp bừa bãi khắp cơ thể, thậm chí nàng đã cảm giác được thân thể cuồng tiếu của gã tà ác nam tử càng ngày càng gần, sắp sửa chạm đến

Đôi mi thanh tú chậm chậm nhắm lại, hàm răng phảng phất muốn cắn nát bờ môi, tay của nàng từ từ nắm chặt, hô hấp ở trong một mảnh điên cuồng, đột nhiên trầm tĩnh lại.

Đột nhiên, cả người đều đắm chìm trong biển dục vọng, tràn đầy vui sướng, tràn đầy khát vọng leo lên đỉnh khoái cảm, Lý Vô Tướng cảm giác không khí chung quanh bỗng dưng trở nên có chút nóng rực, một con gió bất ngờ từ phía sau lưng vọt tới.

Hắn dù sao cũng xuất thân từ Ma đạo Thiên Âm môn, tuy đạo hạnh không cao nhưng dù sao cũng không phải phạm nhân tầm thường, tương đối mạnh mẽ nhanh nhẹn, trước thời khắc sắp xảy ra tai nạn, hắn quát to một tiếng, đem thân thể dời sang bên cạnh một xích.

(0,33m)

Quả cầu lửa vốn ngấm thẳng trái tim của hắn, “Uỳnh” một tiếng đập xuống xương sườn, hòa diễm bùng lên, “Phùng” một tiếng nổ nhỏ, lập tức một mùi cháy khét tràn ngập mở ra, ít ỏi linh lực quay cuồng thiêu đốt xuống, lập tức một mảnh lớn xiên y của Lý Vô Tướng cháy thành tro bụi, hiện ra nửa xích lớn nhỏ miệng vết thương bên trên đám da thịt bị lửa lộ, máu tươi lập tức tuôn ra.

“A!”

Lý Vô Tướng thét ra một tiếng cuồng nộ gầm rú, một thanh đoản kiếm rút ra, một tay nắm giữ Tô Thanh Dung hung hăng kéo tới, ôm chần trước người, sau đó hai mắt đỏ máu trừng lớn nhìn về phương hướng quả cầu lửa vừa bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Độc Hoa (3)

Thiệu Cảnh đang đứng ở trong khu rừng xương trắng um tùm.

“Thì ra là ngươi.” Lý Vô Tướng giơ đoản kiếm trong tay lên, hung tợn nhìn Thiệu Cảnh chăm chăm.

Trên bàn tay Thiệu Cảnh lại chậm rãi cháy lên một quả cầu lửa, im lặng bùng cháy không một tiếng động, nhưng lúc này hắn khẽ chau mày, không có thừa thắng xông lên vì tên Lý Vô Tướng này rất xảo trá, sau khi bị thương vội đem thân thể Tô Thanh Dung chắn trước mặt mình, Thiệu Cảnh sợ ném chuột bể bình, sắc mặt dường như không được dễ chịu lắm.

Phần lớn quần áo trên người Tô Thanh Dung bị xé vụn hết rồi, lộ ra cơ thể rung động lòng người, Lý Vô Tướng liếm liếm bờ môi, cùng lúc đó đau đớn kịch liệt truyền đến khiến sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, nhưng nhìn thấy quả cầu lửa trên tay Thiệu Cảnh hắn liền ra vẻ thập phần khinh thường, hung tợn mà nói: “Ngũ Hành thuật pháp? Lại còn là Hóa Cầu thuật, thuật pháp tầng một tầng thấp nhất? Ha ha ha ha, nhìn lão tử đem ngươi lột da, sau đó cười nữ nhân này thật mạnh trước mặt ngươi, giúp ngươi mở mang tầm mắt nhé A!”

Lời còn chưa dứt, ngôn từ đắc ý còn chưa kịp nói đến cao trào, bỗng nhiên ở trên mắt hắn, một cái ngọc thủ trắng muốt giống như quỷ mị bình thường giờ lên, một phát đã bắt được đoản kiếm hắn nắm trong tay, lập tức đâm ngược, dùng một luồng khí thể trầm kim đoạn thiết, sắc bén vô cùng đâm vào bộ ngực của chính hắn.

Một luồng băng hàn từ trong ngực tỏa ra trong nháy mắt, Lý Vô Tướng ngây dại, thậm chí ngay cả mũi kiếm sắc bén lạnh như băng khuấy ở giữa ngực thống khổ hắn đều quên mất, chỉ há to miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn người đang đứng trước mặt, cái nữ tử mới vừa rồi còn yếu đuối bất lực giống như cừ non Tô Thanh Dung.

Máu tươi như suối phun ra, lại một lần nữa phụt tung tóe xuống đám xương trắng trên mặt đất, máu tươi rơi xuống như mưa, rơi lã chã trên mặt Tô Thanh Dung nhưng nàng không hề né tránh. Mưa máu tươi lất phất, bay tán loạn trong không trung, nàng cắn răng, đôi mắt lạnh lùng nhưng vẫn xinh đẹp, trông tựa như từ đao gát gao nhìn chăm chăm vào Lý Vô Tướng, khóc nức lên, miệng nấc từng tiếng nghẹn ngào, không chút dừng lại cầm lấy thanh đoản đao, một lần tiếp một lần, một đao lại một đao, ở trong phiên huyết tinh này tựa như nàng cũng có chút trở nên điên cuồng, ánh đao lập lòe huyết hoa tứ tán, càng không ngừng đâm vào lồng ngực cùng tiểu phúc của Lý Vô Tướng.

Hỏa Cầu thuật trên tay Thiệu Cảnh dần dần tiêu tán, khoe miệng co quắp, trước mắt một màn lại tiếp một màn, càng ngày dung cảnh càng điên cuồng, khiến hắn có chút không thể hô hấp, thê thảm hình ảnh thậm chí khiến hắn cảm thấy cả một mảnh rừng rạp xương trắng bên trong đều hóa thành huyết sắc.

Lý Vô Tướng hai mắt trừng lớn rồi chết đi, khi thân thể của hắn rơi xuống mặt đất thì ngực cùng tiểu phúc đã sớm thành đám huyết nhục mơ hồ không thể nhìn thấy.

Sau đó, người con gái thân thể gần như đã rách hết quần áo đứng trong làn gió lạnh mưa tanh, người ấy đã phải trải qua nhân gian đao sương kiếm vũ tâm độc hồ lang, hai mắt giống như u hỏa, xoay người lại ngắm nhìn người nam tử cuối cùng đứng ở nơi này.

Một tay nâng che ngực, che khuất đôi nhũ phong mỹ lệ đầy đặn, một tay cầm đoản kiếm, máu tươi chảy đầm đìa rơi xuống, chỉ vào Thiệu Cảnh giống như nữ thần sau khi cơn mưa gió thế lương qua đi, lại giống như Hắc ám hoa hồng cuồng dã trong Luyện Ngục Cửu U Minh Phủ, khóe môi nhẹ nhàng khẽ động, thân nhiên nói:

“Kỳ thực, ta cũng là luyện khí trung giai.”

...

“Như vậy, bây giờ chỉ còn hai người chúng ta rồi.”

Nữ tử xinh đẹp đứng ở trong vũng máu, đứng bên cạnh hai bộ thi thể, tại đây, trong một mảnh hồng trần lớn như rừng như biển trái đầy xương cốt yêu thú nhát nhòa trắng đục, Tô Thanh Dung toàn thân trên dưới bốc lên một luồng khí điên cuồng quỷ mị, nhìn chăm chăm vào Thiệu Cảnh, lạnh lùng thốt.

Thiệu Cảnh đứng nhìn mũi kiếm chảy máu lỗ chỗ chỉ vào ngực mình trên tay nàng trong chốc lát, chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thiên Thư (1)

Hai cỗ thi thể nằm im trên mặt đất, không lâu trước đó bọn họ vẫn cùng Thiệu Cảnh trò chuyện vui vẻ vậy mà bây giờ máu tươi từ vùng miệng vết thương trên người bọn họ không ngừng chảy ra, dần dần nhuộm đỏ mặt đất, cũng khiến cho mùi máu tanh trong không khí xung quanh càng lúc càng nồng đậm.

Sắc mặt của Thiệu Cảnh rất khó coi.

Bỗng nhiên, hắn quay đầu bỏ chạy, chạy trốn một cách quyết đoán, thậm chí ngay cả tòa tế đàn lấp lánh ánh kim quang phía trước hắn cũng không dám liếc nhìn lấy một lần. Tô Thanh Dung cũng thật không ngờ người nam tử này lại lưu manh như thế, không khỏi ngơ ngác một chút.

Đôi mi thanh tú của nàng khẽ chau lại, ánh mắt nhìn thoáng qua tòa tế đàn, bàn tay nắm thật chặt thanh đoản kiếm, trong mắt nàng lộ ra vẻ thù địch cùng oán hận sâu sắc, thân thể khẽ nhúc nhích, bước ra một bước hướng về nơi Thiệu Cảnh đang chạy trốn. Có điều rất nhanh Tô Thanh Dung đã dừng lại, giờ phút gần như nàng chẳng có một mảnh quần áo nào để mặc trên người, cơ thể, da thịt như tuyết trắng quỳn rũ lộ lộ, bao nhiêu nét đẹp tiết cả ra ngoài. Sắc mặt Tô Thanh Dung lạnh hơn, ánh mắt di chuyển, rơi vào bộ y phục khá hoàn hảo trên người Lưu Thượng.

Xương trắng um tùm như rừng như biển, Tô Thanh Dung cảm chiếc áo bào rộng thùng thình còn dính vết máu đàn ông mặc vào người, thân hình mau lẹ đuổi theo trong khu rừng dày đặc xương cốt yêu thú. Nhưng chính nhờ một phút trì hoãn ngăn ngừa đấy mà Thiệu Cảnh đã kịp chạy trốn, giống như con cá chạch tung hoành trong đầm bùn bơi ra bên ngoài mặt rồi, nàng chỉ có thể nhìn chăm chăm vào thân ảnh rất xa trước mặt mà đuổi theo không bỏ.

Tiếng thờ dốc dồn dập liên tiếp ở nơi hài cốt lạnh lùng, bỗng nhiên Tô Thanh Dung dừng bước, sau khi đuổi theo một đoạn đường rất dài, cuối cùng thì nàng cũng phát hiện được tung tích gã Thiệu Cảnh. Bàn tay nắm chặt đoản kiếm, nàng đứng yên một chỗ, trên mặt không có vẻ kinh hoàng, chỉ là lạnh lùng cẩn thận quan sát tất cả một thứ ở chung quanh.

Nàng không có nhiều thứ đáng để lo lắng, một màn cuối cùng vừa rồi đã khiến Thiệu Cảnh và Tô Thanh Dung hiểu rõ thực lực của nhau, luyện khí cảnh tu chân sĩ tuy không có cái gọi là thủ đoạn vô cùng, thần thông lợi hại nhưng để đối phó một phạm nhân chưa được tu luyện, tính trên lực lượng tuyệt đối là có uy thế chiến thắng áp đảo. Cho dù bàn tay Thiệu Cảnh có thể hội tụ Ngũ Hành thuật pháp, nhưng chỉ là Hóa Cầu thuật tầng một, cùng lắm thì cũng chỉ có thể đánh lén làm Tô Thanh Dung bị thụ thương, không thể khiến nàng bị trọng thương, nếu là tình huống đối chiến chính diện thì e rằng dù hắn có muốn cũng không thể làm Tô Thanh Dung bị thương. Dù sao, thuật pháp tăng một tốc độ phóng ra rất chậm, cho dù thả ra trên không trung cũng phải bay qua một đoạn đường, tu chân sĩ được rèn luyện bằng pháp quyết nên thân thể cường hoành, thân thủ nhanh nhẹn, có thể dễ dàng né tránh quả cầu đi qua.

Chỉ là Tô Thanh Dung tìm kiếm hồi lâu lại không thể phát hiện chút động tĩnh nào của Thiệu Cảnh, lòng này liền chậm rãi chau lại, bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức xoay người chạy đi như bay, lao về phương hướng tòa tế đàn.

Máu chảy đầy đất, dưới tòa tế đàn là một bầu hình ảnh u ám thảm thiết, một thân ảnh đột nhiên lao ra từ khe hở trong rừng xương trắng kín như tường đồng vách sắt, đúng là Thiệu Cảnh, hắn chỉ quét ánh mắt lướt qua mặt đất rồi không nói một lời mà nhảy qua vết máu xông lên thềm đá của tế đàn.

Một lát sau Tô Thanh Dung quay lại, thân ảnh hiện ra trên ở đám hài cốt yêu thú phía trước tế đàn, sắc mặt âm lạnh, thình thoảng dừng lại ở phía trước tòa tế đàn, liếc liền thấy được dấu chân chẳng biết từ lúc nào in trên hai bộ thi thể đang chảy máu tươi, lúc trước nơi này đã bị Lưu Thượng bố trí sơ qua

Nhuyễn Cốt Tô, bây giờ thì khắp nơi đâu đâu cũng là đồng bột phấn phủ dày trên mặt đất. Tô Thanh Dung sắc mặt càng nhìn càng khó coi, ngẩng đầu lên trông thấy thân ảnh gã nam tử quen thuộc đang dốc sức liều mạng chạy lên thềm đá của tòa tế đàn đằng trước.

Nàng hừ lạnh một tiếng, thân hình chớp động, cũng tùy ý chạy lên bậc thang của tế đàn.

Tòa tế đàn này ở sâu trong khu rừng bằng xương yêu thú, ước chừng cao hơn ba mươi trượng, tất cả không gian chung quanh đều dày đặc chẳng chút ánh sáng của vũ trụ yêu thú không lồ, từ bên dưới nhìn lên thấy một vòng hào quang màu vàng sáng lấp lánh bao phủ đỉnh tòa tế đàn, ở bên trong vòng hào quang hình như còn có đồ vật kỳ quái nặng trĩu phiêu phù lơ lửng, số lượng không hề ít.

Thiệu Cảnh ở trong khu rừng bằng xương cốt của yêu thú im lặng không một tiếng động vòng vo chạy trốn một vòng, nhờ có vận may nên được rừng xương che khuất, chạy lên tòa tế đàn trước Tô Thanh Dung, giờ phút này toàn thân hắn căng cứng, tim đập cực nhanh, không biết điều gì đang đợi hắn trên đỉnh tòa tế đàn nhưng ở giờ khắc này làm sao hắn có thể chần chờ do dự!

Ba bước cũng thành hai bước, đạp bậc thang cuối cùng dẫm nát dưới chân, Thiệu Cảnh gầm nhẹ một tiếng xông lên đỉnh tòa tế đàn, sau đó cả người chìm đắm bên trong một vòng hào quang màu vàng chói lọi.

....

Tựa như long ngâm, tựa như Phật tụng, giống như kêu gọi, giống như rít gào, ánh sáng màu vàng chói lọi đảo qua thân thể của hắn, đột nhiên bên tai Thiệu Cảnh xuất hiện một thanh âm như ẩn như hiện, như có như không, một tấm bia đá cổ xưa cao hơn hai trượng, tấm bia đá đứng vững ở trung ương tòa tế đàn, phong cách cổ xưa tang thương, trang nghiêm túc mục, bên trên khắc chìm một cột chữ to:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thiên Thư (2)

Nét chữ cứng cỏi, mỗi một chữ đều tựa như đao kiếm đâm vào trong bia đá, nhìn trong mắt cột chữ như chuẩn bị phá đá bay đi, tung hoành trong trời đất, kiệt ngạo cuồng dã, bướng bỉnh khó thuần, một cỗ uy thế như rồng cuộn hổ vô lao đến, như luồng sấm chớp rền vang âm âm trong cơn mưa gió cuộn cuộn tràn qua người Thiệu Cảnh, khiến hắn thân bất vô kỷ lùi lại một bước.

("Thân bất vô kỷ")

Thân = là thân tâm, là lý trí của mình

Bất = không

Vô kỷ = không tùy tâm, không có kỷ luật.

Bản:

"Trong Tứ Vô của Đạo Lão là vô vi, vô công, vô kỷ, vô danh.

Vô kỷ: không chịu để lại dấu vết, tiếng tăm, làm một cách âm thầm, không khoe khoang, biểu diễn rình rang."

thân bất vô kỷ ý nói người nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật)

Thiệu Cảnh trấn định tâm thần, hơi thở chậm chậm bình ổn, ngẩng đầu che mắt nhìn tấm bia, ánh kim quang chói lọi xuyên qua tầng mây tạo ra cầu vòng lung linh bảy sắc, ở giữa vòng hào quang là hình ảnh khối bia đá cổ xưa đang tỏa ra từng chùm hào quang màu vàng sáng rực rỡ, ước chừng ánh sáng bao phủ ở trên tế đàn cao khoảng mười trượng, không gian tả hữu rộng khoảng ba trượng. Mà ở giữa kim quang quả nhiên còn có mười mấy món bảo vật phiêu phù, lơ lửng chìm nổi giữa không trung ở bên trong vòng hào quang, có kiếm có kích, có tháp có đỉnh, như ý cầm tiêu, bảo châu cổ họa, mỗi một kiện đều tỏa hào quang chói mắt ra bốn phía, lập tức khiến cho Thiệu Cảnh đầu vàng mắt hoa.

Pháp bảo, đây tuyệt đối chính là pháp bảo, là pháp bảo so với linh khí còn trân quý gấp mười gấp trăm lần!

Thiệu Cảnh phút giây này dám dùng đôi mắt của mình đi đánh cuộc, bảo tàng cực lớn trước mắt hết thảy đều là những thứ hắn có nằm mơ cũng không dám mộng tưởng tới, phải biết rằng tùy ý một kiện pháp bảo đều đủ để đưa tới vô số tu chân sĩ đồ mắt tranh đoạt, kể cả là những vị Huyền Đan cảnh tu chân sĩ, thậm chí là Đại Thừa cảnh tuyệt thế cao nhân. Mà giây phút này ở trước mặt mình thậm chí có mười mấy món pháp bảo đang tỏa ra bảo quang sáng chói, đây quả thực là bảo tàng khổng lồ có dùng rừng vàng biển bạc cũng không thể hình dung.

Thiếu Cảnh nước miếng thật sự sắp chảy ra rồi.

Bắt ra rất nhanh sau đó, hắn liền phát hiện hình như mình chỉ đang cao hứng quá sớm, những kiện pháp bảo ấy đều treo cao giữa không trung, ít nhất cũng cách trên mặt đất khoảng mười trượng, cho dù hắn có dùng toàn lực nhảy dựng lên cũng không với tới được. Hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn đã rơi vào tấm bia đá cổ xưa khổng lồ.

Kim quang từ tấm bia đá tỏa lên bên trên, muốn cảm được pháp bảo chắc là phải bắt đầu xuống tay từ nơi này.

Tại tấm bia đá cổ xưa ở trong chòm kim sắc hào quang, Thiếu Cảnh có thể tình huống trông thấy trên thân tấm bia có mảng ngăn bị nghiền nát cùng vết tích mờ cũ, không biết nó đã đứng cô đơn một mình ở nơi này bao nhiêu năm rồi. Ở trước mặt bia đá chỉ có một cột khắc mười chữ to, sau khi Thiếu Cảnh nhìn lướt qua thì hắn chuyển chú ý đến đằng sau tấm bia đá.

Con mắt của hắn đột nhiên co lại.

Không giống với mặt đất bằng phẳng phía trước của tấm bia, đằng sau tấm bia một đoạn chừng ba thước, trên mặt đất có một khối bệ đá nhỏ được xếp ngăn nắp, một bản sách cổ hơi mỏng lẳng lẳng nằm im ở bên trên, trên mặt trang bia màu vàng lợt lưu quang như nước, linh khí tràn ngập, chậm rãi uẩn động lộ ra hai chữ:

Thiên Thư.

Thiên Thư? Cái này vậy là cái gì?

Thiếu Cảnh ngờ ngác một chút, trong đầu không nhớ nổi bất luận một cái gì có liên quan tới Thiên Thư nhưng đúng vào lúc này sắc mặt hắn đại biến bởi vì một hồi tiếng bước chân dồn dập đang từ xa xa truyền đến.

Toàn thân hắn rung cả mình giống như bị điện giật, Thiếu Cảnh lập tức đưa tay chụp tới quyển Thiên Thư cổ, không cần đầu óc cũng có thể nhận ra giá trị quyển sách cổ này tuyệt đối không phải là nhỏ, đồng pháp bảo trước mắt có thể hay không cảm được vẫn cần phải nói một hai nhưng quyển Thiên Thư cổ này tuyệt đối không thể buông tha.

Chỉ là đúng vào thời điểm ngón tay hắn khó khăn lắm mới bắt được bia trang sách quyển Thiên Thư cổ thì một bàn tay trắng như tuyết, yêu kiều như ngọc đột nhiên xuất hiện, cũng cảm được bên kia của quyển Thiên Thư cổ. Mà quyển Thiên Thư này hơi mỏng, hình như chỉ có hai trang.

Mặt hoa nghiêm nghị đầy sát khí, Tô Thanh Dung xinh đẹp đột nhiên xuất hiện sát mặt Thiếu Cảnh, một câu cũng không nói, một tay cầm cổ quyển Thiên Thư, một tay cầm thanh đoản kiếm trực tiếp đâm vào ngực Thiếu Cảnh.

Mũi kiếm sắc bén, hàn quang lập lòe.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiên Thư (3)

Cả hai người đều có sống có chết giữ chặt lấy trang sách không chịu buông tay, Thiếu Cảnh quát to một tiếng rồi quay lưng giật mạnh về phía sau, trong một giây này sức lực toàn thân của hắn đều đi ra hết, chỉ nghe một tiếng "Xoẹt" "tinh tế", thân ảnh hai người tách ra, quyển Thiên Thư bị giằng co lôi kéo quá mạnh thỉnh thoảng rách làm hai nửa, mỗi người cầm một tờ.

Trong nháy mắt cả Thiếu Cảnh cùng Tô Thanh Dung đều đứng ngây ngốc một chút, hai người cũng không nghĩ tới cái quyển nhìn thì trân quý, giá trị vô cùng, thậm chí rất có thể chính là một kiện cực phẩm pháp bảo sách cổ lại giống như giấy vụn một dạng, hai người mới giằng co một lúc đã bị xé thành hai nửa.

Nhưng mà còn không đợi cho bọn họ kịp phản ứng, sau khi quyển Thiên Thư cổ bia màu vàng lợt bị rách làm hai nửa, toàn bộ tòa tế đàn đang trầm lắng đột nhiên sinh biến. Từ bên trong tấm bia đá vọng lên một hồi âm thanh tựa như tiếng sấm rền vang trên bầu trời, sau đó ngay trước ánh mắt đầy kinh ngạc cùng sắc mặt của Thiếu Cảnh và Tô Thanh Dung, trong nháy mắt tấm bia đá từ trên xuống dưới xuất hiện hàng chục đạo vết rạn, hơn nữa vết rạn không ngừng mở rộng, đá vụn như mưa rào rào rơi xuống.

Vàng hào quang màu vàng bắt đầu kịch liệt run rẩy, cuồng loạn vũ động, đồng bảo vật ở bên trong hào quang không ngừng bị lắc lư theo, ước chừng sau đó khoảng mười phút thì phải nghe một tiếng nổ mạnh bạo liệt, tấm bia đổ nát hoang tàn, vết thương đầy mình cuối cùng không trụ được nữa, bị nứt ra một nửa rồi sụp xuống.

Mặt đất dưới chân bệ đá đột nhiên phá ra một luồng lực đạo cực lớn, khiến cho cả cái hang động khổng lồ bị rung chuyển trong chớp mắt, sau đó ở sâu trong tòa tế đàn truyền đến một tiếng rít.

Tiếng kêu gào cao vút bén nhọn đột nhiên rít lên khiến Thiếu Cảnh và Tô Thanh Dung đang đứng bên cạnh tấm bia cả người run rẩy, Thiếu Cảnh chỉ cảm

thấy hai lỗ tai đau đớn kịch liệt giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào não, hàng vạn con kiến cắn vào thân thể, thống khổ không chịu nổi, thân bắt do kỷ liền quỳ xuống, so với hắn thì Tô Thanh Dung hiển nhiên có đạo hạnh cao thâm hơn, tuy sắc mặt nàng cũng trắng bệch nhưng rõ ràng còn có thể nỗ lực chèo chống, chỉ là nàng cũng không dám liều mình ngốc ở nơi này, liền xoay người thất tha thất thiệu chạy đi

Trong tiếng nổ rền vang vọng đáng sợ, Thiệu Cảnh co quắp ngã gục xuống mặt đất, tuy rằng thống khổ không chịu nổi thể nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, hắn ngẩng đầu lên nhìn tám bia cổ xưa sụp nát chỉ còn một nửa đang không ngừng rạn nứt vỡ vụn thành từng mảnh ở trước mặt, cả tòa tế đàn đang rung động kịch liệt, trên mặt đất nứt ra một khe hở, đá vụn trên vách động rầm rầm rơi xuống. Thì ra vào lúc này vàng hào quang màu vàng lấp lánh đã biến mất còn Thiệu Cảnh thì đang ngậy người nhìn cảnh trước mặt, cười ngốc nghếch ngắm cơn mưa pháp bảo, phần phật leng keng bình bình bâng bâng rơi xuống, nện vào mặt đất.

Tiếng kêu gào dừng lại rồi im bất.

“Rắc rắc rắc rắc...” sâu trong lòng đất dưới chân truyền tới tiếng nổ ầm ầm vang vọng khiến lòng người giá lạnh, cả toàn thể đàn đang dần rung chuyển dữ dội hơn.

Thiệu Cảnh sắc mặt sợ hãi, quay đầu lại nhìn về phía tòa tế đàn, chỉ thấy toàn thể đàn vốn vững như thái sơn vậy mà giờ phút này cũng phải chịu cùng số phận với tám bia đá cổ, từ trên xuống dưới đều xuất hiện vô số đường rạn nứt, lung la lung lay giống như muốn sụp đổ xuống dưới.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra! Trong lòng Thiệu Cảnh hung hăng rống lên một tiếng, hắn lờ mờ đoán ra đáp án, hiển nhiên là có quan hệ với trang tàn thư cổ hắn đang cầm ở trong tay.

“Nhìn, quả cầu lửa kia!”

Hình như tai họa xuất hiện dồn dập còn chưa đủ làm hai người rung động, lại có một tiếng thét thất thanh từ phía sau truyền đến, Thiệu Cảnh vừa quay người thì đã nhìn thấy ả Tô Thanh Dung đứng trên một đồng đá vụn ở mép phế tích của bệ đá cũ, ngón tay chỉ bầu trời, vẻ mặt tái nhợt.

Quả cầu lửa tan ra hàn điểm vốn động ở gần đỉnh mái vòm, trước đó vẫn bình tĩnh thiêu đốt đang từ từ thay đổi, ngọn lửa bùng cháy mạnh lên khủng khiếp, gần như tất cả hỏa điểm bị nó sở hữu trong nháy mắt toàn bộ đều biến thành dây xích màu đỏ, ngọn lửa điên cuồng nhảy múa, một luồng nóng lừng giống như cuộn cuộn sóng cả, mãnh liệt mà đến. Hơn nữa ở bên trong ánh mắt của hai người, quả cầu lửa khổng lồ đang bắt đầu chậm rãi bành trướng, "Bùng bùng bùng bùng" từng hồi bạo liệt tiếng nổ truyền ra từ bên trong quả cầu lửa làm lòng người kinh sợ đập run rẩy, trên đỉnh hang động xuất hiện vô số đầu khe hở như bầy rắn điên cuồng, dũng mãnh lao tới về bốn phương tám hướng, khắp nơi đều có đá rơi, khắp nơi đều có vụ nổ vang vọng, hỏa điểm như mưa rào rào rơi xuống giống như cảnh tượng ngày tận thế.

Một màn long trọng như biển lửa vô biên vô hạn, như tám lưỡi lửa cuồng dã cháy từ giữa không trung chậm rãi rơi xuống.

Đốt hết cháy hết, mọi thứ trở thành hư vô, rồi lại có vô số bức tranh quỷ dị lấp lánh hiện ra trên tám màn lửa, có trời sụp đổ, có đất vỡ ra, có đất rung núi chuyển vô tận dung nham, có núi thấy biển máu oán khí trùng thiên; ở chỗ sâu trong biển lửa còn có vô số thân ảnh tung hoành giao sai, điên cuồng gào thét rong ruổi; giống như trận đại chiến ở thượng cổ thời kỳ Tiên Ma Kinh Thiên, hủy thiên diệt địa, đủ loại dữ tợn khủng bố sinh vật, cường đại như Thiên Long thần thú vân... vân, thứ tự xuất hiện rồi từng cái vẫn lạc.

Ánh lửa càng tăng lên tiếng kêu gào càng rõ, ở giữa trời đất một mảnh điêu tàn chỉ còn lại có một làn khí nghiêm nghị buồng bình, theo gió mà đến, làm người nhiệt huyết đang sôi trào lại sinh lòng hàn ý; biển lửa hùng hực thiêu đốt, ở chỗ sâu trong ánh lửa chậm rãi hiện ra một thanh trường kiếm cổ xưa, trên mặt có khắc hai chữ cổ triện "Tru Tiên", trời đất đột nhiên rung rung, biển lửa cuồng vũ, trong chớp lát trời đất sụp đổ hóa thành hư vô, trời đất hủy diệt chỉ còn lại có một mảng bóng tối, sâu kín như biển sâu, mờ hồ trong hoàng hốt, ngưng tụ thành cuối cùng một đôi mắt xa xôi, xem thấu Thiên Địa, khám phá thời không, tựa như lướt qua ngàn năm vạn năm quang lâm, xa xa ngóng nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thiên Thư (4)

Quả cầu lửa khổng lồ bắt đầu xoay tròn chậm chậm, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bành trướng, nhiệt độ trong cả hang động bắt đầu ấm lên nhanh chóng.

“Chạy!”

Đúng lúc đó Thiệu Cảnh rống to một tiếng, vội vàng phóng xuống thềm đá dưới tòa tế đàn đồ nát, nhưng hắn không chạy nổi vài bước thì gương mặt đã đỏ lên, hai mắt trợn trừng rồi vội vàng chạy ngược trở lại, bỏ nhào vào đồng pháp bảo ngồn ngang trên mặt đất, chẳng dám quan tâm cẩn thận chọn lựa, vớ được kiện nào hay kiện đấy, hai tay ôm chặt hai kiện rồi lập tức bỏ chạy.

Hắn quay đầu giương mắt nhìn khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng nàng Tô Thanh Dung đâu cả.

Khóe miệng Thiệu Cảnh khẽ co giật: "cô nàng này chạy nhanh thật"

Trong hang động khổng lồ, cánh rừng xương cốt trắng bạch rộng lớn bạt ngàn giờ phút này cũng đã bị ánh sáng của quả cầu lửa cháy thành màu hồng đỏ lửa, trong không khí tràn ngập một mùi cháy khét khó chịu, thậm chí ngay cả hai vùng máu chảy xuôi dưới thềm đá tòa tế đàn giờ phút này cũng bắt đầu khô kiệt, nhanh chóng bốc hơi.

Độ ẩm càng ngày càng cao rồi.

(mình định ghi là độ nóng nhưng trong HV là ôn độ chứ không phải nhiệt độ lên mình giữ nguyên là ẩm)

Thiệu Cảnh còn chưa kịp chạy ra vài bước thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to giống như hổ gầm rú rống thét gào từ sau lưng truyền đến, sau đó trời sập đất sụt, mặt đất rạn nứt, đá vụn bay rào rào, một luồng hơi thở cuồng bạo đột nhiên từ phía sau hất nhảy ra, thét tiếng thét dài điếc tai điếc óc, âm âm vang dội.

Quả cầu lửa gần đỉnh mái vòm tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, thể tích bành trướng cũng càng lúc càng lớn, tiếng gầm rú quỷ dị vang dội như tiếng sấm rền. Trong biển lửa quuyền rũ bùng cháy phảng phất có một nữ thần khổng lồ đang nhảy múa vũ điệu điên cuồng, Thiệu Cảnh dốc hết sức liều mạng chạy về phía trước, căn bản không dám quay đầu lại nhìn lên một cái, không biết tại sao nhưng hắn luôn luôn có một cổ áo giác, hình như dưới tấm bìa đá đằng kia đang trấn áp một con quái vật khủng khiếp nào đó, giờ phút này gần như hơi thở của nó đang phả vào cổ hắn, làm lông tóc của hắn dựng đứng, chạy trên con đường dựa theo trí nhớ, lấy hết sức bình sinh để thoát ra, Thiệu Cảnh nhanh nhẹn leo lên, cho dù cả người bị gai xương cứng rắn cào rách, vết thương chảy máu đầm đìa cũng không thêm nhìn qua một cái, căn bản chỉ nhớ phải nắm chặt hai kiện pháp bảo chẳng biết tên trong tay.

Gần như trong chớp mắt sóng lửa cuộn cuộn trực tiếp liếm vào vạt áo của hắn, khoeo mắt hắn hình như đã chạm qua lưỡi lửa, trong đầu còn tưởng tượng cơ thể dần dần bốc cháy, không khí hít vào lồng ngực đều nóng rực vô cùng, hắn khốn khổ giống như một con heo đang bị nướng, điên cuồng chạy trốn về hướng lối ra.

Lối ra, cuối cùng thì miệng hang động cũng xuất hiện ở phía trước.

Thiệu Cảnh quát to một tiếng vọt tới, trong mắt hắn miệng hang u ám quỷ dị giờ phút này quả thực là con đường lên trời tốt nhất trong nhân gian, hắn không thể chờ đợi được nữa mà vội vàng lao vào trong bóng tối, thả thân vào bóng tối chứ không muốn dừng lại thêm một phút một giây nào ở trong cái vùng đất đầy ánh sáng nóng như biển lửa này.

“Uỳnh!”

Ngay sau khi hắn khó khăn lắm lao được vào trong miệng đường hầm thì nghe thấy một tiếng vang thật lớn ở sau lưng, một con sóng khí khổng lồ lập tức đuổi theo hắn, ngọn lửa điên cuồng nuốt hắn vào trong, đúng vào phút giây tuyệt vọng này thì hai kiện bảo vật trong tay hắn lập tức sáng ngời, hai vầng bảo quang một xanh lục một trắng sáng lên rực rỡ, tự động hợp thành một vòng tròn bằng ánh sáng, chặn lại biển lửa bên ngoài.

Nhưng mà lực lượng của biển lửa cuồng bạo to lớn như thế, hai bên bắt quả chỉ là giữ chân nhau trong chốc lát, vòng ánh sáng màu trắng bên ngoài lập tức bị đánh tan triệt để, hóa thành từng mảnh vụn vỡ bị chôn vùi trong biển lửa, mà vòng ánh sáng màu xanh lục ở trên trong cũng lung lay sắp vỡ rồi. Thiệu Cảnh còn không kịp phản ứng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì liên chi cảm thấy biển lửa ở sau lưng truyền đến một cỗ lực lượng lớn như bài sơn đảo hải, vô hình và không thể đỡ nổi, mạnh mẽ đánh hắn bay đi ra ngoài giống như một con chó chết.

Ánh sáng màu xanh lục lấp lánh, tuy yếu ớt mỏng manh nhưng vẫn nỗ lực duy trì một chút vòng chắn bạc nhược cuối cùng, đem thân thể hắn bao phủ trong đó, nhưng có vẻ sức nóng quá mức cường đại, thân thể Thiệu Cảnh cứng lại giống như một tảng đá, bay thẳng ra từ trong thông đạo u tối ra ngoài, dọc theo đường đi va chạm “rầm rầm rầm” vào hai bên vách đá cứng rắn không biết bao nhiêu lần, con đau trong chớp mắt đập Thiệu Cảnh ngất đi, ném vào trong nơi bóng tối âm trầm.

"Ầm ầm!"

Cuối cùng tiếng vọng đáng sợ nhất rốt cục cũng truyền đến, quả cầu lửa khổng lồ trong biển lửa chói lọi gần mái vòm hang động rốt cục cũng rơi xuống đất, sau đó toàn bộ nổ tung trong nháy mắt, tán ra một quang sáng còn muốn chói gấp trăm ngàn lần so với mặt trời, bởi vì độ nóng quá mức mà màu sắc trái lại đã biến thành màu trắng, lấy quả cầu lửa khổng lồ làm trung tâm, bão lửa điên cuồng lao ra khỏi biển lửa khổng lồ, dùng mảnh tràn về bốn phía, những nơi nó đi qua, đất lở vách núi sụt đổ, vạn vật cháy thành tro bụi, khu rừng xương cốt hải yêu thú đã đứng ở nơi này không biết bao nhiêu năm tháng cũng bị hòa tan, tiêu tán trong biển lửa.

Biển lửa cường đại đến không thể tưởng tượng lập tức nuốt sống tất cả mọi thứ, đem toàn bộ hang động thần bí, toàn bộ bí mật, tất cả chôn vùi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Bi Kịch (1)

Ở trong đường hầm bốn bề là bóng tối, chỉ có khe nứt trên trần vách đá lẳng lặng tỏa ra ánh sáng màu xanh lục mờ mờ, u tối yếu ớt. Một chàng trai không nhúc nhích nằm sấp ngã trên mặt đất. Không biết đã qua bao lâu, bóng tối yên lặng ấy bỗng nhiên bị phá tan bởi một tiếng rên rỉ khe khẽ, âm điệu

đầy sự đau đớn, chàng trai khẽ nhúc nhích cơ thể, hình như đang tỉnh lại.

Sau khi khôi phục ý thức, cảm giác đầu tiên của Thiệu Cảnh là: “Đau.”

Toàn thân cao thấp còn vô cùng đau đớn, giống như vừa mới bị vô số thanh đao kiếm chém vào thân thể, thiếu chút nữa khiến hắn lại đau đến ngất đi, cuối cùng, nhờ từ thuở nhỏ sống đến bây giờ hắn đã phải nuốt không ít cực khổ, khả năng chịu đau vẫn còn tốt một chút, cắn răng thì vẫn còn chịu được, nhưng dù là như vậy thì hắn vẫn đau đến nhe răng trợn mắt, khuôn mặt có chút nhẩn nhúm.

“Gặp quỷ rồi, vì sao lại có thứ kinh khủng như vậy chứ?”

Ở trong bóng tối, Thiệu Cảnh trầm thấp oán trách một tiếng, nhớ tới chuyện đã xảy ra trong hang động trước khi hắn bị hôn mê bất tỉnh, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy may mắn, tìm được đường sống trong chỗ chết là tốt rồi. Hơi thở dần dần bình ổn, Thiệu Cảnh thử nhúc nhích thân thể, lập tức có một cơn đau đớn kịch liệt từ trong thân thể truyền tới, đau nhất là cánh tay trái, ngực phải và vùng thịt phía sau lưng, ba khu vực cảm nhận nỗi đau càng sâu sắc mãnh liệt làm cho Thiệu Cảnh đau đến há mồm hít vào một hơi đầy bụi, những giọt mồ hôi lớn lấm tẩm trên trán chảy dài xuống cổ.

Chắc là bị thương không nhẹ rồi.

Thiệu Cảnh ở trong bóng tối cười khổ lắc đầu, răng cắn chặt môi dè nỗi đau xuống, chậm rãi trở mình trườn, lết lại gần vách động, chẳng quản cái gì sạch sẽ dơ bẩn; bám, vịn từng chút một vào mấu đá trên vách tường từ từ ngồi dậy, dựa lưng vào vách đá sần sùi thô ráp. Động tác như vậy ngày thường hắn thực hiện dễ như trở bàn tay nhưng bây giờ phải cố gắng lắm mới hoàn thành được, đầu đầy mồ hôi, tay trái hoàn toàn không cử động được, xem chừng tám chính phần mười là bị gãy xương rồi.

Một làn ánh sáng mờ mờ màu xanh lục chiếu vào tầm mắt của hắn, Thiệu Cảnh vốn tưởng nó cùng loại với chùm ánh sáng màu xanh lục từ vách tường bên cạnh chiếu xuống, nhưng hắn lập tức nhận ra màu sắc của chúng bất đồng, làn ánh sáng màu xanh lục này rõ ràng sáng ngời, lấp lánh long lanh hơn hẳn bình thường.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một thanh Thủy Lục Như Ý nằm trên mặt đất cách đó không xa, ánh sáng màu xanh lục chính là từ cái Như Ý này phát ra. Thiệu Cảnh hơi ngạc nhiên một chút, ngồi nhớ tới hai kiện bảo vật tay cầm bừa trên toàn thể đàn nát trong hang động trước khi chạy trốn, tuy lúc ấy không có nhìn kỹ nhưng trong ấn tượng đúng là có một kiện hình dạng là Như Ý bảo bối, xem ra chính là cái này rồi.

Hắn lại cắn răng chịu đau, nghiêng người qua, giơ cánh tay phải cầm lấy thanh Lục Trúc Như Ý, nhìn qua thì thấy thanh Như Ý này làn từ ngọc bích lục trúc, óng ánh sáng long lanh, nhìn kỹ thì lại thấy có chút giống một lớp nước trong, có những làn sóng gợn xanh biếc dập dềnh xô đẩy rồi tan vào nhau, chung quanh lại có ánh sáng màu xanh lục lấp lánh chói, ánh sáng lọt qua không có chút tạp sắc nào, một luồng linh áp nhàn nhạt như có như không từ bên trên thanh Như Ý phát ra.

Đồ tốt, đúng là đồ tốt. Chưa nói những cái khác, chỉ riêng vẻ ngoài của nó thôi đã đủ khiến Thiệu Cảnh nghèo rớt mồng tơi trái tim phải rung rinh rồi.

Trong trái tim hắn lập tức tràn ngập cảm giác vô cùng hạnh phúc, thậm chí còn khiến Thiệu Cảnh tạm thời quên đi đau đớn trên người, chỉ nắm chặt thanh Thủy Lục Như Ý mà ngây ngô ha ha cười không ngừng. Bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó, hắn vội vàng quay đầu tìm kiếm khắp mọi nơi, hắn nhớ rất rõ ràng, trong lúc lẩn trốn ở trong hang động rõ ràng hắn đã lấy đi hai kiện pháp bảo cơ mà.

Nhưng mà mặc cho hắn tìm kiếm như thế nào đi chăng nữa cũng không tìm thấy bóng dáng của kiện pháp bảo thứ hai, Thiệu Cảnh nhíu mày cẩn thận hồi tưởng, chậm rãi nhớ lại hoàn cảnh lúc đó, khi biển lửa đáng sợ đang há mồm sắp nuốt hắn vào thì hình như hai kiện pháp bảo này đã tự động bật công năng bảo hộ, hắn nhớ rất rõ ràng, lúc ấy có hai làn ánh sáng màu xanh lục và màu trắng hợp thành vòng tròn bảo vệ cho hắn, màu xanh lục chính là Thủy Lục Như Ý, còn vòng tròn bảo vệ màu trắng hình như đã bị chôn vùi trong biển lửa mất rồi.

Có lẽ nó đã bị cháy thành tro bụi trong biển lửa rồi, Thiệu Cảnh không khỏi tiếc nuối, thờ dài, càng cảm thấy thanh Thủy Lục Như Ý hơn.

Phản tiếp xúc với tay truyền đến một cảm giác dễ chịu, hình như Thủy Lục Như Ý đang tỏa một làn linh khí mềm mại, ôn nhu khiến cảm giác đau đớn trên người hắn giảm đi rất nhiều. Thiệu Cảnh không có để ý, hắn cũng chẳng biết bây giờ mình có thể dùng cái thanh Thủy Lục Như Ý này để làm gì nữa, phải biết rằng nó rất có thể là một kiện pháp bảo có lai lịch không tầm thường, muốn sử dụng pháp bảo thì ít ra đạo hạnh cũng cần đạt tới Huyền Đan cảnh, cho dù Ngưng Nguyên cảnh cũng không được, nhưng bây giờ ngay cả Luyện Khí cảnh Thiệu Cảnh còn không đạt tới, cái hắn biết chỉ là hai bộ công phu mèo quào ba chân Ngũ Hành thuật pháp tầng thấp mà thôi.

Nhưng một lần trong đời được ôm Thủy Lục Như Ý trong lòng cũng khiến cho hắn cảm thấy cả người khoan khoái dễ chịu, không phải, giống như được ôm cả một ngọn núi linh thạch trong vòng tay vậy, Thiệu Cảnh cảm thấy nể mẫn mà vẫn thờ dài, dựa vào vách đá nhắm mắt lại, một cơn buồn ngủ ủa đến, hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bi Kịch (2)

"Éc éc éc... éc éc éc."

Tiểu trư có vẻ buồn bực nên cứ chạy tới chạy lui trong ngôi nhà bằng gỗ, đột nhiên nó vểnh tai nghe ngóng rồi nhanh chóng nhún chân nhảy bật vào giường, nơi ngày thường không dám nhảy lên, nằm lăn cuộn tròn trong tấm vải khô, vẻ mặt thoải mái rạng rỡ vô cùng, không ngại ngùng gì cả mà nhàn nhả tè bậy ra giường.

"Con lợn chết tiệt!" Thiệu Cảnh hét thật to một tiếng trong cơn giận dữ."Mau cút xuống cho ta, nguoi lại muốn thành thịt kho tàu hà!"

"Éc éc éc..." Tiểu trư éc éc chạy trốn nhanh như tia chớp, cho dù Thiệu Cảnh chạy nhanh bao nhiêu cũng không thể bắt kịp, đúng lúc hắn đang bực mình thì ngực đau tê rần, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh ngắt.

"A!" Thiệu Cảnh đột nhiên bừng tỉnh, khoe miệng co giật bởi vì một cơn đau nhức nhối từ trên người truyền đến, sau đó hắn khẽ bật ra tiếng rên rỉ. Chung quanh bốn bề không thay đổi vẫn chỉ là bóng tối, thanh Thúy Lục Như Ý lẳng lặng tỏa ra làn ánh sáng màu xanh lục, dường như bây giờ chỉ có thanh Thúy Lục Như Ý nằm trong ngực hắn mới có thể mang đến cho nơi này một tia ấm áp.

Thì ra chỉ là một giấc mộng.

Thiệu Cảnh chậm rãi đưa tay lau đi mấy giọt mồ hôi lạnh ngắt trên trán, im lặng không nói, một mình ngồi nghĩ vẩn vơ. Tiến vào cái động phủ vô danh này cũng khá lâu rồi, bản thân hắn gặp những chuyện khá thoải mái, nhưng còn tiểu trư hàng ngày vẫn luôn ở bên cạnh hắn không rời, giờ đây đã lạc mất trong tòa mê cung thần bí, không tìm được nữa rồi.

"Éc éc éc."

Trong cơn hoảng hốt, hình như hắn lại một lần nữa được nghe thấy tiếng kêu quen thuộc của tiểu trư, Thiệu Cảnh có chút chán nản cười khò, chợt cảm thấy trái tim buồn bã, ngay cả thanh Thúy Lục Như Ý đang ôm chặt trong ngực cũng bị buông lỏng, đôi mắt của hắn chậm chậm khép lại. Có lẽ bây giờ Tiểu trư đã bị người ta nấu thành thịt kho tàu, từ bỏ thân xác loài heo để bắt đầu một kiếp sống khác.

"Éc éc éc... éc éc éc..." Tiếng kêu giống như tiếng gió ngàn reo trong cát sỏi, vừa gần lại vừa xa, từ nay về sau mãi mãi biến mất trong trí nhớ của hắn rồi.

Thiệu Cảnh nhắm hai mắt, thở dài nhưng đột nhiên thân thể của hắn giật giật giống như có dòng điện chạy trong người, một cột sấm sét lớn từ trên trời giáng xuống, đánh trúng đầu hắn, đứng lên một cách mạnh mẽ, một cơn đau đớn kịch liệt lập tức từ miệng vết thương vọt tới khiến sắc mặt của hắn tái đi trắng bệch, đau suốt chút nữa thì ngã mặt đập xuống đất. Nhưng Thiệu Cảnh chẳng còn quan tâm vết đau thống khổ, một tay cầm thanh Thúy Lục Như Ý làm trụ, một tay vịn vào vách đá, rốt cuộc cũng tạm đứng được, trên mặt hiện ra vẻ kích động không thể tưởng tượng nổi, rống tiếng gào to vào bóng tối sâu trong đường hầm:

"Tiểu trư, là nguoi sao, Tiểu trư, Tiểu trư..."

Tiếng gào lập tức phá vỡ sự yên lặng trong bóng tối, giống như cục đá ném vào mặt nước phẳng lặng tạo từng tầng sóng lăn tăn không ngừng nhiều ra xa, vang vọng trong đường hầm."Tiểu trư... Tiểu trư... trư.... trả lời đi..." Thanh âm lộ ra sự kích động, khát vọng, nhẹ nhàng phiêu đảng.

Chỉ là lúc này ngoại trừ tiếng gào vang vọng của hắn thì không còn thanh âm nào đáp lại.

Thân thể Thiệu Cảnh khẽ run rẩy, sự kích động trên mặt dần biến mất, thay vào đó là sự thất vọng. Hắn chậm rãi tựa lưng vào vách đá, trượt ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt vì lại cảm thấy vết thương đau đớn dần dụa.

Đúng lúc đó, ở nơi sâu trong bóng tối của đường hầm im lặng đột nhiên truyền đến tiếng lợn kêu éc éc thân thương:

"Éc éc éc, éc éc éc."

Thiệu Cảnh đột nhiên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào bóng tối sâu trong đường, thực ra hắn chẳng nhìn thấy gì cả nhưng khoe miệng vẫn cười tươi rạng rỡ, trong giây lát lại bật cười thật lớn, lớn tiếng gào lên:"Con lợn chết tiệt, đồ con lợn ngu ngốc, mau tới đây, ta ở đây, ta ở đây này!"

Một lần nữa tiếng gào lại vang vọng đi ra ngoài, một lát sau, tiếng kêu "Éc éc éc... éc éc éc. " bắt đầu trở lên rõ ràng hơn, xa xa trong bóng tối, âm ảnh lác lác, một đôi mắt nhỏ chớp chớp rực sáng lấp lánh trong bóng tối dưới làn ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt, một bóng đen nhỏ chậm rãi hiện ra.

Tiểu trư cụp cụp lỗ tai, đi ra từ trong bóng tối, miệng kêu éc éc, cái mũi trư thỉnh thoảng rờ vào trong góc tường ngửi ngửi, một bộ dạng tiêu chuẩn của loài trư, giống như là ngày thường ở ngoài phòng, trên đồng ruộng kiếm tìm đồ ăn. Bỗng làn ánh sáng màu xanh lục từ trên vách tường mờ mờ phản chiếu trong hốc mắt một đen một trắng, ngẩng đầu, nó nhìn thấy bên cạnh vách tường phía trước, một chàng thạch đầu dựa lưng vào đá cười ha ha nhìn nó, khuôn mặt có chút nhăn nhúm vì đau đớn nhưng lại rất thân thương.

"Éc éc éc!"

Tiểu trư bốn vó tung bay, chạy vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Bi Kịch (3)

“Ha ha ha... Tốt rồi, tốt rồi, đừng liếm nữa...” Thiệu Cảnh sung sướng cười ha ha ôm chặt, siết Tiểu trư vào lòng một khắc cũng chẳng muốn rời ra, cho dù bị đầu Tiểu trư cọ vào vết thương trên lồng ngực, máu chảy đầm đìa nhưng nét mặt vẫn coi thường.

Đầu của Tiểu trư ngo nguẩy ở trong lòng hắn, không ngừng thè lưỡi liếm mặt của hắn.

“Tiểu trư tốt, ài, Tiểu trư tốt mà.” Thiệu Cảnh ghen ngào một lúc lâu vẫn không kim được lòng mình, bẻ Tiểu trư lên ngang mặt, hung hăng hôn chụt vào trán một cái.

Tiểu trư rung rinh kêu éc éc, nghe qua cũng biết nó vui sướng vô cùng.

Sau một hồi lâu âu yếm và thân mật với Tiểu trư, Thiệu Cảnh mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, một lần nữa dựa lưng vào vách đá, Tiểu trư đang thoải mái nằm chống bốn chân lên trời trên đùi của Thiệu Cảnh bỗng nhìn thấy thanh Thủy Lục Như Ý trong tay hắn, lập tức bị hấp dẫn, đôi mắt lấp lánh sáng long lanh, vội vàng dí cái mũi nhỏ bám vào thanh Thủy Lục Như ý hít tới hít lui, không ngừng ngửi ngửi. Thiệu Cảnh nhìn thấy thế không nhịn được phì cười, thầm nghĩ cái thanh pháp bảo Thủy Lục Như Ý từ khi sinh ra đến nay không biết là đã phải trải qua bao nhiêu trận đại chiến long trời lở đất, có thể tương tượng điều đó từ khu rừng xương trắng dày đặc hải cốt yêu thú trong hang động khổng lồ, nhưng chỉ sợ nó còn chưa bao giờ bị một con heo nặng như vậy đè xuống ngửi qua.

"Đây chính là một kiện bảo bối tốt đấy nha." Thiệu Cảnh sờ lên đầu Tiểu trư, cười hắc hắc, nói, "Ta vất vả lắm mới cướp được nó vào tay, ngươi không biết lúc đó ta đã gặp phải chuyện gì đâu, bây giờ thì không thể dùng lời mà kể cho ngươi nghe hết được nhưng thật sự đúng là cứu từ nhất sinh." Nói đến phần sau, chính hắn cũng không khỏi có chút cảm khái.

"Éc éc éc." Tiểu trư đang ngửi thanh Thủy Lục Như Ý bỗng ngẩng đầu lên kêu éc éc, cái đầu hơi lệch sang một bên, hình như có chút kỳ quái, giống như đang suy nghĩ, Thiệu Cảnh cũng chẳng thèm để ý, tiện tay cầm lấy cái thanh Thủy Lục Như Ý, nhìn Tiểu trư cười hi hi, nói: "Chờ chúng ta thoát được ra ngoài, nếu sau này ngươi lại không nghe lời thì ta sẽ dùng thanh Như Ý này đánh vào cái mông heo của ngươi."

Tiểu trư bỗng nhiên kêu lên một tiếng, vội vàng nhảy từ trên người Thiệu Cảnh xuống mặt đất, quay đầu chạy vọt vào đường hầm u tối không có ánh sáng ở phía trước.

Thiệu Cảnh hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm: "Không phải vậy chứ, ta chỉ buột miệng nói đùa thôi, ngươi đừng sợ hãi như vậy..."

May mắn, thời gian Tiểu trư chạy vào trong bóng tối cũng không dài, một lần nữa lại có tiếng bước chân từ trong bóng tối vọng tới, Thiệu Cảnh lại nhìn thấy cảnh tượng giống như lần đầu tiên Tiểu trư chạy tới đây, hắn cười khan một tiếng, nói: "Hi hi, Tiểu trư, lời vừa rồi ta nói chỉ là thuận miệng mà thôi, ngươi... Ồ, đây là vật gì vậy?"

Trên gương mặt hắn hiện lên vẻ hơi kinh ngạc, quan sát Tiểu Trư thì thấy Tiểu trư chạy tới nhanh như tia chớp, trong miệng còn ngậm một đồ vật hình vòng cung, tiến đến bên người Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh đưa tay đi qua cầm xuống đồ vật Tiểu trư đang ngậm trong mồm, nhìn qua thì là một hồ lô màu xanh bằng ngọc, nhìn kỹ thì lại thấy giống ngọc nhưng không phải là ngọc, không biết được chế tạo bằng loại chất liệu gì nhưng nó truyền vào tay một cảm giác mát lạnh.

Thiệu Cảnh khê nhủ mày, kể ra thì kiến thức của hắn kỳ thật cũng có chút uyên bác, tất nhiên chuyện này phần lớn là nhờ vào đóng tạp thư hồ lớn trong tủ Lưu Vân cùng những tháng ngày lịch duyệt nơi chân trời góc bể xa xăm thuở thiếu thời, khi mà sư phụ vẫn còn sống, nhiều khi ánh mắt của hắn thậm chí còn cao hơn một ít so với ánh mắt của đám chương quầy tiểu nhị trong cửa hàng, kể cả tại linh thảo, khoáng thạch và đủ loại tài liệu khác hắn đều có phần có tâm đắc. Nhưng từ sau khi tiến vào cái tòa động phủ vô danh này hắn liền phát hiện rất nhiều thứ bên trong tòa động phủ này hắn hoàn toàn chưa thấy, cũng chẳng bao giờ nghe nói qua, ngay cả hai thứ đang cầm trong tay là Thủy Lục Như Ý cùng cái hồ lô màu xanh hắn cũng chẳng hề hiểu biết gì cả.

Hắn đem cái hồ lô màu xanh lật xuôi lật ngược, xem đi xem lại mấy lần, Tiểu Trư tức thì ở một bên đùa nghịch với Thủy Lục Như Ý, đem Như Ý lăn lăn dưới thân, cái mũi ngửi ngửi, đầu lưỡi liếm liếm, lại còn dùng hàm răng gặm gặm mấy lần, không biết có phải hay không là đói bụng rồi.

"Ừa?" Bỗng nhiên, Thiệu Cảnh nhờ ánh sáng màu xanh lục phát ra từ thanh Thủy Lục Như Ý trên mặt đất, nhìn thấy đoạn hồ lô màu xanh cuối cùng hình như có chữ viết, vội vàng cúi đầu nhìn kỹ thanh Như Ý thì thấy dưới đáy đoạn hồ lô có khắc hai chữ:

Thái Huyền.

"Thái Huyền..." Thiệu Cảnh ngỡ ngàng trong giây lát, hình như hắn có biết hai chữ này, chúng không phải hoàn toàn lạ lẫm mà loáng thoáng có chút ấn tượng, hình như hắn đã từng đọc trong một bản tạp thư nào đó thì phải. Đôi mắt của hắn nhắm lại, cẩn thận hồi tưởng, lục lọi suy nghĩ trong đầu, sắc mặt biến chuyển bất thường, âm tình bất định, sau một lúc lâu bỗng nhiên thân thể của hắn chấn động, hình như đã nhớ được ra cái gì đó.

(âm tình bất định là không ổn định, nhưng mình tra google thì chương 128 tru tiên cũ người dịch để nguyên, nên mình cũng để nguyên.)

"Thái Huyền Kim Đan, chẳng lẽ là Thái Huyền Kim Đan!"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bi Kịch (4)

Hắn a một tiếng, thanh âm có chút run rẩy, cứ như vậy một lúc, hắn nhớ ra lai lịch của hai chữ Thái Huyền, ngay ở trong túi Lưu Vân có một quyển sách giới thiệu linh dược, hắn đã từng gặp qua cái tên này: Thái Huyền Kim Đan.

Đây là một loại linh đan trong truyền thuyết, là một vị tu chân giả có thần thông kinh thiên động địa, thu thập bảy loại linh thảo cực kì quý hiếm, lấy đại thần thông mà luyện chế thành. Mọi người đều biết rằng, con đường tu hành cực kì gian nan, hơn nữa về sau càng ngày càng khó khăn gian khổ, đặc biệt là muốn đột phá cảnh giới thì càng khó như lên trời.

Một vạn tu chân giả Luyện Khí Cảnh, có thể đột phá vào Ngưng Nguyên Cảnh không quá một trăm người, mà muốn đột phá đến Huyền Đan Cảnh là cảnh giới ai ai cũng là nhân tài, thật sự là một trong vạn người. Mặc dù hiện tại đạo pháp hưng thịnh, diện tích Thần Châu lớn vô cùng, tu chân giả trong thiên hạ nhiều không đếm xuể, nhưng bậc kỳ tài có thể tu luyện đến Nguyên Anh Cảnh lại không có bao nhiêu người. Tới cảnh giới đó, chỉ dựa vào thiên phú cùng nghị lực và ý chí đã không còn đủ, nhất định phải cần ngoại vật phụ trợ, ngoại vật thường thấy nhất chính là linh dược.

Cho nên, cho tới nay, tu chân giả Huyền Đan Cảnh trong thiên hạ tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có số ít có thể tự tu luyện được, nhưng muốn đột phá lên tầng nữa, cơ hồ là không có khả năng. Trên mảnh đất Thần Châu này tu chân giả Nguyên Anh Cảnh đều thuộc các đại môn phái, tài phú kinh người. Không có các đại môn phái này chống lưng, cơ hồ không thể đạt được Nguyên Anh Cảnh, càng không nói đến Thái Hư Cảnh trong truyền thuyết.

Mà giờ khắc này, hồ lô màu xanh có ghi hai chữ Thái Huyền trong tay Thiệu Cảnh, đại biểu cho một loại linh dược tuyệt thế trân quý - Thái Huyền Kim Đan. Tác dụng lớn nhất của nó là lúc đột phá từ Huyền Đan Cảnh lên Nguyên Anh Cảnh, nếu uống viên linh dược này vào, có thể tăng xác suất đột phá thành công lên 6 thành.

Không thể tưởng tượng được, ngay tại thời khắc khó khăn và nguy hiểm nhất, có thể đem xác suất đột phá thành công nâng lên một nửa!

Loại đan dược này, từng làm vô số tu chân giả điên cuồng, từ xưa đến nay, nghe nói chỉ xuất hiện 5 viên Thái Huyền Kim Đan, đều bị các đại môn phái thu thập, không hề có ngoại lệ.

Giá trị của viên thuốc này còn cao hơn pháp bảo bình thường.

Tay Thiệu Cảnh bắt đầu run rẩy, vốn hắn đã thỏa mãn với pháp bảo Thụy Lục Như Ý, nhưng bây giờ lại có thêm hồ lô màu xanh này, càng làm hắn cao hứng đến mức muốn ngất.

- Heo dễ thương của ta, cục cưng của ta.

Hắn cười ha ha, tay đem hồ lô lật ngược lại, không ngừng vuốt ve, lòng tràn đầy vui mừng. Nhưng ngay sau đó, nét tươi cười của hắn cứng đờ, ngạc nhiên nhìn vào đỉnh của hồ lô màu xanh, ở chỗ đó phải có một cái nắp, nhưng hiện tại lại trống không, lộ ra một cái lỗ thật lớn.

- Sao lại thế này.

Thiệu Cảnh khó tin nhìn cái lỗ đó, cẩn thận thử đem hồ lô lắc lắc, không hề có âm thanh vang lên, chứng tỏ bên trong không có gì.

- A?

Một ý niệm bất an nổi lên, Thiệu Cảnh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào hồ lô màu xanh, nhất thời đầu óc có chút hồ đồ. Ngay lúc đó hắn nghe thấy một âm thanh kì quái từ bên cạnh truyền đến.

Là âm thanh của Tiểu Trư.

- Ợ.

Tiểu Trư tựa hồ... giống như là... ợ một tiếng.

Một tiếng ợ!.

Thiệu Cảnh chậm rãi quay đầu lại nhìn Tiểu Trư, thấy Tiểu Trư vẫn đang ghé vào Thụy Lục Như Ý mà: ngủ, liếm, cắn... sau đó thân hình nhúc nhích một chút, lại ợ một cái.

Một tiếng ợ này làm da đầu Thiệu Cảnh run lên, hắn trừng mắt nhìn Tiểu Trư, cười khan một tiếng, mở miệng nói chuyện mà giống như ai đang nói:

- Tiểu Trư, không phải là người ... ăn ... ăn bậy bạ cái gì chứ?.

Tiểu Trư ngẩng đầu, mở mắt nhìn hấn.

Thiệu Cảnh đem hồ lô màu xanh đặt trước người Tiểu Trư, chỉ vào cái lỗ nhỏ, ngón tay run run, thấp giọng nói:

- Người, người sẽ không ăn đồ ở trong này chứ?.

Hai cái lỗ tai một đen một trắng của Tiểu Trư khẽ dựng lên, đảo mắt một cái lại hạ xuống, trong ánh mắt tựa hồ không thêm để ý, trong miệng lại chẹp chẹp hai cái, sau đó đầu heo nhè nhẹ gật gật, lại cúi đầu cắn cắn Thụy Lục Như Ý.

Thiệu Cảnh nháy mắt hóa đá, nếu giờ phút này có gió thổi qua, có lẽ cứ như vậy mà phong hóa.

Cũng không biết qua bao lâu, trong thông đạo tối mịt đột nhiên phát ra một tiếng quát tháo điên cuồng:

- Lợn chết tiệt, ta muốn làm thịt người a a a ...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dâng Tặng (1)

Thái Huyền Kim Đan bị heo ăn!.

Bi kịch cuộc đời thật là đầu đầu cũng có.

Từng có một viên Thái Huyền Kim Đan ngay trước mặt hấn, nhưng sau đó lại bị ... heo ăn!.

Trong bóng đêm, Thiệu Cảnh giận dữ nhìn chăm chăm Tiểu Trư - lúc này vẫn còn đang vô tư chơi đùa cùng Thụy Lục Như Ý, trong lòng vô cùng bi phẫn, buồn bực khóc không ra nước mắt.

- Tại sao người ... tại sao người lại có thể ăn hết Thái Huyền Kim Đan như vậy?.

Hấn ngửa mặt lên trời than thở.

Con mẹ nó ta gặp chuyện quái quỷ gì vậy!.

Tâm Thiệu Cảnh đau muốn chết rồi.

- Người cần thịt kho tàu, muốn thành thịt kho tàu hay vẫn là thịt kho tàu đây?

- ỨỨỨTTT...

- A, thì ra người chọn thịt kho tàu.

- ỰỰỰTTT...

- Đứng lại, con lợn chết bầm kia!.

“Vèo” một tiếng, Tiểu Trư thoáng một cái đã biến đi thật xa, xa xa ở phía nam bích đối diện, liền quay đầu cảnh giác nhìn Thiệu Cảnh, Thiệu Cảnh nhe răng trợn mắt thở hỗn hển, dựa vào vách đá bên cạnh, ngồi xuống quát:

- Lợn chết, mau tới đây, lão tử đem người làm thịt kho tàu.

Tiểu Trư lắc đầu không ngừng, thoát nhìn có vẻ không đồng tình với chủ ý của Thiệu Cảnh, sau đó đặt móng ngồi xuống đất, chìa một cái móng heo ra, gãi gãi cằm.

- Đừng để ta bắt được người nếu không thì...

Thiệu Cảnh oán hận trừng mắt một cái, rồi thu hồi ánh mắt, từ túi Lưu Vân đang đặt bên hông sờ soạng một chút, lấy ra một vật tỏa ánh sáng nhàn nhạt, là Thiên Thư Tàn Quyển.

Tàn Quyền màu vàng nhạt này là từ thạch thất thần bí lấy ra, cũng chính vì nó bị tổn hại nên mới khiến thạch thất bị nổ lớn.

Trà cái giá đắt như vậy mới lấy được, đương nhiên trong lòng Thiệu Cảnh đối với Thiên Thư Tàn Quyền tràn ngập tò mò, đồng thời cũng âm thầm tiếc nuối nửa bản Thiên Thư bị Tô Thanh Dung cướp đi, cũng không biết năng hiện tại như thế nào, sẽ không chết trong vụ nổ lớn kia chứ? .

Nhờ vào ánh sáng của Thúy Lục Như Ý, trên trang sách màu vàng nhạt hiện lên rõ ràng từng hàng chữ, Thiệu Cảnh mang theo một chút hồi hộp, cùng một chút chờ mong mà đọc kĩ. Trong thông đạo nhất thời yên tĩnh, chỉ có Tiểu Trư ngồi ở đằng kia có chút buồn chán, có vẻ muốn lại gần nhưng mà không dám, chỉ ở bên kia, thỉnh thoảng phát ra tiếng ụt ịt.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng màu xanh khẽ động, Thiệu Cảnh cuối cùng cũng rời mắt khỏi Thiên Thư Tàn Quyền, sắc mặt trở nên cổ quái, có chút ngạc nhiên, lại mang theo một chút kinh hãi. Nội dung trên Thiên Thư Tàn Quyền cũng không nhiều, chỉ ghi lại một bí pháp tên là “Minh Tự Thuật”, nhưng không phải đạo pháp tu hành của tu chân giả, ngược lại đây là một môn bí pháp cổ xưa của Thuật giả nhất mạch, tác dụng chính là thông qua Minh Tự Thuật khiến cho trụ cột linh khí của Ngũ hành pháp thuật tăng tiến.

Nhưng theo Thiệu Cảnh biết Minh Tự Thuật cùng Ngũ hành pháp thuật có chỗ khác nhau rất lớn.

Ngũ hành pháp thuật hiện tại đã xuống dốc, lấy kiến thức của Thiệu Cảnh, mỗi hệ pháp thuật đều có một loại trụ cột linh khí riêng, ví như Hòa Hệ pháp thuật thì yêu cầu Thuật Giả trước tiên phải tu luyện Hòa Hệ linh khí, cứ như vậy, hằng ngày, linh khí hòa hệ trong cơ thể sẽ từ từ tăng cường, có được điều này mới có thể cùng linh khí hòa hệ của tự nhiên hấp dẫn xảy ra hiện tượng cộng hưởng, xuất ra pháp thuật hòa hệ. Bốn hệ pháp thuật còn lại cũng tương tự như vậy.

Nhưng lúc này, Thiệu Cảnh lại có pháp quyết Minh Tự Thuật, dường như là tu luyện một loại căn nguyên linh khí mới, mà theo ý tứ trong Thiên Thư, chỉ cần Thuật Giả tu luyện Minh Tự Thuật đạt được tiêu chuẩn là có thể lấy gốc rễ linh khí này đồng thời cùng Ngũ hành linh khí có trong tự nhiên phát sinh cộng hưởng, nói cách khác là có thể sử dụng toàn bộ Ngũ hành pháp thuật.

Từ nhỏ, Thiệu Cảnh cực kì yêu thích Ngũ hành pháp thuật, cũng vì thế mà đối với Ngũ hành pháp thuật hiểu biết rất sâu, nên sau khi biết điều này, hắn cực kì khiếp sợ, hắn ngay lập tức ý thức được rằng Minh Tự Thuật có thể mang đến cho hắn một lực lượng cường đại. Hiện giờ, sở dĩ Ngũ hành pháp thuật ngày càng xuống dốc, trừ nguyên nhân tốc độ tu luyện không bằng Tu Chân Giả, một phần cũng là bởi vì Thuật giả nhiều nhất chỉ có thể tu luyện một hệ Ngũ hành pháp thuật, hai hệ pháp thuật đã là cực hạn của con người, nếu tu luyện ba hệ, trong cơ thể sẽ tồn tại ba loại linh khí khác nhau, lúc đó linh khí trong cơ thể Thuật giả sẽ tranh đấu lẫn nhau, vĩnh viễn không ngừng lại, làm cho Thuật giả chịu đựng thống khổ, sống không bằng chết, nếu mà tiến thêm bước nữa, tu luyện bốn loại pháp thuật thì trực tiếp nổ tan xác mà chết.

Mà coi như chỉ tu luyện hai loại pháp thuật, nếu tu luyện đến mức cao thâm cũng chỉ lấy một hệ làm chính, một hệ là phụ trợ, bởi vì pháp thuật tu hành càng cao thâm, nhu cầu linh khí của hệ đó cũng càng cao, nếu hai loại pháp thuật cũng tu luyện đến mức cao thâm, hai loại linh khí bất đồng đó trong cơ thể Thuật giả cũng sẽ tranh đấu, không cẩn thận cũng sẽ khiến Thuật giả tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết.

Nhưng với Minh Tự Thuật, mọi chuyện thay đổi hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Dâng Tặng (2)

Không chút do dự, Thiệu Cảnh liền hạ quyết tâm tu luyện Minh Tự Thuật, chỉ cần nghĩ đến tương lai huy hoàng, chính mình có thể cùng lúc sử dụng cả năm hệ Ngũ hành pháp thuật, tim hắn liền đập thình thịch, kích động đến mức không nói nên lời. Hơn nữa lai lịch của Minh Tự Thuật hiển nhiên không nhỏ, nói không chừng còn có thể có thêm tác dụng đặc biệt khác, phải biết rằng Thiệu Cảnh đã từng xem không ít thư tịch, có một số truyền thuyết nói rằng ở thời thượng cổ, Đại Thuật Giả cũng có thần thông kinh thiên động địa... không hề kém Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh, Nguyên Anh Cảnh hiện nay.

Chìm đắm trong ý tự sướng (^-), Thiệu Cảnh lòng tràn đầy vui sướng, ngay cả bị kích bị heo ăn mất Thái Huyền Kim Đan cũng dần phai nhạt, nhưng ngay lúc đó, hắn nghe thấy tiếng Tiểu Trư kêu “ụt ịt” một cách kì lạ, làm hắn bừng tỉnh mộng đẹp, hắn bực mình quay đầu tức giận nói:

- Yên tĩnh đi Tiểu Trư... ta đang đọc sách... A, ngươi làm sao vậy?

Trên mặt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, chỉ thấy, tại nam bích phía trước, Tiểu Trư không biết từ lúc nào đã ngã trên mặt đất, hai mắt trắng dã, tứ chi run rẩy, toàn thân trên dưới, từ đầu đến chân đều mọc lên đường vân quý dị màu đỏ sậm, đường vân này lan tràn khắp người cơ hồ biến nó thành con heo màu đỏ.

Thiệu Cảnh cảm thấy có chuyện, liền dựa vào vách đá đứng lên, vết thương trên người đau nhức, hắn cắn chặt răng nhìn đau hướng Tiểu Trư đi đến.

Đi chưa tới hai bước, đột nhiên hắn nghe thấy một âm thanh trầm thấp, giống như tiếng dây thừng đứt vì không chịu nổi sức nặng, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của hắn, một tia máu hiện lên, hắn thấy trên bụng Tiểu Trư, một đường vân màu đỏ sậm đột nhiên nổ tung, hoa máu văng khắp nơi, đồng thời có

một dòng nước màu đen lẫn đủ mọi thứ trào ra.

Tiểu Trư phát ra một tiếng kêu thảm thiết làm cõi lòng Thiệu Cảnh gần như tan nát.

Hắn nghiêng ngả lao đảo chạy đến, không quan tâm đến vết thương trên người đang truyền đến từng cơn đau nhức, lao đến bên người Tiểu Trư ôm lấy thân thể nó, nhưng thân thể hắn cũng không khá gì hơn, hắn ngã xuống phía sau, vô lực dựa vào vách đá.

Thân thể Tiểu Trư trong ngực hắn vẫn đang run rẩy kịch liệt, hiển nhiên giờ phút này nó đang trải qua thống khổ không thể nào tưởng tượng nổi, Thiệu Cảnh không biết phải làm gì, không đợi hắn nói câu nào, lại nghe thấy một tiếng nổ trầm thấp, lại một đường vân trên lưng Tiểu Trư nổ tung. Tiểu Trư kêu là thảm thiết, máu tươi tưới đầm mặt Thiệu Cảnh.

Trong lòng Thiệu Cảnh hoàn toàn trầm xuống.

Tiếng thứ ba, thứ tư, thứ năm... Thanh âm đáng sợ như tiếng hát khê của ác quỷ, tại chỗ thông đạo tối đen như mực này lại càng kinh tâm động phách, các đường vân đỏ sậm lần lượt nứt toác trong mắt của Thiệu Cảnh, ngay tại trong ngực hắn, Tiểu Trư kêu thảm thiết, miệng vết thương máu tươi chảy giàn giụa cùng dòng nước đen hôi thối.

Thân hình Thiệu Cảnh bắt đầu run rẩy, không phải là do sự đau nhức của vết thương, trước mắt hắn giờ đây hoàn toàn bị màu máu che khuất, máu mờ mịt một mảnh, vô biên vô hạn, chỉ có tiếng kêu thảm của Tiểu Trư đang không ngừng quất từng nhát roi vào lòng hắn.

Thân mình Tiểu Trư dính sát vào hắn, tựa hồ nó chỉ biết dựa dẫm vào thân hình của Thiệu Cảnh, trái lại Thiệu Cảnh không làm được cái gì cả. Cuối cùng, hắn chỉ có thể cắn chặt răng, ở trong vũng máu ôm chặt Tiểu Trư vào ngực, thì thào như người điên, giống như cầu nguyện, giống như an ủi, xuyên qua màn máu mà nói không ngừng:

- Đừng sợ, đừng sợ... Tiểu Trư đừng sợ...

Giống như cảnh luyện ngục, suốt nửa canh giờ, tất cả đường vân màu đỏ sậm trên người Tiểu Trư đều nổ tung ra, da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa, mà dòng nước màu đen cũng tụ thành một vũng lớn, hôi không chịu nổi.

Tiếng kêu thảm cuối cùng dừng lại, Tiểu Trư giống như đã mất hết khí lực, bắt đầu hôn mê, Thiệu Cảnh từ đầu tới cuối ôm Tiểu Trư, cũng giống như tình lại từ cơn ác mộng, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, nhưng vẫn cắn chặt răng ôm chặt Tiểu Trư, dựa vào vách đá cố gắng bước đi, sau đó thờ hờn hèn mà ngồi xuống.

- Tiểu Trư...

Hắn lau vết máu trên mặt, nhìn thấy Tiểu Trư hầu như không còn da thịt đầy đủ, thân mình yếu ớt run rẩy không ngừng mà lòng đau xót.

Hắn thậm chí không dám tưởng tượng một màn vừa xảy ra ngay tại bản thân mình, thì mình có chịu nổi hay không, chuyện vừa rồi làm hắn quá kinh sợ.

Tiểu Trư không còn kêu được như lúc bình thường, mắt nó khép lại, giống như quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, Thiệu Cảnh cẩn thận đưa tay xuống mũi heo kiểm tra, thật may mắn, còn thở nhẹ nhẹ, điều này làm hắn không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, hắn ngửi được một làn hương thơm ngát.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Dâng Tặng (3)

Mùi hương không ngờ là từ trên người Tiểu Trư phát ra, điều này làm tinh thần Thiệu Cảnh khẽ động, ánh mắt hắn mở to, ngây dại nhìn. Một cỗ linh lực không rõ từ trên thân Tiểu Trư trào lên như sóng biển, toàn bộ các vết thương đều ngưng chảy máu, sức sống bùng trào dậy, da thịt mọc lại một cách rõ ràng, lấy mất thường cũng có thể nhìn rõ. Tựa như một kỳ tích, Tiểu Trư vừa rồi trông rất thê thảm, trong nháy mắt đã thay da đổi thịt, miệng vết thương khỏi một cách thần kỳ - trở lại là một con heo lành lặn.

Thiệu Cảnh chứng kiến cảnh tượng này khiến cho hắn trợn mắt há hốc mồm, miệng mở lớn, hoàn toàn không nói nên lời.

Tiểu Trư nằm trong ngực hắn, ngủ ngon lành, nếu không phải là Thiệu Cảnh chứng kiến vết máu đỏ tươi trên quần áo, thì hắn không thể tin được trước đó không lâu, đã từng phát sinh một chuyện đáng sợ.

Trên người Tiểu Trư đến cuối cùng xảy ra chuyện gì? Trong lòng hắn khẽ động, nhớ tới điều gì, đột nhiên, đồng tử hắn chợt co rút lại, trên thân Tiểu Trư, từ chân cho đến lưng chậm rãi, hiện lên một đường vân màu đỏ sậm.

Thiệu Cảnh không tự chủ nín thở, dưới ánh mắt tuyệt vọng của hắn, đường vân thứ hai, ba, bốn... giống như ác ma, một cái rồi lại một cái chậm rãi hiện lên trên thân Tiểu Trư.

Từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới, trải rộng toàn thân!

“Ba” Một tiếng trầm thấp, giống như một cây châm đâm vào trong tai Thiệu Cảnh, đồng thời hắn thấy cơ mặt Tiểu Trư nháy mắt vận vẹo, sau đó trong miệng nó phát ra một tiếng kêu thảm.

Luyện ngực, lại một lần nữa, bắt đầu rồi.

Một cảnh máu me đáng sợ, lại một lần nữa diễn ra trước mắt Thiệu Cảnh, máu tươi văng ra, da tróc thịt bong, mùi hôi từ chất lỏng màu đen, tiếng kêu thảm thiết. Hắn ôm chặt lấy Tiểu Trư, mà không biết làm vậy có làm Tiểu Trư đỡ thông khô hay không, nhưng ngoài việc đó, thật sự hắn căn bản không thể làm gì hơn.

Giống như lần trước, cảnh luyện ngực đáng sợ duy trì liên tục nửa canh giờ, cho đến khi đường vân màu đỏ sậm trên thân Tiểu Trư nổ tung hết mới chậm rãi kết thúc.

Sau đó, Thiệu Cảnh lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát, một màn tái sinh thần kỳ lại diễn ra. Lúc này, trong lòng Thiệu Cảnh cầu khẩn hàng ngàn hàng vạn lần, các đường vân màu đỏ kia không xuất hiện nữa.

Nhưng trời không chiều lòng người, các đường vân màu đỏ sậm lại chậm rãi xuất hiện.

Tay chân Thiệu Cảnh lạnh như băng, chỉ cảm thấy hắn như rơi vào hầm băng, giống như theo bản năng, hắn đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ Tiểu Trư, thà để nó chết đi, chứ không để nó sống mà chịu khổ sở vô tận.

Từng đường vân đỏ sậm xuất hiện, cổ tay Thiệu Cảnh run rẩy, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Trư đang ngủ say, trong đầu hắn nhớ lại lúc mới mang Tiểu Trư về, những lúc cùng chung sống, vui chơi, tay hắn như mất đi toàn bộ sức lực, cuối cùng không thể bóp chặt được.

“Ba” tiếng động trầm thấp lại vang lên, từng tiếng kêu thảm thiết lại vang lên từng tiếng, máu văng tung tóe, Thiệu Cảnh dờ dẫm buông tay, đem Tiểu Trư lần nữa ôm chặt vào lồng ngực.

Gắt gao ôm chặt vào trong ngực.

Giờ phút này, hắn có cảm giác bản thân và Tiểu Trư như hòa lẫn vào nhau, tựa như là cùng một người, cùng chia sẻ nỗi thống khổ.

Cảnh luyện ngực lặp đi lặp lại tới 6 lần.

Trong thông đạo tối đen, tràn ngập một mùi khó ngửi, ngay cả lúc Thiệu Cảnh đã mang Tiểu Trư đi rất xa, vẫn có thể ngửi thấy mùi này. Lần cuối cùng sự việc phát sinh trên người Tiểu Trư cách đây khoảng một canh giờ, đến lúc này, những đường vân màu đỏ gần như đã biến mất.

Có lẽ đã xong?

Thiệu Cảnh kiệt sức, chậm rãi thả lỏng người, đem Thúy Lục Như Ý ra, trong thông đạo tối thui này, hắn cần ánh sáng của Thúy Lục Như Ý để dễ dàng chăm sóc cho Tiểu Trư.

Thiên Thư đã bị hắn bỏ vào túi Lưu Vân, giờ phút này hắn đã không còn tâm tư nghĩ đến tu luyện nữa, mà dù sao đi chăng nữa, cuộc sống sau này còn dài mà.

Hắn rơi ánh sáng của Thúy Lục Như Ý lên da thịt của Tiểu Trư, một một tác trên da của Tiểu Trư đều rất rắn chắc, bóng loáng, làm cho người ta căn bản không thể nào nhìn ra trước đó đã từng bị thương nghiêm trọng, hơn nữa Thiệu Cảnh phát hiện, Tiểu Trư sau những tra tấn vừa rồi, dường như mập hơn một chút. Yên lặng nhìn Tiểu Trư đang ngủ say, những suy đoán trong lòng Thiệu Cảnh, cũng chậm chậm hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Dâng Tặng (4)

Một màn quỷ dị này, chắc là do viên Thái Huyền Kim Đan kia gây ra.

Trong truyền thuyết, công dụng lớn nhất của Thái Huyền Kim Đan là dùng được lực của nó, giúp cho Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh thay da đổi thịt, thoát thai hoán cốt, làm cho cơ sở Huyền Đan Cảnh của những Tu Chân Giả này tiến thêm một bước, dùng việc này tạo bước đà để vượt qua đại nạn,

tiến sâu vào cánh cửa lớn của Nguyên Anh Cảnh. Truyền thuyết về Thái Huyền Kim Đan là như vậy, nhưng Thiệu Cảnh chưa từng nghe nói có bất cứ Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh nào từng dùng Thái Huyền Kim Đan, thực tế, cũng chỉ có Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh đỉnh phong mới ăn Kim Đan, cho dù là Huyền Đan sơ giai hay Huyền Đan trung giai cũng không có người dùng, bởi vì linh dược này trân quý như tiên đan, căn bản không có ai lãng phí như vậy, đương nhiên, lại càng không nói có người nào lại cho heo ăn một viên. . .

Nhưng một màn vừa mới xảy ra, giờ nhớ lại, Thiệu Cảnh cảm thấy biểu hiện khi ăn linh dược này rất giống với những gì mình từng đọc trong sách, do đó, tình hình này, vừa rồi Tiểu Trư chẳng lẽ đã được được lực cải tạo thân hình, thoát thai hoá cốt, loại trừ tạp chất. Nhưng bất cứ thư tịch nào, đều nói rất rõ ràng là việc này chỉ xảy ra một lần, mà Tiểu Trư vừa rồi đã trải qua đến 6 lần luyện ngục.

Chẳng lẽ rằng, dược lực của Thái Huyền Kim Đan quá cường đại, mà tạp chất trong cơ thể Tiểu Trư lại quá nhiều. . .

Mới nghĩ đến đây, Thiệu Cảnh thoáng biến sắc.

Haizz, Thiệu Cảnh nhếch miệng, thở dài, mặc kệ như thế nào, cuối cùng đã xong rồi, hơn nữa cũng chỉ là một con heo thôi, người còn muốn thế nào nữa đây?

Hắn tự bình tĩnh lại, lúc này hắn cảm thấy mệt mỏi muốn chết, từ lúc ở thạch thất cho đến giờ, thân thể hắn luôn luôn tiêu hao thể lực, nhất là hiện tại, trên người hắn có đến ba chỗ bị trọng thương, rất có thể còn có một chỗ bị gãy xương. Thiệu Cảnh thấy đến tận bây giờ mà mình còn chưa ngã xuống, quả thật là kỳ tích. Bất quá, lúc này có một con buồn ngủ xen lẫn cảm giác đau đớn giống như sóng biển kéo đến, hắn có cảm giác nhện không nổi.

Quang mang xanh biếc trên tay hắn lóe lên một cái, Thiệu Cảnh cố hết sức đến choáng váng đầu óc, đột nhiên, hắn cảm giác ánh sáng xung quanh sáng hơn một chút so với lúc trước, cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân ở cuối thông đạo truyền đến.

Hắn đột nhiên ngừng đầu, liền nhìn thấy ở cuối thông đạo, vốn là một chỗ tối đen, giờ được một ngọn lửa chiếu sáng, sau đó đi tới một đám người, đi đầu là một người cầm đuốc, sau lưng người đó lại có thêm vài bóng người.

Lúc cách Thiệu Cảnh còn vài trượng, có người phát hiện ra hắn, lập tức kêu lên một tiếng, cùng lúc đó, cả đám người đều dừng bước nhìn lại.

Thiệu Cảnh chậm rãi chống người đứng dậy, trong cơ thể cổ cảm giác mệt mỏi cùng đau đớn kia vẫn mãnh liệt đánh vào đầu óc của hắn, làm hắn cảm giác đầu óc có chút mù mịt không rõ, nhưng ở trong ánh sáng của ngọn lửa, hắn vẫn kiên cường mở to hai mắt, nhìn lại những người kia.

Đứng đầu đám người, có vài người thân mặc đạo bào, khí độ nghiêm nghị, vị đứng ở chính giữa, lại càng tiên phong đạo cốt, chỉ tùy tiện đứng ở đằng kia, liền trấn áp khí thế của cả đám người xuống.

Đạo bào ở trên thân những người kia, đều là của Huyền Thiên Tông, đạo bào màu lục chỉ có thế hệ trưởng lão mới có thể mặc, mà vị lão giả đứng ở chính giữa, lại mặc đạo bào màu vàng, phía trên thêu Ngũ Trảo Kim Long cuồn cuộn mây vờn gió, cả Huyền Thiên Tông, chỉ có một người có tư cách mặc đạo bào - mà thực tế chính là pháp bảo “Hoàng Long đạo bào” này, là chương môn Huyền Thiên Tông - Thanh Phong chân nhân.

Bọn họ, bọn họ là tới cứu ta sao?

Thiệu Cảnh gặp được những người này - những người mà bình thường đến liếc mắt nhìn mình mà cũng không thèm, tự nhiên trong lòng có niềm tự hào cổ quái, đầu óc hắn vì quá mệt mỏi mà trống rỗng, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện một chuyện rất kỳ quái, những người kia, kể cả những người đứng đầu là Huyền Thiên chương môn cùng trưởng lão, quả thật là đang nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời, nhưng lại rơi trên pháp bảo Thúy Lục Như Ý đang phát tán quang mang màu xanh biếc, lập lóe linh khí trên tay hắn.

Mặt hắn chợt trắng toát không còn chút máu.

Khoảnh khắc đó, trăm ngàn ý niệm hiện lên trong đầu óc hắn, dưới ánh sáng, hắn thoáng ngốc trệ một lát, sau đó trong ánh mắt chăm chú khác thường của mọi người ở đây, người tu hành trẻ tuổi này - người mà đối với họ là một tiểu nhân vật, bình thường ngay cả nửa mắt cũng không họ cũng không nhìn qua, chậm rãi đứng lên.

Hắn dùng sức lực còn lại của toàn thân, lao về phía trước hai bước, đến Tiểu Trư trong ngực hắn bị rơi trên mặt đất cũng mặc kệ, hai tay nâng Thúy Lục Như Ý, quỳ xuống, dập mạnh đầu, đến nỗi cả mặt hắn đều dán lên đất, lớn tiếng nói :

- Các vị trưởng lão chân nhân, tiểu bối là người tu hành tên Thiệu Cảnh, ở trong thông đạo này nhặt được một món pháp bảo Như Ý, đặc biệt muốn dâng cho Huyền Thiên Tông Môn.

Trong thông đạo chợt yên lặng, ngoại trừ cây đuốc thỉnh thoảng phát ra tiếng lửa cháy lách tách, thì không còn âm thanh nào khác, mặt Thiệu Cảnh nằm trên đất, cảm nhận được cái lạnh như băng từ trên đất truyền đến, lớn tiếng hô câu vừa rồi, đã tiêu hao sạch sức lực còn lại của hắn, sau khi nói xong, thân thể hắn run lên, té xuống một bên, trong đầu trống rỗng, loáng chứng kiến ở trong đám người có người lao qua, ánh lửa hùng hục, rất sáng rất sáng.

Mặt đất thật là lạnh a.

Đó là ý niệm cuối cùng trong đầu của hắn trước khi hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Gặp Gỡ (1)

Thiệu Cảnh ngủ rất sâu, mơ một giấc mộng rất lâu, trong mộng, hắn giống như một khán giả đang xem phim, mà bộ phim đó chính là những việc từ nhỏ đến lớn hắn đã trải qua. Bắt đầu, từ lúc còn là một đứa bé, đến thiếu niên, đến thanh niên, đến bây giờ trải qua mưa gió, ở làng Tích Thiên Nhai, từu quỹ sư phụ, gian hoang miếu đồ nát trên núi, ở tiểu Phần thượng trong trời nhưng cô đơn, sau đó lại một mình ở làng.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện cũ chậm rãi hiện lên, đến cuối giấc mơ, hết thấy toàn bộ đều biến mất, chỉ còn lại một vòng mặt trời đỏ tuyệt mỹ, ở trên biển rộng vô tận, chậm rãi bay lên, hào quang vạn trượng, chiếu sáng cả thiên địa, ánh sáng ôn hòa vô tận ôm ấp thân thể hắn, hắn mở rộng hai tay, lòng tràn đầy thư sướng, cười to thật thoải mái... .

Sau đó, hắn từ trong mộng tỉnh lại.

Không có thờ gấp, không có kinh hãi, hắn nằm yên tĩnh trên giường, hắn cảm thấy giấc ngủ cùng giấc mộng vừa rồi rất thoải mái cùng an tâm - hai thứ mà cả đời hắn từ trước đến nay rất ít có. Ngay cả chân mản mà hắn đang đắp, hắn đều cảm thấy đó là thứ mềm mại ôn hòa nhất trên đời.

Mở mắt ra, hắn bắt đầu dò xét xung quanh.

Đây là một gian nhà rộng rãi có tường trắng tinh như tuyết, có ba mặt tường, một mặt có một cái cửa sổ. Tường bên trái treo hai bức tranh, một bức là cá chép đùa giỡn hoa sen, một bức là tiên hạc trong rừng, nét mực đậm nhẹ bay, thần nhiên tự đắc, lộ ra tình cảm ôn hòa ấm áp. Trong phòng, sáng sủa và sạch sẽ, cửa sổ hai bên mở ra, ánh sáng từ ngoài chiếu vào, rơi trên nền nhà, mang theo tình cảm ấm áp.

Ở trong nữa, là chiếc giường dựa vào vách tường, ở trên có một cái chăn mềm mại đang che trên thân thể Thiệu Cảnh, từ trên làn da có thể cảm nhận được cảm giác ôn hòa, làm Thiệu Cảnh sinh ra cảm giác lười biếng, thậm chí muốn nằm thêm một chút nữa.

Giống như là cảm giác lười biếng ôn hòa sau giờ Ngọ a.

Hắn nhắm mắt lại, rụt thân thể vào trong chăn.

“Két...” một tiếng nhỏ vang lên, cánh cửa khép hờ bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra, một thân ảnh nhỏ, bốn chân tung bay, không ngờ người đến là Tiểu Trư. Chứng kiến Thiệu Cảnh đang trợn mắt trên giường, Tiểu Trư “ụt ịt” hắn hoan một tiếng, chạy tới, nháy mắt nhảy lên giường, nhào vào người Thiệu Cảnh, dùng đầu cọ vào mặt Thiệu Cảnh hết sức thân mật.

Một thanh âm thanh thúy, dễ nghe, mang theo vài phần vui vẻ, từ sau cánh cửa truyền lại:

- Tiểu Trư, ngươi lại đi ăn vụng linh thảo, chuyện này không thể được. Nếu như bị trưởng lão phát hiện, ta có thể sẽ bị mắng đó... A, ngươi đã tỉnh?

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn, chỉ thấy ở cánh cửa đã mở, một vị thanh lệ thiếu nữ đứng đó, đôi mi thanh tú, đôi mắt sáng, ánh sáng mặt trời nhàn nhạt rơi xuống sau lưng nàng, làm khuôn mặt nàng có chút loang loáng, giờ phút này, khỏe môi nàng nhếch lên vui vẻ, kinh hi mà nhìn hắn.

Thiệu Cảnh cảm thấy nàng có chút quen mắt, lại nhất thời không nhớ rõ mình gặp thiếu nữ xinh đẹp như thế này khi nào, hắn lập tức phát hiện, giờ phút này, hắn vẫn còn lười biếng nằm ở trong chăn, không khỏi có chút xấu hổ, vội vàng vừa ngồi dậy, vừa nói:

- Ngươi là... ỉ!

Lúc này không nhúc nhích người thì không sao, lúc này nhúc nhích một cái, lập tức từ trên cánh tay trái truyền đến một cảm giác đau đớn mãnh liệt, còn có mấy chỗ khác cũng có cảm giác đau nhức, chỉ có điều không đau kịch liệt như trên cánh tay trái thôi, nhưng cho dù là như thế, hắn cũng không khỏi hít vào một hơi.

Chứng kiến bộ dạng nhe răng trợn mắt của Thiệu Cảnh, thiếu nữ lại càng hoảng sợ, vội vàng chạy lại đỡ lấy thân thể hắn, nói:

- Thương thể trên người ngươi còn chưa tốt lên đâu, đặc biệt là cánh tay trái, lúc cứu thì xương cốt đã bị gãy, vừa mới nối lại, không thể cử động mạnh được.

Nghe nàng nói vậy, Thiệu Cảnh xem xét lại thân thể, quả nhiên thấy trên cánh tay trái của mình quấn băng vải dày đặc, đồng thời sau lưng cũng có vài chỗ có cảm giác đau đớn, trừ nơi đó ra, trên thân thể hắn không còn nơi nào bị thương nghiêm trọng cả.

Xem ra thật sự được cứu, chỉ tiếc là mất đi Thủy Lục Như Ý...

Thiệu Cảnh nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười, bỏ qua những ý nghĩ vô vị đó ra khỏi đầu, đồng thời dùng tay phải lành lặn đẩy Tiểu Trư vẫn còn quấn lấy thân thể hắn ra, nhưng Tiểu Trư vẫn kiên cường, trong miệng “ụt ịt” không ngừng, hai cái tai vẩy liên tục, tìm cách chui vào trong chăn, nằm bên cạnh hắn.

Thiệu Cảnh không quan tâm nó nữa, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đang cười rộ lên, con mắt nàng cong cong hình trăng lưỡi liềm, mỉm cười nói:

- Người là...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Gặp Gỡ (2)

Thiếu nữ lui về phía sau hai bước, lấy tay chỉ vào ngực mình, cười nói :

- Người không nhận ra ta sao? Ta chính là người bị ngã dưới chân núi mấy ngày trước, người đã cứu ta, còn cả đại ca ta nữa.

Thiếu Cảnh lập tức nhớ ra, nguyên lai thiếu nữ nhìn có chút quen mắt này chính là thiếu nữ áo xanh “từ trên trời giáng xuống” ngày đó. Sự việc này vốn hẳn không có ghi nhớ trong lòng, hơn nữa thiếu nữ này ngày hôm nay cũng không mang cái áo xanh ngày đó, nên hẳn không nhận ra, giờ biết được, lập tức hẳn cũng có phần vui vẻ, cười nói :

- Thì ra là người, đứng rồi, vị đại ca kia của người giờ thế nào, không có việc gì chứ ?

Thiếu nữ gật nhẹ đầu, cười nói :

- Đúng vậy, về sau trở lại núi, Thanh Vân sư thúc của Luyện Đan đường tự mình ra tay, đương nhiên không có vấn đề gì. Bất quá, Thanh Vân sư thúc nói, đại ca ta không mất máu nhiều lắm, nếu cầm máu trễ chút nữa thì rất phiền toái, sợ là đối với tu hành có ảnh hưởng. Cho nên, ta với đại ca phải cảm ơn người a.

Thiếu Cảnh nhìn khuôn mặt nàng hiện lên biểu cảm ngưng trọng, không khỏi cảm thấy xấu hổ, cười khan một tiếng, khoát tay nói :

- Kỳ thật ta không làm gì cả, dùng Khổ Tâm Liên cầm máu cũng chỉ là thử vận may, đều là do đại ca người vận khí tốt.

Thiếu nữ cười hắc hắc, con mắt híp lại thành một đường cong hình bán nguyệt, bất quá dường như nhớ ra điều gì, lấy tay che miệng cười nói :

- A, người xem ta kia, nghĩ cái gì liền nói cái đó, không nhớ rõ người hỏi ta là ai. Ta là Tạ Tiểu Vũ, giờ là nhập môn đệ tử của Huyền Thiên Tông môn, đại ca của ta tên là Tạ Văn Long, cũng luôn muốn gặp để tạ ơn ân nhân cứu mạng đấy. Bất quá, tới mấy lần rồi, lúc đó người vẫn chưa tỉnh. Hôm nay, vốn hẳn cũng muốn tới, nhưng Thanh Hà sư bá của Báo Long đường tìm hẳn có việc, hẳn đã đến đó rồi. Đợi lát nữa chắc hẳn sẽ đến đấy.

Thiếu Cảnh lấp bắp kinh hãi, không nghĩ rằng Tạ Tiểu Vũ thoạt nhìn cao nhất cũng chỉ 15, 16 tuổi, còn nhỏ hơn cả mình, mà đã là đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông môn, về đại ca của nàng là Tạ Văn Long, không nói cái khác, chỉ riêng ngày đó có thể không chế linh khí phi hành một đoạn, e rằng trong hàng đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông, cũng coi như là có đạo hạnh cao đi.

Thiếu Cảnh sờ lên đầu, cười nói :

- Thật lợi hại, nhìn không ra người nhỏ hơn ta, mà bản lĩnh lại cao hơn ta. Ta vẫn chỉ là người tu hành bình thường, tên là Thiếu Cảnh, hiện tại nhà ở dưới chân núi... Ách, không xong rồi, ruộng và nhà gỗ của ta dưới chân núi có phải là đã bị phá hủy rồi ?

Hắn lúc này mới nhớ tới trận động đất kia, e rằng tài sản của mình đã bị phá hủy sạch sẽ rồi, hẳn không khỏi có chút đau lòng, chỉ đành coi là thiên tai, ngoại trừ đồ lỗi chỗ ông trời thì cũng không còn biết làm thế nào a.

Tạ Tiểu Vũ mỉm cười :

- Không phải đâu, Thiếu đại ca, người bây giờ cũng giống ta, cũng là nhập môn đệ tử của Huyền Thiên Tông môn.

- Ừm... A ?

Thiếu Cảnh thuận miệng nói, lúc đầu không kịp phản ứng, nhưng sau đó hắn đột nhiên trừng lớn mắt, ngạc nhiên kinh hi nói :

- Cái gì, người nói cái gì ?

Tạ Tiểu Vũ nói nguyên nhân cho hắn, từ trong lời nói của nàng, Thiếu Cảnh mới hiểu được sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên là lúc phát sinh trận động đất, sức phá hoại quả là rất lớn, đừng nói là những nhà gỗ dưới Thiên Thanh sơn, ngay cả những nhà ở trên Thiên Thanh sơn - những nhà có cấm chế của Huyền Thiên Tông môn, cũng bị phá hoại không ít. Ngày đó sự việc phát sinh bất ngờ, cả trên núi dưới núi đều loạn thành một đồng, cho nên khi Huyền Thiên Tông trên Thiên Thanh sơn nhận được tin tức, chạy tới bên ngoài động phủ Vô Danh, đã trải qua một thời gian ngắn, ít nhất cũng đã có hơn một ngàn người tu hành tiến vào động phủ Vô Danh rồi.

Chư vị trưởng lão của Huyền Thiên Tông vừa kinh hi vừa tức giận, ngay cả trưởng môn Thanh Phong chân nhân cũng dứt khoát dừng việc tu sửa thiết

hại trên núi, đem toàn bộ đệ tử đi điều tra sự việc, phong tỏa cửa động, ngăn cản tất cả người tu hành muốn tiến vào động phủ, cũng ngăn người từ phía trong ra ngoài. Đồng thời, vài trưởng lão Huyền Đan Cảnh dẫn thêm người tiến vào động phủ, điều tra rõ nguyên nhân.

Dù sao, nếu mà trong động phủ có bảo tàng của thượng cổ Tu Chân Giới, dù chỉ là một pháp bảo uy lực cường đại, cũng đủ làm cho thực lực Huyền Thiên Tông lớn mạnh thêm.

Chỉ là trong động phủ, tuy không biết là có thứ gì của Tu Chân Giới thượng cổ, nhưng lại có rất nhiều cấm chế, cơ quan, hứng chịu mũi sào đúng là Thiệu Cảnh, nhớ lại cái đường rẽ dài hẹp ngày đó, nghe Tạ Tiểu Vũ giải thích, vài vị sư bá, sư thúc nói rằng, đó chính là cấm chế "Ngũ Hành Mê Hoặc Ma Hồn Trận" rất lợi hại, nếu vô ý tiến vào đó, không có phương pháp phá trận, sẽ vĩnh viễn không thoát ra được, vô luận đi tới hay đi lui, trước mắt vĩnh viễn luôn nhìn thấy năm đường rẽ.

Trừ nơi đó ra, trong động phủ còn rất nhiều cơ quan cùng cấm chế lợi hại, tuy trải qua thời gian đã lâu khiến cấm chế mất đi uy lực vốn có, nhưng vẫn còn hoạt động, đối với những người tu hành đạo hạnh thấp kém, cũng đủ tạo thành sát thương chí mạng.

Sau khi trưởng lão của Huyền Thiên Tông phá giải Ma Hồn Trận này, cứu người tu hành ở trong ra, sau khi kiểm kê nhân số, phát hiện ít nhất có hơn 700 người đã chết ở động phủ Vô Danh này.

Nghe đến đó, sắc mặt Thiệu Cảnh trắng nhợt, hẳn không ngờ rằng động phủ Vô Danh lại nguy hiểm như vậy, giờ nghĩ lại lúc trước mình quyết tâm đi theo con đường duy nhất có vết đạo trên nham bích, thật sự là vận may lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Gặp Gỡ (3)

Tạ Tiểu Vũ thở dài nói rằng, lúc chết, sắc mặt của những người tu hành không được tốt cho lắm, rất khó coi. Huyền Thiên Tông phong tỏa cửa ra vào động phủ, phá giải cấm chế "Ngũ Hành Mê Hoặc Ma Hồn Trận", cứu những người tu hành còn sống ra, bỏ lại những người đã chết, người sống quan trọng hơn. Nhưng cũng có một số người tu hành có số may mắn, đi đến một số nơi, tìm được một số pháp bảo và linh dược.

Đây thật sự là một bảo tàng kinh người, phải biết rằng Tu Chân Giới ngày hôm nay, sự trân quý của pháp bảo và linh dược là không nói hết được, thậm chí những thứ này có thể quyết định đến sự lớn mạnh của cả một môn phái tu chân. Nghe theo lời của Tạ Tiểu Vũ nói, tất cả người tu hành đều "phục tùng vui vẻ" - hiến mọi thứ tìm được cho Huyền Thiên Tông, sắc mặt Thiệu Cảnh không biến đổi, nhưng mắt lại tròn tròn.

Nói giỡn sao, Huyền Thiên Tông trực tiếp phong tỏa cửa ra vào động phủ, người nào cũng không đi ra được, với lại bất cứ pháp bảo và linh dược nào gần như đều làm bằng gỗ hoặc phát ra linh khí, nên lúc trưởng lão của Huyền Thiên Tông tra xét, nếu không có vật chứa thích hợp thì căn bản là không thể che giấu được. Hơn nữa, hầu hết toàn bộ người tu hành ngay cả Luyện Khí Cảnh cũng chưa đến, nên không thể nào điều động linh khí để tự bảo vệ mình được, nên các trưởng lão Huyền Đan Cảnh không cần phải huy động pháp bảo để động thủ. Đến lúc này, có người còn dám không "phục tùng vui vẻ" sao.

Thiệu Cảnh cũng chính là một người đã "dâng tặng pháp bảo", làm sao mà không biết được việc này.

Tạ Tiểu Vũ nói, đến cuối cùng, ở trong động phủ Vô Danh có tất cả 11 bảo bối bị Huyền Thiên Tông chiếm đoạt, trong đó có hai pháp bảo trân quý không gì sánh được, mặc dù hình dạng pháp bảo khá xấu xí, nhưng đều có uy lực cường đại. Huyền Thiên Tông quả thực là có "thủ hoạch lớn". Hai kiện pháp bảo đó, một là của Thiệu Cảnh dâng tặng, chính là Thủy Lục Như Ý, lại lịch của cái thứ hai làm Thiệu Cảnh có chút kinh hãi, cái thứ hai là "Cửu Nhật Huyền Tinh Cung" không ngờ là do Tô Thanh Dung dâng tặng.

Thiệu Cảnh quả thật nói không nên lời, nghĩ lại tình huống lúc đó, xem ra lúc ở trong thạch thất, Tô Thanh Dung cũng may mắn nhặt được một cái pháp bảo.

Tạ Tiểu Vũ cười hi hi nói :

- Bởi vì lần này thu hoạch rất lớn, nên Chương môn cùng các vị trưởng lão đã thương lượng, ngoại trừ các người tu hành khác, mười một người dâng tặng pháp bảo và linh dược này chắc chắn có thành ý với Tông môn. Chương môn đã mở ra lòng tốt, nhận những người đã dâng tặng bảo bối làm đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông.

Nghe được bốn chữ "đệ tử nhập môn", trong lòng Thiệu Cảnh có chút phức tạp, đương nhiên là có vui vẻ, cũng có cao hứng, nhưng mà không quá vui vẻ như hắn nghĩ. Thủy Lục Như Ý từng là của hắn, thậm chí hắn còn nhớ tia âm áp mà Như Ý truyền cho hắn trong thông đạo tối mật. Nhưng mà bây giờ, có lẽ không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa.

- Sao vậy ? Thiệu đại ca, ngươi không vui à?

Tạ Tiểu Vũ kỳ quái nhìn Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh ngăn người, phục hồi lại tinh thần, cười ha ha, lắc đầu nói:

- Vui chứ, ta tất nhiên rất vui về là đằng khác, vốn ta nghĩ rằng phải vài ba năm nữa mới có thể gia nhập Huyền Thiên Tông, không ngờ hôm nay đã hoàn thành ước nguyện.

- Tốt, lại một người đạt được ước nguyện!

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một giọng nói hùng hậu, một nam tử thân hình cao lớn đi đến, chính là nam tử trọng thương "từ trên trời giáng xuống" hôm đó, bây giờ tới để cảm ơn, đại ca của Tạ Tiểu Vũ, Tạ Vân Long. Lúc này, Tạ Vân Long không còn đáng đáp bị trọng thương nữa, ngoại trừ tiêu tụy một chút, thể lực cùng tinh thần đều rất tốt, hắn quan sát Thiệu Cảnh một lúc, rồi cười nói:

- Thiệu huynh đệ, ta là Tạ Vân Long, lúc trước được người cứu mạng, thực sự mạng ân tình. Hôm nay, người đã là đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông, chúng ta sau này là sư huynh sư đệ của nhau, nếu có chuyện gì, người cứ nói, Tạ Vân Long ta nhất định giúp đỡ đến cùng.

Thiệu Cảnh vội vã đứng dậy, nhưng động tác này lại động đến vết thương trên người, đau đến mức suýt ngã, Tạ Tiểu Vũ vội vàng đỡ lấy hắn. Tạ Vân Long xem ra vẫn là người hào sảng, cười ha ha, tùy tiện kiếm một cái ghế, ngồi xuống nói:

- Thiệu sư đệ, người cứ ngồi đi, không cần chú ý đến ta, ta cảm ơn không cần người khách khí làm gì. Thương tích trên người người, ta đã mời Thanh Vân sư thúc xem qua rồi, không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là tay trái còn phải điều dưỡng vài ngày, nhưng mà ta đã xin "Lưu Hương Cao" của Thanh Vân sư thúc để chữa trị cho người, loại linh dược này trị gãy xương rất tốt, cùng lắm 3 ngày, cánh tay của người sẽ khỏi.

Trong lòng Thiệu Cảnh ảm áp, cảm động chấp tay nói:

- Cảm ơn đại ca... à, cảm ơn sư huynh.

Tạ Vân Long mỉm cười, sau đó nói:

- Lúc vừa tới, ta gặp Thường Hằng, hắn nhờ ta nói với người. Ba ngày sau, ở Tùng Đào các, Thanh Dương trưởng lão, người quản lý công việc, cũng là sư phụ của ta, triệu kiến người cùng mười người đệ tử nhập môn khác, ngoài trừ nghi thức nhập môn, truyền thụ công pháp tu luyện, phân chia việc cho đệ tử Luyện Khí Cảnh, chắc đều làm lúc đó luôn, người tốt nhất nên chuẩn bị một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Nhập Môn (1)

Cánh bông hoa tươi nở rộ trên ngọn núi xanh, nơi rừng sâu, cỏ thụ xanh ngắt, chim chóc tung bay, bước đi trên con đường này, bên đường cũng có những bông hoa đang tỏa mùi hương thơm ngát, đẹp không tả hết.

Tùng Đào các ở giữa rừng núi, một mảnh rừng Tùng cùng ba tòa lầu chiếm diện tích khoảng vài mẫu, mỗi khi có gió núi thổi tới, Tùng Đào các ở trong rừng, như đắm trong biển lớn, ngao du trong tự nhiên.

Hôm nay là ngày Thanh Dương trưởng lão triệu kiến mười một đệ tử nhập môn. Đến Tùng Đào các, có mười mấy người, đi thành từng nhóm, có nói chuyện, có im lặng, thông thả đi đến, Thiệu Cảnh cũng là một người trong đám này.

Ở trước Tùng Đào các, đứng dưới một cây Tùng to lớn, Thiệu Cảnh dùng hết sức vỗ vỗ vào thân cây vừa thô vừa to, cây Tùng không chút sứt mẻ, với khí lực giống như con kiến hôi của Thiệu Cảnh, dường như nó không thèm để ý. Thiệu Cảnh nhún vai, quay người lại, Tiểu Trư bình thường đều theo bên cạnh hắn, bởi vì hôm nay là ngày trọng yếu nên hắn cũng không cho nó theo.

Ở đây căn bản hắn không biết ai cả, nhìn đi nhìn lại, rất nhiều người đều có vẻ hưng phấn cùng cười đùa, cũng khó trách được, trở thành đệ tử của Huyền Thiên Tông, ai ai cũng nói rằng, đây là bước đầu tiên để thực hiện giấc mộng tu chân. Mặc kệ linh khí hay pháp bảo lúc trước, có đúng hay không thực lòng "phục tùng vui vẻ", bởi vì bây giờ Huyền Thiên Tông chịu nhận họ làm đệ tử, là điều cực kì tốt rồi. Dù như thế nào đi nữa, còn hơn là không thu hoạch được gì hay chết trong động phủ Vô Danh. Mười một người đứng ở đây ngày hôm nay, là đã rất may mắn rồi.

Có tất cả mười một người, tám nam và ba nữ. Tám nam tử này hầu hết đều đơn độc đứng im, yên lặng không nói gì cả. Còn ba nữ đệ tử nhập môn lại chuyện trò vui vẻ, cười duyên liên tục, giọng nói thanh thúy ở trong khu rừng trồng này, giống như giọng hót của chim hoàng anh, dễ nghe, rất êm tai, làm nhiều người khác chú ý.

Ánh mắt Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua ba vị nữ đệ tử - lúc này dường như đã trở thành trung tâm của đám người. Thấy mấy nàng dung mạo xinh đẹp và nhẹ nhàng như tia nắng mùa thu, nét mặt cười tươi như hoa, tản ra khí tức mỹ lệ, làm cho mảnh rừng như bừng sáng, khiến tất cả các nam đệ tử phải rung động, không nhìn được, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mấy nàng.

Dung mạo của ba nữ đệ tử đều rất xinh đẹp, thế nhưng người đẹp nhất, không thể nghi ngờ chính là Tô Thanh Dung. Nàng đứng im lặng ở đó, khoe môi nhếch lên mang vẻ tiếu ý nhàn nhạt, toát ra một tia kiều mị tự nhiên. Nụ cười như hoa Đàm Tiểu, dịu dàng chớp mắt, ánh mắt như long lanh như nước (> < ta miêu tả sắc đẹp kém quái), như là vô ý, lơ đãng liếc qua phía bên này.

Ánh mắt nàng và Thiệu Cảnh gặp nhau giữ không trung, thoáng dừng lại, Tô Thanh Dung khẽ mỉm cười, Thiệu Cảnh lại ngẩng đầu, nhìn tán cây xanh ngắt bên trên.

Ước chừng qua một lúc đủ để uống xong một chén trà nhỏ, mọi người bỗng nhiên nghe thấy ở sơn đạo bên ngoài rừng truyền đến một tiếng quát, nên đều quay lại nhìn, chỉ thấy một đoàn người đi đến, đi trước là một người thân hình cao lớn, tóc bạc, lông mày rậm, thân mặc đạo bào màu lục, tướng mạo rất có khí thế "không giận mà uy". Đám đệ tử Thiệu Cảnh đều khom người chào, sắc mặt kính cẩn.

Vị lão giả này, không nói cũng biết được, chính là người quản lý mọi việc lớn nhỏ của Huyền Thiên Tông, Thanh Dương trưởng lão.

Thanh Dương trưởng lão thoát nhìn là người rất nghiêm túc, ánh mắt lướt qua những đệ tử mới, gật đầu, trầm giọng nói:

- Lão phu đi trước.

Nói xong, liền đi vào trong Tùng Đào các, đi phía sau hắn là 3, 4 đệ tử của Huyền Thiên Tông, khí thế khác hẳn người thường, xem ra đều là các đệ tử tài giỏi, đạo hạnh e không thấp hơn Tạ Văn Long. Đi vào trong Tùng Đào các, đại sảnh của lầu một, ở giữa có đặt một cái bàn thờ, trên để linh bài tổ sư của Huyền Thiên Tông môn, hai bên còn có đặt trái cây, ở giữa bàn thờ có một cái lư hương. Thanh Dương trưởng lão đứng ở giữa, mấy vị đệ tử đứng phía sau, Thiệu Cảnh chờ mấy người khác đứng trước, còn hắn đứng sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Nhập Môn (2)

- Mười một người các ngươi, có thể đứng ở chỗ này, đều là do chương môn chân nhân mở ra ân điển, nếu không, ít nhất 4 năm nữa các ngươi mới có cơ hội được làm đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Sắc mặt Thanh Dương trưởng lão nghiêm túc, ánh mắt như điện, chậm rãi phát ra một cỗ khí thế uy bức, các đệ tử trong hàng không ai có can đảm ngược nhìn, tất cả đều cúi đầu, sắc mặt cung kính. Thanh Dương trưởng lão thu lại khí thế, trầm giọng nói:

- Nhưng mà, Huyền Thiên Tông chúng ta từ trước đến nay đều có quy định, để đề phòng gian tế, người tu hành muốn làm đệ tử Tông môn thì từ trước đến nay không được tu luyện đạo pháp, nếu không liền bỏ không nhận. Hiện tại, lão phu muốn tự mình kiểm tra, các ngươi đến đây.

Thiệu Cảnh nhú mày, không nhận được nhìn sang bên kia, thấy sắc mặt của Tô Thanh Dung vẫn bình thường, không có biểu hiện gì khác thường cả.

Đệ tử từng người, từng người đi qua kiểm tra, trong hàng Thiệu Cảnh đứng thứ năm. Thủ pháp kiểm tra của Thanh Dương trưởng lão cũng không phức tạp gì cả, chỉ dùng tay nắm chặt tay phải của đệ tử đến kiểm tra, nhắm mắt lại một lúc, một lát sau mở mắt nhìn gật đầu, coi như là qua cuộc kiểm tra. Đến phiên Thiệu Cảnh, trong lòng hắn có chút khẩn trương, nhưng không lo lắng, dù sao hắn cũng chưa từng tu luyện đạo pháp của người tu chân.

Quả nhiên, lúc Thanh Dương trưởng lão nắm tay phải của hắn, Thiệu Cảnh mơ hồ cảm giác được một tia linh khí như dòng nước ấm từ lòng bàn tay phải tiến vào, đi qua các kinh mạch của hắn một lần, sau đó chậm rãi rút đi.

Sắc mặt Thanh Dương trưởng lão không chút biểu tình, phát phát tay, tỏ vẻ hắn đã qua kiểm tra.

Thiệu Cảnh thở dài một hơi, đi qua một bên, ngẩng đầu nhìn, không phải là nhìn tình hình kiểm tra, mà là nhìn Tô Thanh Dung.

Tô Thanh Dung dường như cảm thấy gì, nhìn lại phía hắn.

Thiệu Cảnh khoe miệng khẽ nhếch lên, ngay lúc nàng nhìn lại hắn, liền lộ ra vẻ cười như có như không, ánh mắt Tô Thanh Dung dừng lại trên mặt hắn một chút, rồi thu hồi.

Quá trình kiểm tra diễn ra rất nhanh, các đệ tử tiến vào từng người từng người, cuối cùng đến lượt người thứ mười tiến vào, chính là Tô Thanh Dung. Nghe thấy vị sư huynh bên cạnh gọi tên nàng, tinh thần Thiệu Cảnh chấn động, hít hai hơi, nhìn nữ tử xinh đẹp kia.

Sắc mặt Tô Thanh Dung cuối cùng cũng hiện lên một tia khẩn trương, nhưng nàng khống chế rất tốt, hít sâu một hơi, lại vẫn mang theo bộ dạng dịu dàng vui vẻ, chậm rãi tiến lên phía trước, thi lễ với Thanh Dương trưởng lão, rồi vươn tay phải ra.

Thanh Dương trưởng lão cũng không chớp mắt, nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn, hai mắt khép hờ, vận công kiểm tra. Trống ngực Thiệu Cảnh bỗng dưng đập mạnh, giống như đang chờ mong chuyện gì.

Lúc này, thời gian giống như trôi qua rất chậm, nhưng cuối cùng Thanh Dương trưởng lão đã buông tay ra, sau đó, trong ánh mắt chờ mong của Thiệu Cảnh, hắn chậm rãi gật đầu:

- Tốt lắm, kế tiếp.

Thiệu Cảnh giật mình.

Cuối cùng, tất cả đệ tử đều qua được việc kiểm tra của Thanh Dương trưởng lão.

Hoàn thành việc này, trên mặt Thanh Dương trưởng lão lộ ra vẻ hài lòng, gật nhẹ đầu, cho mọi người trở về vị trí cũ, lại lấy ra ba nén nhang, sau khi đốt, thân thái kính cẩn hướng linh bài tổ sư hành lễ, sau đó quay người lại, liếc nhìn những người đệ tử mới, nói:

- Hành lễ! .

Trước khi đến đây, đám người Thiệu Cảnh đã được nói rõ quy củ cơ bản của nghi thức nhập môn. Lúc này, mỗi người đều lần lượt quỳ xuống dập đầu trước bàn thờ. Sau khi nghi lễ không quá phức tạp này kết thúc, mỗi người lại đứng lên, đi qua một bên, kể từ giờ phút này, họ đã là đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Thanh Dương trưởng lão phát tay, bốn đệ tử sau lưng liền đi tới, mỗi người đều bưng một cái hộp lớn, chia cho đệ tử mới. Thiệu Cảnh cũng được đưa một hộp, hẩn nhìn vào trong, thấy có hai bộ quần áo màu xanh, hai quyển sách, còn có một ngọc bài to bằng bàn tay, chất ngọc tinh thuần, màu trắng, trên mặt linh khí lưu động, không biết có đạo pháp gì, trên ngọc bài có một khung nhỏ, bên trong dường như có mây trôi, sau một lát, lại ngưng tụ thành hai con số: 24 và 11.

Thanh Dương trưởng lão lại nói:

- Hai bộ quần áo này là dành cho đệ tử Huyền Thiên Tông mặc, các ngươi bình thường phải mặc vào, trên quần áo có gia trì "Tiểu Tịnh Trần Thuật" của bản môn, có thể cách ly bụi rậm, giữ thân thể sạch sẽ. Hai quyển sách kia, một quyển chính là tâm pháp tu luyện "Huyền Tâm Quyết" của bản môn, quyển còn lại là môn quy, kể cả ngọc bài, trong đó đã giới thiệu rất kỹ, các ngươi trở về đọc, phải nhớ kỹ. Sau này tu luyện thành công, thì có thể làm rạng rỡ bản môn, nếu dám làm trái môn quy, tự nhiên bản môn cũng có thủ đoạn để nghiêm trị. Các ngươi rõ chưa?

Đám đệ tử mới đều cúi người, cung kính nói:

- Đệ tử đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Nhập Môn (3)

Thanh Dương trưởng lão gật đầu, nói:

- Lão phu còn có chuyện quan trọng, nên đi trước, chuyện phân chia việc vặt, giao cho sư huynh các ngươi là Thường Hằng làm.

Nói xong, hẩn quay đầu nhìn đệ tử đứng bên cạnh, người đệ tử đó vội vàng tiến lên trước một bước, cung kính nói:

- Sư phụ yên tâm, cứ giao cho đệ tử.

Thanh Dương trưởng lão "ừ" một tiếng, cũng không nhiều lời, liền đi ra ngoài cửa, bốn đệ tử đi theo hẩn vào, trừ Thường Hằng, ba người còn lại đều theo hẩn đi ra ngoài. Lúc hẩn đi ra đến cửa, vị đệ tử Thường Hằng ở phía sau hình như nhớ ra việc gì đó, do dự một chút, vẫn gọi một tiếng, đi tới nói:

- Sư phụ, hôm qua Thanh Tâm sư bá tìm người, bảo chúng ta phải ra vài người, người xem. . . .

Thanh Dương trưởng lão dừng bước, im lặng một lát, mặt không biểu tình nói:

- Không cần đề ý đến hẩn, ngươi cứ theo quy củ mà làm.

Sắc mặt Thường Hằng có chút phát khổ, nhưng vẫn phải đáp ứng, Thanh Dương trưởng lão không dừng lại nữa, trực tiếp rời Tùng Đào các.

Thiệu Cảnh đứng trong đám người, ánh mắt nhìn vào chiếc hộp trên tay, trong lòng có chút kích động, từ hôm nay trở đi, mình xem như đã bước vào con đường tu chân rồi sao? Sách và quần áo trong hộp, còn có cái ngọc bài, đều nằm yên tĩnh trước mắt hẩn, nhưng mà Thiệu Cảnh vẫn giữ vững tâm tình bình thản. Mấy ngày dưỡng thương ở trên núi, hẩn cùng hai huynh muội Tạ Tiểu Vũ và Tạ Vân Long, đã khá thân thiết, nhất là Tạ Tiểu Vũ, tuy rằng nàng nhỏ tuổi hơn hẩn, nhưng tính nết hoạt bát, vui vẻ. Lúc biết Thiệu Cảnh sẽ trở thành đồng môn của nàng, liền đem những chuyện quan trọng cần chú ý

của Huyền Thiên Tông nói cho hắn, trong đó cũng có những vật hắn đang cầm trong tay này.

Có Tạ Tiểu Vũ nhập môn sớm hơn dốc lòng "dạy bảo", Thiệu Cảnh đã biết, từ lúc đệ tử nhận được pháp quyết tu luyện Luyện Khí Cảnh "Huyền Tâm Quyết" đến về sau, cả giai đoạn Luyện Khí Cảnh đều phải tự mình tu luyện, sư trưởng Huyền Thiên Tông sẽ không can thiệp hay chỉ dạy bất cứ điều gì. Giai đoạn này hoàn toàn dựa vào thiên phú cùng sự chăm chỉ. Chỉ có đệ tử nhập môn tu luyện đến Luyện Khí Cảnh đỉnh phong và đột phá tiến vào Ngưng Nguyên Cảnh, mới chính thức bước trên con đường tu chân. Đến lúc này, Huyền Thiên Tông mới bố trí sư trưởng nhận đệ tử, chỉ dạy tu hành.

Sở dĩ có quy định như vậy, nguyên nhân chủ yếu là tu luyện Luyện Khí Cảnh muốn đột phá rất đơn giản, nhưng muốn đột phá Ngưng Nguyên Cảnh, tu luyện đạo pháp rất khó khăn, đồng thời, việc chọn một loại kỳ công để tu luyện cũng rất rắc rối. Tu Chân Giới đã phát triển hơn 7000 năm, sáng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ công, pháp thuật lợi hại. Nên các đệ tử cần có sư trưởng để phân biệt và chọn một loại kỳ công thích hợp nhất để tu luyện, cũng nhờ vào sư trưởng tiến hành dạy bảo, mới giúp được đệ tử khỏi đi đường vòng, có tốc độ tu luyện nhanh nhất. Hơn nữa, tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh, linh khí trong đan điền phát triển mạnh, từ từ vững chắc, nên ngoài tâm pháp trụ cột, có thể bắt đầu tu luyện các pháp thuật thần thông khác.

- Khụ khụ !

Một tiếng ho khan vang lên, làm Thiệu Cảnh đang trong trạng thái ngây người tỉnh lại, chỉ thấy vị Thường Hằng sư huynh kia đã chạy tới giữa phòng. Lúc vừa rồi, cũng có một số người giống Thiệu Cảnh, nhìn chằm chằm vào vật trong chiếc hộp, có vài người tính tình nóng nảy, trực tiếp mở quyển sách có ghi "Huyền Tâm Quyết" ra xem. Nhưng mà, cuối cùng mọi người cũng nhớ là đại sự liên quan đến mình còn chưa làm xong, mà chuyện này đang nằm trong tay vị Thường Hằng sư huynh này. Mọi người lập tức đứng thẳng người, trên mặt tươi cười nhìn Thường Hằng sư huynh.

Thường Hằng mặt mũi thật thà, tuy không anh tuấn, nhưng ngũ quan đoan chính, đứng ở đó cũng có vài phần khí thế. Giờ phút này, khuôn mặt hắn bình tĩnh, dường như không cảm nhận được ánh mắt khác thường của mấy vị sư đệ sư muội trước mặt, mà chỉ lo nhìn vào quyển sổ trên tay, thần nhiên nói:

- Bây giờ bắt đầu phân chia việc vặt.

Ở Huyền Thiên Tông môn, tất cả đệ tử đều có nhiệm vụ phải hoàn thành, giống như đệ tử Ngưng Nguyên Cảnh mỗi tháng phải đến Vạn Yêu Cốc giết yêu thú, Luyện Khí Cảnh đệ tử vì đạo hạnh thấp kém, rất khó đánh thắng yêu thú của Vạn Yêu Cốc, ngay yêu thú cấp thấp cũng chưa chắc giết được. Cho nên, bình thường đều ở lại trên núi làm việc vặt, mỗi tháng cũng kiếm được một ít linh thạch, nhưng mà so sánh với mấy đệ tử Ngưng Nguyên Cảnh đi săn yêu thú, thù lao của đệ tử Luyện Khí Cảnh quả thực ít đến đáng thương.

- Tô Thanh Dung.

Thường Hằng ngẩng đầu, mặt không biểu tình nói. Người thứ nhất chính là Tô Thanh Dung, làm Thiệu Cảnh nhũn mảy, quay đầu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Việc Vặt (1,2)

Tô Thanh Dung mang theo vẻ mỉm cười nhàn nhạt, đi lên một bước, quần áo phấp phới, cả người giống như một đóa hoa kiều diễm trong ngày xuân, vẻ xinh đẹp động lòng người, hấp dẫn mọi ánh mắt.

- Thường sư huynh khỏe.

Nàng mỉm cười nói, ánh mắt dịu dàng như nước, dù ánh mắt đó đang nhìn Thường Hằng, nhưng cũng làm nam đệ tử xung quanh lác mắt. Thiệu Cảnh đứng trong đám người nhẹ nhàng nhếch miệng, Tô Thanh Dung kiều mỵ động lòng người trước mắt này, phảng phất yếu đuối giống như cần được che chở, nhưng hắn biết rõ ràng, phía sau vẻ xinh đẹp đó, ở động phủ thần bí, nữ nhân này vô cùng nguy hiểm.

Một màn máu me điên cuồng lúc đó, đến giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt hắn.

Trước mắt dường như có một màn mưa máu, thân thể Thiệu Cảnh không nén được run lên.

Định lực của Thường Hằng sư huynh cũng không tệ, hoàn toàn không giống những nam đệ tử xung quanh, ánh mắt bị Tô Thanh Dung thu hút. Trên mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ ngắm Tô Thanh Dung một cái, sau đó nói:

- Người đến Luyện Đan đường của Thanh Vân sư thúc giúp việc, ngay mai nhớ đến.

Đệ tử xung quanh lập tức bàn tán một trận, trong đám đệ tử, rất nhiều người hâm mộ hoặc ghen ghét với Tô Thanh Dung. Con đường tu chân từ trước đến nay đều chú trọng đến ngoại lực hỗ trợ, mà quan trọng nhất chính là ăn linh dược. Chỉ cần đối với người tu chân có kiến thức đơn giản nhất, cũng biết được công việc ở Luyện Đan đường của một môn phái tu chân là công việc béo bở nhất, có thể "làm quan hưởng lộc vua", "ở chùa hưởng lộc phật". Hơn nữa, sư huynh đệ đồng môn, kể cả một số đệ tử đạo hạnh cao thâm, cũng muốn làm việc vặt ở Luyện Đan đường. Dù sao, ai cũng muốn có một thời gian đến Luyện Đan đường.

Lại nói tiếp, nếu đệ tử có thiên tư tốt, được Thanh Vân sư thúc của Luyện Đan đường xem trọng, truyền lại bản lĩnh luyện đan. Trong tương lai có thể là truyền nhân luyện đan của Huyền Thiên tông. Người như vậy, không có ai dám đặc tội.

Thiệu Cảnh đối với sự quan trọng của chuyện này cũng biết rõ ràng. Hắn đứng trong đám người nhìn bóng lưng của nữ nhân kia, cơ mặt không nhịn được thoáng run rẩy. Sao lại giống như, nữ nhân tên Tô Thanh Dung này, cho dù ở bất cứ đâu dường như cũng cười lên đầu lên cổ mình a. Không biết thời gian ở Huyền Thiên tông này, mình có phải chịu khổ sở hay không a...

Thường Hằng sư huynh lần lượt kêu tên của từng đệ tử, sau đó an bài nơi đến làm việc cho từng người. Ngoại trừ Tô Thanh Dung, hai vị nữ đệ tử còn lại, một người cũng may mắn đến Luyện Đan đường, làm cho mọi người lại ghen ghét thêm một lúc, người khác thì đến Linh Thú đường - nơi chuyên môn nuôi dưỡng linh thú. Mặc dù không tốt như ở Luyện Đan đường, nhưng cũng không hề có trở ngại gì lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Việc Vật (1,2)

Còn lại 8 nam đệ tử, có hai người đến Linh Thú đường, hai người đến Bách Thảo đường - chính là nơi chuyên môn nuôi trồng linh thảo ở Thiên Thanh sơn. Đương nhiên, những loại linh thảo này không cùng cấp với những loại thông thường mà Thiệu Cảnh từng gieo trồng, mà ít nhất là linh thảo nhị phẩm trân quý. Ngoại trừ những người trên, còn lại ba người được phân đến Linh Thạch đường.

Cái gọi là Linh Thạch đường, chính là nơi đào linh thạch ở Linh Sơn linh mạch. Có người sau khi nghe, phản ứng đầu tiên là: cái gì, lại còn có loại việc vật này? So với công việc tại Luyện Đan đường còn tốt hơn 10 vạn 8 ngàn dặm a! Không cần nói cái khác, chỉ riêng trong thời gian đào linh thạch, vụng trộm “thọt” (lấy trộm) vài cục linh thạch, không phải là phát tài sao?.

Khoan nói việc này, trong ba người đệ tử bị phân đến Linh Thạch đường, có người về sau biết được chỗ tốt của nơi này là như thế nào, thân thể liền chấn động, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng không tương xứng được. Nhưng thấy được sắc mặt của hai người đồng bạn rất khó coi, có chút không đứng vững vàng thấp giọng hỏi thăm, biết được ngọn nguồn, liền uể oải xuống.

Chỗ sinh ra linh thạch của thiên hạ, tám chín phần đều ở các linh mạch ngưng tụ thiên địa linh khí. Những Tu Chân đại môn phái đều muốn chiếm các Linh sơn bảo địa, cũng bởi vì ở đó chắc sẽ có linh thạch. Có linh mạch, ở trên linh sơn, thiên địa linh khí đậm đặc, thích hợp cho Tu Chân Giả tu luyện, trọng yếu hơn hẳn, là ở sâu trong linh sơn, vì ngày đêm hấp thụ thiên địa linh khí, nên sẽ không ngừng sản xuất linh thạch, giống như một chậu châu báu. Mọi người đều biết, tiền bạc trong Tu Chân Giới hiện nay, thông dụng nhất là linh thạch, hơn nữa mọi Tu Chân Giả tu luyện đều cần có linh thạch, tác dụng to lớn của linh thạch trong chuyện này, là không phải bàn cãi nhiều lời.

Sự lớn nhỏ của linh mạch trong linh sơn, cũng quyết định đến thực lực của môn phái tu chân đó. Đưa mắt khắp Thần Châu, những môn phái lớn khắp Tu Chân Giới, có phái nào không chiếm giữ danh sơn có linh mạch?

Bồng Lai Tiên tông, chiếm Bồng Lai Tiên sơn ở trên Thần Châu Thương Hải.

Thiên Long Điện, chiếm Chân Long Bí Cảnh thần bí khó lường.

Còn có tam đại thánh địa, tứ đại danh môn, có phái nào không có linh sơn bảo địa?

Ngay cả vài tông phái của Ma Đạo cũng không ngoại lệ. Trong đó, thực lực lớn nhất là Thánh Linh Cung truyền thừa đã ngàn năm, càng chiếm cứ ngọn núi danh chấn thiên hạ - Thanh Vân sơn.

Thực lực của Huyền Thiên Tông còn lâu mới so sánh được với mấy cái đại phái kia, nhưng ở Vạn Yêu Cốc này, cũng có thể coi như là một môn phái có danh tiếng. Ngoại trừ có một số Tu Chân Giả có thực lực rất mạnh, còn một nguyên nhân trọng yếu khác, là Thiên Sơn linh mạch ở Vạn Yêu Cốc được xếp hạng tam vị linh mạch.

Sự dư thừa linh khí của linh mạch, quyết định đến sản lượng của linh thạch. Những đại môn phái kia chiếm cứ những Linh sơn có độ linh khí cực kỳ đậm đặc, cho nên tới bây giờ đều rất giàu có. Tuy rằng cơ nghiệp rất lớn, linh thạch cần để tiêu dùng cũng lớn vô cùng. Nhưng càng về sau, cùng với những môn phái nhỏ không có linh sơn, hay linh sơn nhỏ, chênh lệch thực lực vẫn càng ngày càng lớn.

Sự quan trọng của linh mạch là vậy, nhưng công việc đào linh thạch lại không hề thoải mái. Nói như vậy là vì, linh mạch tuy không ngừng tạo ra linh thạch, nhưng bình thường đều nằm sâu trong tầng nham thạch, cần đào bới rất vất vả mới tìm thấy, đây mới thực sự là cực khổ. Muốn tìm thấy linh thạch, phải đào một cái sơn động vào sâu trong linh sơn, rồi đào bới ở vùng phụ cận của linh mạch mới tìm thấy. Hơn nữa, sự trân quý của linh thạch không ai không biết, Huyền Thiên Tông tất nhiên không dễ dàng để cho những tiểu tử đầu đất này tùy tiện tham ô được. Cho nên, sự đề phòng ở Linh Thạch đường so với những nơi khác thì chặt chẽ hơn nhiều. Nhiều khi, trong lúc đào bới đều có các đệ tử đạo hạnh cao thâm hay các trưởng lão tự mình giám sát. Đệ tử Luyện Khí cảnh đạo hạnh thấp kém, căn bản không có khả năng vụng trộm đem linh thạch ra ngoài.

Cho nên, việc vật ở Linh Thạch đường nghe thì rất hấp dẫn, kỳ thật là nơi đến kém cỏi nhất ở Huyền Thiên Tông.

Thiệu Cảnh nghe xong, cũng lắc đầu liên tục, trong nội tâm cũng có chút lo lắng. Hôm nay, mười một đệ tử đã phân xong mười người, hẳn đợi mãi vẫn không thấy tên mình được Thường Hằng sư huynh gọi lên. Chỉ là, hẳn nhìn vào ba người bị phân đến Linh Thạch đường, lòng âm thầm kêu khổ, không phải là mình cũng “được” đi đến đó chứ?

- Thiệu Cảnh.

Không có ý gì ngoài ý muốn, Thường Hằng gọi lên cái tên cuối cùng.

Thiệu Cảnh vững tâm, đi đến một bước, chấp tay nói:

- Sư huynh khỏe, ta là Thiệu Cảnh.

Tô Thanh Dung đang đứng một bên cùng nói chuyện với hai vị nữ đệ tử khác, vị nữ đệ tử cùng nàng đi đến Luyện Đan đường tên là Lý Dục Tú, giờ phút này trên mặt đầy vẻ vui mừng, tâm tình rất tốt. Nàng cùng Tô Thanh Dung đang thấp giọng an ủi nữ đệ tử đến Linh Thạch đường. Nghe thấy Thường Hằng gọi tên Thiệu Cảnh, sắc mặt Tô Thanh Dung vẫn bình thường, nhưng trong mắt lóe lên quang mang, hướng phía trước thoáng nhìn.

Có rất nhiều ánh mắt đều nhìn vào Thiệu Cảnh. Mặc dù mọi người đều là nhập môn đệ tử, nhưng ngày đó ở động phủ Vô Danh, Thiệu Cảnh lại dâng lên một món pháp bảo, cho nên mọi người cũng bàn tán về cái tên này một lúc. Trưởng lão của Huyền Thiên Tông cũng không hề nói đến việc đãi ngộ của đệ tử dâng pháp bảo so với đệ tử dâng linh khí có hơn kém gì, nhưng nhìn vào Tô Thanh Dung - cũng là một đệ tử dâng hiến pháp bảo, người ta cũng trực tiếp được phân vào làm công việc béo bở ở Luyện Đan đường đấy thôi.

Thường Hằng đáng giá Thiệu Cảnh một lúc, không biết tại sao, không mở miệng.

Thiệu Cảnh có chút mù mịt, cẩn thận thăm nghĩ, thấy mình trước nay chưa từng đắc tội với vị sư huynh này, nhưng giờ Thường Hằng không nói lời nào, hẳn cũng đành phải chờ. May mắn là Thường Hằng không để hắn chờ lâu, chỉ trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên hướng hắn... nở một nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Thường Hằng ở trước mặt mọi người nở nụ cười, cho dù lúc gọi Tô Thanh Dung, Lý Dục Tú... ba vị nữ đệ tử xinh đẹp, hắn vẫn giữ sắc mặt nghiêm nghị. Không thể tưởng tượng được, hẳn đối với Thiệu Cảnh lại thoáng nở nụ cười.

Thiệu Cảnh lắp bắp kinh hãi, trong nội tâm nhảy lộn bộp, đến cùng là không biết vì sao. Mọi người xung quanh lại càng kinh hãi, có không ít người đã dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Thiệu Cảnh. Thường Hằng sư huynh đột nhiên đối với hắn khách khí như vậy, chẳng lẽ ở trong Huyền Thiên Tông còn có công việc nào còn tốt hơn công việc ở Luyện Đan đường sao? Nghĩ tới nghĩ lui đều không có a, chẳng lẽ... là đi làm người hầu của Chương môn hay trưởng lão nào đó sao, đúng, tuyệt đối là như vậy. Nếu ngày ngày đều ở bên người Chương môn hay trưởng lão, đây tuyệt đối là việc tốt, tiền đồ sáng lạn a!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Việc Vật (3)

Ánh mắt mọi người nhìn Thiệu Cảnh bắt đầu nóng lên.

Thiệu Cảnh cảm thấy dường như có mấy mũi nhọn đang chọc vào lưng hắn, mồ hôi lạnh chảy ra, vội vàng cười nói:

- Sư huynh, xin hỏi ta được phân đến nơi nào vậy?

Thường Hằng mỉm cười nói:

- Thiệu sư đệ, ngươi chuẩn bị một chút đi. Ngày mai, ngươi xuống Tiểu Hồ Thành ở dưới núi, giúp việc ở Thiên Phong Lâu - chính là cửa hàng do Huyền Thiên Tông chúng ta mở.

Trong đầu Thiệu Cảnh có chút hồ đồ, cùng đi ra với đám người. Chỉ cảm thấy mù mịt. Trong mười một đệ tử mới, mười người khác đều được phân làm việc vật ở trên núi, chỉ có hắn bị phân đến làm ở Tiểu Hồ Thành dưới núi. Hắn có hỏi Thường Hằng, nhưng vị Thường sư huynh này cứ úp úp mở mở, trên mặt mang vẻ như có như không, làm người ta nhìn rất không thoải mái, nói người đi sẽ biết, cứ làm theo quy củ đã phân phó.

Thường Hằng phân chia xong việc vật, liền bảo mọi người về nhà mới ở trên Thiên Thanh sơn, nghỉ ngơi, chuẩn bị cho tốt. Sáng sớm ngày mai, bắt đầu đến các nơi mà làm việc. Một số đệ tử nóng tính, vừa đi, vừa cầm "Huyền Tâm quyết" để đọc.

Từ trong Tunnel Đào các đi ra, đi dọc theo đường mòn trong rừng một lúc, là có thể trông thấy con đường đá màu trắng. Mấy ngày trước xảy ra động đất, con đường này cũng bị hư hại nghiêm trọng, nhưng Huyền Thiên Tông không hề là môn phái tu chân lớn. Qua mấy ngày tu sửa, con đường này cơ bản đã khôi phục giống như ban đầu. Trên mặt đường chỉ còn một số đường nứt gãy. Trên thềm đá, vì tu sửa vội vàng nên vẫn còn một số hòn đá gãy

làm đôi, có thể tưởng tượng được trận động đất đó có uy lực như thế nào.

Đi trên con đường đá trắng, hướng dưới núi đi khoảng 100 trượng, có thể thấy hai bên con đường, xây rất nhiều gian nhà giống nhau, tường trắng ngói đỏ. Mỗi hàng có 12 gian phòng, đưa mắt nhìn thấy ở đây có ít nhất mấy trăm gian phòng. Rất nhiều phòng đã có người ở, đều là nhập môn đệ tử của Huyền Thiên Tông, ngoại trừ một số đệ tử thiên tư hơn người, đến ở chỗ đặc biệt coi trọng thiên tài của Huyền Thiên Tông, đệ tử nhập môn phần lớn đều ở đây.

Mọi người cứ thế đi xuống, Thiệu Cảnh cũng ôm cái hộp đi phía sau, thấy mọi người đi đến dãy phòng này không có chia ra, mà đều đi đến dãy phòng số 24. Trong lòng liền hiểu, xem ra mọi người đều bị an bài ở đây.

Dãy phòng thứ 24, căn phòng thứ nhất đã có người ở. Còn lại vừa đủ 11 gian phòng cho Thiệu Cảnh cùng 10 đệ tử khác ở. Từ nay về sau, nơi này chính là nhà của bọn họ.

Trong lòng Thiệu Cảnh cũng có phải phần chờ mong, muốn đến xem chỗ ở của mình, hắn từ nhỏ đã lang thang, cho đến bây giờ đều không có chỗ ở ấm áp. Nhưng đúng lúc hắn định theo mọi người đến dãy phòng 24, sau lưng lại truyền đến một tiếng gọi vui vẻ :

- Thiệu sư huynh.

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn, chỉ thấy Tạ Tiểu Vũ mang một bộ quần áo màu xanh, mặt cười tươi như hoa, từ dãy phòng 22 chạy tới, ở một bên chân nàng, Tiểu Trư kêu "lịt ị" chạy theo, so với Tiểu Vũ còn nhanh hơn, lại gần Thiệu Cảnh liền chui vào chân hắn, dùng sức cọ cọ ống quần hắn, rất thân mật.

Thiệu Cảnh cười ha ha nói :

- Ta mới nhập môn ngày hôm nay, nên gọi người là sư tỷ mới đúng.

Tạ Tiểu Vũ cười hì hì, lại nói :

- Tuổi người so với ta lớn hơn nha, ta không dám đương nổi đâu. Hiện tại gọi thế cũng tốt mà, thôi bỏ đi, người được an bài đến nơi đâu làm việc vật ?

Gió núi tươi mát thổi tới, ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào con đường đá trắng, phản xạ ra ánh sáng nhạt không hề chói mắt. Tạ Tiểu Vũ cười nói tự nhiên, áo quần lay động theo gió, dung mạo tươi trẻ, quả thật là một tiểu mỹ nhân. Những nhập môn đệ tử bên cạnh, kể cả Tô Thanh Dung, Lý Dục Tú cũng dừng bước, quay đầu nhìn.

Thiệu Cảnh cười ha ha, không trả lời nàng, ngược lại cười hỏi :

- Đúng rồi, Tiểu Vũ, ta còn chưa hỏi người, người hiện tại chắc cũng là Luyện Khí Cảnh sơ giai. Như vậy, người hiện tại vẫn còn làm việc vật ở trên núi, người làm ở đâu vậy ?

Tạ Tiểu Vũ duỗi ngón út trắng nõn ra, đắc ý lắc lắc, nói :

- Thiệu sư huynh, người không nên xem thường ta, ta chính là Luyện Khí Cảnh trung giai nha.

Lời vừa nói ra, chẳng những Thiệu Cảnh lắp bắp kinh hãi, mà mọi người sau hắn cũng lập tức nhìn sang. Ánh mắt Tô Thanh Dung lóe lên, đứng ở xa tí mi đánh giá Tạ Tiểu Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Việc Vật (4)

- Không ngờ được a!

Thiệu Cảnh không thể nào không phục được, lại nghĩ đến mình so với Tạ Tiểu Vũ còn lớn hơn vài tuổi, hắn có chút chán nản, tuy rằng hắn có Ngũ Hành pháp thuật. Nhưng trên đời này, tất cả các người tu đạo, kể cả hắn, đều biết rằng Ngũ hành pháp thuật chỉ là con đường nhỏ, chỉ có thể phụ trợ mà thôi, con đường tu đạo chân chính chính là trở thành một Tu Chân Giả.

- Vậy, người làm việc ở nơi nào?

Thiệu Cảnh hỏi.

- A, ta làm ở Luyện Đan đường.

Tạ Tiểu Vũ thuận miệng đáp, sau đó dùng chân đá Tiểu Trư một cái, oán hận nói :

- Tiểu Trư chết tiệt, người mỗi ngày đều ăn vụng linh được của ta, kết quả là vừa thấy Thiệu sư huynh thì quên luôn cả ta, thật là không có lương tâm mà.

Thiệu Cảnh quả thật không còn nói được gì, tiểu nha đầu trước mắt quả thật rất may mắn a. Sau lưng hắn, đám đệ tử mới cũng lộ vẻ mặt hâm mộ, nhưng mà sau một lúc khá lâu, mọi người lại phục hồi tinh thần, tiếp tục đi về phía trước. Chỉ có Tô Thanh Dung đột nhiên đi đến, trong ánh mắt phức tạp của Thiệu Cảnh, đi đến trước người Tạ Tiểu Vũ, mang theo vẻ ôn hòa, quay đầu hỏi Thiệu Cảnh :

- Thiệu sư đệ, người không giới thiệu chúng ta một chút sao ?

Tạ Tiểu Vũ kỳ quái nhìn Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh bắt đắc dĩ, nở nụ cười nói :

- Nàng tên là Tạ Tiểu Vũ.

Dừng một lát, hắn quay đầu nói với Tạ Tiểu Vũ :

- Đây là Tô Thanh Dung sư tỷ, phía sau là Lý Dục Tú sư tỷ, các nàng đều giống ta, là nhập môn đệ tử, hai người cũng được phân đến Luyện Đan đường làm việc.

Tính tình Tạ Tiểu Vũ hoạt bát, vui vẻ. Nghe xong Thiệu Cảnh giới thiệu, khoe miệng liền cười tươi, gật đầu nói :

- Thì ra là như vậy, hai vị sư tỷ khỏe a, chúng ta từ nay về sau đều làm việc ở Luyện Đan đường với nhau, ngày mai, ta sẽ tự mình dẫn các người đi, cũng là để hai người quen đường.

Tô Thanh Dung và Lý Dục Tú đều có chút mừng rỡ, có người dẫn mình đến nơi làm, tất nhiên là khác biệt so với đi một mình, lập tức nói cảm ơn liên tục. Tạ Tiểu Vũ cũng rất yêu mến hai người bọn họ, đặc biệt là Tô Thanh Dung, bởi vì vị sư tỷ này dung mạo kiều mỹ, cực kì diễm lệ, cùng với sự thanh tú, xinh đẹp động lòng người của nàng khá giống nhau, nên tự nhiên có chút thân cận. Qua một lúc nói chuyện, ba nàng thoạt nhìn thân cận với nhau rất nhiều.

Thiệu Cảnh đứng một bên nhìn ba nàng nói chuyện, không khỏi bội phục sát đất tốc độ làm quen của ba người. Hắn nghĩ thầm, Tô Thanh Dung quả nhiên lợi hại, không chỉ dễ dàng mê hoặc nam nhân, ngay cả việc mê hoặc tiểu cô nương như Tạ Tiểu Vũ, cũng là dễ như trở bàn tay...

Nói chuyện một lúc, Tạ Tiểu Vũ bị Tô Thanh Dung chọc cho cười khanh khách không ngừng, nhất là lúc Tô Thanh Dung nói đến vài loại mỹ phẩm giúp trắng da, tăng cường hương thơm trên người, lập tức làm cho Tạ Tiểu Vũ mở rộng tầm mắt. Nếu mà là liên quan đến việc tu hành gì đó, thì e rằng nàng sẽ lập tức bái Tô Thanh Dung làm sư phụ a.

Vất vả lắm nàng mới phục hồi lại tinh thần, mới nhận ra nam nhân bên cạnh đánh vai mình một thời gian rồi không có nhận ra, lập tức khuôn mặt ửng hồng, lắp bắp nói :

- Sư, sư huynh...

Thiệu Cảnh tức giận nói :

- Đi, đi thôi.

Nói xong xoay người định mang theo Tiểu Trư đi về, nhưng Tạ Tiểu Vũ lại kéo tay hắn lại, cười hi hi, nói :

- Sư huynh, người còn chưa nói cho ta, người đến chỗ nào làm việc a ? Linh Thú đường hay Bách Thảo đường, sẽ không phải là Linh Thạch đường chứ, người nói cho ta biết, nói không chừng ở đó ta có quen biết vài sư huynh, sư tỷ, ta sẽ bảo bọn họ chiếu cố cho người.

Thiệu Cảnh lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn. Tốc độ quay đầu của hắn cực nhanh, làm Tô Thanh Dung và Lý Dục Tú ở một bên phải lác mắt. Hắn cũng vừa lúc muốn hỏi Tạ Tiểu Vũ cái việc mà liên quan đến Thanh Tâm sư bá lúc này là gì, liền nói :

- Bọn họ phân phối cho ta có chút kỳ lạ, những người khác đều làm ở trên Thiên Thanh sơn. Đến ta, thì bị phân đến Tiểu Hồ thành làm việc ở Thiên Phong Lâu. Tiểu Vũ, người biết vì sao không ? Còn nữa, công việc ở Thiên Phong Lâu có tính là tốt không ?

Tạ Tiểu Vũ tươi cười nghe Thiệu Cảnh nói, nhưng nghe hắn nói đến ba chữ Thiên Phong Lâu, thần sắc khẽ giật mình, vẻ tươi cười biến mất, mà chuyển sang vẻ ngạc nhiên. Đợi Thiệu Cảnh nói xong, Tạ Tiểu Vũ nhìn hắn, do dự một lúc, lắc đầu, nói :

- Phần công việc này... biết nói thế nào nhỉ, chắc là không tốt rồi.

Thiệu Cảnh nhìn vẻ mặt Tạ Tiểu Vũ, đột nhiên có một cảm giác khó hiểu, e rằng mình gặp phải chuyện tình không quá tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Hàng Xóm (1)

Tiểu Hồ thành nằm cách Thiên Thanh sơn khoảng 10 dặm, cho dù là phàm nhân cũng không cho rằng khoảng cách này là xa xôi gì. Từ nhiều năm trước, thành này đã nằm dưới phạm vi thế lực của Huyền Thiên Tông. Bởi vì thành này khá gần Vạn Yêu Cốc, cho nên Tu Chân Giả đi qua đây rất nhiều, sự phồn hoa của thành này so với Nam Sơn thành gần đó e rằng còn tốt hơn trăm lần.

Ngoại trừ sự phồn hoa, náo nhiệt, Tiểu Hồ thành cũng đem lại số lượng thuế cực lớn. Cho nên, Huyền Thiên Tông không thể thờ ơ trước món lợi lớn này được, vì vậy ngay trong thành đã mở một cửa hàng lớn, chính là Thiên Phong Lâu.

Thiên Phong Lâu sinh ý cực tốt, cho nên cần không ít đệ tử đến đó giúp việc. Công việc thực ra cũng đơn giản, chỉ là đứng trước quầy hàng giới thiệu hàng hóa cho Tu Chân Giả. Mỗi đệ tử mới đến giúp việc, một ngày thường đứng khoảng 5 canh giờ. Gặp sinh ý tốt, còn đứng lâu hơn.

Đó là địa phương khá ảm ỹ, cho nên đừng nói đến việc tĩnh tâm để tu luyện cái gì. Hơn nữa, Tiểu Hồ thành tuy phồn hoa, náo nhiệt, nhưng vẫn cách Thiên Thanh sơn một khoảng, cơ bản linh khí thưa thớt, không đáng kể. Cho nên, đệ tử ở Thiên Phong Lâu nếu muốn tu luyện, thường có ý trở lại trên Thiên Thanh sơn. Nếu mà ở chỗ này, e rằng không tu luyện được cái gì cả.

Thiệu Cảnh nghe Tạ Tiểu Vũ nói xong, sắc mặt ngay lập tức có chút khó coi, nhưng Tạ Tiểu Vũ lại không nói rõ ràng, công việc ở Thiên Phong Lâu cũng có vài chỗ khá được, nhập môn đệ tử được phân tới đó, mặc dù có chút không may, nhưng vẫn coi là khá rồi.

Tạ Tiểu Vũ lại nói:

- Dù sao vẫn coi là nơi không may rồi, nhưng mà trừ những chỗ không tốt này, thật ra cũng có vài chỗ tốt.

Thiệu Cảnh “ồ” một tiếng, nói:

- Có chỗ tốt gì?

Tạ Tiểu Vũ cười nói:

- Từ nay về sau, người có nhiều tự do hơn so với chúng ta a. Chúng ta làm việc trên núi, mười ngày nửa tháng mới nghỉ ngơi một ngày. Đến ngày đó mới có thể đi đến các thành dưới núi để dạo chơi. Người lại mỗi ngày đều có thể đi a, dù sao ở Thiên Phong Lâu mỗi ngày đều được nghỉ ngơi, người có thể tùy tiện dạo chơi ở trong Tiểu Hồ thành. Ở đó là nơi náo nhiệt, có không ít thứ tốt đấy, nếu như may mắn, có thể kiếm được không ít bảo vật đó.

Thiệu Cảnh cười “xùy” một tiếng, lắc đầu, đối với lời an ủi của Tạ Tiểu Vũ không có quá nhiều vui mừng.

Dãy phòng thứ 24 đều nằm trên một con đường đá bằng phẳng, thẳng tắp. Nhà mới của mười một nhập môn đệ tử, đều được an bài ở 12 gian phòng bên trái con đường.

Tiểu Trư có vẻ rất ngạc nhiên với hoàn cảnh mới này, cứ hết nhìn đông rồi nhìn tây, thỉnh thoảng còn dừng lại dùng mũi ngửi ngửi, sau đó lại chạy cho kịp Thiệu Cảnh. Những đệ tử khác lúc này đều đã tìm được nhà mới của mình, Lý Dục Tú ở phòng số 8, sau khi nâng từ biệt vào nhà, trên đường đá chỉ còn lại Thiệu Cảnh cùng Tô Thanh Dung. Hai người một trước một sau đi tiếp.

Tiếng bước chân sau lưng cứ vang lên mãi, Thiệu Cảnh mặc kệ, cứ bước tới trước. Không biết thế nào, trong lòng hắn có chút khẩn trương. Tuy sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh người đó đứng trong vũng máu, làm người kinh tâm động phách. Tuy rằng lúc đó nàng gần như khỏa thân, nhưng kỳ quái là, Thiệu Cảnh lúc nhớ tới cảnh đó, thì không có chút ý niệm sắc dục nào hiện lên. Bởi vì, ở trong đầu hắn, hình ảnh đó đã hoàn toàn bị cảnh từng đao từng đao đâm tới, máu thịt văng tung tóe chiếm cứ rồi.

Thậm chí cho tới bây giờ, hắn vẫn còn nhớ rõ, Tô Thanh Dung trần truồng đứng trong vũng máu, ở một bên 2 cổ thi thể, hướng hắn lạnh lùng nói: “Bây giờ, chỉ còn hai người chúng ta”. Những lời này, làm cho toàn thân hắn lạnh buốt, tim đập thình thịch.

Dãy phòng 24, đến trước gian phòng thứ 11, Thiệu Cảnh dừng bước, khoe mắt liếc sang bên cạnh một cái. Chỉ thấy Tô Thanh Dung mang theo sắc mặt nhàn nhạt bước tới. Sau đó, ở trước gian phòng cuối cùng, khẽ dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Hàng Xóm (2)

Thiệu Cảnh đứng im, không động đậy. Tô Thanh Dung cũng không biết vì sao, đứng im trước cửa phòng. Sau đó, cùng một lúc, hai người đều đưa mắt nhìn đối phương.

Ánh mắt gặp nhau giữa không trung, dường như tóe lửa. Giờ phút này, hai người gần như nhìn sau vào đáy lòng nhau, ở sau vẻ ôn hòa vô hại ngày hôm nay, là một hình ảnh khác.

Hần ý lóe lên, đồng thời hai người cùng lúc đưa ngọc bài ra, quét xuống màn khói phía ngoài cửa phòng, sau một lát, chỉ nghe thấy một tiếng trầm thấp, cảm chế trước cửa từ từ mở ra, hai người đều đi vào gian nhà, chỉ còn lại đường đá yên tĩnh.

Đóng cửa phòng lại, giống như đem thế giới bên ngoài và bản thân ngăn cách. Ở trong phòng, Thiệu Cảnh thờ phào một cái, tự cười bản thân: cứ nhiên lại làm hàng xóm của Tô Thanh Dung a, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, chính mình hy vọng có thể cách xa nữ tử này một chút, bây giờ, e rằng còn gần gũi hơn cả lúc trước a.

Hắn lắc đầu, tạm thời bỏ qua những sự việc phiền phức này, quay đầu kiểm tra nhà mới của mình.

Cái cảm chế vừa rồi ở cửa phòng, ở chỗ của các đệ tử khác cũng có, trừ khi có đại cao thủ phá giải, nếu không chỉ có thể dùng ngọc bài của mỗi người mới có thể mở cửa phòng. Cho nên ở Huyền Thiên Tông không cần sợ người khác quấy rầy, nếu có người muốn gặp, ngoài cửa cũng có một sợi dây buộc một cái chuông nhỏ, chỉ cần lay vài cái, là chủ nhân của gian phòng sẽ biết.

Căn phòng này cùng với chỗ ngày đó hắn tỉnh lại nhìn thấy không có gì khác nhau lắm. Căn phòng này rộng khoảng 2 trượng, trái phải là tường trắng, trong phòng đặt một bộ bàn ghế, tường bên trái treo hai bức họa, một là “Tuế Hàn Tam Hữu”, một bộ khác là “Thanh Thạch Lưu Thủy”. Ở tường bên phải, có bày một bộ giường chiếu, có đủ cả chăn đệm. Ở cuối giường, có bệ đá ba tầng, xem ra là để cho các đệ tử đựng đồ vật.

Trừ chỗ đó ra, trên tường còn có một cửa sổ, Thiệu Cảnh để cái hộp trên tay lên bàn, sau đó đi qua mở cánh cửa sổ ra. Lập tức, một cái đỉnh tinh xảo xuất hiện trước mắt hắn. Bởi vì các gian phòng đều xây dựa vào nhau, cho nên ngoại trừ hai bên đều là tường trắng cao ngất, ở phía trong cùng chính là một ngọn núi nhỏ. Từng khối đá cao thấp không đều, ở chỗ cao có dây leo lâu năm rủ xuống, trên mặt đá là một màu rêu xanh, ở giữa khe đá có một dòng suối nhỏ chảy ra. Có một con đường đá nhỏ nhỏ chỉ đủ một người đi, hướng tới cái đỉnh nhỏ, hai bên đường, đều là một thảm cỏ xanh non. Ở gần tường đỉnh, có vài cây trúc thanh nhã, thon dài. Gió núi thổi tới, cỏ xanh, trúc ngọc khẽ lay động, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Thật sự là một nơi ở tốt a...

Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua cái đỉnh nhỏ, lại quay đầu nhìn gian phòng, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn, uể oải phiền não trước kia, đều bị hòa tan rất nhiều.

Đúng vậy a, từ nhỏ đã lang thang khắp nơi, giờ so với thời gian ăn ở nơi hoang dã, hiện tại mình còn muốn gì nữa đây?

Hắn cười ha ha, mở ra hai tay, như muốn ôm lấy không khí nơi này, hít sâu một hơi, sau đó quay vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hàng Xóm (3)

Tiểu Trư nhanh như chớp từ bên hắn chạy đi, hướng cái đỉnh nhỏ lao đến, có vẻ hưng phấn vô cùng, ở trên thảm cỏ xanh vui đùa ầm ỹ, hết người đông rồi lại ngời tây, có vẻ rất thích nơi này. Thiệu Cảnh không để ý đến nó, hắn trở về gian phòng, ngồi xuống bên cái bàn nhỏ, lấy đồ vật trong chiếc hộp ra hết.

Thiệu Cảnh để ngọc bài sang một bên, sau đó ánh mắt hắn rơi vào quyển “Huyền Tâm Quyết”. Hắn cầm lên, thoáng cảm thấy rất nhẹ, dường như không có gì, rồi lại cảm thấy nặng tựa Thái Sơn, như là đang cảm nhận trọng tải thiếu niên của chính mình.

Hắn mỉm cười, mở cuốn sách.

Xem xét một lúc lâu, sắc mặt Thiệu Cảnh chăm chú, tập trung tinh thần xem quyển sách trong tay, thật lâu sau mới khép sách lại. Sau đó, lại ngồi trầm ngâm một lúc nữa, dường như đang nhớ lại những gì mình đã đọc, rồi nhẹ gật đầu.

Quyển “Huyền Tâm Quyết” này cũng không có gì cao thâm, nó chỉ là một quyển sách nhập môn chỉ dẫn tu luyện trụ cột tâm pháp. Người bình thường, hầu như ai xem cũng hiểu. Sau đó, bước vào tu luyện, lúc này mới xem được sự cao thấp của tư chất mỗi người. Dù sao đi nữa, môn tâm pháp này rất bình thường, không cần tu luyện quá nhanh, nhưng phải chắc chắn. Cho dù lúc tu luyện tâm pháp này không nhanh đi nữa, chỉ cần tu luyện từ từ cũng có ngày đạt đến Luyện Khí Cảnh đỉnh phong. Tuy nhiên, để đột phá từ Luyện Khí Cảnh lên Ngưng Nguyên Cảnh thì phải nhờ vào cơ duyên hay ngoại lực hỗ trợ.

Suy tư một lát, sắc mặt Thiệu Cảnh đột nhiên khẽ động, bỏ “Huyền Tâm Quyết” xuống, đưa tay vào túi Lưu Vân lục lợi một lúc, hắn lôi ra một tàn quyển tàn rã quang mang màu vàng nhạt.

Quyển tàn sách này tự nhiên chính là Thiên Thư Tàn Quyền hần lấy được trong thạch thất. Cảm vật này, khỏe miệng Thiệu Cảnh nhếch lên một chút, không tự chủ nhìn về phía bức tường đối diện. Ở một bên bức tường đó, hần là có một nửa còn lại của Thiên Thư Tàn Quyền a.

Không biết vì sao, Thiệu Cảnh phát hiện, quyển Thiên Thư Tàn Quyền này từ khi bị hần và Tô Thanh Dung xé làm đôi thì linh khí nồng đậm trên quyển sách đã biến mất. Bây giờ khi nhìn vào Thiên Thư Tàn Quyền, vẫn chỉ có quang mang màu vàng nhạt. Nhưng mà như vậy rất là may mắn, ngày đó hần đem Tàn Quyền này giấu trong túi Lưu Vân, rõ ràng là đã che mắt được trường lão của Huyền Thiên Tông.

Ở trên Thiên Thanh sơn đường thượng, hần căn bản không dám đem quyển Thiên Thư này ra. Cho đến hôm nay, tới chỗ ở của mình, hần mới có thể đem ra, bỏ gánh nặng trong lòng mà xem một chút. Ở trong Thiên Thư Tàn Quyền có ghi Minh Tự Thuật khác thường, hần đã sớm quyết tâm tu luyện.

Nhưng mà, tu luyện cái nào trước đây?

Có lẽ, hai loại tâm pháp này sẽ không có xung đột đâu, dù sao một cái là tâm pháp tu luyện của Tu Chân Giả, một cái là của thượng cổ Thuật Sĩ, đạo bất đồng mà?

Thiệu Cảnh cười cười, quay đầu, mở cánh cửa hướng cái đình nhỏ đi đến. Nhìn ánh sáng mặt trời ôn hòa chiều xuống, Tiểu Trư đang nằm trên cỏ ngày o... hai cái tai một trắng một đen cụp xuống, ngủ say vô cùng, thỉnh thoảng cái miệng chẹp chẹp vài cái, không biết đang mơ được ăn món ngon gì.

Nghĩ đến đó, Thiệu Cảnh có chút nói không nên lời, Tiểu Trư từ sau khi được cứu, không biết có phải là do ăn Thái Huyền Kim Đan hay không, khẩu vị của Tiểu Trư bỗng thay đổi. Trước kia, nó thích ăn nhất là món ăn ngon, ừm, thực ra là “com thừa canh cặn” của người nào đó. Bây giờ, nó hoàn toàn chẳng thèm ngó đến. Tiểu Trư bây giờ chỉ có hứng thú với loại linh thảo gì đó. Gần đây, Tạ Tiểu Vũ yêu mến Tiểu Trư, nên mỗi ngày đều mang theo nó đi chơi, kết quả Tiểu Trư ăn vụng một ít linh thảo, nên bị Tạ Tiểu Vũ nể nhiều lần.

Nhưng mà, Tạ Tiểu Vũ từng nói cho Thiệu Cảnh, Tiểu Trư e rằng không phải là heo bình thường a, cái mũi của nó, so với chó còn tốt hơn nhiều. Bởi vì, bình thường lúc làm việc ở Luyện Đan đường, Tiểu Vũ đều đem về một ít linh thảo cất ở trong phòng. Kết quả là, dù cất kỹ đến đâu, Tiểu Trư chỉ cần ngửi ngửi vài cái, tuyệt đối có thể tìm ra. Qua vài ngày, nó gần như đã ăn hết linh thảo mà Tiểu Vũ cất giữ.

May mắn là những linh thảo đó cũng không quý lắm, Tiểu Vũ cũng không truy cứu. Nhưng mà việc này cũng làm Thiệu Cảnh đau đầu, nếu là ăn “com thừa canh cặn” thì cũng dễ nuôi thôi, nhưng mà, tiên sư nó chứ, nếu mà cần cả một đồng linh thảo làm thức ăn, thì có còn để cho người ta sống không a!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Minh Tự Thuật (1)

Sắc trời tối dần, sao trời bắt đầu hiện. Thiên Thanh sơn trong bóng đêm hiện lên một cảnh sắc khác. Tiếng Tùng reo, tiếng côn trùng kêu văng vẳng, từng điểm, từng điểm ánh sáng nền từ phòng của các đệ tử dần sáng lên, lóe ra ánh sáng ôn hòa.

Dãy phòng 24, gian nhà thứ 11, ánh nến còn chưa tắt, trong phòng tối đen. Tiểu Trư đã sớm từ bên ngoài chạy vào nhà, giờ phút này nó đang nhảy lên giường, chui vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, đôi mắt nhìn tối nhìn lui trong bóng tối. Thỉnh thoảng lại nhìn Thiệu Cảnh - lúc này đang ngồi xếp bằng ở trên giường.

Dựa theo ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, loáng thoáng nhận thấy Thiệu Cảnh đang ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp kéo dài. Chỉ là không biết vì sao, trên đầu hần ẩn hiện hai đạo ánh sáng nhàn nhạt, một đạo màu hồng, một đạo màu xám trắng, đang chậm rãi phát tán.

Sắc mặt Thiệu Cảnh bình tĩnh, thỉnh thoảng cũng lóe lên một tia thống khổ, nhưng cũng không quá kịch liệt, mỗi lần đều duy trì trong chốc lát, sau đó sắc mặt hần dần khôi phục lại về bình tĩnh. Chỉ là, trong lúc tu luyện, sắc mặt hần nhiều lần thay đổi.

Từ lúc ánh sao lên, đến khi trăng lên cao, sau khi trải qua suốt 2 canh giờ, hai đạo ánh sáng trên đầu Thiệu Cảnh chậm rãi biến mất, đến cuối cùng không còn nhìn thấy gì cả. Sắc mặt hần cũng dần dần trở lại bình thường, vẻ thống khổ cũng rất ít khi xuất hiện. Cứ như vậy, duy trì liên tục đến giờ Tý, Thiệu Cảnh đột nhiên thở ra một hơi dài, mở hai mắt ra. Lập tức, hần cảm thấy toàn thân đau buốt. Liền dứt khoát nằm xuống.

Tay của hần chạm vào cái móng của Tiểu Trư đang nằm ngủ, Tiểu Trư “ụt ịt” hai tiếng, xem ra là đang kháng nghị, duỗi ra một cái chân sờ sờ mông, mắt vẫn không mở ra, tiếp tục ngủ.

Thiệu Cảnh cũng không để ý đến nó, nằm ở trên giường, sắc mặt âm trầm.

Vừa rồi tu luyện, hần quyết định tu luyện “Minh Tự Thuật” trong Thiên Thư Tàn Quyền trước. Dựa theo ghi chép trong Thiên Thư, mỗi ngày chỉ cần tu luyện Minh Tự Thuật một lần là có thể thu lấy thiên địa linh khí, hóa thành tinh hoa bốn nguyên linh khí của hần. Cứ như thế, ngày ngày tu luyện, kiên trì không ngừng, linh khí trong cơ thể Thuật Giả sẽ không ngừng tăng tiến. Nếu như tham lam, một ngày hấp thu vài lần, thì lục phủ ngũ tạng sẽ không chấp nhận được lượng linh khí thu vào quá nhiều, làm cho thân thể Thuật Giả bị tổn thương, đạo hạnh hao tổn.

Nhưng Thiệu Cảnh lại không ngờ, Minh Tự Thuật cùng Huyền Tâm Quyết có vẻ không khác nhau lắm, đều giống như khuôn phép cũ, là pháp quyết ôn hòa tu luyện từ từ. Ai ngờ, lúc hần tu luyện, luồng bốn nguyên linh khí thứ nhất được hấp thu vào cơ thể lập tức cùng hòa hệ linh khí và thủy hệ linh khí mà hần đã tu luyện trước kia xảy ra xung đột.

Lại nói, Minh Tự Thuật quả nhiên có chút bản lĩnh, bốn nguyên linh khí vừa mới sinh ra còn nhỏ yếu, nhưng cùng hai loại linh khí trong cơ thể Thiệu Cảnh tranh đấu, lại bá đạo đem linh khí của hai hệ này đuổi đi toàn bộ. Thiệu Cảnh phát hiện ra chuyện này liền chấn động, trên Thiên Thư không hề nhắc đến chuyện này, liền muốn dừng tu luyện, nhưng mà tình huống đã vượt ra khỏi sự khống chế của hần. Luồng bốn nguyên linh khí kia đối với hai hệ linh khí của hần cực kì bài xích, không khách khí đem chúng tiêu diệt hết.

Việc này cũng kì quái, thủy, hỏa linh khí Thiệu Cảnh tu luyện đã nhiều năm, cũng coi là có chút thực lực, nhưng gặp phải bốn nguyên linh khí yếu ớt này, liền không có sức hoàn thủ. Mặc dù có chút không cam lòng, cứ bám vào cơ thể Thiệu Cảnh, nhưng vẫn bị bốn nguyên linh khí xua ra bên ngoài.

Nói cách khác, chỉ qua mấy giờ này, linh khí hai hệ mà Thiệu Cảnh tu luyện đã nhiều năm, cứ như vậy bị hủy diệt một cách không rõ ràng.

Việc này, thật là kiểm cùi ba năm đốt một giờ a!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Minh Tự Thuật (2)

Sắc mặt của Thiệu Cảnh không được tốt lắm, cau mày, nhưng không biết vì sao ở sâu trong lòng của hần lại dâng lên một niềm vui mơ hồ, tuy rằng vô cùng đau lòng và tiếc nuối công sức của mình dùng để tu luyện Ngũ Hành linh lực trong nhiều năm nhưng những điều Minh Tự thuật ghi lại trên quyển Thiên Thư hiển nhiên không hề tầm thường, chỉ từ uy thế của bốn nguyên linh lực là đã có thể đã nhìn ra.

Đến cuối cùng hần cắn răng một cái, bỏ qua tất cả các ý niệm dư thừa trong đầu, một khi đã quyết định tu luyện Minh Tự thuật thì dù có phải chịu chút tổn thất cũng chẳng cần phải quan tâm. Ngồi dậy một lần nữa, hai mắt từ từ nhắm lại, hần bắt đầu cảm giác tình hình trong cơ thể của mình, quả nhiên hai hệ linh lực trước khi từng có đã triệt để biến mất, linh mạch của chính mình trong cơ thể trống không lảng đãng, chỉ có một tia bốn nguyên linh lực đang phiêu đảng trong đó.

Một tia, đúng là một tia nhỏ như một sợi chỉ vô cùng mỏng manh yếu ớt a.

Thiệu Cảnh mở hai mắt ra, chưa phát giác nét mặt của mình có chút đáng chất. Linh lực của hần hồi trước có thể đủ chèo chống năm quả Hỏa Cầu thuật phát ra liên tục cùng một lúc, nhưng sợi bốn nguyên linh lực này thì ngay cả một phần mười linh lực cần thiết dùng để phát ra một quả Hỏa Cầu thuật cũng chưa tới.

Thật đúng là hoàn toàn triệt để tu luyện lại từ đầu, Thiệu Cảnh lắc đầu, tự an ủi mình nói: "Thứ tốt luôn luôn rất khó tu luyện, ừm, ngẫm lại từ nay về sau nói không chừng có thể cùng một lúc tu luyện năm hệ thuật pháp, khi đó mới là ngày tốt lành a.

Thiệu Cảnh đoạt lấy một nửa giường cùng đóng chấn, mền mà tiểu trư đang vui thân nằm ngủ trong đó, tiểu Trư trong lúc ngủ mơ lại kêu hừ hừ kháng nghị vài tiếng nhưng Thiệu Cảnh chẳng muốn quản nó, nghĩ thầm trong thiên thư nói rất đúng, Minh Tự thuật mỗi lần tu luyện chỉ cần nửa canh giờ, nhưng thời gian của hôm nay đã vượt qua nửa canh giờ quá nhiều, đoán chừng nguyên nhân của nó là bởi vì hai loại linh lực phát sinh xung đột.

Liên tục ngồi xuống tu luyện lâu như vậy, trong cơ thể lại xảy ra trận tranh đấu của linh lực nên Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy hai mắt mí mắt dần dần nặng trĩu, con ử rũ dãn lên, rất nhanh sau đó hần đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngày đầu tiên hần chính thức bái nhập Huyền Thiên tông cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà trôi qua. Trong màn đêm ở ngoài cửa sổ, gió núi phơ phất, tiếng thông reo rì rầm, đám trúc xanh trong tiểu viện chấp chờ lay động, chiếu xuống mặt đất mấy phần bóng tối, hình như tất cả chỉ yên bình như vậy.

※※※

Ngày hai mươi tám, tháng ba, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Bây giờ mặt trời đã nhô lên, bắt đầu chiếu những làn ánh sáng đầu tiên xuống ngọn núi Thiên Thanh, xuyên qua khe cửa sổ của những tầng phòng đang mở, chiếu vào mặt các đệ tử của Huyền Thiên tông, họ bắt đầu nhao nhao bừng tỉnh khỏi giấc ngủ như đàn chim chóc cất tiếng ca ríu rít, bắt đầu một ngày mới.

Trên tầng hai mươi tư, tất cả các đệ tử mới nhập môn ngày hôm qua đều đã đi ra khỏi cửa phòng, trên người bọn họ đều mặc quần áo hai màu xanh trắng giao nhau là trang phục đệ tử của nhập môn Huyền Thiên tông, gần như trên gương mặt của tất cả mọi người đều mang theo sự hưng phấn và vui vẻ, cho dù là ba vị nam đệ tử có chút ẻo oải vào ngày hôm qua khi bị phân phối đến Linh Thạch đường thì giờ phút này nhìn qua cũng sáng sủa rất nhiều. Bọn họ biết cùng lắm thì chịu chút ít vất vả, còn có thể khổ bằng đám người tu hành dưới chân núi Thiên Thanh ngày ngày cày ruộng sao? Bây giờ đã được làm đệ tử trên ngọn núi Thiên Thanh kiểu gì mà tương lai chả có hi vọng sáng sủa, nổi bật hơn người, tất cả mọi người đều là người thông minh, nghĩ

thấu điểm này cũng không có gì lạ.

Tốp năm tốp ba chào hỏi, các đệ tử mới cùng nhau chuyện trò vui vẻ, ngày hôm qua nhập môn ở cùng một nơi cũng là một loại duyên phận, ở trong tông bộ lạ lẫm của Huyền Thiên này thì có nhiều người bằng hữu, nói không chừng tương lai sau này sẽ có thêm một phần trợ lực trên đường tu luyện gian nan.

Tám người nam tử ba vị mỹ nữ đều đi ra, mọi người gặp nhau một lát, nói chuyện với nhau thân thiện, mà ngay cả Tô Thanh Dung lúc này nhìn lại cũng ôn hòa nhiều hơn, khác hẳn cảm giác có chút cao ngạo khi còn là người tu hành khi xưa, nàng bây giờ ăn nói nhỏ nhẹ, nụ cười luôn đọng trên môi, cười cười nói nói cùng mọi người, chẳng còn giống ngày xưa chút nào.

So với vẻ náo nhiệt ở đây thì các đệ tử cũ của Huyền Thiên tông ở những phòng khác tầng có vẻ lạnh lùng và im ắng hơn một chút, tuy rằng cũng có tốp năm tốp ba những người quen thuộc kết bạn nói chuyện cùng nhau đi trên đường nhưng so với họ thì vẫn còn rất nhiều người đi một mình. Không ít người cũng nhìn thấy đám đệ tử ríu rít trên tầng hai mươi tư, có điều ánh mắt bọn họ chỉ cười nhạt rồi nhẹ nhàng đi chuyển con người sang nơi khác.

Thiệu Cảnh đứng ở trong đám người, tối hôm qua ngủ một giấc thật ngon lành nên khi tỉnh dậy vào sáng sớm hẳn đã cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, một luồng hào hùng và tự tin tự nhiên sinh ra, càng thêm tin tưởng vào tương lai tu luyện sau này, tâm tình cũng càng thêm tốt. Hắn đang nói chuyện cùng với một vị nam đệ tử đứng ở bên cạnh, người này tên là Đoan Mộc Hồ, thân hình cao lớn, so với Thiệu Cảnh thì cao hơn nửa cái đầu, ở căn phòng thứ mười trên tầng hai mươi bốn, vừa vặn là hàng xóm của Thiệu Cảnh. Hai người buổi sáng đứng dậy thì nhìn thấy nhau, Thiệu Cảnh liền chủ động bắt chuyện với hắn, Đoan Mộc Hồ cũng là tính tình cởi mở, cười đáp lại, hai người ta cười nói một hồi, ấn tượng đều là không sai.

Về phần Tiểu Trư, giờ phút này nhìn qua tinh thần có vẻ sung sướng vô cùng, chạy tới chạy lui xung quanh Thiệu Cảnh, nhìn lại có chút hưng phấn.

Nghe thấy một tiếng kêu thanh thúy từ đằng sau truyền đến, Thiệu Cảnh quay đầu nhìn lại thì nhìn thấy Tạ Tiểu Vũ đang đứng ở trên con đường lớn bằng đá trắng, hướng về nơi này mỉm cười vẫy tay, nhìn hắn nhẹ gật đầu, sau đó lại quay đầu về phía hai mỹ nữ Tô Thanh Dung cùng Lý Dục Tú cười nói: "Tô tỷ tỷ, Lý tỷ tỷ, chúng ta đi thôi."

Sau buổi trò chuyện ngày hôm qua thì Tạ Tiểu Vũ cùng hai người bạn họ thành người quen, không nghĩ tới hôm nay ngay cả xưng hô cũng trực tiếp biến thành tỷ tỷ muội muội, Thiệu Cảnh thật sự là bội phục các nàng, giao tình của ba người tiến triển cực nhanh. Tô Thanh Dung cùng Lý Dục Tú đều đáp ứng một tiếng đồng ý, cười đi tới, bàn tay của Tô Thanh Dung còn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Tiểu Vũ, thấp giọng nói những thứ gì, sau đó hai người đều nở nụ cười rất tươi. Ánh nắng vàng tươi sáng ôn hòa chiếu xuống thân thể xinh đẹp của ba người, phảng phất phủ chung quanh ba nàng một tầng ánh sáng ôn nhu và óng ánh.

Những người khác lúc này cũng tốp năm tốp ba kết bạn mà đi, hơn phân nửa đều đi về nơi đã được chỉ định, tỷ như ba vị đệ tử đi cùng một chỗ Linh Thạch đường hoặc hai vị nam đệ tử cùng cười hi hi, trêu chọc vị nữ đệ tử trên Vương Yến Nhi được chỉ định cùng đi tới Linh Thú đường, thẳng đường đi tới, chọc cho nàng Vương Yến Nhi bật cười không ngừng, nhìn qua tất cả đều rất hòa hài.

Chỉ là đám người phía sau còn có một nam nhân đơn độc đứng một mình, Thiệu Cảnh ngẩng đầu nhìn bầu trời, thờ dài, đi lên con đường lớn bằng đá trắng, sau đó quay người đi xuống, bước về phía dưới chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Minh Tự Thuật (3)

Những rừng cây cỏ thụ rậm rạp cao lớn mọc hai bên con đường dài bằng đá trắng đã che đi ánh nắng mặt trời, chỉ để cho một vài tia nắng sớm xuyên qua tán cây chiếu xuống con đường. Thiệu Cảnh vừa đi vừa hưởng thụ cảm giác ôn nhu dễ chịu của nắng, gió và bóng râm từ những cành cây, có lẽ bây giờ các đệ tử tu vị luyện khí cảnh được phân bố ở trên Huyền Thiên tông đã làm việc hết rồi nhưng vẫn có một ít đệ tử ở trên các tầng cao thấp vẫn còn đang nghỉ ngơi, hầu hết bọn họ đều có đạo hạnh khá cao là ngưng nguyên cảnh.

So sánh với đám đệ tử luyện khí cảnh ngày ngày làm tạp vụ thì thời gian của đám đệ tử ngưng nguyên cảnh thư thả và tự do hơn nhiều lắm, họ chỉ cần săn giết đủ số yêu thú cố định trong nhiệm vụ là hoàn thành công việc của mỗi tháng, thời gian còn lại họ được tự do, tự mình làm chủ không bị ai quản. Lúc này chợt có vài vị sư huynh sư tỷ đi qua, mỗi khi họ nhìn thấy tiểu trư đang đi cạnh Thiệu Cảnh thì không khỏi sinh ngẫu hứng nhìn thêm vài lần, nét mặt lộ ra sự bất ngờ và ngạc nhiên.

Thiệu Cảnh không quan tâm nhưng vẫn gật đầu mỉm cười đối với từng người.

Đi xuống con đường lớn bằng đá trắng, hai bên tường trắng ngói đỏ kéo dài không ngớt, ánh nắng ôn hòa ấm áp của mặt trời mùa xuân phủ xuống khiến cho người ta có một cảm giác lười biếng. Trên đường ngẫu nhiên gặp hai vị sư huynh đạo hạnh ngưng nguyên cảnh, Thiệu Cảnh đều khách khí hơi khẽ khom người nhường đường, hắn từ nhỏ lang thang chịu khổ đã hiểu nhiều đạo lý đối nhân xử thế, thấy những người đệ tử trẻ tuổi đầy ngạo khí trong môn phái thì trên người hắn cũng chẳng có nửa phần kiên quyết đấy.

Sau khi đi xuống chân núi thì Thiệu Cảnh dừng lại nhìn về bốn phía, chỉ thấy chung quanh vẫn là từng ruộng linh điền và nhà gỗ, giống như trước đây vẫn có rất nhiều người tu hành đang bận rộn trong đất ruộng làm việc, chỉ có điều di chứng sau trận động đất vẫn còn có thể thấy được, rất nhiều ruộng linh

điền trong đó đã bị bỏ phế tan hoang, nhà gỗ sụp đổ chưa được dựng lại cũng không thiếu, nghĩ đến Huyền Thiên tông dù sao tinh lực chủ yếu đã đặt ở trong tông môn trên ngọn núi Thiên Thanh thì làm sao họ có thể bỏ nhiều tâm tư cho đám những người tu hành ở dưới chân núi này chứ.

Nghĩ tới đây, Thiệu Cảnh không nhịn được quay đầu nhìn về phía tây, ở nơi đó có một khe núi đang đứng im lặng, cảnh núi non hùng vĩ và rừng cây xanh ngắt bao phủ trên triền đồi ở đó đã bị thay bằng đồng bùn đất ruộng và đá tảng từ vách núi sụp đổ sau trận động đất che lấp mất rồi. Ở đằng sau khe núi là tòa động phủ vô danh, chỉ có điều sau khi tòa động phủ lộ ra thì nơi này đã bị Huyền Thiên tông liệt vào vùng cấm địa, phải đợi từ ngày đêm trông coi, không được chường giáo chân nhân cho phép thì không một ai được bước vào.

Thiệu Cảnh chỉ đứng nhìn trong chốc lát rồi nhún vai, động phủ vô danh thần bí khó lường, nhất là cái hang động khổng lồ ở sâu trong lòng đất còn quý dị hơn, chỉ có điều bây giờ thì tất cả đều đã bị chôn vùi trong biển lửa. Thiệu Cảnh lắc đầu vứt bỏ hết những ý niệm dư thừa và vô dụng, đi thẳng về phía trước.

Sau khi Thiệu Cảnh đi qua con đường đá trắng dưới chân núi thì thấy một con đường lớn hơn kéo dài về phía trước, hần liền bước đi trên con đường lớn, xung quanh hai bên đường có rất nhiều ruộng linh điền, rất nhiều người tu hành đang làm việc dưới ruộng đều ngẩng đầu nhìn hần, đặc biệt là sau khi nhìn thấy trang phục thêu hai màu xanh trắng thì trong ánh mắt của bọn họ đều toát ra sự hâm mộ cùng ghen tị.

Trong lòng của Thiệu Cảnh bỗng cảm thấy vui mừng và thoải mái, nghĩ thầm không lâu trước đây mình cũng phải làm ruộng giống mọi người, có điều cuối cùng cũng có vài phần vận khí, bây giờ hết khổ rồi.

Hần vừa bước đi trên con đường dưới chân núi vừa mang theo sự sung sướng trong lòng, thời gian dần trôi qua để ngọn núi Thiên Thanh rơi lại ở sau lưng.

Khoảng cách giữa ngọn núi Thiên Thanh và Tiểu Hồ thành không xa lắm, dọc theo con đường chỉ khoảng mười dặm, bầu trời trong xanh không có một gợn mây, gió diu diu thổi mái tóc phát phơ bay lên bầu trời, xa xa đã có thể nhìn thấy tường của Tiểu Hồ thành. Giữa hai vùng đất, ngoại trừ vùng đất giáp ngọn núi Thiên Thanh còn chút ít ruộng linh điền thì những vùng đất xung quanh chỉ là cỏ dại sinh sôi và một vài bụi cây hoang dã lưa thưa, nhìn toàn vùng đất như một miền quê hoang dã, ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp, gió thổi lá bay, trời cao đất rộng, không khỏi khiến lòng người dâng lên niềm dễ chịu.

Tiểu trư lộ ra vẻ rất hưng phấn, chạy tới chạy lui trên con đường lớn, ngửi ngửi ở khắp nơi, một cơn gió nhẹ ủa tới thổi đám bụi cỏ dại rậm rạp dưới đất lay động, phát ra tiếng sần sật, mang theo mùi bùn đất thơm ngát nhàn nhạt.

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn thoáng qua, ngọn núi Thiên Thanh vẫn cao ngất hùng vĩ, chỉ có điều những người tu hành trong ruộng linh điền đã mơ hồ nhỏ bé không nhìn thấy được nữa, lúc này trên con đường yên lặng chỉ có hần và tiểu trư đang bước đi, hần tiện tay ngắt gãy một cành cỏ nhỏ ở ven đường rồi đặt vào trong miệng nhẹ nhàng nhai, thầm nghĩ cuộc sống như vậy kẻ cũng không tệ.

Lúc này tiểu trư đang chạy ở trước mặt hần bỗng nhiên kêu lên một tiếng rồi vội vàng ngẩng đầu lên, ghéech cái mũi ngửi ngửi hai lần trong không khí, sau đó "Hồng hồng hồng hồng" ụt ịt không ngừng, thoáng cái đã lao khỏi con đường lớn rồi chui vào một bụi cỏ dại cao hơn nửa người ở ven đường.

Thiệu Cảnh cảm thấy hoảng sợ liền chạy tới xem xét nhưng lại không nhìn thấy hình bóng của tiểu trư đâu, bụi cỏ dại cao đến che khuất cái hông của hần, dù là tiểu hài nhi năm sáu tuổi đi vào sợ rằng hần cũng không thể nhìn thấy nói gì là tiểu trư? Thế nhưng lúc này trong bụi cỏ bỗng nổi lên một hồi lắc lư, mơ hồ có thể thấy tiểu trư giãy vò đám cỏ trong đó, Thiệu Cảnh mắng một câu rồi lớn tiếng kêu lên.

"Tiểu trư, mau trở lại, chúng ta còn phải đi tới nội thành đây."

Trong bụi cỏ tiếng sần sật sần sật vẫn không dừng lại, cành cỏ lắc lư một lúc lâu sau mới nhìn thấy bóng tiểu trư từ bên trong bụi cỏ chui ra, Thiệu Cảnh nhìn thấy trên người tiểu trư dính không ít cỏ nát, cười mắng một câu, quay đầu đang định tiếp tục đi tiếp thì khốc mắt bỗng liếc qua mõm tiểu trư, khẽ giật mình rồi ngoác tay nói:"Lại đây."

Tiểu trư nhìn qua có vẻ không tình nguyện nhưng sau khi thấy Thiệu Cảnh trừng to mắt lên nhìn thì rút cuộc nó vẫn phải ngoan ngoãn phun ra một thân cây cỏ chỉ còn một nửa màu đỏ đậm, lá xanh tròn như củ hành, đỉnh mở bốn múi hoa nhỏ, trên mặt lưu lại từng vết răng cắn, tất nhiên là do tiểu trư lưu lại.

Thiệu Cảnh nhìn cành cỏ nhỏ rồi trầm ngâm một lúc, sắc mặt khẽ biến:"Hồng Khẩu Thảo?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Minh Tự Thuật (4)

Hồng Khẩu thảo" không phải là loại linh thảo quý hiếm, nó chỉ là một trong những loại linh thảo cấp một bình thường, công hiệu cũng bình thường, thường được dùng để chế nhiều loại phương thuốc trong dân gian. Dựa theo giá cả thị trường buôn bán linh thảo của Tiểu Hồ thành thì ước chừng một khối linh thạch có thể mua được mười cây. Chỉ là vấn đề không phải ở đây, Hồng Khẩu thảo mặc dù không phải là loại linh thảo thần kỳ, cũng chẳng thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát của hoa cỏ như bao loài hoa khác, ở vùng quê thường có những cơn gió tinh nghịch nó đùa vòn qua thăm cỏ hoặc bụi cỏ dại, chỉ riêng mùi hương của lá cỏ đã lấn lướt hết cả mùi Hồng Khẩu thảo.

Vậy mà vừa rồi rõ ràng hắn thấy Tiểu Trư chỉ chạy qua đã có thể tìm thấy được loài cỏ này . .

Thiệu Cảnh sờ lên đầu, cũng có chút sợ run, Tiểu trư thì ngược lại, tỏ vẻ rất cơ trí, nhìn thấy Thiệu Cảnh không có phản ứng liền dứt khoát cúi đầu hạ xuống dò xét, cái đầu lười thoáng chuyển động rồi vội vàng cắn cây Hồng Khẩu thảo ngậm vào trong miệng, nhai nhai gặm gặm, nhìn qua đúng là một bộ dáng nhấm nuốt thường thức vô cùng thỏa mãn.

"Có phải là trùng hợp không nhỉ? Chui vào trong bụi cỏ chơi vừa vặn đụng phải cây Hồng Khẩu thảo này?" Thiệu Cảnh ngẫm nghĩ, ánh mắt vẫn còn hiện lên vẻ không thể tin tưởng rồi lắc đầu mang theo Tiểu Trư tiếp tục đi thẳng về phía trước. Ở phía sau của hắn, Tiểu Trư nhai một hồi, Ục một tiếng rồi nuốt cây Hồng Khẩu thảo vào trong bụng, sau đó điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra rồi lại đuổi theo Thiệu Cảnh, lon ton chơi đùa đi đến cuối con đường.

Nhưng sau khi bọn họ đi tiếp được khoảng một dặm, ánh mắt của Thiệu Cảnh lại phải hiện nên sự ngạc nhiên, đây bất ngờ một cách khó hiểu, bởi Tiểu Trư lại kêu lên những tiếng hưng phấn rồi chui vào bụi cỏ ở ven đường, một lát sau mỗi khi trở về, trong miệng đều ngậm một cành hoa.

"Khiên Ngưu Từ."

"Miêu Tu thảo."

"Tiểu Thanh Hoa. . ."

※※※

Đứng ở trước cửa của Tiểu Hồ thành, đôi mắt của Thiệu Cảnh có chút cổ quái, chúng nhìn chăm chăm vào Tiểu Trư ở bên chân, nói: "Ăn no chưa?" Đầu của Tiểu Trư lắc lắc nghiêng nghiêng, sau đó há rộng mồm ra ngoáp rồi ợ thêm một tiếng nữa.

Thiệu Cảnh im lặng không nói gì, một lát sau bỗng cười khan một tiếng, nói: "Đi thôi, chúng ta vào thành."

Trên đường đi, Tiểu Trư bảy lần chui vào bụi cỏ, mỗi một lần đều chuẩn xác không sai mang về một gốc linh thảo, có điều không có cây nào trong số chúng thuộc về loài cây quý hiếm, trên cơ bản chỉ là các loại nhất phẩm linh thảo thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ở nơi dã ngoại hoặc hoang dại mà thôi . Ngắm nhìn Tiểu Trư lần lượt ăn linh thảo một cách vô cùng thỏa mãn, Thiệu Cảnh rốt cục xác định con heo chuyên "ăn hàng" này quả nhiên có một khả năng biến thái: tìm linh thảo.

"Được rồi, ít nhất từ nay về sau không cần phải vì thức ăn cho tiểu trư mà phát sầu nữa, nếu đói bụng thì cứ vứt nó xuống dưới núi để nó tự tìm miếng ăn là được rồi." Thiệu Cảnh trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Vào thành, Thiệu Cảnh theo đường cũ chậm chậm bước từng bước về phía đông thành. Phường thị trong Tiểu Hồ thành vẫn còn đang rất náo nhiệt, người đến người đi, tùy ý đều có thể nhìn thấy tu sĩ, nhiều lần Thiệu Cảnh còn nhìn thấy đệ tử của Huyền Thiên tông ăn mặc trang phục của đệ tử nhập môn màu xanh trắng, có điều đều là những khuôn mặt lạ lẫm, ngẫu nhiên gặp người đi qua hắn đều mỉm cười gật đầu chào hỏi, bên kia có người trở lại cười vui vẻ, nhưng cũng có người kiêu căng, coi như nhìn không thấy gì mà xoay người đi chỗ khác.

Thiệu Cảnh cảm thấy thật thiếu sinh khí, vì ai mà thân phận của mình thấp kém, đạo hạnh của mình thô thiển đây, phải biết rằng hắn hiện tại thậm chí ngay cả Luyện Khí cảnh sơ giai còn không đạt tới, cũng khó trách người khác chúng mắt với hắn, về phần bị khinh khỉnh coi thường, thời gian hắn lang thang trước kia đã gặp qua chẳng biết bao nhiêu nữa, mặc dù có chút không thoải mái nhưng cũng sẽ không để ở trong lòng, không lại khiến chính mình không thoải mái.

Địa phương náo nhiệt nhất của Tiểu Hồ thành chính là một đại phường thị nằm ở ven bờ hồ, trong đó khí phát nhất là một vòng cửa hàng ở cạnh tiểu hồ. Thiên Phong lâu của Huyền Thiên tông chính là một cửa hàng có khí phái ở mặt phía đông tiểu hồ, chiếm vị trí tốt nhất, đó là một đại lâu cao bốn tầng, đối diện cánh cửa chính của lầu một là một con đường lớn phồn hoa, bên cạnh dựng hai cây cột lớn màu vàng son, bốn cánh cửa chính đồng thời mở rộng ra, bên cạnh còn có ba cái cửa sổ lớn, khiến cho những người đang đi trên đường cái có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng chân thực ở trong cửa hàng. Không gian trong tiệm vô cùng rộng lớn, ánh sáng sáng ngời, quầy hàng san sát, bên cạnh còn có cầu thang để lên lầu, giờ phút này ở bên trong có rất nhiều người đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn có đệ tử của Huyền Thiên tông đệ tử dẫn những vị khách quý bước lên bước xuống thang lầu đi lầu hai hoặc là lầu ba lầu bốn, xem ra sinh ý quả nhiên thịnh vượng, may mắn, cho dù ở trong khu phố phồn hoa thịnh vượng thì Thiên Phong lâu vẫn có vẻ hạc giữa bầy gà, không hề tầm thường.

Đứng ở trước bốn cánh cửa lớn sơn son thiếp vàng, ngắm nhìn ba chữ Thiên Phong lâu khổ lớn đẹp tựa cảnh rồng bay phượng múa, bên tai truyền đến tiếng náo nhiệt âm ỉ, Thiệu Cảnh hít một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Dị Tượng (1)

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu nghiêng qua cửa sổ phía tây rồi rơi xuống mặt của một chiếc bàn bằng gỗ thông rất sạch sẽ, nước son mang màu sắc thâm trầm, lơ mơ còn có thể nhìn thấy dấu vết vòng tuổi từ vân cây ở trên đó. Một vị trung niên nam tử nét mặt có vẻ phong sương, từng trải đang đứng ở trước quầy, khẽ cau mày, ánh mắt hơi do dự nhìn chăm chú vào một chiếc bình ngọc nhỏ nằm ở trước mặt. Một người đệ tử mặc trang phục xanh trắng đứng ở phía sau quầy, nụ cười nhẹ nhàng đang đọng ở trên môi, nhẹ giọng giải thích với người khác một điều gì đó.

"... Lão Hầu, người phải nghe ta nói một câu, nếu người thật sự muốn đi vào Vạn Yêu Cốc, trên người không thể không mang theo một ít đan dược dùng để bảo vệ tánh mạng. Người là người từng trải, không phải kẻ lần đầu tiên lần lộn ở nơi này, chẳng lẽ chưa thấy qua những tu sĩ từ trong Vạn Yêu Cốc thiếu tay đứt chân đi ra ư?" Thiệu Cảnh lắc đầu, khẽ cau mày.

Nam tử kia im lặng một lát, hình như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, khẽ cắn môi gắt đầu nói: "Thôi được, ta mua chai "Bảo Nguyên đan" này."

Thiệu Cảnh mỉm cười gật đầu, nhìn thấy nam tử kia cầm ra một cái túi từ trong lòng, một vài tiếng vang do va chạm trầm thấp truyền đến trong lúc tay của hắn di chuyển. Thiệu Cảnh chẳng cần đoán cũng biết ở trong túi chứa đồ kia chính là thứ bị cướp đoạt nhiều nhất trong thiên hạ của Tu Chân giới — linh thạch.

Nam nhân đếm đủ ba mươi khóa linh thạch rồi đặt chúng lên trên mặt bàn, sau đó trên nét mặt rốt cục đã lộ ra vẻ vui mừng nho nhỏ, kẹp lấy vài phần ước mơ, không biết có phải hay không là nghĩ đến tương lai của chính mình chiếm được một số lợi nhuận trên người đám yêu thú độc ác tại Vạn Yêu Cốc, rất nhanh đã cất bình ngọc nhỏ vào trong áo, xoay người rời đi.

"Leng keng leng keng", đám linh thạch trên mặt bàn dưới cánh tay thuần thục của Thiệu Cảnh đã bị phui đi xuống, toàn bộ rơi xuống hộp sắt to lớn nằm ở dưới quầy chuyên môn để đặt linh thạch, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe. Bên cạnh cách đó không xa một nữ đệ tử cũng mặc trang phục xanh trắng quay đầu nhìn qua, mỉm cười, nói: "Thiệu sư đệ, sinh ý khá thật đấy nha."

Thiệu Cảnh khoát tay áo, cười nói: "Ai bảo đan dược của Huyền Thiên tông chúng ta đan dược tại đây Tiểu Hồ thành thị tốt nhất đây, đám tán tu muốn đi Vạn Yêu Cốc lập sát yêu thú, xuất sinh nhập tử đích, không có một điểm cứu mạng đan dược trên thân thể tại hạ, ai cũng lo lắng không phải?"

Nữ đệ tử kia cũng bụm miệng mà cười, hiển nhiên nàng không nghi ngờ gì lời nói của Thiệu Cảnh, chỉ nhìn thoáng qua bóng lưng của người nam nhân kia biến mất tại cửa ra vào của Thiên Phong lâu, nói: "Ta thấy hình như người có quen biết hẳn đúng không?"

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu, nói: "Trước đó vài ngày tại bên quầy hàng gần Tiểu Hồ đi dạo thì nhìn thấy hắn, là một người tán tu họ Hầu, xem ý của hắn là muốn đi vào trong Vạn Yêu Cốc trong thử thời vận."

Ánh mắt của vị nữ đệ tử chớp chớp, hình như còn muốn nói gì đó nhưng đúng vào lúc này có hai vị khách đang đứng trước quầy của nàng, sắc mặt nàng vội vàng nghiêm túc trở lại, tươi tắn trả lời câu hỏi của hai người khách nhân. Thu hồi ánh mắt nhìn quầy bên kia, Thiệu Cảnh lo lắng phui một chương nhẹ nhàng quen thuộc xuống mặt chiếc tủ gỗ ở trước mặt mình, mặt bàn bóng loáng nhưng có điêu khắc một ít hoa văn thô ráp bị lòng bàn tay của hắn chạm rầy xước qua.

Thời gian trôi qua mau, mặt trời và mặt trăng đổi vị trí cho nhau chỉ trong từng cái chớp mắt, từ khi hắn bái nhập sơn môn của Huyền Thiên tông cho đến bây giờ đã qua ba tháng. Trong ba tháng này đã xảy ra rất nhiều thay đổi, hắn dần dần hòa nhập vào môn phái Huyền Thiên tông này, ở trên ngọn núi Thiên Thanh cùng Thiên Phong lâu trong Tiểu Hồ thành, hắn và đám đệ tử ở nơi này giống nhau cùng một dạng, ngày ngày đi tới đi lui chẳng quản gió mưa, chậm rãi cùng mọi người ở Thiên Phong lâu từ trên xuống dưới đều quen thân.

Trên tu hành, hắn không có biểu hiện ra chỗ hơn người nhưng cũng không có tụt lại phía sau so với phần đông số đệ tử, hôm nay đã là tu thành Luyện Khí cảnh sơ giai, trong đám đệ tử của Huyền Thiên tông thì phần tiền cảnh này được tính là trung đẳng. Ngày đó mười một người đệ tử bởi vì Vô Danh động phủ mà bất ngờ được bái nhập làm môn hạ của Huyền Thiên tông có mười người tu hành tiền cảnh đều đứng ở giai đoạn này, chỉ có một người trở hết tài năng, đó chính là Tô Thanh Dung.

Trong ba tháng, Tô Thanh Dung đạo hạnh tinh tiến thần tốc, trước mắt đã đột phá đến Luyện Khí cảnh trung giai, mặc kệ theo phương diện nào mà nói thì phần thiên tư này đều là loại cực kỳ hiếm thấy, nghe nói đã khiến cho một vị sư trưởng của Huyền Thiên chú ý. Phải biết rằng người thường tu đạo dễ dàng nhất chính là Luyện Khí cảnh, từ đó về sau thì càng ngày càng khó, một năm sơ giai, mười năm trung giai, sau đó cả đời dừng bước tại tình cảnh này cũng là chuyện nhìn mãi quen mắt.

Tốc độ tiến cảnh của Tô Thanh Dung hiển nhiên đã nói rõ nàng có thiên phú và tư chất tu luyện tuyệt đối cao hơn hẳn người thường, tự nhiên dẫn đến việc được nhiều người chú ý. Nữ tử ngày nào còn lẫn trong đám người tu hành dưới chân núi Thanh Thiên trông ruộng linh điền ngày hôm nay đã bay lên thành người nổi trội. Người bên ngoài thì hâm mộ hoặc ganh tị, ghen ghét, Thiệu Cảnh thì chỉ cần vừa nghĩ tới cái cô nàng xinh đẹp quyền rũ, trên mặt thường xuyên mang theo sự vui vẻ nhàn nhạt này thì đầu đã đau rồi.

Lắc đầu, Thiệu Cảnh vỗ vỗ vào trán, đem những ý niệm vớ vẩn đang nghĩ ở trong đầu bỏ qua, ba tháng này ngày ngày đi sớm về trễ, tuy là hàng xóm của Tô Thanh Dung nhưng cảnh cô nàng không mặc quần áo đã bị hắn nhìn vài lần nên giữa hai người chưa cùng nhau ngồi một chỗ nói chuyện bao giờ. Chuyện cũ lúc trước ở trong vô danh động phủ hình như bây giờ đã bắt đầu phai mờ và trôi vào lãng quên trong trí nhớ của hai người, chỉ là chỉ một mình Thiệu Cảnh biết, chuyện ấy giống như một cây gai ở trong lòng cho dù rất muốn hắn vẫn không thể quên được.

Hắn đã thay đổi, cũng hi vọng bí mật của mình càng ít người biết càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Dị Tượng (2)

Mặt trời trôi dần về phía tây khiến cho sắc trời dần u tối, một ngày náo nhiệt ồn ào của Tiểu Hồ thành cuối cùng cũng kết thúc, tất cả dần dần yên tĩnh trở lại, những người khách ở trong Thiên Phong lâu cũng dần dần tán đi, khi vị khách cuối cùng đã rời đi thì Thiên Phong lâu bắt đầu đóng cửa, phần đông đệ tử của Huyền Thiên tông đều nhộn nhịp thu thập chuẩn bị rời đi.

Thiệu Cảnh đứng ở phía sau quầy duỗi lưng răng rắc rồi thở phào một cái, đi đến gần một cái thùng gỗ lớn đặt dựa vào tường rồi dùng chân đá hai cái, phát ra hai tiếng "Thùng thùng", sau đó đi thẳng về phía trước. Trong thùng gỗ vang lên vài tiếng kêu ưn ưn rồi đột nhiên một cái đầu heo nhỏ ra, đề xuống mép cái nắp của chiếc thùng gỗ, ánh mắt uể oải mông lung đảo nhìn chung quanh, nó nhìn thấy Thiệu Cảnh ở đằng trước đang đi tới phía cửa chính thì lăm bắm vài tiếng ưt ưt ưt ưt, giấy dựa lật đổ cái thùng gỗ đề bò ra, một nửa thân người vượt ra trước bị ngã rơi xuống mặt đất, bò ra lắc lắc toàn thân một lúc để làm rơi mấy cây rom rạ bám trên cơ thể, sau đó mở ra cái miệng rộng, ngáp thêm một cái thật to rồi mới lười biếng chạy về phía Thiệu Cảnh.

Mấy tháng không thấy, cái đầu của Tiểu trư thoát nhìn hình như đã to hơn hồi trước, ngoại trừ hai cái răng nanh màu trắng dài gần một tấc lòi xuống từ trong miệng thì những cái khác vẫn không có thay đổi gì, vẫn là bộ vằn đen trắng, hai cái hốc mắt một đen một trắng, hai cái lỗ tai cũng một đen một trắng của Tiểu Trư.

Khi thời gian của Tiểu Hồ thành trôi đến hoàng hôn thì mọi thứ bắt đầu chậm chạp bình tĩnh trở lại, mặt trời màu đỏ tươi của buổi chiều treo ở chân trời đang tỏa ra chút ít ánh nắng còn sót lại cuối cùng của một ngày, ánh nắng đỏ thẫm như mả não lóe ra ở nơi cuối chân trời trong như những vầng hào quang thật đẹp mắt. Ánh sáng của mặt trời sắp lặn rơi xuống Tiểu Hồ thành khiến cho tất cả mọi thứ, các con đường lớn nhỏ đều bị phủ một loại nhan sắc mờ nhạt. Phần lớn các tu sĩ kết nhóm, kết bạn mà đi vào ban ngày bây giờ đã tán đi gần hết, ngẫu nhiên vẫn có thể nhìn thấy một vài tu sĩ đơn bước ung dung tản bộ trong thành, Thiệu Cảnh đang đứng tán chuyện theo lệ cũ với một vài vị sư huynh ở trước cửa ra vào của Thiên Phong lâu, sau đó hần đi theo con đường quen thuộc để đi ra cửa thành.

Bởi phần lớn thời gian trong mỗi ngày đều phải dùng để làm việc trong Thiên Phong lâu nên thời gian hần dùng để tu hành khó tránh khỏi bị ngắn hơn người khác một chút, không chỉ mình Thiệu Cảnh mà tất cả những đệ tử làm việc trong Thiên Phong lâu đều phải như vậy, không có nhiều thời gian rảnh rỗi để ngồi tu luyện nữa, mỗi khi kết thúc một ngày làm việc thì lại vội vàng chạy về nhà mình ở ngọn núi Thiên Thanh.

Một lúc lâu sau khi đã ra khỏi thành thì sắc trời đã tối lắm rồi, tất cả mọi người dù đi trước hay đi sau đều không có ai tỏ vẻ rảnh rỗi, ước chừng mười người đang mặc trang phục đệ tử thêu hai màu xanh trắng giao nhau, trang phục mà mỗi đệ tử của Huyền Thiên tông đều phải mặc, có vài người kết bạn cùng đi và thấp giọng nói chuyện phiếm, có vài người lại đi một mình về phía trước, Thiệu Cảnh một mình đi ở sau cùng đoàn người, hần cũng không bắt chuyện với ai.

Sau khi ra khỏi Tiểu Hồ thành thì tinh thần của Tiểu Trư đã tỉnh táo hẳn lên, về lười biếng uể oải vừa rồi đã được thay thế bằng một bộ dáng tràn đầy tinh lực, đi theo bên người Thiệu Cảnh chạy lên chạy xuống không ngừng, thỉnh thoảng còn đưa mũi rờ rẫm vào bụi cỏ ở ven đường để ngửi ngửi, tiếc là hôm nay xem ra vận khí của nó không tốt, tuy rằng nó rất nhiệt tình nhưng cho tới bây giờ cũng chả kiếm được cái gì, vẫn đang lèo đèo đi bên cạnh Thiệu Cảnh, chưa chui vào bụi cỏ một lần nào cả, về sau hình như nó không chịu được nữa liền vừa đi vừa dụi dụi cái đầu nhỏ vào chân của Thiệu Cảnh, khi lên khi xuống giống như nịnh nọt, trong miệng ưt ưt không ngừng.

Thiệu Cảnh cũng nhìn thấy bộ dáng và ánh mắt thòm thèm đầy sốt ruột thèm ăn của Tiểu Trư nhưng hần chỉ liếc mắt chứ không để ý tới nó, nghĩ thầm đoạn đường không đến mười dặm trong ba tháng ít ra con heo này cũng chạy tới chạy lui gần hai trăm vòng rồi, đừng nói là linh thảo trên mặt đất, cho dù là rễ linh thảo vùi dưới ba thước đất cũng sớm đã bị này cái mũi heo so với câu còn thính gấp chục lần này bới móc ra cho ăn hết sạch rồi, ở đâu ra linh thảo lọt lưới cho nó ăn bây giờ cơ chứ!

Về phần nói mình bỏ tiền ra mua linh thảo cho nó? Đó là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Sau khi ngủ một giấc vào buổi chiều thì Tiểu Trư có vẻ đang rất là đói, đây cũng là một nguyên nhân khiến nó làm như vậy, nói cách khác tuyệt đối là nịnh nọt đòi ăn mà thôi, Tiểu Trư cứ chạy lên chạy xuống khắp nơi khiến cho những người đi bên cạnh phải chú ý, một vị nữ đệ tử của Huyền Thiên tông đang đi ở phía trước bỗng quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười đối Thiệu Cảnh nói: "Thiệu sư đệ, con Tiểu Trư của ngươi bị làm sao vậy?"

Thiệu Cảnh nhếch miệng cười, nói: "Đói bụng."

Vị nữ đệ tử này nhìn qua hình như là một cô gái rất tốt bụng, cũng có thể là vì bề ngoài của Tiểu Trư khá đáng yêu nên nàng không khỏi động lòng trắc ẩn, nhìn Tiểu Trư mấy lần rồi cảm ra một ổ bánh mì vàng rộm từ trong lòng, cười hi hi ngồi xổm xuống đưa cho Tiểu Trư, cười nói: "Tiểu Trư thật đáng thương, chủ nhân của ngươi lại không cho ngươi ăn cái gì à, đến đây, cầm lấy bánh của ta mà ăn đi nè."

Tiểu Trư héch đầu mũi lại gần bàn tay của nàng ngửi ngửi một lúc thì hai cái tai một đen một trắng lại rũ sụp xuống, sau đó nó kêu nhỏ hai tiếng ưt ưt một hồi rồi quay đầu bước đi.

Nụ cười đang nở trên môi vị nữ đệ tử nhất thời đành lại.

Thiệu Cảnh nhìn thấy điều đó thì vội vàng chạy tới đá vào mông của Tiểu Trư một cái rồi cười cười làm lạnh nói: "Lư sư tỷ chớ trách chớ trách, con heo này tính tình cổ quái, từ trước tới giờ nó vẫn không ăn bánh, ngươi bỏ qua đừng chấp nó nhé."

Lư sư tỷ vốn đã có vài phần tức giận nên lúc này trừng to đôi mắt oán hận nhìn Thiệu Cảnh, đứng lên và quay đầu đi, vô duyên vô cớ quay lại lườm về

mặt đã tái đen đi của Thiệu Cảnh rồi quay đầu tìm cái con lợn chết không biết điều, đang định đem cái con kia lợn chết ấy nắm đến rồi dùng chân đạp nó thật mạnh để tiết hết nỗi bức bối trong lòng thì đột nhiên nằng trông thấy cái đầu của Tiểu Trư đang ngẩng đầu lên, xoay người về hướng tây, cái mũi không ngừng hít hít ngửi ngửi cái gì đó trên không trung, một lát sau đột nhiên nó kêu lên một tiếng vui mừng, vụt một cái chui vào bụi cỏ ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Dị Tượng (3)

Dù trong lòng không muốn bước nhưng Thiệu Cảnh vẫn phải nhấc chân đuổi theo Tiểu Trư, dù sao ngày thường nó đều chui vào những bụi cỏ ở gần, phòng chừng ở ngay gần đây có một cây linh thảo cấp thấp đang mọc rễ nảy mầm thì bị con heo này ngửi được. Nhìn thấy Thiệu Cảnh cùng sủng vật của hắn chạy vào bụi cỏ ở ven đường, không lâu sau đã biến mất ở trong bụi cỏ hoang dã mọc cao ngút và dày đặc thì các đệ tử khác của Huyền Thiên tông cũng chẳng có nhiều chuyện, dù sao cũng không phải lần đầu tiên Tiểu Trư chui bụi cỏ. Ba tháng qua, hơn một nửa người làm việc trên các tầng cao thấp của Thiên Phong lâu đều biết con heo này có niềm đam mê chui vào chơi trong các bụi cỏ, thậm chí còn có người lên nói thăm suy đoán với nhau là trong bụi cỏ bên đường chắc hẳn cất giấu một con lợn rừng cái thì con heo này mới yêu thích chui bụi cỏ chơi như vậy. . .

Sau một lúc Thiệu Cảnh đuổi theo bóng dáng của Tiểu Trư đang chạy ở đằng trước thì từ từ cảm thấy giống như có điều gì đó là lạ, bình thường thì lúc này Tiểu Trư sớm đã tìm được linh thảo ẩn sâu ở trong bụi cỏ hoặc đã kéo nó ra khỏi lòng đất để cắn ăn rột rột, chính là không biết vì sao cho tới giờ phút này Tiểu Trư lại vẫn không có dấu hiệu gì sắp dừng bước lại, nó vẫn còn ụt ụt kêu to xồm về trước.

Con đường núi sớm đã bị bỏ lại ở rất xa sau lưng của Thiệu Cảnh, trời chiều xuống núi khiến sắc trời dần hôn ám, trên đồng ruộng hình như chỉ còn lại tiếng bước chân chạy rạt rập đạp gãy cành cỏ dại, đạp xuống bờ ruộng trống trải ở vùng quê, tiếng cỏ gãy văng vẳng từng hồi.

Bước chân của Thiệu Cảnh hơi chậm lại một chút, lông mày chau lại rồi đột nhiên lớn tiếng kêu lên, "Tiểu Trư, dừng lại, quá xa rồi."

Tiểu Trư ở đằng trước hình như không nghe thấy gì cả bởi vì bốn chân của nó vẫn lao nhanh y như vừa nãy, Thiệu Cảnh cắn răng, oán hận chửi to một câu Tiểu Trư, rốt cục vẫn phải đuổi theo.

Một người một theo đuổi theo nhau đủ một nén nhang thì sắc mặt của Thiệu Cảnh có chút thay đổi, thân thể của hắn từ trước đến nay vốn rất tốt, cộng thêm này ba tháng bái nhập Huyền Thiên tông tu hành đã có chút thành tựu là luyện khí sơ giai, chạy lên những con đường kiểu này thì không coi vào đâu gánh nặng, nhưng trong lòng hắn lại ẩn chứa sự lo lắng. Sau khi hét to gọi Tiểu Trư mà vẫn vô dụng thì hắn liền nhíu chặt mi mày, thỉnh thoảng hướng bốn phía nhìn chung quanh.

Thiên Thanh sơn cách Vạn Yêu Cốc nhiều lắm thì cũng chỉ hơn hai trăm dặm, tuy chưa từng nghe ai kể hay ghi chép gì về yêu thú lợi hại sinh sống ở trong đó nhưng ngày bình thường cùng các sư huynh đệ nói chuyện phiếm trong cửa hàng, có một vị sư huynh lớn tuổi từng nói qua tại chỗ hoang vắng của Thiên Thanh sơn ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít yêu thú cấp thấp xuất hiện, phần lớn đều là một vài con yêu thú bậc một không nhập lưu, tùy tiện nhờ một vị sư huynh, sư tỷ tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh trong môn phái đi ra cũng có thể đơn giản giết chết.

Phải, hắn nói rất đúng, sư huynh đạt Ngưng Nguyên cảnh. Chỉ là những người tu đạo bình thường ai mà không biết Ngưng Nguyên cảnh cùng Luyện Khí cảnh cách xa nhau đến như thế nào cơ chứ.

Bầu trời càng lúc càng tối, chỉ một lúc nữa thôi là màn đêm sẽ bao phủ ở khắp nơi, hôm nay không biết như thế nào mà Tiểu Trư cứ chạy giống như con heo bị bệnh điên cuồng, chạy mãi mà không chịu dừng lại, hình như nó đang cố hết sức chạy về hướng tây thì phải, Thiệu Cảnh thầm kêu khổ trong lòng, nhìn thấy cây cỏ hoang dã chung quanh càng lúc càng u ám và tĩnh lặng và bóng tối trong bụi cỏ ngẫu nhiên còn tỏa ra ánh sáng yếu ớt lập loè thanh thúy khiến cho trái tim của hắn đập không yên, cắn răng thầm chửi con mẹ nó nếu không phải vì quan tâm đến sự sống chết của Tiểu Trư thì Lão Tử cũng không phí thời gian ngu ngốc để chạy ở trong này, Tiểu Trư chạy ở phía trước đột nhiên phát ra một tràng tiếng kêu sung sướng không tả xiết, giống như là rốt cuộc đã tìm được vật quý gì đó.

Thiệu Cảnh giật mình rồi lại chạy tiếp vài bước về phía trước, đột nhiên nhứ mày hít một hơi thật sâu, chân chờ một lát, làm bà lâu bầu thấp giọng nói: "Ừ, thơm quá. . ."

Một con gió mát bỗng thổi trong khoảng không gian mọc đầy cỏ dại vờn quanh mũi Thiệu Cảnh mang theo một mùi thơm nồng, tinh thần của Thiệu Cảnh nhất thời bị rung động, thậm chí chẳng lẽ mình đã gặp vận may, những củ linh đan cảnh diệu được ngàn năm vạn năm trong truyền thuyết tuyệt thế trần phẩm hiếm có trên đời không lẽ cũng bị ta bắt gặp sao?

Tiếng kêu ụt ụt vui mừng của Tiểu Trư từ đằng trước truyền đến cùng với tiếng mũi sột sột đào móc đất khiến trán của Thiệu Cảnh nhất thời cháy đầy mồ hôi, hoảng sợ chết khiếp rồi vội vàng quát to một tiếng: "Con lợn kia ngậm mồm!" Nói xong vội vàng nhảy một bước xa để xông lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Dị Tượng (4)

Chuyện đùa, Thái Huyền kim đan đã bị Tiểu Trư ăn mất rồi, nếu mà hôm nay thật sự gặp được linh dược linh thảo ngàn năm vạn năm hay tuyệt thế bảo vật rồi lại bị rơi vào mồm con heo chết tiết này thì Thiệu Cảnh sợ rằng chính mình nhìn không được phải ho ra máu ức mà chết mất!

Sau khi nhảy hai bước lớn bay qua bụi cỏ thì hắn nhìn thấy một vùng nước lớn như cái ao nhỏ xuất hiện ở trước mặt, nước ao trong vắt có từng đợt sóng gợn dập dềnh, bên cạnh có mấy gốc cây già và mấy khối tảng đá lớn. Tiểu Trư quả nhiên đang đứng ở bên cạnh vùng nước, cái miệng ra sức sục sục bới bới đám đất và mạnh mẽ cắn vào thân một cây thực vật!

Thiệu Cảnh hai mắt đều nhắm, hét lớn một tiếng vọt tới: "Lợn chết cút ngay, miệng bỏ linh thảo!"

Tiểu Trư hình như bị hắn dọa cho hoảng sợ nên vô ý nhảy ra nửa bước, trông ngổ như con heo gỗ, nó ngạc nhiên nhìn thấy Thiệu Cảnh dùng một tay bỏ tới rồi cầm cả gốc linh thảo ôm vào trong ngực.

Thiệu Cảnh cướp được linh thảo từ miệng heo, cuối cùng thì tảng đá lớn trong lòng hắn cũng rơi xuống, nhẹ nhàng thờ ra, liền không thể chờ đợi được mà nhìn về phía cây linh thảo nằm ở trong ngực, nhờ chút ánh sáng nhàn nhạt còn sót lại của buổi chiều muộn mà hắn nhận ra vật trước mắt thật sự là một gốc linh thảo, cao đến một thước, lá tròn hoa lớn, cánh hoa dài màu nâu đỏ, mùi hương thơm nồng vừa nẩy đúng là từ trong bông hoa của cây linh thảo này phát ra rồi.

Thiệu Cảnh chỉ nhìn trong chớp lát rồi ngẩng đầu lên.

Hắn thấy Tiểu Trư ở trước mặt đang mở to hai mắt chờ đợi, hai tai nhỏ màu trắng và đen đều rũ sụp, nó nhìn hắn rồi lại cúi đầu nhìn cây linh thảo ở phía dưới.

Thiệu Cảnh ho khan một tiếng rồi chậm rãi bò lên, gượng cười hai tiếng hắc hắc rồi vỗ nhẹ đập phui đi đồng bụi đất bám vào y phục trên người, sau đó như không có việc gì xoay người sang chỗ khác, ung dung mà nói: "Ta cứ tưởng là vật gì tốt, thì ra chỉ là 'Thập Lý hương', người ăn đi."

Tiểu Trư ụt ụt một hơi liền đem gốc linh thảo ấy ngậm ở trong miệng, thổi thổi bần đất và bắt đầu nhai nuốt, thực sự không có sinh khí như Thiệu Cảnh, nó bò đến bên cạnh chân của Thiệu Cảnh, cảm thấy mỹ mãn và gục xuống.

Thiệu Cảnh nhếch miệng, Thập Lý hương đúng thật là linh thảo nhưng không phải là loại cao cấp gì, chỉ là một trong những loại linh thảo rất bình thường phẩm cấp thấp nhất, căn bản không đáng tiền. Loại linh thảo này đặc điểm lớn nhất chính là nở hoa thì hương khí nồng đậm, dù ở xa vẫn có thể ngửi thấy, vì vậy nên mới tên này. Chỉ có điều... Thiệu Cảnh chau mày, nhìn thoáng qua về phương hướng vừa chạy tới, từ lúc rời đường lớn hắn vẫn một mực chạy thẳng đến nơi hoang vắng không có người ở này, ít nhất cũng phải mười dặm, hoa này tuy rằng gọi là Thập Lý hương, nhưng tự nhiên cũng chỉ là lời nói khoa trương mà thôi, cách xa một hai dặm thì mùi thơm này đã tiêu tán mất rồi, từ bé đến giờ hắn chưa từng nghe nói ngoài mười dặm còn có thể ngửi được mùi thơm của loài hoa này.

Nhưng mà hôm nay... Thiệu Cảnh trùng mắt với Tiểu Trư, nghĩ thầm cái mũi của con heo chết tiết này thính đến mức nào hả trời?

"Tốt lắm," Thiệu Cảnh đá Tiểu Trư một cái rồi cất bước đi thẳng về phía trước, trong miệng nói, "Đi về, không được ngồi lâu ở nơi tối lửa tắt đèn như thế này..."

Lời còn chưa dứt, Thiệu Cảnh đột nhiên dừng lại bước chân mới nhấc lên một nửa bởi vì hắn vừa nhìn thấy một luồng ánh sáng màu đỏ bay trên bầu trời đêm đang bùng sáng ở vùng đất phía xa xa, trong màn đêm yên tĩnh như thế này, trong màn đêm mênh mông nhìn ra xa y nguyên có thể thấy được hình dáng của ngọn núi Thiên Thanh nguy nga đồ sộ, có một cột ánh sáng màu đỏ khổng lồ đột nhiên từ một nơi nào đó không biết tên lao thẳng lên trời, xuyên qua những đám mây đen trên bầu trời đêm.

Mặt đất dưới chân truyền đến cảm giác có chấn động, điều này làm cho người vừa mới trải qua động đất không lâu như Thiệu Cảnh lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng mà rất nhanh sự chú ý của hắn đã bị dãy núi Thiên Thanh ở phương xa hấp dẫn, một cột tiếp một cột, rất nhiều cột ánh sáng màu đỏ bùng lên từ trong ngọn núi, rất nhanh dãy núi đã bị bao phủ dưới một vầng ánh sáng màu đỏ khổng lồ đầy quý dị, dãy núi nguy nga tỏa ra ánh sáng mờ mờ, gần như cả dãy núi đã hùng vĩ chuẩn bị bắt đầu phát ra ánh sáng ngời ngời.

Giây lát, chốc lát sau, đột nhiên cột ánh sáng màu đỏ phình to ra, cột sáng vỡ vụn lan tràn, từ bốn phương tám hướng hội tụ vào một điểm tại không trung trên đỉnh dãy núi, đan vào lập lòe, ánh sáng màu đỏ dù nhìn giống như máu, lại đỏ như màu của biển lửa đang bùng cháy mãnh liệt, điên cuồng và cuộn cuộn không ngớt, chỉ chốc lát đã thấy ánh sáng màu đỏ trong như nước kịch liệt chớp động rồi hóa ra hư ảnh của một con rồng khổng lồ, sau một lát lại hóa ra một con ngựa, sau đó lại thêm một con ngựa, Thiệu Cảnh mắt tròn trừng, mồm há hốc nhìn chăm chăm vào chín hư ảnh của những con rồng khổng lồ có thân thể hoàn toàn khác nhau trên bầu trời, chúng đang bay lượn trong những đám mây của màn đêm và rít gào không ngừng.

Dị tượng như thế xảy ra trong khoảng thời gian uống được một nửa chén trà nhỏ thì hư ảnh của chín con rồng khổng lồ bỗng nhiên biến mất, chín con rồng tan biến thành những mũi ánh sáng nhọn màu đỏ rồi bắt đầu ngưng tụ lại cùng một chỗ, sau đó chúng biến thành một chiếc cự đỉnh khổng lồ có bốn chân phong cách xưa cũ màu đỏ thẫm, tỏa ra sự tang thương và quyền uy, chậm rãi chuyển động ở trong bầu trời đêm, ánh sáng màu đỏ từ trên cự đỉnh bắn ra bốn phía bao phủ sơn dã khiến cho trời đất cũng phải biến sắc trong vài chớp mắt.

Thiệu Cảnh há to miệng, tròn mắt há hốc mồm, dị tượng của trời đất như thế hắn chưa bao giờ được thấy qua, trong lúc nhất thời đúng là nói không ra

lời, hoa mắt thần mê, chẳng hiểu sao trong lòng hần lại dâng lên một chút bất an mơ hồ không tên, nhìn thấy một vầng ánh sáng màu đỏ lấp lánh, một mảnh yêu dị mang theo vài phần thê lương, quái đản hung lệ, chỉ sợ trong đó chưa chắc đã có điềm lành tốt đẹp.

Hần tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào cái cự đỉnh khổng lồ kỳ quái màu đỏ ở xa xôi trong bầu trời đêm, Tiểu Trư vẫn một mực gói đầu vào chân hần lại đột nhiên xoay người đứng lên, xoay người nhìn chăm chú vào mấy tảng đá lớn ở cách một trượng sau lưng của Thiệu Cảnh.

Có lẽ mấy tảng đá này đã nằm ở bên cạnh ao nước rất lâu nên hấp thụ rất nhiều hơi nước, chúng phủ đầy rêu xanh, mặt tròn mặt vuông, có đá lồi chồm nằm ở trên mặt, trong đó một tảng đá lớn nằm dưới bóng tối của các tảng đá, đứng vào lúc này trên đó chậm rãi bốc lên một đoàn bóng đen, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Thiệu Cảnh rồi gầm một tiếng đầy hung ác từ phía sau lưng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Quả Cầu Lửa(1)

Ở trong Luyện Đan đường trên ngọn núi Thiên Thanh.

Luyện Đan đường chính là nơi trọng yếu nhất chỗ nhất của môn phái Huyền Thiên tông, nếu nói đến số người ra vào mỗi ngày thì nó cũng có thể được coi là số một trong tất cả các tông, đường. Tu chân sĩ từ trước đến giờ đều rất coi trọng linh đan diệu dược, ngoại trừ môn hạ đệ tử của Luyện Đan đường thì phần đông các đệ tử của các tông đường khác trong Huyền Thiên tông cũng thường xuyên đi đến nơi này để mua thuốc.

Đại trạch viện có ba tòa đại điện chiếm diện tích khoảng sáu mươi mẫu đất, Luyện Đan đường nếu tính toán về diện tích mà nói thì nó chính là nơi rộng nhất của Huyền Thiên tông. Ngoại trừ tòa đại điện ở chính giữa treo đại biển "Luyện Đan đường", trước sau đều là các nhà lầu ẩn lộ chốn thanh u trồng đầy cái loại cây gỗ quý như thông tùng thụy bách lâm lập hạ, hoàn toàn khác hẳn với những gian nhà luyện đan ở dưới núi mới nhìn qua đã thấy khói xông lửa đốt, bụi bay đầy trời.

Ngày bình thường, tiền viện ở trước đại điện chính là nơi náo nhiệt nhất, đây là nơi chúng đệ tử của Luyện Đan đường buôn bán và trao đổi tất cả các loại đan dược, phần lớn bọn họ là những người chỉ được đến rồi đi ở phía trước biệt viện và một vài nhà lầu được sắp xếp sẵn ở bên trong, so sánh với nó thì hậu viện ở phía sau thanh tịnh hơn rất nhiều, bởi vì nơi này là nơi các đệ tử của Luyện Đan đường ngày thường vẫn dùng để luyện chế đan dược, mà luyện đan lại rất cần sự tĩnh lặng để tập trung, nói như vậy nghĩa là nếu không được trưởng bối cho phép thì tất cả đệ tử của các tông đường khác đều không được phép bước vào hậu viện.

Luyện đan thực sự không phải là một chuyện dễ dàng, trong chuyện xưa của dân gian có rất nhiều truyền thuyết kể về rất những tu sĩ luyện đan trong lúc trò chuyện vui vẻ lại tiện tay bốc lên một nắm dược liệu có cả gốc và lá, nói không chừng còn dính chút bùn đất ném vào cùng một chỗ trong lò dược, dùng lửa đốt thoáng cái bị cháy, thoáng cái bị nướng, thoáng cái sau đó sẽ có một viên linh đan diệu dược có một không hai, tuyệt đỉnh trân quý được ra lò. Nhưng mà ta van người, cho dù là tên ăn xin lưu lạc đầu đường xó chợ dùng cái nồi hồng để nấu một nồi cải trắng bị nát cũng phải khiêu trước một cái, nhìn trước một cái rồi mới nấu đúng không? Huống chi linh thảo của nhân gian, mỗi loại riêng như rễ cây hoa lá quả cành đều có dược hiệu bất đồng, há có thể quơ đũa cả nắm rồi nhắm mắt lại nấu linh tinh ư? Thực cho là nấu thịt heo hầm cách thủy với cải trắng sao, việc đã xảy ra thì không thể cứu vãn được, nếu chẳng may có người sau khi ăn viên linh đan diệu dược lại cảm thấy mùi vị của đất bùn hoặc là cái gì khác thì thật đúng là. . .

Lúc này trời đã vào đêm, mây mờ đã che phủ ánh trăng nên trên bầu trời chỉ còn một màu đen sâu thẳm, nó khiến cho không khí trong hậu viện càng thêm yên tĩnh, nhưng trong màn đêm ấy vẫn có những tia sáng lung linh lóe ra từ cây đèn dầu cháy bằng nến của những gian nhà xây sát gần nhau ở trong một đình viện rộng rãi. Ở trong căn phòng thứ ba phía bên trái đình viện có ba nữ đệ tử mặc trang phục xanh trắng giao nhau của đệ tử Huyền Thiên tông, hai người trong đó đứng chính tề và hơi cúi đầu trầm mặc nhìn người còn lại ở trong phòng.

Người nữ tử thứ ba trong phòng chính là Tô Thanh Dung.

Nàng ngồi ngay ngắn trên một cái bồ đoàn tết bằng tre trúc nhìn chăm chú vào chiếc dược lô bằng đồng màu xanh cao hơn một xích đặt ở trước mặt, lò thờ ra từng ngọn lửa âm u màu xanh lam, thỉnh thoảng có những lưỡi lửa bùng cháy liếm lên trời từ trong ngọn lửa cháy âm i không một tiếng động, mùi thuốc nhàn nhạt nhẹ nhàng phiêu đảng trong phòng. Giờ phút này trên gương mặt xinh đẹp của Tô Thanh Dung không còn nụ cười như hoa hàm tiếu hay ánh mắt ôn nhu vẫn nhìn người khác như ngày bình thường mà là sự ngưng trọng, nàng nhìn chăm chú, không, phải là chăm chăm vào chiếc dược lô bằng đồng màu xanh ở trước mặt, cứ như thể một lát sau thì dược lô cùng hỏa diễm đều không có gì thay đổi nhưng mùi thuốc trong không khí hình như đột nhiên nồng đậm hơn trước.

Sắc mặt của hai nữ tử đang đứng ở một bên trong gian nhà đều thay đổi, một trong hai thiếu nữ đó đang lộ ra vẻ mặt vô cùng lo lắng, người đó chính là Lý Dục Tú ngày trước cùng một chỗ tiến vào Luyện Đan đường với Tô Thanh Dung, đôi môi nàng khẽ mở, hình như nàng muốn mở miệng nói điều gì đó.

Chỉ là nàng chưa kịp mở miệng thì vị nữ đệ tử còn lại nhìn qua có vẻ lớn hơn nàng vài tuổi đang đứng ở bên cạnh đột ngột duỗi thẳng cánh tay chặn ngang trước mặt và dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, Lý Dục Tú im lặng và cúi đầu.

Hình như Tô Thanh Dung hoàn toàn không biết gì về tình huống vừa xảy ra ở bên cạnh bởi giờ phút này toàn bộ tinh thần của nàng đều đã bị cái dược lô bằng đồng màu xanh ở trước mặt thu hút mất rồi. Thời gian càng trôi thì mùi thuốc càng nồng đậm trong không khí, trừ mùi đó ra còn có một luồng hào khí vô hình đang sinh sôi với tốc độ chóng mặt. Thì ra cái cô của Tô Thanh Dung đang khẽ cúi xuống và quay đầu lại nhìn thoáng qua về hướng nơi này.

Lý Dục Tú và vị sư tỷ lớn tuổi đều bị ngỡ ngàng trong chớp mắt, bởi họ làm sao có thể nghĩ tới trong giây phút quan trọng như thế này mà Tô Thanh Dung lại quay đầu nhìn họ cơ chứ, họ thấy ánh mắt của Tô Thanh Dung lộ ra sự nhu hòa, khỏe miệng của nàng nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi khẽ gật đầu, sau đó nàng không nói chuyện và quay đầu trở lại, đứng dậy cầm lấy một cái kim thuốc bằng thép tinh luyện đặt cách nàng ba thước ở trên mặt đất, nhẹ nhàng kẹp lấy cái dược lò bằng đồng màu xanh rồi nhấc nó lên rồi xa khỏi hỏa điểm, sau đó lại nhẹ nhàng đặt cái dược lò ấy ở một bên trên mặt đất.

Không có động tác mau lẹ, không có ánh sáng lóa mắt, cũng chẳng có cái dị tượng gì kinh thiên động địa, Tô Thanh Dung giống như đang tiện tay kẹp một cái giỏ trứng gà vậy, nàng nhẹ nhàng linh hoạt đặt cái dược lò xuống đất.

Sau đó, nàng thờ phào một cái, nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau mỉm cười, quay đầu cười nói: "Khương sư tỷ, người đến xem?"

Vị Khương sư tỷ tuổi tác hơi già gật đầu với nàng một cái rồi đi tới, Lý Dục Tú đi theo phía sau của nàng, ánh mắt của cô rơi vào người Tô Thanh Dung lộ ra sự suy tư và khâm trọng, giống như cười mà không phải cười, cũng không biết trong nội tâm của Lý Dục Tú đang suy nghĩ điều gì.

Khương sư tỷ đi đến trước lò dược nhưng lại không cầm lấy cái kim thuốc mà trực tiếp dùng bàn tay cầm lấy cái nắp lò, giống như cái nóng của chiếc dược lò bị ngọn lửa nung đốt lâu ngày không hề có tác dụng gì đối với nàng. Nắp lò đã mở, từ trong cái lò dược bằng đồng màu xanh lập tức bùng lên một mùi hương thơm ngát, một làn khói trắng bốc lên, Khương sư tỷ trên mặt đã hiện lên vài phần vui vẻ, tay áo nàng vung vẩy vài cái cho làn khói trắng bị phẩy tán đi, sau đó nàng nhìn thấy một quả linh đan hình tròn to bằng đầu ngón tay nằm im lặng trong lò dược, viên thuốc màu trắng tròn vo, nội liễm ónh nhuận.

"Thành đan rồi!" Một tiếng hét đầy kinh ngạc vang lên từ phía sau lưng chiếc dược lò, nhưng lại không phải là tiếng của vị sư tử mà là âm thanh do Lý Dục Tú phát ra ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Quả Cầu Lửa(2)

"Thanh Dung, ta mừng cho người." Khương sư tỷ đang nở nụ cười thật tươi, có lẽ trong nụ cười ấy còn ẩn ẩn chút ý tứ hàm xúc, nàng nhìn Tô Thanh Dung và nói, "Người mới bái nhập môn phái dược ba tháng đã có thể luyện thành nhị phẩm đan dược 'Ngưng Nguyên', chắc chắn chỉ cần vài chục năm nữa thôi là người sẽ có thể đứng đầu trong đám đệ tử của Huyền Thiên tông chúng ta rồi."

Hình như hai bên má của Tô Thanh Dung đang đỏ dần lên, nàng lui về sau một bước rồi cúi đầu cười, khẽ trả lời: "Khương sư tỷ, đều là nhờ tỷ đã tốn bao công sức chỉ dạy cho ta, Thanh Dung đa tạ tỷ nhiều lắm."

Khương sư tỷ cười nhạt, nói: "Ta đều chỉ dạy như vậy cho tất cả mọi người nhưng để có thể làm được như vậy thì chỉ có một mình người mà thôi." Dứt lời, nàng lại nói, "Ta không thể giấu kín chuyện này được, tự nhiên ta phải bẩm báo sư thúc Thanh Vân là người đứng đầu của Luyện Đan đường, bằng tư chất của người cho dù là tu hành hay là luyện đan đều có thể nổi tiếng, Thanh Vân sư thúc tất nhiên sẽ gắng hết sức tài bồi cho người, tương lai tiền đồ của người sẽ không thể có giới hạn."

Tô Thanh Dung biết vâng lời, đôi môi lộ ra cười ôn hòa và toan tính, nhẹ giọng nói: "Sư tỷ đối đãi ân trọng như núi, Thanh Dung cả đời không dám quên."

Khương sư tỷ lườm nàng một cái rồi đột nhiên bật cười, sau đó lại gần khoác tay xuống bả vai nàng thật thân mật, cười nói: "Con bé ngốc này, đây chính là đại hỷ sự, tối nay chúng ta ăn mừng một bữa thôi."

Phía sau, Lý Dục Tú cũng là vẻ mặt tươi cười.

Tô Thanh Dung mỉm cười gật đầu, nàng còn chưa kịp nói chuyện thì đúng vào lúc này chợt nghe thấy một trận ồn ào truyền đến từ bên ngoài căn phòng, sắc mặt của Khương sư tỷ trầm xuống, hậu viện là cấm địa quan trọng của Luyện Đan đường, từ trước đến giờ cấm huyền ảo, lại là có chuyện gì xảy ra mà dám làm ồn như vậy, chẳng qua là một lúc lâu sau thì tiếng ồn ào bên ngoài vẫn chẳng có chút dấu hiệu giảm đi nào, ngược lại tiếng ồn càng ngày càng to, thậm chí ở trong đó còn vang lên mấy tiếng sợ hãi gào thét chói tai.

Điều này cũng khiến cho ba người lấy làm kinh hãi, Khương sư tỷ lập tức bước nhanh về phía cánh cửa, mở cửa rồi đi ra ngoài, Lý Dục Tú đi theo phía sau của nàng cũng đi ra ngoài, nụ cười đang nở trên đôi môi hai người từ từ biến mất. Tô Thanh Dung đi ở cuối cùng, đứng bước ở trước bậc cửa ra vào rồi ngẩng đầu lên, trong phút giây ấy nàng bất ngờ nói không ra lời.

Ánh sáng màu đỏ lấp lánh đầy trời lóa cả màn đêm, bóng ánh chớp chòn, dị tượng mênh mông mãnh liệt, nhiều như thủy triều trên ngọn núi Thiên Thanh.

Rất nhiều người đã tụ tập ở trong đình viện, người người nhìn nhau hoảng hốt, sắc mặt sợ hãi, thậm chí còn có một vài nữ đệ tử đang rú lên từng tiếng kêu sợ hãi. Tô Thanh Dung đứng cô đơn ở sau đám người, cảnh yêu dị bay đầy trời trong màn đêm mang theo sự thể lương và ánh sáng chớp chòn đỏ như máu đang rơi xuống, nàng lùi ra một cái thứ gì đó kỳ dị từ sau lưng, ánh sáng màu đỏ lóe ra chiếu rọi lên khuôn mặt ôn nhu kiều mỵ của nàng, nó không ngừng phảng phất sự thâm trầm cùng yêu dị, nàng nhìn vào long ảnh trong cự đỉnh không lồ đang bay trên bầu trời và suy nghĩ xuất thần.

※※※

"Cà Uòm!"

Đột nhiên con quái vật đang trốn ở bên trong âm ảnh gào lên một tiếng rống thật to rồi lao về phía Thiệu Cảnh để đánh, mơ hồ có thể thấy một đôi răng nanh trắng của dã thú đang phát sáng trên thân thể khổng lồ của con thú trong bóng tối, nó có tai dài mắt nhỏ và mũi to miệng lớn.

Cảm thấy con gió cắt mãnh liệt từ sau lưng bỏ nhào đến khiến Thiệu Cảnh lộ ra sự sợ hãi, mặc dù hắn đã quay đầu lại rất nhanh nhưng chỉ thấy quái thú đánh lên đã lao đến trước mặt nên nhất thời cũng không thể tránh được, nhưng đúng vào lúc này, Tiểu Trư vẫn đứng ở dưới chân hắn lại kêu ụt ụt hai tiếng rồi nhảy lên đập đầu thật mạnh vào quái thú đang lao tới.

Hình như con quái thú đang lao đến không hề nghĩ tới con ruồi muỗi bên cạnh gã nam tử trẻ tuổi này đột nhiên lại có thể hung hãn như vậy, ừ, so sánh với thể hình của nó thì Tiểu Trư chỉ là ruồi muỗi thật. Mắt của nó thấy lưng của Thiệu Cảnh ngay trước mặt rồi vậy mà cái đầu chết tiệt của con lợn nòi này lại đánh tới, vừa vọt đập mạnh vào vị trí giữa cổ và hai chân của con quái thú, chỉ nghe con quái thú phát ra một tiếng gầm nhẹ rồi thân thể bị rơi xuống, sau đó bước hai bước loạng choạng, lao đảo về phía sau, nhưng ngay sau đó nó đã kịp ổn định thân thể.

Thần trí của Thiệu Cảnh vào lúc này đã bình tĩnh trở lại, sau phút cả kinh liền ngưng mắt nhìn lại, quan sát hình dáng của con quái thú và suy nghĩ một chút, chân mày cau lại, thấp giọng nói: "Ma Nha lang"(sói răng dài)

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Quả Cầu Lửa(3)

Ma Nha Lang cũng là yêu thú, nhưng nó chỉ là một trong những loài yêu thú cấp bậc thấp nhất sống trong Vạn Yêu Cốc ở gần nơi này, khả năng tấn công rất kém cỏi, trừ bỏ da dày thịt béo và nanh vuốt sắc nhọn ở ngoài thì nó chẳng còn chút bản lĩnh nào khác. Ở Vạn Yêu Cốc Ma Nha Lang thường hay bị lũ yêu thú lợi hại ăn thịt. Có điều bộ da dày thịt béo của con Ma Nha Lang này thực ra cũng có một điểm hữu dụng, đó chính là có thể giúp nó kháng khuẩn tất cả ảnh hưởng của tầng khí độc chung quanh khu vực Vạn Yêu Cốc để đi ra ngoài sinh sống, số lượng yêu thú ở bên ngoài Vạn Yêu Cốc không nhiều lắm và Ma Nha Lang là một loại yêu thú tương đối thông thường trong đó.

Thiệu Cảnh cảm thấy thật đau khổ, kiến thức của hắn uyên bác nên có thể nhận ra Ma Nha Lang dễ dàng nhưng điều này đâu có đồng nghĩa với việc hắn có thể thoải mái mà đánh bại con yêu thú này hả trời. Hoàn toàn ngược lại, Thiệu Cảnh tự hiểu rằng Ma Nha Lang có thể thoải mái mà đã bại hắn sau đó ăn một bữa thật no nê.

Luyện Khí Cảnh sơ giai chỉ giúp hắn có thể chất mạnh hơn một ít so với người thường mà thôi, nó chỉ là bước đệm, đặt cơ sở, nền móng cho tương lai tu hành sau này chứ đâu có mạnh mẽ gì, còn thể chất của con Ma Nha Lang trước mặt thì mạnh hơn hắn nhiều lắm.

Tiểu Trư cứu chủ trong lúc lâm nguy, một đầu đẩy lui Ma Nha Lang, sau đó vũng vàng rơi xuống mặt đất, khí phách hiên ngang đứng ở trước người Thiệu Cảnh, ý nói người phía sau là do ta bảo vệ, người không được xằng bậy và nhìn chằm chằm thách thức con thú Ma Nha Lang.

Ma Nha Lang nhìn qua đang rất tức giận, gầm lớn liên tục, nhe răng trợn mắt gầm gừ hung hãn, lộ ra hai cái răng nanh trắng hếu thật dài và bén nhọn, nhìn qua thì cứ tưởng răng của nó uy vũ hơn hai cái răng nanh nhỏ của Tiểu Trư hàng trăm lần, nhưng nó chỉ nhìn Tiểu Trư chằm chằm chứ không có lập tức xông vào, xem ra độ vừa rồi đã khiến nó kiêng kị Tiểu Trư hơn trước một chút.

Thiệu Cảnh cũng tự biết thân biết phận đứng yên một chỗ, thể chất yêu thú từ trước đến nay đều hơn con người nhiều lắm, trừ phi tu hành thành công, nếu không người thường căn bản không thể đánh nhau cùng con yêu thú này, đây cũng là lý do khiến những câu chuyện về cảnh con người bị yêu thú giết hại ở bên ngoài Vạn Yêu Cốc thường lưu truyền. Cho dù là Thiệu Cảnh là tu sĩ cũng không phải đối thủ. Cho nên Thiệu Cảnh vô cùng lý trí dùng chân đá Tiểu Trư một cái rồi hô một tiếng: "Chạy thôi!"

Thiệu Cảnh quay đầu bỏ chạy, Thiệu Cảnh cả đời này chưa từng đánh nhau với yêu thú, hắn chỉ biết chút xíu kiến thức từ một túi sách cũ cùng thời gian lưu lạc ở khắp nơi hiểu chút lịch duyệt, cũng chỉ là lý luận suông mà thôi, vì vậy hắn nghĩ chạy là trên hết.

Ái ngờ mới được vài bước thì bỗng nhiên hắn nghe thấy nhiều tiếng gầm gừ liên tục truyền tới từ sau lưng, Thiệu Cảnh đang chạy băng băng vẫn phải quay đầu lại nhìn, ngẩn ngơ, Tiểu Trư quả nhiên cũng nghe lời, nó muốn chạy nhưng con Ma Nha Lang kia nó không chịu đồng ý, đừng phải ta còn muốn chạy, người cho người là yêu trư sao? Con Ma Nha Lang liền đuổi theo Tiểu Trư, hé miệng cắn tới.

Thiệu Cảnh khẩn trương, tim đập liên hồi và lập tức dừng bước lại, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào, nhưng Tiểu Trư ngày thường lười nhác lúc này thoát nhìn lại đầy nhanh nhẹn, thân mình khê lách ra, tránh được miệng Ma Nha Lang nhưng vẫn không tránh được lợi trào của con Ma Nha Lang, "Bụp" một tiếng, Tiểu Trư bị nó đánh trúng bụng, thân thể bắn ra vài thước, "Phốc" một tiếng rồi ngã trên mặt đất.

Máu nóng của Thiệu Cảnh dâng lên đỉnh đầu, Tiểu Trư và hắn sống chết cùng nhau, sinh mạng của Tiểu Trư cũng như sinh mạng của hắn vậy, lần này sống chết chưa biết khiến cho hắn đầy lòng bùng lên một cỗ điên cuồng, nếu không trốn được, được rồi, cho dù mình muốn chạy trốn cũng phải cứu Tiểu Trư cho bằng được rồi mới tiếp tục trốn!

Hắn đang định chạy nhanh trở lại liều mạng với con Ma Nha Lang nhưng đúng vào giây lát đó thì bụi cỏ trước mặt quay cuồng gậy đỏ, Tiểu Trư bật nhảy ra, ngửa mặt lên trời gầm ụt ụt không ngừng, xem ra nó rất tức giận, nó lại chạy ra đứng trước người Thiệu Cảnh, mặt đối mặt Ma Nha Lang, hình dáng thật uy vũ.

Thiệu Cảnh bị nó làm cho hoảng sợ, vội vàng nhìn vào nơi bị lợi trào của Ma Nha Lang đập vào, hắn chỉ thấy trên bụng Tiểu Trư da trắng thịt trơn, trù bỏ mấy ngàn màu trắng mờ mờ thì chẳng còn lưu lại dấu vết gì cả.

Đây là tình huống gì?

Thiệu Cảnh có chút đại ra.

Ma Nha Lang thực sự không phải là loài yêu thú thông minh tuyệt đỉnh gì cả, ngược lại, ở Vạn Yêu Cốc từ trước đến nay đơn giản Ma Nha Lang chỉ nổi danh nhờ hung ác bạo lực, vì vậy khi thấy lần này không cần chết Tiểu Trư nên con Ma Nha Lang này lại nhào lên, vì thế một sói một heo lại bắt đầu khai chiến.

Thiệu Cảnh ở bên cạnh xem cuộc chiến, nhất thời không biết phải giúp đỡ Tiểu Trư như thế nào cả, có điều chỉ sau một hồi công phu hắn đã nhìn ra vài phần manh mối, Tiểu Trư không biết vì sao mà không giống với lúc trước một tí nào, thẳng nhai này tuy tăng da thịt trên người đều không phải là giáp xác cứng rắn nhưng lại vô cùng cứng cỏi, cho dù con Ma Nha Lang có công kích nó như thế nào thì Tiểu Trư cũng chẳng hề bị tổn hao gì, trừ bỏ nhiều vết ngân trắng hiện lên trên da thịt thì ngay cả máu cũng không có chảy ra một giọt.

Chỉ có điều tuy rằng da nó dày như thế nhưng con Ma Nha Lang vẫn đang chiếm ưu thế quá nhiều, bởi vì Tiểu Trư ngoại trừ năng lực phòng thủ thì hoàn toàn không có khả năng tấn công, mấy lần nó lao lên đều bị con Ma Nha Lang ngăn chặn hết.

Cứ thế này chần chẫn không phải chuyện hay, Thiệu Cảnh rất nhanh đã nghĩ đến một chuyện, cho dù da thịt của Tiểu Trư có cứng cỏi hơn cũng không thể chịu nổi bị đánh trong thời gian dài như vậy, hơn nữa chẳng may con Ma Nha Lang kia cào vào miệng hay mắt Tiểu Trư thì chuyện xảy ra sau đó hắn không cần phải suy nghĩ cũng đã tự hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Quả Cầu Lửa (4)

Thiệu Cảnh cũng biết điều hắn nên làm nhất vào giờ phút này chính là quay đầu bỏ chạy, có Tiểu Trư chống đỡ thì hắn có hơn một nửa niềm tin bỏ chạy khỏi lợi trào của con yêu thú Ma Nha Lang để bảo toàn tánh mạng, nhưng mà Tiểu Trư ở bên kia còn đang phải khổ sở chống cự thì hắn làm sao có thể bỏ nó mà đi được.

Chạy không được, vậy thì liều mạng.

Sau khi Thiệu Cảnh hung dữ gầm lên một hồi thì năm ngón tay phải của hắn đột ngột niệm quyết, kêu gọi một ngọn lửa yếu đuối, dần dần ngưng tụ ra một quả cầu lửa to lớn.

Mặc dù Thiệu Cảnh đã dùng thời gian ba tháng để tu luyện đến Luyện Khí Cảnh sơ giai nhưng mỗi một khi đêm đã về khuya, mọi người im lìm chìm vào giấc ngủ thì hắn sẽ lấy ra một phần trong thời gian đặc biệt này để tu hành Minh Tư thuật được ghi lại trên quyển Thiên Thư. Cho đến hôm nay, vốn là một sợi bông nguyên linh lực nhỏ nhoi yếu đuối đã được hắn tu luyện lớn mạnh hơn rất nhiều, mặc dù vẫn còn yếu ớt so với hồi trước nhưng miễn cưỡng đã có thể phát ra một cái Hòa Cầu Thuật.

Ánh lửa âm u lặng lẽ ngưng kết thành một quả cầu lửa ở phía trên lòng bàn tay của hắn, ngọn lửa cháy thành hai phần có hai màu vô cùng giống nhau, ngoại trừ ngọn lửa ở bên trong chạy màu da cam thì đám không khí màu vàng rờn rờn bên ngoài vẫn đang bao vây thành một vòng ở xung quanh nó, Thiệu Cảnh không rảnh nhìn quả cầu lửa này lâu bởi vì ánh mắt của hắn đang rất khẩn trương và nhìn chăm chăm vào trận đại chiến của sói và heo ở đằng trước.

Bởi vì lực lượng thể chất của hắn yếu hơn yêu thú rất nhiều nên có đi tới đánh nhau với nó thì cũng không có tác dụng gì lớn, như vậy việc duy nhất hắn có thể làm vào giờ phút này chính là thi triển Hòa Cầu thuật trong Ngũ Hành thuật pháp.

Sắc mặt của hắn đã tái nhợt nhưng bàn tay vẫn cố giữ ổn định, bốn nguyên linh lực trong cơ thể mãi đến mấy ngày gần đây khó khăn lắm mới đủ điều kiện thi triển Hòa cầu thuật cấp một trong Ngũ Hành thuật pháp, nói cách khác trên thực tế hắn chỉ cần ném đi một cái Hòa Cầu Thuật thì linh lực trong cơ thể của hắn sẽ bị hao hết. Trên thực tế hắn thậm chí còn chưa có cơ hội tập lên Hòa Cầu thuật ở chỗ không người như hồi trước vẫn làm.

Cơ hội chỉ có một lần, nếu đánh không trúng kia con yêu thú Ma Nha Lang chết tiệt kia thì hắn thật sự không thể làm gì ngoài việc quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Trư vẫn đang chiến đấu kiên cường với con Ma Nha Lang hung ác, thoát nhìn hình như ý chí chiến đấu của nó chưa hề giảm đi bao nhiêu, đây chính điều khiến cho con Ma Nha Lang này bị thấp thòm không yên. Đây rốt cuộc con lợn ở đâu ra vậy hả trời, đúng là một con lợn nhỏ thật kỳ quái mà cả đời

nó chưa thấy bao giờ, đánh thì nó không chết, cắn thì nó cũng chẳng xước da, không cần thận còn có thể bị bốn chân của Tiểu Trư đá cho mấy đá, mặc dù mặt mày hốc hác không bị đổ máu nhưng cũng bị đau là không nhẹ, điều này làm cho lửa giận của con Ma Nha Lang bùng lên mãnh liệt.

Càng về sau nó càng dứt khoát chọn mục tiêu là kẻ đang trốn khá xa ở đằng sau, rít gào liên tục rồi nhìn chăm chăm Tiểu Trư và ra sức trao cắn.

Mồ hôi lạnh trên trán của Thiệu Cảnh càng lúc càng chảy ra nhiều hơn nhưng hắn vẫn cố gắng giữ lòng bàn tay ổn định, ngọn lửa màu xích kim kỳ dị đang lẳng lặng thiêu đốt ở trong lòng bàn tay của hắn. Hắn đã kiên trì luyện tập không ngừng hai thuật pháp trụ cột trong Ngũ Hành thuật pháp từ rất nhiều năm rồi, đã sớm thuộc nằm lòng từng chi tiết trong Hóa Cầu Thuật, ở trên phương diện nithao túng thuật pháp tuyệt đối là cười xệch đi đường quen, cho dù bốn nguyên lực trong cơ thể ngày hôm nay không giống hồi trước nhưng là Hóa Cầu Thuật vẫn hay là cái kia Hóa Cầu Thuật, đối với hắn mà nói thì cũng chẳng có khác biệt gì.

Hai mắt hắn nhìn chăm chăm về phía trước, nín hơi yên lặng, hình như Thiệu Cảnh đang dần dần quên đi tất cả những cảnh tượng ở chung quanh, trong mắt hắn chỉ có con Ma Nha Lang hung ác đang không ngừng rít gào như mưa vuốt. Con yêu thú thì có thể né tránh nhưng Hóa Cầu Thuật một khi đã ném đi thì nó chỉ bay thẳng chứ không thể quẹo vào, một kích không trúng thì mọi mơ tưởng sẽ kết thúc, hắn chỉ có một cơ hội, nhất định phải đợi được thời điểm tốt nhất.

Sự ngăn cản của Tiểu Trư từ từ yếu đi, dù sao ngoại trừ thân thể bền bỉ quái dị thì thân hình và khí lực của nó đều thua xa con yêu thú Ma Nha Lang, không bao lâu khi bị ăn một trận trào của con Ma Nha Lang thì bốn chân của Tiểu Trư bắt đầu lão đảo, cuối cùng không kịp tránh thoát liền bị Ma Nha Lang đánh ngã xuống mặt đất. Hai cái lợi trào của con Ma Nha Lang cùng đập xuống một lúc, nhất thời hung hăng đè trên bụng Tiểu Trư đang nằm trong bụi cỏ dưới mặt đất, giây phút ấy đặc ý vạn phần, mở ra cái miệng lớn đỏ lòm như bốn máu rồi rống lớn một tiếng.

Đúng vào lúc này nó chợt nghe thấy một tiếng "Ừ Ừ" trầm thấp từ phía sau truyền đến giống như có một cơn gió nhẹ thổi qua, phảng phất giống như một con chim nhạn nhả đang bay trong cơn gió mát vào buổi sáng xẹt qua vậy. Con Ma Nha Lang chỉ mở miệng ra nhưng không cắn, hình như trong giây phút này trái tim của nó đang có chút do dự, một loại trực giác của yêu thú đột nhiên xuất hiện ở trong đáy lòng của nó, phảng phất như muốn bảo với nó tốt nhất thì hãy tránh né nơi này thật xa đi, nhưng nó không nỡ bỏ lại cơn giận thật vất vả mới dùng trào đánh bại được.

Chỉ chớp lát sau, không khí chung quanh đột nhiên sôi trào giống như nước bị đun trong nồi!

Một cơn gió nóng bỏng mà cả đời này con yêu thú Ma Nha Lang cũng chẳng bao giờ phải chịu đựng lao tới người của nó, giống như có một biển lửa đang dâng từng cơn thủy triều giận dữ đập vào người nó, có một quả cầu lửa bùng cháy màu xích kim giống như một chúa tể của bóng tối đang bay ở trung tâm của gió lốc, trong nháy mắt nó chiếu rọi ra tia sáng dài vạn trượng, lao như bay tới, nuốt hết nửa người của nó.

Tiếng kêu kêu thảm thiết và bén nhọn đột nhiên vang lên, giây lát sau thì dừng lại đầy im lặng, ngọn lửa quấn quanh nó như sợi dây xích của quỷ đốt cháy sạch hết thảy, cắn nuốt toàn bộ phần cơ thể từ đầu đến thắt lưng của con Ma Nha Lang, sau đó có một mùi thịt cháy khét lẹt tràn ngập trong không khí.

Ánh lửa lấp lánh âm ỉ chạy một hồi rồi tắt khiến cho mọi thứ lại trở về với bóng đêm, Thiệu Cảnh giật mình đứng im một chỗ chỗ, ngờ ngác nhìn kia con yêu thú không không lâu trước đó vẫn còn như mưa vuốt đầy hung ác vậy mà giờ đây đã bị cháy thành một cây gậy đen xì rồi chán nản rớt xuống.

Tiểu Trư lắc lư đứng lên khiến bụi cỏ xung quanh gãy đổ, cũng ngờ ngác nhìn về phía con Ma Nha Lang bị chết cháy một cách ngây ngốc. Có điều năng lực thích ứng của Tiểu Trư hiển nhiên mạnh hơn Thiệu Cảnh rất nhiều, rất nhanh sau đó nó dùng tư thế của người chiến thắng gầm lớn một trận "Ừ Ừ Ừ", sau đó mới chạy tới bên cạnh của Thiệu Cảnh, ngã dúi vào chân Thiệu Cảnh và nằm lại. Nhìn bộ dáng là biết nó mệt muốn chết rồi.

Thiệu Cảnh cúi đầu, kinh ngạc nhìn tay phải của mình rồi lại ngẩng đầu nhìn con Ma Nha Lang đã chết cháy ở phía trước, một lúc lâu sau đó vẫn không nói nên lời. Cũng không biết qua bao lâu, hình như hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó liền quay đầu nhìn về hướng ngọn núi Thiên Thanh cuối chân trời nhưng chỉ thấy màn đêm thâm trầm, u ám đen tịch, chẳng còn nhìn thấy nơi nào có nửa điểm dị tượng như lúc trước khi gặp con Ma Nha Lang.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ương Ngạnh (1)

Đêm hôm đó, cho dù là những sự phụ quyền uy ở bên trên hay đám đệ tử học tập ở bên dưới của Huyền Thiên Tông đều náo loạn, mặc dù đã có mấy vị trưởng lão ra mặt trấn an đám đệ tử sau đêm dị tượng nhưng khi Thiệu Cảnh trở về ngọn núi Thiên Thanh vẫn có thể cảm giác được một ít sự sợ hãi và hỗn loạn ở trong môn phái. Không có ai biết dị tượng cổ quái bất thành linh xảy ra vào đêm hôm trước rốt cuộc là cái gì, mà ngay cả bốn vị trưởng lão chân nhân vốn được đám đệ tử công nhận có kiến thức uyên bác, thần thông quảng đại nhất của Huyền Thiên Tông cũng im lặng, không nói một lời.

Một điều may mắn là cảnh tượng kỳ dị ấy chỉ xảy ra trong thời gian khá ngắn ngủi mà thôi, nên mọi người cũng không quá hoảng hốt. Thiệu Cảnh cũng không có thay đổi gì nhiều vì sự chú ý của hắn lúc ấy hoàn toàn đã bị cuốn vào trong cuộc chiến với con yêu thú Ma Nha Lang mất rồi, trên thực tế cảnh tượng kỳ dị sau khi chín cơn rồng không lồ hóa thành chiếc cự đỉnh xoay tròn trên bầu trời ước chừng chỉ kéo dài trong khoảng thời gian bằng nửa nén hương cháy là đã biến mất, sau đó thì bầu trời lại trở về với mây đen thâm trầm và màn đêm sâu thẳm, bóng tối lặng lẽ buông xuống bao phủ ngọn núi giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra ở nơi này vậy.

Nhưng mà có rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức không thể đếm được đã có bao nhiêu người trên dưới các tông đường của Huyền Thiên Tông đồng loạt

nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, làm sao họ có thể nói rằng chẳng có chuyện gì xảy ra vào đêm hôm qua được. Đêm đó bốn vị trưởng lão quyền uy nhất của Huyền Thiên tông đều đi ra xuất hiện trước mặt mọi người, mặc cho trong lòng của bốn vị trưởng lão nghĩ như thế nào thì sự tin tưởng của chúng đệ tử dành cho họ vẫn đầy tin tưởng, bởi vì xưa nay mỗi khi nhìn thấy họ thì đám đệ tử đều cảm thấy trên người họ tản ra sức mạnh và quyền uy, tuy cảnh tượng kia đúng là kỳ dị kinh người nhưng các trưởng lão đã truyền lời trấn an, xem ra nguy hiểm cũng không lớn bao nhiêu.

Hơn nữa mặc dù bầu trời xuất hiện đầy những cảnh tượng quái dị, ánh sáng màu đỏ bao phủ toàn bộ dãy núi nhưng trên thực tế lại không có một đệ tử nào bị tổn thương, điều này khiến cho sự lo lắng trong lòng rất nhiều người được dẹp yên không ít, có lẽ đây chỉ là một màn thiên địa dị tượng xảy ra tình cờ?

Sau mệnh lệnh của các vị trưởng bối thì tất cả chúng đệ tử tụ tập ở một chỗ đều phải trở về những vị trí được chia hoặc trở về các phòng ngủ, chỉ có điều sau khi mấy vị trưởng lão rời đi vẫn có không ít đệ tử tụ tập ở ngoài phòng, hai ba người thành một nhóm nhỏ cùng nghị luận. Đúng vào lúc đó Thiệu Cảnh trở về núi nên đã hiểu được tất cả mọi chuyện đều xảy ra như vậy.

Một ngày kia, là ngày mồng ba của tháng bảy.

Lúc Thiệu Cảnh trở về căn phòng của mình ở trên tầng thứ hai mươi bốn thì nhìn thấy những đệ tử lúc đầu cùng hắn ở cùng một chỗ quỳ lạy trưởng bối xin gia nhập môn phái Huyền Thiên Tông, có năm, sáu người đứng tụ tập một chỗ ở bên ngoài đang thấp giọng đang đàm luận điều gì đó. Một nam tử có thân hình cao lớn đứng ở trong đám người ngẩng đầu lên nhìn thấy Thiệu Cảnh đang đi tới từ con đường núi liền giơ tay vẫy vẫy gọi hắn, lớn tiếng nói: "Thiệu Cảnh, nơi này."

Đó là Đoan Mộc Hồ, ở tại căn phòng số mười trên tầng thứ hai mươi bốn, ngoại trừ nữ tử Tô Thanh Dung chẳng gặp bao giờ thì hắn chính là hàng xóm còn lại của Thiệu Cảnh. Ở gần nhau hơn ba tháng nên hắn cũng nói chuyện với Thiệu Cảnh khá nhiều, hai người có thể coi là bạn thân, giao tình cũng không sai.

Thiệu Cảnh đi lại gần nhìn một chút thì thấy chung quanh có nam có nữ, đều là những người trong nhóm đệ tử dưới chân núi ngày trước cùng hắn quỳ lạy để làm đệ tử Huyền Thiên tông, có điều trong đó không có Tô Thanh Dung. Nói về những người này hình như một sợi dây tình cảm mơ hồ, mặc dù không ai nói ra nhưng so với đám đệ tử khác của Huyền Thiên Tông thì mối quan hệ giữa mười một người bọn họ thân cận hơn rất nhiều.

Thấy Thiệu Cảnh đến gần, mấy người khác đều gật đầu hoặc chào hỏi, Đoan Mộc Hồ còn thấp giọng nói nhỏ với hắn: "Trên ngọn núi ở đằng trước có cảnh tượng cổ quái, người đã nhìn thấy chưa?"

Thiệu Cảnh gật đầu, nói: "Lúc ta ở dưới chân núi đã thấy được, vô cùng kỳ lạ, từ bé tới giờ ta chưa từng thấy cảnh tượng gì dị như thế."

Đoan Mộc Hồ cau mày nói: "Đúng thật, ta cũng chưa từng thấy qua."

Ba người đứng bên cạnh đều không hện mà cùng gật đầu, trong đôi mắt của họ đều lộ ra sự khó hiểu và bất ngờ, trong đó có hai nam một nữ, nữ tử trẻ tuổi gương mặt xinh đẹp chính là Lý Dục Tú, nhưng giờ phút này trên mặt nàng chỉ toàn nét sầu lo, đầu tiên nàng nhìn chung quanh một chút rồi sau đó thấp giọng nói: "Mới vừa rồi dường như chân nhân cùng ba vị đại trưởng lão cũng đi ra nói chuyện, nói rằng linh khí của dãy núi này dư thừa nên tình cờ bắn ra dị tượng, chẳng có gì lạ, là điềm lành cho môn phái, cho chúng ta không cần phải lo lắng."

Thiệu Cảnh ồ một tiếng, khẽ gật đầu không nói nhưng trong lòng thầm nghĩ mấy vị trưởng lão chỉ nói vớ va vớ vẩn, lại còn nói với đám đệ tử là linh khí trong núi bị dư thừa nên bắn ra nữa chứ. Chẳng qua là hắn nhìn ra lệ khí ở bên trong ánh sáng yêu dị nên tự biết kiên quyết không thể có nửa điểm quan hệ cùng với cái điềm lành mà bọn họ nói ra được.

Mấy người ở ngoài phòng thấp giọng tán truyện một lát, trong lòng của mỗi người đều có chút bất an, chẳng qua họ đều biết là cuối cùng cũng sẽ chẳng thu được cái kết quả gì khi cứ đứng nói chuyện phiếm như thế này, ngẩng đầu thấy bầu trời đêm khuya tăm tối, ngoảnh mặt nhìn lại thì rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông vừa mới tụ tập ở ngoài phòng bây giờ đã dần dần tản đi, mấy người bọn họ cũng chẳng còn lời nào để nói liền tính toán rời đi. Chẳng ai ngờ đúng vào lúc mọi thứ đang yên lặng như thế này đột nhiên lại có một tiếng kêu bén nhọn từ phía một căn nhà gỗ truyền đến, không biết cái góc nào ở bên trong căn nhà ấy đang truyền ra một tiếng kêu đầy thống khổ:

"A. . ."

Một tiếng thét chói tai nhất thời đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh, giống như một cục đá rơi vào mặt nước phẳng lặng khiến cho mặt nước xung quanh gợn lên từng con sóng dập dờn rung động. Chỉ chốc lát sau rất nhiều thanh gậy gỗ bị rút ra, sau đó thì rất nhiều đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông đều chạy đi tìm kiếm lấy nơi mà tiếng chói tai tê tâm liệt phế ấy vừa phát ra.

Đây chính là duyên cớ khiến cho tất cả những người sống trong cái lầu hai mươi bốn tầng vốn đang chuẩn bị tản mát trở về phòng ngủ đều xoay người trở lại đi tới cái lan can ở ven đường cúi đầu về phía dưới nhìn khắp mọi nơi ở xung quanh.

"Có chuyện gì xảy ra thế?" Đoan Mộc Hồ đứng ở bên cạnh Thiệu Cảnh, từ ánh mắt của hắn nhìn lại chỉ thấy mới một đoạn thời gian ngắn mà đã có rất nhiều đệ tử nhập môn của Huyền thiên tông đều đứng gần cái lan can ven đường nhìn lên nhìn xuống, bộ dáng của mọi người không khác nhau nhiều lắm, đều là loại hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây chờ xem náo nhiệt.

Xem ra tất cả mọi người đều tương đối nhạy cảm với một tiếng hét như vậy một cái ban đêm à.

Thiệu Cảnh nhìn ra xa trong chốc lát, sau đó thấp giọng nói: "Người nhìn tầng thứ mười ba đi, hình như là nơi đó."

Đoan Mộc Hồ có thân hình cao lớn, lại thêm hắn đang đứng ở vị trí cao nhất trên tầng thứ hai mươi nên sau khi nghe thấy tiếng Thiệu Cảnh trả lời liền

đưa mắt nhìn ra xa, sau một lát bỗng nhiên khoe miệng hân hê hừ một tiếng, nói: "Chắc là Cổ lão đầu lại đang phát điên?"

Thiệu Cảnh vươn tay lau đi giọt nước mưa rơi ở trên trán qua kẽ hở trên trần lầu, suy nghĩ một chút và thản nhiên nói: "Hôm nay là đầu tháng ba, nghĩ lại thì chắc đúng là hân rồi."

Một tiếng này rống gọi bên nhón kéo dài qua một lúc lâu mới chịu ngừng lại, nhưng là không đợi mọi người kịp phản ứng thì lại thêm một tiếng thét chói tai giống hệt như tiếng rống vừa rồi truyền đến, lúc này phần lớn mọi người đã đã nhìn thấy nơi phát ra thanh âm.

Căn phòng thứ bảy trên tầng mười ba.

Không ít đệ tử nhập môn bởi vì tò mò mà dần dần từ bốn phương tám hướng xúm lại đi tới căn phòng ấy, chỉ có điều còn có nhiều người không bước đi mà vẫn đứng ở một chỗ hơn đám người ấy. Ở trên tầng thứ hai mươi bốn, Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hồ vẫn đứng yên một chỗ, không có ý muốn di chuyển cước bộ, Lý Dục Tú đang đứng ở một cánh cửa cách hẳn không xa đang nhìn xuống phía dưới, bỗng nhiên lắc đầu khẽ thở dài một tiếng rồi nói: "Hắn đã hết hy vọng nhưng lại nhìn không ra."

Thiệu Cảnh im lặng, không nói gì.

Tiếng kêu bên nhón giống như có con sói hoang đang gào thét trên đỉnh núi, tràn đầy phần uất oán độc cùng sự đau đớn không cam lòng khiến cho đáy lòng của những người nghe thấy chợt cảm thấy lạnh giá, đông đảo đệ tử vây quanh đi tới nhưng đều vô tình vô ý giữ một khoảng cách với cánh cửa bằng gỗ, chậm rãi tạo thành nửa vòng tròn nhưng không có người nào có ý định tiến lên rồi mở cửa dò xét.

Bị nhiều con mắt vây xung quanh nhìn trừng trừng nhưng cánh cửa bằng gỗ vẫn không nhúc nhích, chỉ có tiếng kêu the thé, the lương sắc lạnh phát ra ở bên trong như đang trả lời, tiếng kêu vẫn không dừng lại, một tiếng rồi lại một tiếng, không hiểu người ở trong phòng khổ sở như thế nào mà cứ phải kêu rống lên như vậy.

"Tránh ra, tránh ra!"

Phía sau đám người vây xem bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng quát lớn, sau đó chúng đệ tử rối rít lùi lại, dời sang hai bên để tạo thành một con đường nhỏ, có hai người đang đi tới từ vòng tròn đằng sau đám người.

Thiệu Cảnh đang đứng thật xa ở trên tầng hai mươi bốn đột nhiên nhướng mày, Đoan Mộc Hồ đứng ở bên cạnh chợt là cười lạnh một tiếng nói: "Là Vệ Trọng? Hắn phải có cái ý gì tốt thì mới tới đây!"

Môi của Thiệu Cảnh khẽ nhúc nhích, hắn đang muốn mở miệng bỗng nhiên cảm thấy điều gì đó liền quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy căn phòng bên trái phòng mình, chính là phòng số mười hai trên tầng thứ hai mươi bốn bỗng nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Ương Ngạnh (2)

Gió núi nhẹ nhàng mềm mại như sóng nước mon trớn chảy qua chảy lại nhưng làn gió ấy chỉ phiêu du trong chốc lát và cũng chỉ hơi dừng lại ở nơi này một lúc rồi sau đó lại vô tình lướt đi về nơi khác. Tô Thanh Dung như đi trong đêm khuya yên tĩnh như một đóa hoa bách hợp xinh đẹp bay trong cơn gió núi, mỗi bước đi của nàng dù nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến y phục thướt tha khẽ rung rinh, ánh mắt nàng lướt qua mọi người, khi thấy Thiệu Cảnh ánh mắt ấy như dừng mà không phải dừng rồi lại lướt đi nơi khác.

"Tô sư tỷ."

"Sư tỷ, người đã đến rồi."

Thiệu Cảnh cùng Đoan Mộc Hồ đồng thời mở miệng kêu một tiếng, trên mặt đều nở nụ cười, có điều so sánh ánh mắt giữa hai bọn họ thì hiển nhiên Đoan Mộc Hồ nhìn Tô Thanh Dung nóng bỏng hơn Thiệu Cảnh nhìn rất nhiều, nhìn vào mắt bất cứ ai ngắm nữ tử xinh đẹp ấy đều có thể nhìn ra trong mắt họ lộ ra một chút ý ái mộ và đam mê nóng bỏng.

Mọi người đều biết mỗi khi bước thêm một bước trên con đường dài không có điểm dừng như tu chân đều dị thường khó khăn, vậy mà nữ tử Tô Thanh Dung này mới nhập môn hơn ba tháng đã có thể tu luyện tới Luyện Khí Cảnh thượng giai, phần tư chất này thật là khó tin và đáng ganh tị, tư chất trời ban cho nàng không chỉ là số một tuyệt đối trong nhóm nhóm mười một người đệ tử mới nhập môn như Thiệu Cảnh mà ngay cả trong hàng đệ tử nhập môn lâu năm của Huyền Thiên Tông cũng có thể tính vào nhóm người mạnh nhất được đếm trên đầu ngón tay, hôm nay mọi người lên nghị luận trong nhóm đệ tử nhập môn của Huyền Thiên tông có những ai có nhiều hy vọng nhất để có thể đột phá Luyện Khí Cảnh đặt một bước chân vào cánh cửa tu chân đại đạo, Tô Thanh Dung chính là một trong năm người có tên được liệt kê ở trong đó.

Vì vậy mấy tháng gần đây mặc dù Tô Thanh Dung không phải là người có tuổi tác lớn nhất trong mười một người nhưng những người khác người gặp nàng không có một ai dám tự cho mình là bề trên của nàng, ngày thường gặp mặt đều là khách khí kêu Tô Thanh Dung là sư tỷ.

Tô Thanh Dung nghe thấy hai người bọn họ vấn an thì gật đầu rồi cười tươi bởi nàng không hề ngượng ngùng như rất nhiều nữ tử trẻ tuổi ở nơi này. Tư chất của Tô Thanh Dung từ trước đến nay chính là loài chim phượng hoàng cao quý trong bầy gà, lại thêm dung nhan xinh đẹp cùng tính cách ôn nhu dịu dàng bẩm sinh từ nhỏ nên nàng có danh tiếng rất to lớn ở hàng đệ tử nhập môn, cho dù là những sư huynh tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh trong hàng đệ tử của Huyền Thiên Tông cũng có không ít người theo đuổi, dành đầy ưu ái tình cảm cho vị này Tô sư muội này, có rất nhiều người đã bỏ công sức tới đây cầu theo đuổi trái tim nàng, chẳng qua là trước mắt cũng không có nghe nói có vị sư huynh thần thông quảng đại nào thân mật đặc biệt được với Tô Thanh Dung.

(vấn an là vừa chào vừa hỏi thăm sức khỏe)

Vì duyên cớ cùng đi tới lan can ở ven đường nên nàng ra đứng chung một chỗ cùng Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hổ, đôi mi thanh tú của Tô Thanh Dung vừa nhú lại khi nhìn thấy dưới chân núi kia đang tụ tập rất nhiều người, nói: "Tiếng kêu gào nghe rất thê thảm vừa rồi là của ai thế?" Vừa dứt lời, ánh mắt của nàng đã thấy được có hai người đang đứng ở giữa trung tâm của một vòng tròn khá đông người, các đệ tử khác đều đứng xa bọn họ có một đoạn ranh giới, khiến cho nàng cảm thấy bị thu hút. Nàng đưa mắt nhìn trong chốc lát liền nhận ra được, thốt lên có vài phần kinh ngạc: "Ừa? Đây không phải là hai vị sư huynh tên Vệ Trọng và Thường Hậu sao, bọn họ đứng ở nơi đó làm gì?"

Thiệu Cảnh cười cười không nói gì, Đoan Mộc Hổ đứng bên cạnh không nhìn được nên xù một tiếng châm biếm, sau đó nói: "Là Cố lão đầu không cam lòng, nghĩ đến là lòng lại đầy ngập hận ý không có chỗ phát tiết, chỉ có thể thỉnh thoảng tru lên mấy tiếng như vậy."

Tô Thanh Dung ngờ ngác một chút nhưng ngay sau đó trong đôi mắt nàng đã lộ ra một tia sáng như muốn nói ta hiểu rồi, nhìn thoáng qua gian phòng ở phía dưới rồi khước miệng nhẹ nhàng hé một chút nhưng tiếng nói bị phai nhạt rất nhiều, nói: "Thì ra là hần."

Thiệu Cảnh đang nhìn xa xa nơi hai vị sư huynh đang đứng cách xa với mọi người bỗng dung cười nói: "Ta nghe nói muốn trị mào bệnh này của Cố lão đầu cũng không mấy khó khăn, chỉ cần Tô sư tỷ chịu đi xuống nói hai ba câu dễ nghe với sư huynh Vệ Trọng rằng tỷ muốn nhờ hần một việc, để hần được dịp thể hiện lòng tốt bằng cách đem kien linh khí 'Xích Tâm Bát' trả lại cho Cố lão đầu là được. Cũng không biết vị Vệ sư huynh đức cao vọng trọng, khí vũ hiên ngang này chịu hay không chịu nhĩ?"

Tô Thanh Dung khẽ cau mày còn Đoan Mộc Hổ đứng bên cạnh nàng nhìn không được lại khẽ xù một tiếng khinh miệt, chỉ có điều ngay sau khi bị một cái lườm của Tô Thanh Dung thì Đoan Mộc Hổ lập tức làm bộ cười nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nét mặt của hần dù có bị đè nén cũng không ngăn được về châm biếm. Trải qua mấy ngày gần đây danh tiếng của Tô Thanh Dung ở bên trong Huyền Thiên Tông đang dần dần lớn lên, ngoại trừ tư chất kinh người và tiền đồ tươi sáng ra thì dung mạo khuynh nước khuynh thành cũng khiến danh khí của nàng bay lên một nấc lớn, không ít sư huynh đạt Ngưng Nguyên Cảnh là đệ tử của Huyền Thiên Tông đến đây chỉ vì ái mộ danh tiếng của nàng, Vệ Trọng chính là một trong những người theo đuổi Tô Thanh Dung gắng sức nhất. Về phần đức cao vọng trọng khí vũ hiên ngang, đó chính là những lời nói mà mỗi ngày Vệ Trọng đều khoe khoang với Tô Thanh Dung, không nghĩ lại bị người hữu tâm sau khi nghe liền lưu truyền ra, hôm nay đã thành một câu chuyện cười của đệ tử ở các tông đường trên dưới của Huyền Thiên Tông.

Tô Thanh Dung hừ một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía đối với Thiệu Cảnh, sắc mặt cau có, lạnh lùng nói: "Hần là hần, ta là ta, các ngươi đừng tùy tiện đem chuyện của hần đưa tới đến trên đầu ta." Dứt lời, sắc mặt nàng tăng thêm vẻ ngưng trọng, nhìn hai người Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hổ rồi giảm thanh âm thật thấp xuống để nhỏ giọng nói: "Tai ương là từ miệng mà ra, chuyện này quan hệ đến thể diện của Thanh Hà trưởng lão, các ngươi mà còn tiếp tục nói linh tinh sau này có chuyện gì thì đừng có trách ai."

Vừa nghe thấy bốn chữ "Thanh Hà trưởng lão" thì sắc mặt hai người Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hổ đều biến đổi, gật đầu và không còn nói đùa nữa. Tô Thanh Dung cúi đầu nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lạnh lùng nhưng ở trong đôi mắt ấy lại có một tia dị quang đang nhẹ nhàng hiện lên. (ymml !^^!)

Hai người Vệ Trọng và Thường Hậu đang đi tới đi lui trong đám người ở tầng thứ mười ba nằm dưới chân núi, về mặt của họ tuy không có thay đổi nhưng bỗng đứng lại rồi ngẩng nhìn bốn phía, nhất thời khiến cho chúng đệ tử nhập môn đứng xung quanh lộ sợ hãi ẩn ẩn trong lòng, bọn họ vội vàng lui về đằng sau vài thước khiến cho vòng tròn của những người đứng xem lớn thêm một chút. Ai cũng biết hai vị này sư huynh không phải chỉ là đệ tử nhập môn giống như bọn họ mà là đại nhân vật chân chính tu hành thành công, tu luyện đại thành Ngưng Nguyên Cảnh và được trở thành đệ tử chân truyền của Huyền Thiên Tông, nhất là vị Vệ Trọng Vệ sư huynh kia, phụ thân của hần chính là Thanh Hà trưởng lão - một trong bốn đại trưởng lão quyền uy nhất còn chấp chính của Huyền Thiên Tông, bởi cảnh và núi dựa của hần to đến ghê gớm, tuyệt đối không phải là kẻ mà đám tiểu đệ tử đứng vây xem náo nhiệt xung quanh nơi này có thể so sánh.

Không khí ngoài cửa nhất thời có chút nghiêm trang cương lĩnh, không biết có phải hay không bởi vì bầu không khí ấy đang truyền bên ngoài vào gian phòng mà cái tiếng thét thê lương và chói tai bỗng dung ngừng lại.

Vệ Trọng xoay người lại và ngẩng cái mặt to lạnh lùng nhìn vào cánh cửa gỗ, hừ một tiếng rồi nói: "Cố lão đầu, ngươi gào thét cái gì thế?"

"Lạch cạch!" Cánh cửa của căn nhà gỗ chưa bị mở ra nhưng bỗng dung có một tiếng vang lớn truyền ra từ bên trong nhà, hình như người ở bên trong vừa lật úp cái gì đó.

Đôi mắt của Vệ Trọng nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cười lạnh nói: "Cứ ba tháng một lần, vào chín ngày đầu tiên mỗi khi phải ta làm nhiệm vụ tuần núi thì ngươi đều ở chỗ này kêu la không ngừng nghỉ, không phải là có ác tâm với ta sao? Hôm nay ta đã tới, ngươi có chuyện gì thì cứ nói với ta."

Cửa phòng vẫn khép.

Sắc trời tối tăm, gió núi thổi qua, núi xa vắng vẻ như người không lồ trầm mặc đứng lặng im trong đêm khuya lạnh lùng đang nhìn chăm chú vào câu chuyện của nhân gian. Đúng lúc đó, đám đệ tử nhập môn đột ngột nghe thấy một hồi tiếng thờ dốc trầm thấp, giọng khàn mà tràn đầy oán độc đau đớn truyền ra từ đằng sau cánh cửa gỗ: "Ngươi, ngươi, ngươi. . ."

Vệ Trọng không thèm để ý chút nào với nỗi hận trong thanh âm ấy, nhìn vào trong ánh mắt của hắn chỉ có sự khinh miệt.

"Ta đang đứng ở chỗ này, vậy mà người không dám nói tiếp nữa sao? Đã như vậy, sau này người hãy sống thành thật vào, bằng không ta lại nghe thấy lời người nói thì đừng có trách ta không khách khí."

Nói xong, Vệ Trọng cười lạnh một tiếng rồi chào tạm biệt Thường Hậu vì hai người đã xoay việc thì chẳng cần ở đây làm gì. Ngay một giây sau khi bọn họ xoay người lại thì đột nhiên phía sang vang lên một tiếng "Phanh" lớn, cánh cửa gỗ bị mở ra trong nháy mắt, một bóng người lao nhanh như mũi tên đã rồi cung vọt đi ra, lao thẳng tới lưng của Vệ Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Ương Ngạnh (3)

Tất cả mọi người đứng ở xung quanh đều bị kinh hãi, ngay cả ba người Thiệu Cảnh đang đứng ở rất xa trên tầng hai mươi bốn cũng bị thất kinh, Đoan Mộc Hồ giọng đầy lo lắng nói: "Nguy rồi."

Bóng đen có tốc độ cực nhanh, chỉ một chớp mắt ông lão đã nhào tới ngay sát sau lưng của Vệ Trọng, cánh tay giờ lên như đao bổ mạnh xuống, chưởng đao cắt không khí mang theo tiếng gió rít bén nhọn.

Trên con đường dài dằng dặc chẳng có điểm dừng như tu luyện đạo pháp thì Luyện Khí Cảnh chỉ là giai đoạn cơ sở thấp nhất để đặt nền móng, thậm chí ở trong mắt rất nhiều tu sĩ hùng mạnh thì tầng cảnh giới này còn không được coi là chân chính bước vào tu luyện đạo pháp. Cho tới nay trong truyền lưu của tu sĩ vẫn có một thuyết pháp chính là chỉ những người tu luyện đại thành Ngưng Nguyên Cảnh mới thực sự bắt đầu bước chân lên con đường tu chân đại đạo, đó là bởi vì chỉ có tu luyện tới ngưng nguyên cảnh thì chân nguyên linh lực trong đan điền của cơ thể mới ngưng kết như keo, lại có thể khống chế các loại linh khí, uy lực thần thông tăng tiến đầu chỉ gấp mười lần; thậm chí khi tiến thêm một bước, nguyên lực đột phá một lần nữa thì chân nguyên linh lực trong cơ thể sẽ hoàn toàn cô đọng kết thành nguyên đan (cũng chính là kim đan trong truyền thuyết), đạo pháp thường gọi là nguyên thai nhưng mà các tu sĩ phải tu luyện thần thông quảng đại tới Huyền Đan Cảnh mới có thể đạt được điều này.

Một khi đã luyện thành cảnh giới này thì tu sĩ không chỉ khống chế được các loại linh khí mà còn có thể khống chế pháp bảo có uy lực lớn hơn hàng chục lần, từ đó lên trời xuống đất, tung hoành thiên hạ, lúc ấy sẽ được coi như là đại nhân vật tu đạo đại thành. Trừ tầng đó ra, trên Huyền Đan Cảnh còn có một tầng tên là Đại Thừa Cảnh, đó là lúc nguyên thai (kim đan) lột xác một lần nữa, tu hành lại thâm sâu thêm một tầng. Đến trình độ này tu sĩ đã có thân thể của bán tiên, mỗi lần giờ tay nhắc chân đều có thể thay đổi trời đất, dời núi lấp biển, nghe rộn cả người. Trong thiên hạ tu sĩ nhiều vô số nhưng những đại tu sĩ có thể tu luyện tới Đại Thừa Cảnh chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một người trong số họ đều là những vị thần trong truyền thuyết.

Có điều những chuyện ấy giờ phút này còn cách những đệ tử nhập môn đứng trên tầng mười ba một con đường quá xa xôi, trong mắt mọi người vào lúc này chỉ hiện lên hình bóng của một người đang lao tới đánh về sau lưng Vệ Trọng, bàn tay duỗi thành chưởng như thanh đao dựng thẳng lên trời rồi mạnh mẽ bổ xuống. Luyện Khí Cảnh mặc dù không thể ngự sử linh khí pháp bảo nhưng ở phương diện trui luyện cơ thể vẫn có chút công hiệu, cho dù người tu đạo chỉ tu luyện đến Luyện Khí Cảnh thì cơ thể cũng đã mạnh mẽ vượt qua người phàm rất nhiều.

Giờ phút này, Cổ lão đầu lông đầy cảm hận vừa lao ra từ bên trong căn nhà gỗ và đang giờ chưởng đánh xuống, cánh tay của ông lão trông giống hệt một thanh đại đao cứng rắn chặt xuống, nếu là người phàm sợ rằng thật sự đã bị một chưởng của hắn chặt đứt đầu.

Chi tiếc, Vệ Trọng hiển nhiên không phải là người phàm, không những không phải là người phàm, ngược lại đạo pháp tu hành của hắn còn mãnh mẽ và cao thâm hơn Cổ lão đầu nhiều lắm, thậm chí hắn đã đột phá Luyện Khí Cảnh để tu luyện tới Ngưng Nguyên Cảnh, bắt đầu chân chính trở thành nhân vật lợi hại và bước lên con đường tu luyện đạo pháp.

"Ầm" một tiếng, bóng của hai người đụng vào nhau, chỉ thấy thân ảnh của Cổ lão đầu đột nhiên bị bay lên giống như chiếc lá khô bị cuốn trong làn gió, sau đó lão đảo rơi về phía sau rồi bị đánh bay ra ngoài, đám người kinh hô một lần nữa rồi lại tản ra, thân thể của ông lão đập xuống mặt đất rồi lăn trên mặt đất mấy vòng, vừa lăn ông vừa gào lên những tiếng gào đầy đau đớn, sau mấy lần bổ nhào mới ngừng lại được, nửa người nửa quỳ trên mặt đất, tay phải mềm nhũn buông xuống tại bên người, cả thân thể không ngừng truyền đến sự đau đớn.

Đây là một ông lão đầu tóc bạc trắng, mái tóc rối bù xù phủ xuống mặt mũi tiêu tụy, vóc người gầy nhỏ, trong mắt tràn đầy tơ máu, một đôi mắt ngập tràn hận ý cùng cay đắng nhìn chằm chằm vào gã Vệ Trọng đang xoay người lại ở trước mặt, cho dù oán độc nhưng ông lão vẫn không giấu được một tia sợ hãi và run rẩy ẩn sâu trong tròng mắt.

"Chắc chắn, thì ra người chỉ có chút bốn sự ấy thôi hả?" Một tia sát khí bị đè nén xẹt qua trong đôi mắt của Vệ Trọng, ba tháng này mỗi lần hắn đi làm nhiệm vụ tuần núi thì ngày nào Cổ lão đầu cũng gào khóc thảm thiết, làm cho Huyền Thiên Tông trên dưới không người nào không biết chuyện hồi trước phụ thân lấy vật kia của đệ tử, mặc dù đã được giấu kín nhưng bây giờ lại trở thành chuyện ai ai cũng biết biết, khiến hắn mất hết thể diện. Cho dù hắn chưa từng nghe thấy ai nói nhưng cũng có thể tự đoán ra những kẻ kia đang ở sau lưng nghị luận bàn luận xôn xao nói xấu cái gì, điều này càng khiến cho hắn không thể chịu được.

Cổ lão đầu gãy dựa rồi từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, nét mặt thất vọng, hiển nhiên dụng độ vừa rồi đã khiến sức lực của lão yếu đi rất nhiều, cho tới lúc

này thì cánh tay phải của lão đã buông xuống mềm nhũn rồi, xem ra bị thương không nhẹ. Khi mọi người ở xung quanh nhìn thấy cảnh này ít nhiều cũng cảm thấy đồng tình, có điều chỉ là đồng tình mà thôi, trừ điều đó ra, mọi người ngược lại đều lui về phía sau một cơ số bước, càng cách Cổ lão đầu xa hơn.

Cổ lão đầu cắn chặt hàm răng, thân thể run rẩy từ từ bình phục lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vệ Trọng, sự oán độc trong mắt đó là không cần phải nói nhưng đúng vào lúc mọi người ở đây đang hết sức lo lắng cho lão thì Cổ lão đầu bỗng dưng quay đầu lại, lão không còn xông lên liều mạng mà kéo bị thương thân thể của mình từ từ đi về gian phòng cũ.

Lão lại nhịn được!

Mới vừa rồi lão còn điên điên khùng khùng lộ ra bộ dạng tuyệt vọng muốn chết muốn sống của kẻ liều mạng không biết suy nghĩ, con sói bỏ sinh tử ngoài tai vậy mà bây giờ đột nhiên hồi tâm chuyển ý bỏ về nhà, lão thay đổi nhanh quá khiến cho những người đứng ở xung quanh nhất thời không kịp phản ứng, ngay cả Vệ Trọng cũng giống như vậy.

Đợi đến khi hần chột tỉnh ngộ từ trong ngu ngơ thì Cổ lão đầu đã đi đến cánh cửa của gian nhà gỗ rồi, Vệ Trọng hừ lạnh một tiếng rồi trầm tư suy nghĩ, Cổ lão đầu chủ động công kích thì hẳn bị buộc đánh trả còn dễ nói nhưng vô luận như thế nào hẳn cũng không thể đột nhiên hạ đòn sát thủ để giết chết một đệ tử nội môn ngay trước mặt nhiều người như thế này được, Vệ Trọng chột cười to sau một phút trầm lắng rồi quay đầu cười nói với Thường Hạo đứng ở bên cạnh: "Thường sư đệ, sáng nay không phải ngươi còn nói muốn đi tới nhìn kiện linh khí Xích Tâm Bát của ta sao, ngươi thấy không, ta đây nhất thời vì vội vàng mà quên mất điều đó, thôi ta lấy nó ra cho ngươi ngắm nhìn này."

Dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt chứ chưa biết hẳn lấy ra bảo vật bằng cách nào thì đã nhìn thấy trên tay phải của Vệ Trọng dĩ nhiên lại xuất hiện thêm một thứ giống như những sợi xích bằng đồng quấn thành hình tám mặt, màu sắc thâm trầm, nhìn đã phủ dấu vết của thời gian, to dài gần một thước, bên trong mờ mờ có ánh sáng nhạt lập lòe còn bên ngoài có một luồng linh lực như ẩn như hiện vờn quanh kiện Xích Tâm Bát.

Cổ lão đầu mới bước nửa bước vào trong phòng nên thân thể của lão bị cứng đờ trong nháy mắt, sau đó mỗi một cơ nhục trên thân thể gầy gò đều căng cứng, trong miệng phát ra một tiếng kêu trầm thấp khàn khàn rồi chậm rãi xoay người lại. Những người ở xung quanh đều hít vào một hơi lo lắng, mà ngay cả Vệ Trọng khi nhìn thấy bộ dáng của ông lão vào giờ phút cũng nhịn không được mà phải chau mày lại.

Gương mặt già nua tiêu tụy của ông lão giờ phút này đã hoàn toàn bóp méo, một con người phải gặp hoàn cảnh bị phản cay đắng đến mức nào mà lại thành ra như vậy chứ?

Trên tầng thứ hai mươi bốn, nét mặt của Tô Thanh Dung và Thiệu Cảnh đều không chút thay đổi mà chỉ nhìn xa xa, chỉ có một mình Đoàn Mộc Hồ ở bên cạnh hừ một tiếng rồi tức giận nói: "Tâm địa độc ác."

"Đó là của ta. . ." Sự thất vọng dâng lên má ông lão hai luồng quỷ dị đỏ ửng, nhìn Cổ lão đầu giống như đang điên cuồng, sau đó không chần chừ và cũng không để ý những vết thương nghiêm trọng trên người mà nhanh chóng bỏ nhào lao đến, giờ lên cánh tay trái còn có thể cử động nhưng không phải là duỗi chường thành đao mà là năm ngón tay vươn ra như trào, hướng về Xích Tâm Bát chớp tới.

Vệ Trọng nhìn thân ảnh đang đánh tới và khẽ mỉm cười, tay phải nắm kiện Xích Tâm Bát nhưng chẳng thèm thi triển bất cứ một loại thần thông diệu pháp nào, giống như hắn đang tiện tay cầm một tảng đá lớn vậy.

Giờ lên.

Nện xuống!

Ánh sáng nhạt lập lòe của kiện Xích Tâm Bát trong đêm khuya ở nơi này nhanh như điện, sắc như mũi nhọn xẹt qua trong chớp mắt rồi biến mất, lần này, thậm chí ngay cả tiếng vang khi va đập cũng không phát ra. Thân thể của Cổ lão đầu giống như bị điện giật sét đánh ngay trước nhiều đôi mắt đang nhìn tròng tròng, tất cả mọi người đều thấy rất rõ ràng, thân thể lão bị cứng ngắc trong nháy mắt rồi sau đó tựa như một cái tượng gỗ vậy, tay chân bao gồm cả cánh tay phải bị trọng thương cũng bị quay cuồng trong vô thức, con gió xoáy sắc nhọn xẹt qua trong nháy mắt mang theo một cỗ sức lực hùng mạnh cuộn cuộn, đầu tiên là ở giữa bộ ngực bị lõm vào rồi có tiếng răng rắc do xương cốt nứt ra truyền đến, sau đó thì tay chân của ông lão đột nhiên bị oạt về phía sau, cuối cùng là hình ảnh cả người ông lão bị đánh bay đi ra ngoài giống như một tảng đá bị người ta vứt bỏ đang quay cuồng trên không trung, trong nháy mắt đã bị bắn ra con đường bằng đá rồi rơi xuống con đường dưới chân núi.

Cơ thể của lão rơi vào mái nhà của tầng lầu ngay bên dưới, đập một phát rồi văng khỏi mái nhà và lại tiếp tục rơi xuống, máu của ông lão bám từ trên tầng rơi xuống như một con đường lam bằng máu, ít nhất ông lão đã bị va đập như thế qua bốn tầng lầu rồi lại bị quay cuồng một trận, cuối cùng ông bị kiệt lực ở trên mái nhà tầng thứ chín, cơ thể nặng nề không văng nữa mà rơi từ trên nóc nhà xuống con đường đá ở dưới đất, lúc này mới ngừng lại. Lần này, ông gục trên mặt đất, không bao giờ ... tỉnh lại nữa.

Vài giọt máu tươi từ trên người ông từ từ rỉ xuống, những giọt máu nùng mỵ mà đặc quánh dần nhuộm đỏ mặt đất.

Trên tầng thứ mười ba tầng, đám đệ tử vây xem cung quanh vây xem mặt đầy sợ hãi trở lui, nhìn Vệ Trọng đang tự đắc đứng ở ở giữa sân nhìn mọi người như loài hổ lang. Vệ Trọng hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, hần chột cảm thấy lòng tràn đầy sướng khoái, hôm nay rốt cục đã giải quyết xong cái lão bất tử này, sau này không bao giờ ... có người gào khóc thảm thiết hay lời nói ác tâm của lão già kia nữa. Bằng sự hài lòng mới có được hắn bỗng thay đổi tư thế, ngẩng đầu nhìn về một nơi rất xa ở phía trước phương, chỉ thấy từ trên xuống dưới ngoài cửa tầng lầu nào cũng đứng đầy người, ở một nơi xa lắm, hình như hẳn có thể thấy bóng hình mờ mờ của người con gái xinh đẹp.

Bầu không khí ở tầng lầu trên cùng này vẫn hoàn toàn yên tĩnh, Tô Thanh Dung bỗng nhiên xoay người, cái gì cũng không nói cứ như vậy bỏ về gian phòng của mình, Thiệu Cảnh và Đoàn Mộc Hồ liếc mắt nhìn nhau, đều chậm chậm bỏ đi.

Sắc đêm thâm trầm, con gió núi lạnh lùng vẫn lảng lảng một mình phiêu phát phiêu du khắp nơi, đám người tản đi các gian nhà gỗ hoặc những con đường trải đầy bùn ruộng khiến không khí an tĩnh lại rất nhanh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Sắp Chết (1)

"Linh khí trong hồng trần được chia thành ba phẩm chất là thượng, trung, hạ, mặc dù kiện Xích Tâm Bát kia chẳng qua chỉ là hạ phẩm linh khí, Vệ Trọng cũng chỉ mới trùng kích Ngưng Nguyên Cảnh không lâu nhưng dùng nó để đối phó với Cổ lão đầu mắt hàng chục năng tu hành mới tu luyện được đến Luyện Khí Cảnh thượng giai thì hẳn hoàn toàn có thể phẩy tay nhẹ nhàng giống như nghiền chết một con kiến vậy."

Thiệu Cảnh rót một ly nước trà đưa cho Đoan Mộc Hồ đang ngồi cùng một cái bàn ở bên cạnh, sau đó hắn tự rót cho mình một ly rồi bắt đầu nói giọng nhàn nhạt: "Nhìn kìa, thanh linh khí ấy nếu đưa cho tu sĩ nắm giữ thì có lẽ sẽ phát huy ra uy lực hùng mạnh."

Đoan Mộc Hồ cười lạnh một tiếng rồi nói: "Cho dù Vệ Trọng giết Cổ lão đầu thì có thể thay đổi được gì? Ngày hôm nay tất cả các tông đường trong Huyền Thiên tông còn ai không biết cái chuyện thói tha của cha con chúng nó. Hồi trước Cổ lão đầu nhờ cơ duyên xảo hợp mới mua được vật ấy từ một vị tán tu tốt bụng trong khu phố phường phồn hoa tấp nập của Tiểu Hồ thành, đặc ý mà nói ra, quên mất không giấu diếm nên câu chuyện đó mới lọt vào tai tên trưởng lão Thanh Hà. Kết quả là trưởng lão ra mặt, mềm cứng đe dọa, một là vừa đến đã bảo Cổ lão đầu tu hành không đủ thì dù có mua được bảo vật như thanh linh khí này cũng chỉ vô dụng mà thôi, thất phu hữu trách hoài bích có tội, sợ rằng tương lai sau này sẽ có người gây bất lợi với hắn; hai là lão còn nói nếu ra một mai Cổ lão đầu đột phá Luyện Khí Cảnh thì lão nguyện ý sẽ cung cấp cho hắn một viên "Chân Linh hoàn", linh đơn có tác dụng to lớn trong việc tu thành Ngưng Nguyên cảnh giới, hẳn tốn bao công sức dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nên Cổ lão đầu mới giao ra Xích Tâm Bát."

Thiệu Cảnh liếc hắn một cái nhưng không nói gì, trong tư đại trưởng lão của Huyền Thiên tông, ngoại trừ chương giáo chân nhân tên Thanh Phong thì ba người còn lại theo thứ tự lần lượt là Thanh Hà, Thanh Dương và Thanh Vân. Thanh Hà trưởng lão là người xếp hàng thứ hai trong bốn người, chương quản Luyện Đan đường và một khu vực cực kì trọng yếu khác tên là đường khẩu Tàng Bảo các, ngồi ở dưới một người nhưng đứng trên vạn người, ngay cả Thiên Phong lâu mà Thiệu Cảnh ngày ngày làm việc cũng nằm trong đường khẩu Tàng Bảo các dưới quyền điều hành của Thanh Hà trưởng lão, tán chuyện về vị trưởng lão này thì thật là không thể không suy nghĩ kỹ về cái đóng quyền thế to như núi của hắn.

Chép chép miệng, đôi mắt của Đoan Mộc Hồ mở màng nhìn vào ly nước trà đang nằm trong tay của mình rồi khẽ nói bằng thanh âm đã bị giảm xuống thật thấp chút: "Chuyện thật như đùa ai có thể tin, ngay sau khi Thanh Hà trưởng lão thu được Xích Tâm Bát liền đưa ngay cho đứa con trai tên là Vệ Trọng vừa mới trùng kích thành công Ngưng Nguyên Cảnh của hắn, sau đó chỉ bằng lý do luyện chế chân linh hoàn khôn khó mà phớt lờ mọi chuyện, lạnh lùng đuổi Cổ lão đầu ra ngoài."

"Hoài bích có tội a." Thiệu Cảnh khẽ than thở rồi nói, "Có người tu hành nào mà lại không biết sự trân quý của linh khí pháp bảo cơ chứ, chần chẫn số lượng đồ vật tốt như vậy không có nhiều trong hồng trần, cho dù chỉ là hạ phẩm linh khí cũng không phải thứ mà mỗi một tu sĩ tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh có thể có. Người xem một vài đệ tử chân truyền trong môn phái chúng ta nhé, nhìn qua đảo lại cũng có không ít sư huynh sư tỷ tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh vài chục năm rồi nhưng đến bây giờ họ vẫn chẳng có gì để cầm trong tay cả, đôi tay họ trống rỗng. Dù rằng đạo pháp tu hành cao thâm nhưng nếu không có cơ duyên thì không bao giờ có được linh khí, ngược lại có rất nhiều kẻ tu hành tuy thấp, cảnh giới thì chẳng bằng ai nhưng lại có linh khí bên người nên lúc nào cũng coi thường người khác như Vệ Trọng."

"Cơ duyên xảo hợp cái gì?" Đoan Mộc Hồ cảm thấy khó chịu liền cười lạnh nói: "Kể có chỗ dựa to như núi giống tên Vệ Trọng mới đúng là cơ duyên xảo hợp đấy. Ta sớm đã nhìn ra trong môn phái Huyền Thiên tông này đừng nói mấy cái nhìn người bằng tư chất với cả thiên phú làm gì cả, cái gì là đúng cái gì là sai, kỳ thực đều là sai hết đấy, nếu người không chịu bỏ đỡ kẻ khác để tìm chỗ dựa vững chắc hoặc không đủ tiền, không đủ tài thì ngay cả quý cũng lười để ý tới người. Người nhìn gã Vệ Trọng xem, năm đó khi hắn còn mắc ở Luyện Khí Cảnh có lúc nào hai người chúng ta nhìn thấy hắn đi làm tạp vụ không? Còn không phải nhờ vào cái lão phụ thân tốt đẹp của hắn mà cả ngày được rảnh rỗi, chúng ta một tháng ngày nào bận rộn làm việc mệt mỏi mới có thể được trả công ba lượng linh thạch, còn hắn thì sao? Ngày nào hắn cũng chỉ làm một việc là đợi cơm trắng thức ăn ngon rồi bỏ đi tu hành, có khi từ trước nay đến nay chưa từng phải động vào việc gì cả, cả ngày chỉ là chuyên tâm tu hành thì tất nhiên đạo hạnh của hắn có thể dễ dàng tăng tiến hơn chúng ta rồi. Đến lúc quan trọng lại có người đưa một đồng linh đơn "Chân Linh hoàn" trân quý vô bì, vậy mà bây giờ mới đột phá đến Ngưng Nguyên Cảnh. Ta nhớ vào, lão tử chỉ cần được hưởng một nửa chỗ tốt của hắn thì đã sớm tu hành đến Ngưng Nguyên cảnh ba, bốn tầng rồi!"

Thiệu Cảnh bật cười và chỉ đầu ngón tay vào hắn rồi nói: "Ngưng Nguyên Cảnh ba, bốn tầng, không ngờ thăng ngược như người lại rất có lòng tin vào tư chất của mình, ha ha ha."

Đoan Mộc Hồ thoáng ngơ ngác rồi bật ra một tiếng cười khan, nói: "Đúng. . . Đúng là câu nói đó, ta rất tự tin vào tư chất của mình."

Thiệu Cảnh cười ha ha một lúc lâu rồi mới dừng lại, hình như lại nghĩ tới cái gì rồi than thở, nói: "Nhưng cho dù sự thật là như thế, người có thể dựa vào ai bây giờ?"

Đoan Mộc Hồ hừ một tiếng nhưng không nói gì nữa, nhất thời bầu không khí giữa hai người bị trầm mặc trùng xuống, tâm tưởng nói đến nói đi, tào lao thì cũng chỉ là tào lao mà thôi, bọn hắn đều chỉ là những đệ tử không tiền, không quyền, không chỗ dựa, đứng hàng đệ tử cuối cùng, đối với loại người như Vệ Trọng cuối cùng cũng chỉ biết hâm mộ và đố kỵ mà thôi.

Không khí vui vẻ bỗng lạnh giá và im lặng. Đoan Mộc Hồ ngơ ngác ngồi một hồi đột nhiên nhấc tay cầm ly nước trà trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy đi ra ngoài phòng, đứng vào lúc đứng trên bậc cửa hắn bỗng nhiên quay đầu nói với Thiệu Cảnh: "Thiệu Cảnh, những người giống như chúng ta, nếu muốn đạt được thành tựu ở trên con đường tu luyện đạo pháp thì đều phải cố gắng hết sức của mình, dù rằng tiền đồ mù mịt nhưng chỉ cần có một ngày tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh thì tuổi thọ sẽ tăng thêm, đạt thành ước nguyện hoặc không chừng còn có thể chiếm được cơ duyên trong truyền thuyết. Ta biết rằng người ưa thích Ngũ Hành đạo thuật nhưng đối với tu chân đại đạo thì chúng chẳng qua chỉ là tiểu đạo, người cứ hao phí tâm trí tinh thần cho chúng thì làm sao có thể chuyên tâm tu luyện, nếu không phải bị chúng làm phân tâm, bằng tư chất không thấp hơn ta thì người làm sao mới chi Luyện Khí sơ giai?"

(đại đạo là con đường lớn, tiểu đạo là con đường nhỏ nhưng mình thấy mấy cái này ai cũng biết nên từ bây giờ mình sẽ giữ nguyên HV chứ không dịch ra như trước nữa.)

Thiệu Cảnh liếc đôi mắt nhìn vào gã nam tử to lớn ở trước mặt, im lặng suy nghĩ, không nói chuyện, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Sắp Chết (2)

Ngày mùng bốn đầu tháng bảy, trời âm u.

Sau khi rời giường vào buổi sáng, Thiệu Cảnh bèn đập đập để gọi Tiểu Trư còn đang ngủ gà ngủ gật trong con mơ màng vào buổi tối. Thiệu Cảnh vực đầu vào làn nước mát trong thùng để hoàn toàn thoát khỏi cơn buồn ngủ rồi nhấc Tiểu Trư đang không ngừng ngáp ngáp cái mồm ngái ngủ đi ra cửa phòng.

Ánh trăng mờ lẹ và những vì sao lung linh vẫn còn lơ lửng đầy trời y như buổi tối nhưng mây đen đã ít đi rất nhiều, mặc dù được ngắm nhìn bầu trời đầy thơ mộng nhưng trái tim của hắn vẫn chưa hoàn toàn cảm thấy thoải mái. Hắn đi chậm chậm đến cái lan can bằng đá bên ngoài gian tầng lầu rồi đưa mắt nhìn đi, chợt thấy lúc này đã có không ít đệ tử của Huyền Thiên tông đi ra ngoài cửa. Trải qua một đoạn dị tượng quỷ dị, lại thêm cảnh tượng Cổ lão đầu gào thét rồi bị giết thảm vào tối hôm qua hiển nhiên đã khiến cho vẻ mặt của rất nhiều người ngày hôm nay lộ ra sự mệt mỏi và trầm trọng, không còn những tiếng cười đùa vui vẻ khi cùng nhau thức dậy vào buổi sáng sớm của những ngày bình thường.

Thiệu Cảnh cong người ra đằng sau rồi vịn vào cái eo, sau đó đứng thẳng dậy rồi hít một hơi thật sâu, làn gió núi vu vu thổi qua người mang theo cái lạnh lạnh của sương đêm khiến cho làn da của hắn cảm thấy thật dễ chịu. Tối qua gặp một con yêu thú tộc Ma Nha Lang ngoài ý muốn khiến cho hắn phải trải qua một phen ác đấu, một quả cầu lửa đã khiến cho bản nguyên linh lực trong cơ thể của hắn tiêu hao gần hết, lại còn làm hắn phải dùng cả một canh giờ để tu luyện Minh Tư thuật vào buổi tối mới có thể khôi phục linh lực. Chẳng qua uy lực hùng mạnh hơn cả tượng tượng của quả cầu lửa ấy đã khiến cho hắn cảm thấy hưng phấn không thôi, chỉ là lượng linh lực bị tiêu hao quá lớn, bằng vào sức lực bây giờ của hắn thì mỗi lần chiến đấu chỉ có duy nhất một cơ hội để công kích, mà sau khi mỗi lần thi pháp lại phải tu luyện Minh Tư thuật suốt một canh giờ thì mới có thể bổ sung đủ số linh lực đã bị tiêu hao.

Thiệu Cảnh đang đứng gần lan can bằng đá bên ngoài gian tầng lầu, trong lòng của hắn vừa mừng vừa lo, mừng tất nhiên là vì uy lực và sự kỳ diệu của công pháp ghi lại trong quyển Thiên Thư quả thật chẳng tầm thường, chúng mạnh hơn những quyển thuật pháp phổ thông đầu chỉ chục lần. Nhưng lo chính là công sức phải dùng để tu luyện sợi bản nguyên linh lực này quả thực rất gian nan, mỗi một đoạn, mỗi một giọt đều phải cố gắng tụ tập trong khổ sở mà sự tăng trưởng chậm chạp của nó khiến cho hắn điên cuồng rồi lười biếng hẳn.

Phải biết rằng hắn đã tụ tập Minh Tư thuật không ngừng nghỉ suốt chín mươi ngày trong cả ba tháng, vậy mà linh lực mới chỉ miễn cưỡng gần đủ điều kiện để phát ra một quả cầu lửa, nhưng Thiệu Cảnh cũng biết rằng càng về sau uy lực của Ngũ Hành thuật pháp càng lớn hơn nữa, mỗi khi tiến thêm một tầng thì linh lực tiêu hao khi thi triển quả cầu lửa sẽ bị tăng thêm vài lần, thậm chí còn tăng từ mười mấy lần trở lên, vừa nghĩ tới hoàn cảnh tương lai đáng sợ sẽ gặp phải mà da đầu của Thiệu Cảnh đã bị tê dại.

Hắn cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy khiến nhất thời chìm vào trong suy tư xuất thần, mãi đến khi một bàn tay vỗ mạnh vào vai hắn và cái, hù tim hắn đập thình thịch thì mới giật mình quay đầu nhìn lại, người hắn thấy chính là Đoan Mộc Hồ, không biết từ lúc nào Đoan Mộc Hồ đã đi đến gần hắn và đang nhíu miêng nhìn hắn cười cười.

"Lần sau người đừng dọa người vào buổi sáng." Thiệu Cảnh nói giọng không khách khí rồi lườm hắn.

Đoan Mộc Hồ cười hắc hắc, nhìn y phục hắn mặc trên người thật chỉnh tề, có lẽ hắn còn rời giường ngủ sớm hơn cả Thiệu Cảnh, nói không chừng còn bước ra khỏi cửa và đi dạo một vòng quanh chỗ này cũng nên. Thiệu Cảnh biết rằng Đoan Mộc Hồ ngày đó được an bài làm tạp vụ tại Linh Thạch Đường, cũng chính là đi đào linh thạch ở mấy quãng mỏ sau dãy núi, mặc dù tạp vụ khá lao khổ nhưng thấy nhìn cơ thể và khí lực của Đoan Mộc Hồ cứ như trâu rừng thể này thì có phải làm tạp vụ đào quãng đối với hắn cũng không đáng kể làm gì.

Ngược lại là khác, trong ánh mắt của Đoan Mộc Hồ đang hiện lên những tia sáng kỳ dị, hắn nhìn năm người xung quanh một lúc rồi ghé đầu lại gần bên tai của Thiệu Cảnh rồi thấp giọng thì thầm mấy câu, sau đó tuy lịch duyệt, quảng bác, kiến thức, tâm tính của Thiệu Cảnh đều đã vượt xa người cùng tuổi những hắn cũng phải cả kinh, buột miệng mà nói ra:

"Cái gì? Có lẽ đầu cơ nhiên còn không chết?"

"Đúng vậy." Mặc dù Đoàn Mộc Hồ là người nói ra tin tức này nhưng hiển nhiên trong giọng điệu của hắn vẫn còn ẩn chút khó tin, đến nỗi hắn còn cảm thán ra mặt và nói: "Người đừng hỏi ta, trên đời vẫn thường xảy ra những câu chuyện kỳ quái thế này, có một số người đang sống khỏe mạnh không bị thương đau hay bệnh tật gì cả mà lại bị chết không có lý do; vậy mà ông lão bị Vệ Trọng đánh trọng thương từ từ nhất sinh, sau đó người cũng nhìn thấy dòng máu chảy xuống từ người ông ấy ít nhất cũng phải năm sáu phần máu trong cơ thể nhé, người đoán làm sao sống? Vậy mà từ mờ sáng ngày hôm nay có người đi qua không biết làm sao lại ngã xuống người Cổ lão đầu, hắn nghe thấy ông lão khẽ rên hai tiếng nhỏ liền bế ông lão lên chữa trị, xương sườn đứt bảy tám chiếc, khuỷu tay phải và đầu gối chân trái đều bị nứt, trên thân có nhiều hơn mười miệng vết thương, nhìn kỹ thì ông lão đã bị mất máu khá nhiều nhưng chắc chắn là vẫn còn có thể gắng gượng chống đỡ mà sống đây. . ."

"Mạng của ông lão dài và tốt thật." Da đầu của Thiệu Cảnh tê dại.

"Ai cũng nói như vậy!" Đoàn Mộc Hồ gật đầu lia lịa.

Không ai quản hai người bọn họ đứng ở nơi này thốn thức cảm thán, cũng không ai quản mệnh ông lão dài hay ngắn, cuộc sống êm đềm vẫn cứ trôi qua như những ngày thường. Huyền Thiên tông rất cuộc vẫn là địa phương có quy củ nghiêm, mỗi người đều có con đường phải đi và công việc phải làm, Đoàn Mộc Hồ thì đi lên núi đào linh thạch, Thiệu Cảnh thì đi xuống núi để tới Thiên Phong lâu năm trong Tiểu Hồ thành.

Hắn đang bước thuận theo con đường lớn bằng đá trắng đi xuống chân núi, một làn gió nhẹ của buổi sớm thoáng lướt qua bầu trời xanh thẳm thổi những mây dóa mây trắng đang đứng lặng im trên bầu trời trôi đi lững lờ, nhàn nhã mà vui mắt, một ngọn núi xanh thắm mỹ lệ rời xa thế tục, mây phủ bốn mùa ẩn ẩn mây phần tiên khí.

Thiệu Cảnh vừa đi xuống vừa di chuyển ánh mắt để ngắm nhìn đám đệ tử đồng môn đang bận rộn lao động ở xung quang, khuôn mặt và bộ dáng của mỗi một người đều không giống nhau, ở sau hình bóng của bọn họ chắc hẳn là những bước tranh cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Ước chừng một lát sau khi hắn xuống tầng mười sáu thì bước chân của hắn chợt ngập ngừng rồi dừng hẳn lại.

Đây là tầng lầu thứ mười ba.

Con đường bằng đá trên tầng lầu vào giờ phút này không hề có một bóng người, nhìn rất trống trải. Sư huynh sư tỷ tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh bình thường sẽ không ra khỏi cánh cửa vào lúc sớm như thế này, còn những đệ tử Luyện Khí Cảnh phải làm tạp vụ có lẽ đã sớm rời khỏi cửa để bắt đầu một ngày làm việc bận rộn rồi. Đưa mắt nhìn quanh, gần như tất cả cửa của những gian phòng trên tầng lầu này đều đã đóng chặt lại, duy nhất chỉ có cửa phòng của một gian phòng ở xa xa đang mở một cách chán nản.

Thiệu Cảnh đứng im tại chỗ chần chờ một hồi, tâm lý có chút kỳ quái nói không ra lời nhưng cuối cùng hắn lại chặc lưỡi rồi bước về phương hướng của gian phòng đang mở kia. Tiểu Trư lon ton chạy ngay bên cạnh của hắn, nó chạy chậm rì rì bằng bộ dạng của con heo buồn ngủ và lười biếng.

Con đường lớn bằng đá trắng cách gian nhà đang mở cửa kia khoảng sáu gian phòng, nói xa cũng không xa, không bao lâu sau Thiệu Cảnh đã đi rất gần tới ngôi nhà ấy. Hắn đứng ở trước cửa một lúc rồi từ từ mở cánh cửa bằng gỗ của gian phòng rồi nhìn vào bên trong.

Đồ vật lớn nhỏ được bày biện trong phòng này khá giống phòng của Thiệu Cảnh nhưng hình như tất cả đồ vật ở trong này đều bị đập phá tan tành hết thảy, phát tán ra hơi thở của kẻ thảm bại. Bàn ghế và rất nhiều vật dụng phổ thông đều bị gãy vụn rơi vỡ dưới đất, chiếc giường gỗ vốn được kê sát góc nhà bị đẩy đổ ra một góc khác, đầy đất bừa bộn, ẩn ẩn còn có mùi máu tanh nồng ở trong phòng.

Một thân ảnh già nua khô héo mà nhỏ gầy đang nằm bất động trên chiếc giường gỗ, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy ông lão có gì khác biệt với người đã chết.

Hắn chợt cảm thấy hoảng hốt trong phút giây này, nhớ lại truyện xưa rồi bồi hồi xúc động, cảm xúc nghẹn ngào trong tim mình giờ phút này là vì cái gì, không phải vì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà nhớ tới ký ức năm nào sao? Ông cụ kia trọng thương nằm sắp chết, sự phụ của hắn, người đàn ông tuổi trung niên cũng chết đi trong một giấc ngủ im lìm như thế, một số phận của hai con người.

Một cảm xúc tê lương, một cảm xúc nghẹn ngào, chỉ là cảm xúc thôi. . .

Thiệu Cảnh bỗng dừng lại thật mạnh, giống là muốn vứt sạch những hồi ức đau buồn chợt nổi lên trong trái tim ra ngoài, sau đó hắn định thần, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi vào trong nhà, ánh mắt hắn thoáng lướt qua những đồ vật rơi bừa bộn dưới mặt đất rồi lúc rồi đi tới bên cạnh chiếc giường gỗ.

Cổ lão đầu đang nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tái đen, hai mắt nhắm nghiền, gò má lõm sâu vào trong, còn tay phải và đùi trái đều bị đặt cùng một bên. Một khuôn mặt già nua không còn màu hồng của máu, không biết có phải máu trong cơ thể đã chảy cạn hay không, bởi vì nhìn ông bây giờ thật chẳng khác gì người đã chết.

Thiệu Cảnh cau mày và vươn tay xuống một cách dứt khoát rồi bóp vào chóp mũi của Cổ lão đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Sắp Chết (3)

"Ta chưa chết đâu." Khi Thiệu Cảnh vừa ấn tay xuống thì có một thanh âm đầy run rẩy khàn khàn trầm thấp đột nhiên phát ra từ khe miệng của Cố lão đầu, chỉ là thanh âm ấy yếu ớt vô cùng, giống như ông lão đã phải bỏ hết sức lực mới nói ra được vậy.

Ngón tay của Thiệu Cảnh hơi dừng lại rồi chậm rãi thu trở về, sau đó hắn nhìn vào đôi mắt đang chậm chậm hé mở của Cố lão đầu, nhẹ nhàng cười một cái và nói: "Vậy ta phải chúc mừng lão rồi."

Khoe miệng của Cố lão đầu hơi khê vênh lên trên một cái, Thiệu Cảnh không biết rằng có phải vì lão đang nở một nụ cười nhạo đầy trào phúng hay không nữa, nhưng mà chỉ riêng động tác nhỏ bé này hình như cũng đã khiến cho ông lão mất rất nhiều sức bởi vì ngay sau nụ cười đôi mắt của ông lão đã nhắm chặt rồi nhắm lại, sau đó miệng khẽ suyền mấy hơi rồi nói: "Người vào trong này làm cái gì, định trộm đồ vật ư?"

Thiệu Cảnh bị hắn nói câu này thì bất ngờ cười khỏ, sau đó lắc đầu nói: "Nếu thích hỏi của của kẻ bị cháy nhà thì ta đã sớm tới nơi này từ đêm hôm qua rồi."

Cố lão đầu mở tròn mắt ra rồi nhìn về bốn phía xung quanh quét một lúc, những đồ vật của ông nằm bừa bộn đầy mặt đất, trong đó có ít có nhiều vẫn còn lưu lại những dấu vết dễ dàng còn có thể nhìn ra có người từng lật nhật. Cơ thịt trên khuôn mặt già nua của ông lão hơi run run, không biết làm sao lại lộ ra một nụ cười nhìn còn khó coi hơn khóc, nhìn Thiệu Cảnh đứng trước giường mình một lúc rồi nói: "Người là ai?"

"Ta tên là Thiệu Cảnh." Thiệu Cảnh suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Ta chỉ đáng là tiểu bối hoặc tiểu sư đệ của lão thôi."

"Tiểu sư đệ này. . ." Cố lão đầu cười nhạt một tiếng rồi nói, "Năm đó, Vệ Trọng cũng tính là tiểu sư đệ của ta."

Thiệu Cảnh nhún nhún vai, coi như không thấy nét oán độc cay đắng lộ rõ trong lời nói và trên gương mặt của Cố lão đầu, hiện tại hắn đã bắt đầu cảm thấy hối hận khi đã lãng phí thời gian để đến nơi này. Vì vậy hắn liền vẫy tay chào tạm biệt ông cụ rồi nói giọng nhàn nhạt: "Tinh thần của lão khá tốt, chỉ ít vẫn có thể sống qua hôm nay." Nói xong, hắn liền đứng dậy đi về hướng cánh cửa.

Cố lão đầu chỉ nhìn theo bóng lưng của hắn nhưng không có cất lời nói chuyện, chỉ là tiếng suyền hơi có chút gấp rút, đợi cho đến khi Thiệu Cảnh sắp sửa đi ra khỏi căn phòng này thì bỗng dừng hẳn đề cao thanh âm la lên một tiếng: "Ta sắp chết rồi!"

Thân thể của Thiệu Cảnh khẽ khựng lại.

Tình cảnh này rất giống ngày trước, cũng có một nam nhân đã từng nói với hắn câu nói ấy, cả ngày hắn đều giả vờ đáng thương la to la nhỏ câu nói ta sắp chết rồi, mua rượu cho ta đi, thậm chí đến tận cuối cùng hắn sống trên đời, hắn cũng vẫn cứ la to la nhỏ như vậy, la mười mấy hai mươi lần, mỗi lần la xong đều cười gian trá như con hồ ly tóm được một con thỏ, điều đó khiến cho trí nhớ thời niên thiếu của Thiệu Cảnh lúc đó không có quá nhiều kí ức bị thương được lưu lại.

Chỉ là vẫn có một cảm giác bị thương ở rất sâu trong đáy lòng hắn dần dần xuất hiện từ sau ngày hôm ấy, chậm chậm lớn dần lên, sau đó chậm rãi lắng đọng sâu dưới đáy lòng trong một thời gian rất dài, nhiều năm qua hắn chưa từng quên mất. Có đôi lúc Thiệu Cảnh vẫn nghĩ rằng người nam nhân kia sớm đã đoán trước sẽ có một ngày hắn không còn phải phải liều mạng để kiếm miếng ăn, còn biết chính mình có thể sẽ được sống tốt hơn trước kia một chút, giống hắn nói qua câu nói kia, sống cho thật tốt.

Hắn quay lưng lại với chiếc giường gỗ và quay đầu nhìn về phía sau để nhìn cảnh vật bên ngoài qua cánh cửa đã được mở một nửa, hắn có thể nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên bầu trời, mây trắng nhẹ trôi lững lờ, một dãy núi xanh thẳm, một con gió núi phiêu phiêu từ phương xa thổi tới, thổi phất trên gương mặt của hắn, mang theo không khí ẩm áp của trời xuân.

"Vậy ta lại phải chúc mừng lão rồi." Một lát sau đó, khi Thiệu Cảnh xoay người lại thì trên gương mặt của hắn đang nhìn ông lão bằng ánh mắt kỳ lạ, giọng nhàn nhạt: "Chết rồi thì có thể được giải thoát."

Cố lão đầu mắt tròn trừng to hắn ra nhìn hắn.

Thiệu Cảnh cũng nhìn vào Cố lão đầu.

Hai người nhìn thẳng vào nhau nhưng cả hai đều không có mở mồm nói chuyện, sau đó Thiệu Cảnh bỗng dừng lắc đầu rồi nói: "Ta còn có việc, đi trước."

Nhìn thấy hắn lại sắp chuyển thân ly khai, Cố lão đầu nhìn hắn một lúc rồi đột ngột dùng một thanh âm khàn khàn để nói: "Ta sắp chết, hãy giúp đỡ ta!"

Thân thể của Thiệu Cảnh lại khẽ khựng lại, trầm mặc nói: "Ta không giúp."

Mặc dù Cố lão đầu một đời này đã sống mấy chục tuổi rồi nhưng khoảnh khắc ấy cũng không nhịn được mà nghiêng răng trèo trẹo, yên lặng không nói, nửa buổi mới thốt ra một cái chữ: "Người!"

Thiệu Cảnh ngưng mắt nhìn về gương mặt khô héo không còn màu hồng của máu, hốt nhiên nói: "Lão nhất định phải chết, không biết ư?"

Bàn tay không bị đứt của Cố lão đầu hốt nhiên nắm chặt lại, nhưng không được bao lâu thì tia khí lực cuối cùng ấy cũng phải biến mất, nắm đấm vô lực rồi lỏng lẻo rời ra.

"Người không sống được đâu." Thiệu Cảnh dùng ánh mắt từ hiểu biết như người tử trên cao nhìn xuống và nói với hắn: "Thương thể của lão quá nặng, toàn thân tinh huyết chỉ ít đã hao tổn mất tám chín phần mười, lại thêm cả đêm hôm qua phải nằm tại ngoài trời, gió núi lạnh lẽo, hàn khí nhập thể. . ."

Hắn nhìn Cổ lão đầu một lúc, nhìn vào những giọt máu ngưng kết trên mái tóc khô bạc rồi than thở, nói: "Hơn nữa, cho dù mệnh của lão có thể cứng rắn chống đỡ vết thương nhưng Thanh Hà trường lão cũng sẽ không bỏ qua cho lão đâu."

Cổ lão đầu lúc trước vẫn một mực phần hận trọn trừng nhìn lên Thiệu Cảnh, trong mắt đã bắt đầu lộ ra vẻ oán độc khi nhìn gã Vệ Trọng vào đêm hôm trước, chỉ đến khi Thiệu Cảnh đột nhiên nói ra bốn chữ "Thanh Hà trường lão" thì cơ bắp toàn thân của hắn cứng lên rồi giật giật, sau đó lộ ra bộ dáng giống như bị rút đi toàn bộ tinh khí tinh thần trong cơ thể, không còn hy vọng rồi sụp xuống, trong ánh mắt chẳng còn chút sức sống nào.

Thiệu Cảnh không biết vì sao mà giờ khắc này hình như những cảm giác bị thương từ rất nhiều năm trước trong ngôi miếu hoang lại ủa về trong trái tim hắn, chỉ là hắn vẫn giữ được thần trí thanh tỉnh, trong miệng như cũ dùng một khẩu khí bình đạm nói rằng: "Hôm qua Vệ Trọng đã ra tay đánh lão trọng thương, Thanh Hà trường lão cũng không tha cho lão. Lão không chết, chẳng lẽ muốn có người ngày ngày đỡ cột sống bị gãy ở sau lưng cho lão sao? Hắn đã xé nát gương mặt lão thì hắn không còn cớ kị cái gì cả, tự nhiên còn muốn nghiền chết lão giống như nghiền chết một con kiến nữa đấy, cho dù lão có đạo hạnh Luyện Khí Cảnh thượng giai, nói đến cùng chẳng qua cũng chỉ là một cái nhập môn đệ tử, cho dù thời gian nhập môn lâu hơn người khác thì thế nào? Không có người sẽ vì lão xuất đầu đầu, cho dù là chương giáo chân nhân cũng sẽ không vì một kẻ cái không đủ nặng nhẹ mà đi đắc tội với một vị huyền đan cảnh trường lão nắm quyền uy chỉ đứng ngay sau hắn."

Không biết rằng có phải vì không thể chấp nhận được sự thực này hay không mà hơi thở của Cổ lão đầu dần gấp rút rồi suyễn liên tục, Thiệu Cảnh im lặng đứng nhìn rồi xoay người đi về hướng cánh cửa gỗ. Tiếng bước chân nhẹ nhàng mà trầm ổn, vang vọng trong căn phá tan hoang và an tĩnh, lại càng khiến cho bầu không khí trong căn nhà càng trở lên im ắng và tĩnh lặng.

Đúng lúc này có một câu khàn khàn trầm thấp từ sau lưng vang lên, giọng nói nhạt nhòa: "Chờ một lúc, ta cho ngươi cái này."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Độc Ác (1)

Ở rất nhiều truyền thuyết trong chuyện xưa thường xuyên kể về một vài vị tuyệt thế cao nhân bởi vì rất nhiều nguyên nhân không thể giải thích hết được ví dụ như bị bệnh sắp chết, bị đả thương sắp chết, bị trúng độc sắp chết hoặc đang nổi điên cũng sắp chết, nói ngắn lại chính là hắn sắp bị chết, sau đó sẽ gặp một người thanh niên may mắn, rồi truyền hết cho hắn tuyệt thế công pháp, truyền cả tuyệt đỉnh pháp bảo lẫn linh đan diệu dược, dù có thứ gì tốt cũng sẽ đưa cho hắn, từ đó về sau người thanh niên ấy sẽ trở thành nhân vật chính trong truyền thuyết đứng ngang hàng với vị tuyệt thế cao nhân xấu số bằng tài sản hắn dự trữ cả đời, oai phong một cõi tung hoành bốn phương, trừ ma vệ đạo giết hết người xấu trong thiên hạ, danh tiếng lẫy lừng, mỹ nữ trong hồng trần bu theo như kiến, cả đời trải qua những tháng ngày mà thần tiên cũng phải hâm mộ.

Khi Thiệu Cảnh còn bé đi theo sư phụ hết ăn lại uống, lưu lạc khắp nơi đã được nghe sư phụ kể rất nhiều chuyện cũ như vậy, cũng từng bùng lên nhiệt huyết sôi trào cùng vô hạn ước mơ, mỗi một lần nghe xong đều bị thực tế đối lập đập rớt xuống nên hiển nhiên hắn đều nhìn người sư phụ kém cách xa vị tuyệt thế cao nhân hàng vạn dặm bằng ánh mắt bất thiện, khiến cho từ quý sư phụ vừa mới thêu dệt ra một cái chuyện cũ phải đuổi theo tên đồ đệ cả chón lại dư thừa sức lực rất là buồn bực.

Nhưng chỉ tưởng tượng thì vĩnh viễn không bao giờ có thể thay đổi thực tế, nó chỉ có thể đem đến cho ngươi một điểm hy vọng không có thật, nhiều năm sau lớn lên Thiệu Cảnh đã tự hiểu ra đạo lý này.

Cho dù nhìn kiểu gì thì Cổ lão đầu nằm trước mắt cũng không phải là một vị tuyệt thế cao nhân, cho nên tình cảnh có chút tương tự với truyền thuyết trong chuyện cũ này hoàn toàn không nhắc lên một gợn sóng nhỏ nào ở trong lòng của Thiệu Cảnh, hắn chẳng qua chỉ đứng ở cửa và xoay người lại nhìn ông cụ đang dùng cánh tay còn khá nguyên vẹn của mình run run lục lọi trong cái gối một lúc, sau đó đưa ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ thiết kế đủ bốn phương tám hướng.

Hộp gỗ lớn khoảng một thước vuông, bề ngoài toàn bộ đều được thoa bằng nước son đen, vì vậy Thiệu Cảnh nhìn không ra đây là loại vật liệu gỗ gì, chỉ là hắn cảm thấy cái đồ vật đen đen này hình như cũng có chút thần bí bởi nét mặt trịnh trọng và ánh mắt sâu sắc của Cổ lão đầu đã làm hắn nghĩ đến điều này.

"Ta sắp chết, chẳng thể mang cái gì." Cổ lão đầu vuốt ve cái hộp gỗ màu đen, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn chậm rãi nói với Thiệu Cảnh: "Thứ ở trong chiếc hộp này là bảo bối quý giá nhất trong cuộc đời của ta, đối với người tu đạo như chúng ta mà nói thì nó chính là món bảo vật vô cùng khó gặp."

Hắn ngẩng đầu nhìn Thiệu Cảnh, trên mặt nở nụ cười thật tươi, mang theo vẻ sâu thẳm và nét ôn hòa chưa từng thấy qua, nhẹ giọng nói: "Người là người cuối cùng có lòng tốt đến xem người của ta, ta tặng nó cho ngươi đây."

Cổ lão đầu lấy tay đẩy chiếc hộp gỗ màu đen, cố gắng đẩy đẩy nó về phía trước rồi ngẩng đầu nhìn Thiệu Cảnh.

Khóe miệng của Thiệu Cảnh khẽ mấp máy, hắn không có vẻ vui mừng cũng không có cử động khoa trương như kiểu đập đầu lạy tạ. Cổ lão đầu hiển

nhien vừa kinh ngạc vừa tức giận trước phản ứng khó hiểu của Thiệu Cảnh, sắc mặt cau có nhìn lên, hừ một tiếng, nói: "Ngươi có ý gì?"

Thiệu Cảnh đứng im tại chỗ, cười cười, nói: "Trong hộp là cái gì?"

Sắc mặt của Cố lão đầu càng lúc càng khó nhìn, sự giận dữ chợt bùng lên trong ánh mắt, nhưng không biết tại sao hắn lại dè dặt sự tức giận, thờ dãi một tiếng rồi nói: "Ta biết, điều này cũng không trách được ngươi, hôm nay thể đạo lòng người độc ác hơn cả loài hổ lang, ai cũng có ý đề phòng người khác, như vậy thì ta sẽ mở cho ngươi xem."

Vừa nói lão vừa nhấc tay đặt lên chiếc hộp gỗ rồi khẽ mở cái nắp ra.

Không có phục trang đẹp đẽ, cũng không phải là tia sáng dài vạn trượng, rất lâu trước kia từ quỳ sư phụ mỗi lần nói đến thời điểm xảy ra loại tình tiết này đều phải lãng phí rất nhiều nước miếng để hình dung cảnh tượng tuyệt thế cao nhân biểu tưng bảo vật kinh thiên động địa, thần kỳ xa hoa cùng những vầng sáng của ngọc ngà chói lọi, hiện tại nhớ tới, Thiệu Cảnh đột nhiên cảm thấy có lẽ từ quỳ sư phụ kể những chuyện cũ ấy cũng là để cho chính sư phụ nghe, có lẽ trong đáy lòng của người cũng từng ảo tưởng những điều như vậy.

Chắc, có lẽ dưới cửu tuyền tổ sư gia nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ từ quỳ sư phụ một trận.

Hộp gỗ bên trong bày ra một tấm tơ lụa màu xanh lam mềm mại, ở phía trên tấm vải màu xanh là một quả trứng trắng to nhỏ cỡ một bàn tay, tản ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Một quả trứng!

Thành thật mà nói, Thiệu Cảnh thật sự đã bị bắt ngờ vào thời điểm nhìn thấy quả trứng này, nó khác hẳn suy nghĩ của hắn nên hắn đã bị ngậy người trong chốc lát, sau đó mới chú ý tới trên vỏ trứng màu trắng tản ánh sáng màu vàng nhạt có rất nhiều đường màu đen chạy hỗn loạn, cứ như là bị người dùng bút vẽ nguệch ngoạc ở trên vậy, mỗi một nét ngang dọc màu đen đều rất tinh tế, trăn trở trập trùng, nhìn kỹ thì chữ không ra chữ, vẽ không ra vẽ, nhưng không hiểu tại sao lại có một hơi thở thần bí đang toát ra một cách mơ hồ xung quanh chúng, tản mát ra đám linh lực nhân nhạt.

"Ngươi cũng cảm thấy có linh lực tản ra từ quả trứng chứ." Cố lão đầu nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp gỗ và nở một nụ cười trên môi, chỉ có điều nụ cười của lão bây giờ đã bị nhăn nhúm trên khuôn mặt già nua và đau khổ nên nhìn thật khó coi, rồi lão lại nói tiếp: "Ta thấy ngươi còn trẻ tuổi, chắc chắn là không biết vật này, nói cho ngươi biết, đây chính là trứng của loài yêu thú 'Độc Giác Long Quy'." (đầu, đuôi của rồng, còn lại là của rùa)

Sắc mặt của Thiệu Cảnh đột ngột biến đổi.

"Độc Giác Long Quy chính là yêu thú cấp bốn có yêu lực mạnh mẽ vô bì, cho dù ở bên trong Vạn Yêu cốc cũng là đại nhân vật chiếm cứ được những lãnh địa khổng lồ. Nghe nói loại này yêu thú ba trăm năm mới đẻ trứng một lần, mỗi lần chỉ sinh được một quả trứng rùa, cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa từ nhỏ chúng đã có được yêu lực rất mạnh, không phải thứ người bình thường có thể gần, chỉ những tu sĩ dùng đại thần thông tên 'Thiên Thư Thần Phù' trấn áp vào vỏ trứng thì mới có thể. . ."

Thanh âm của Cố lão đầu bỗng dừng càng lúc càng nhỏ rồi dừng hẳn lại, bởi vì hắn chỉ thấy Thiệu Cảnh nhìn quả trứng "Độc Giác Long Quy" trân quý có vài lần vào lúc ban đầu cứ như chẳng thêm quan tâm vậy, sau đó hắn lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình chăm chú, thật khó hiểu.

Sau khi thanh âm của hắn ngừng lại thì sự trầm mặc trong căn phòng làm người ta cảm thấy hít thở không thông và sự im lặng trầm trọng tràn ngập trong không khí, một lát sau sau, Thiệu Cảnh từ từ thở ra một hơi thoải mái, giống như vừa trải qua thời gian dài quan sát rốt cục vẫn phải công nhận Cố lão đầu sẽ không gây cho mình điều gì bất lợi, lúc này hắn mới mỉm cười nói: "Tốt thôi, đã như vậy, ta cũng sẽ không khách khí."

Nói xong, hắn trực tiếp đi lại gần chiếc giường gỗ, ung dung vươn tay cầm cái hộp gỗ lên trước ánh mắt soi mói của Cố lão đầu. Quả trứng "Độc Giác Long Quy" trân quý vẫn nằm lặng lẽ ở trong chiếc hộp gỗ, Thiệu Cảnh chỉ đưa mắt nhìn nó trong chốc lát rồi cúi đầu cười rất tươi với Cố lão đầu, nói: "Đa tạ lão."

Nét mặt của Cố lão đầu lộ ra sự vui mừng thanh thản, giống như đã thực hiện được tâm nguyện trong lòng. Nhưng vì lòng tốt cuối cùng của mình lại bị người ta hiểu lầm nên lão vừa gật đầu liên tục vừa hé một nụ cười thật khó coi, nói: "Tốt, tốt, hiện tại ta sẽ chỉ cho ngươi biết phải làm như thế nào, thật ra rất đơn giản, ngươi chỉ cần lấy tay đặt ở phía trên quả trứng, sau đó tu hành tâm pháp của bốn môn, con Độc Giác long Quy ở bên trong quả trứng sẽ tự chuyển nguyên khí mạnh mẽ thành tinh thuần nguyên lực giúp ngươi, rót vào khí hải đan điền cho ngươi, được tu hành như thế thì người có thể tự giúp đạo hạnh tinh tiến, Ngưng Nguyên Cảnh giới sắp tới. . ."

Hình như lão đang rất hưng phấn, càng nói càng nhanh, Thiệu Cảnh vẫn mỉm cười nghe hắn nói, sau đó đột nhiên hắn vừa gật đầu vừa lật úp bàn tay, chiếc hộp gỗ ban đầu nằm ở trên bàn tay phải nhất thời bị úp xuống. Thiệu Cảnh hung hăng cầm cái hộp gỗ cùng với quả trứng "Độc Giác Long Quy" trân quý đập vào mặt của Cố lão đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Độc Ác (2)

Một tiếng kêu bén nhọn đột ngột vang lên từ trong khoe miệng Cổ lão đầu, rồi nó nhanh chóng bị thay thế bằng từng tiếng kêu đầy bối rối, kinh hãi và run rẩy, ánh sáng trong căn nhà gỗ đột nhiên bùng lên rồi tan biến, sau đó thì có một ngọn lửa bốc lên một cách đột ngột từ trong quả trứng "Độc Giác Long Quy" trên quý, sau khi hai cái lưỡi lửa cháy bùng bùng trực tiếp liếm vào mặt Cổ lão đầu thì có một mùi hôi thối tràn ngập ra ngoài.

Cổ lão đầu bị đau liên khuỷu tay múa chân, dùng sức vùng vẫy, cầm quả trứng "Độc Giác Long Quy" hôi thối vừa bùng lên ngọn lửa đang dần ảm đạm ném ra ngoài. Thiệu Cảnh đã sớm lùi lại nên có thể dễ dàng tránh qua, đứng cách quả trứng Độc Giác Long Quy hẳn một trượng và để mặc cho nó xẹt qua giữa không trung, cuối cùng quả trứng đập vào một vách tường, phát ra tiếng vỡ vụn rôm rốp thanh thúy rồi rơi xuống mặt đất, vỏ trứng chia năm xẻ bảy từ từ chảy xuống một chầy lỏng màu xám trắng kỳ quái.

Cổ lão đầu đang liều mạng dùng cánh tay còn hoàn hảo đập đập lên khôn mặt bị ngọn lửa thiêu đốt, song ngọn lửa ấy hình như không phải là một ngọn lửa bình thường, mặc dù nhìn yếu ớt nhưng lão đập mãi nó vẫn không chịu tắt, cứ như vậy mà tàn ra mùi hôi thối quý dị rồi không ngừng ở bùng cháy trên mặt của lão, quý dị hơn chính là ngọn lửa này rõ ràng đang bốc cháy không ngừng nhưng nó không để lại chút dấu vết nào trên mặt của Cổ lão đầu, thậm chí ngay cả vết lửa cháy ám đen cũng chẳng thể nhìn thấy nhưng Cổ lão đầu vẫn phải gào thét quay cuồng, thống khổ muôn dạng, một lúc lâu sau thì ngọn lửa quý dị ấy rốt cục cũng tự bị dập tắt.

Toàn thân Cổ lão đầu đang không ngừng co quắp và run rẩy, giống như chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong cơ thể cũng đã bị ngọn lửa hôi thối ấy đốt sạch, cả thân thể chậm rãi cứng ngắc lại, thất khiếu bắt đầu đổ máu, song cho tới bây giờ này lão vẫn chưa bị chết, vẫn cố vịn vẹo gương mặt nhăn nhúm và dùng đôi mắt dữ tợn để nhìn Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh không thèm trốn tránh cái ánh mắt dọa người ấy, ngược lại hắn đang đứng nhìn cái lão già độc ác này bằng ánh mắt bình tĩnh, thậm chí sự bình tĩnh khó hiểu ấy còn khiến cho hắn lộ ra nét mặt thâm trầm mà một kẻ ở tuổi trẻ nên có. Chỉ chốc lát sau, hắn bỗng nhiên mở miệng nói: "Thật lâu trước kia, sư phụ từng kể với ta rằng trên đời này có rất nhiều người tốt, nhưng những năm gần đây ta phải chứng kiến cuộc đời của nhiều người, làm cho ta cảm thấy có lẽ vì hắn đã uống rượu say nên mới nói những lời say."

Cổ lão đầu sắp chết đột nhiên lại phải nghe hắn nói một câu chả hiểu gì cả, bất giác sờ lên tóc, trong lòng lão vừa mừng già trẻ tuổi đứng trước mặt và hiện lên những suy nghĩ kỳ quái, hẳn có sư phụ không nhỉ? Tất cả đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông ở nơi này đều chỉ được truyền pháp môn cơ bản nhất để tu hành đến Luyện Khí Cảnh, căn bản không có sư trưởng chỉ dạy, chỉ có những đệ tử đạt đến Ngưng Nguyên Cảnh mới có thể chính thức vào lay ở sơn môn, sau đó trải qua nghi thức bá sư để xin một vị trưởng lão hoặc sư trưởng nhận làm môn hạ, lúc này mới chân chính có sư phụ, cũng chính là từ khi đó mới bắt đầu được sư phụ chỉ cho con đường đi tu sáng và học những pháp thuật, thần thông chân chính có uy lực không lồ của Huyền Thiên Tông.

Thiệu Cảnh nhìn Cổ lão đầu, lại nhìn thoáng qua về phía quả trứng đã bị nghiền nát và vút lặn lóc dưới chân tường rồi nói:

"Tại sao phải hại ta?" Hắn dùng một ngữ điệu rất thành khẩn hỏi Cổ lão đầu: "Ta cảm thấy chính mình chưa bao giờ đắc tội với ngươi, trước ngày hôm nay thậm chí hai người chúng ta còn không quen biết nhau mà."

Cổ lão đầu lạnh lùng quan sát hắn, ngoại trừ khuôn mặt vẹo vẹo trông khá dữ tợn dọa người thì nét mặt của lão cũng không có biểu lộ điều gì khác, trong đôi mắt trắng nhiều đen ít của lão đang từ từ sáng lên hai ngọn lửa đầy ác độc và không trả lời Thiệu Cảnh, có điều trong hai con mắt của lão phát ra những tia mê hoặc, dùng hết khí lực cuối cùng của mình để khàn giọng nói: "Làm sao ngươi có thể phát hiện?"

Lúc này bỗng có một thanh âm tĩnh tế truyền tới từ trong góc tường, ánh mắt của Thiệu Cảnh và Cổ lão đầu đều bị thu hút mà nhìn về nơi đó, từ trong cái vỏ trứng bị nghiền nát có một cái chân run lẩy lẩy bầy đang thò ra ngoài, ngo ngoáy một hồi trong đám chất lỏng màu trắng xám sền sệt, cuối cùng cả người nó cũng chui ra được và để lộ một cái đầu cùng thân thể non nớt.

Dường như đó là một loài động vật mà cả hai người đều hết sức quen thuộc.

Thiệu Cảnh im lặng trong chốc lát rồi chỉ vào kia quả trứng và nói: "Đây không phải là Độc Giác Long Quy, trứng Long Quy thật dài ba thước sáu tấc, cao gần đến hông của con người. Loại vỏ trứng màu vàng trắng này là loại trứng có yêu lực thấp nhất, thậm chí còn là quả trứng "Trư Xà" hạ đẳng trong những quả trứng của các đám yêu thú cấp một. Nghe nói loại yêu thú này sinh ra vốn đầu heo thân rắn, ngoại trừ thân thể có khí lực lớn một chút thì yêu lực thấp đến đáng thương, không yêu tốt tý nào. Duy nhất kỳ lạ là loài Trư Xà mặc dù cùng sinh ra một đợt trứng, nhưng những con yêu thú nở ra lại được chia làm hai loại, một loại là những quả trứng bên trong có chứa một ít yêu lực, sau một thời gian phá trứng chui ra chính là yêu thú Trư Xà; một loại khác số lượng cực ít, nhưng sau khi phá vỏ chui ra lại chẳng có chút yêu lực nào, coi như là một loại dị biến, yêu thú sinh ra từ những quả trứng như thế chính là một con Trư hàng thật giá thật."

Hắn cười cười, rồi chỉ vào Tiểu Trư hai màu đen trắng đang đứng bên chân mình và giải thích thêm một câu: "Chúng chính là loài yêu thú cùng họ với Tiểu Trư mà ta nuôi dưỡng này đây."

Cổ lão đầu bị kích động nên con tức giận hiện đầy lên mặt, hai con mắt như muốn phun ra lửa, thân thể vừa mới trở lại bình thường đột ngột bị run rẩy, bộ dáng loại quý dị này không khỏi khiến cho Thiệu Cảnh vô ý lùi về phía sau một bước, trong lòng bỗng dưng âm thầm khen ngợi sinh mệnh của lão đầu này thật mạnh mẽ, quý quái và thần kỳ.

"Ta muốn ngươi chết!" Hình như hắn đã dùng hết tất cả sức lực cuối cùng để hét một câu khàn khàn mang theo vô cùng vô tận oán độc, "Lão Tử có chết cũng muốn kéo ngươi chết cùng. . ."

Thanh âm đột nhiên biến mất, lần này, hình như kỳ tích cuối cùng đã đi tới phần kết, Cổ lão đầu toàn thân run rẩy nói không ra lời, một lát sau đột nhiên hai mắt trợn trừng lên rồi phun từng ngụm máu ra khỏi miệng, sau đó vô lực nghiêng về phía bên cạnh rồi cứ như vậy xụi lơ ngã xuống. Thiệu Cảnh đứng ở một chỗ đợi một hồi vẫn không thấy lão nhúc nhích gì cả, lúc này mới cẩn thận đi lại gần lấy tay dò xét hơi thở của lão.

Không còn hô hấp.

Thiệu Cảnh nhú mảy rồi từ từ đứng lên, ánh mắt ngừng lại ở trên thi thể của Cổ lão đầu một hồi, trong đôi mắt dần dần toát ra vẻ suy tư. Đứng tại chỗ một lúc lâu thì hần lắc đầu rồi xoay người định bỏ đi, bỗng nhiên ánh sáng chợt lóe trong khóe mắt của hần, "Ừa" một tiếng và đi tới góc tường. Giờ phút này con heo nhỏ vừa mới chui ra từ trong vỏ trứng hình như đã chết, đôi mắt còn chưa kịp mở ra, cuộn tròn thành một cục trong đám chất nhầy. Da của nó có màu vàng nhạt, trông khá béo mập, chỉ trên người nó có khá nhiều mảng đen không có quy tắc trải rộng khắp toàn thân.

Có điều hiển nhiên Thiệu Cảnh không có nhiều hứng thú với con heo nhỏ này, chỉ là sau khi hần liếc ánh mắt nhìn qua một cái thì đã bị cái hộp gỗ màu đen cùng bị vứt đến nơi này thu hút. Bởi vì bị ném khá mạnh lên tấm vải tơ màu xanh lam vải tơ đã bị rách ra ngoài, mớ hồ lộ ra một góc giấy trắng. Thiệu Cảnh tiện tay bẻ một miếng gỗ nhỏ từ đồ vật nằm bên cạnh trên mặt đất gầy gầy hai cái thì có một trang giấy nhỏ lộ ra từ dưới tấm vải tơ tấm màu xanh lam, trên đó viết một hàng chữ nhỏ:

“Thanh Thủy Các trong Tiểu Hồ Thành”.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vào trang giấy này một lúc, chân mảy từ từ nhú lại, sau đó hần hít một hơi thật sâu, đứng lên và không dừng lại, bước đến cửa phòng rồi rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Độc Ác (3)

Thiệu Cảnh lại đi ra khỏi phòng một lần nữa, hần đứng lặng lẽ trên bậc thềm của cánh cửa gỗ hướng thụ những ánh mặt nhật nhòa của buổi sáng sớm từ trên bầu trời rơi xuống rồi thở ra một hơi dài mệt mỏi, ngắm nhìn sườn núi khắp nơi cây xanh cỏ xanh rờn, sinh cơ dạt dào và cảm nhận từng cơn gió núi quét vào mặt khiến cho hần cảm giác quang cảnh trước mặt cùng với gian phòng ở phía sau lưng phảng phất cứ như là hai thế giới khác nhau vậy.

Hần tiến lên trước, đặt tay xuống lan can và nhìn ra bốn phía, chung quanh vẫn chỉ là những con đường trống trải không một bóng người, xa xa có một vài người đang đi lại ở những tầng lầu bên trên nhưng là tất cả đều chạy thật vội vàng, không một ai nhìn thoáng qua nơi này dù chỉ một lần, họ cứ đi và cứ đi. Một ông cụ bình thường còn bị con trai của gã trưởng lão quyền cao chức trọng đánh cho gần chết thì còn ai có rỗi hơi đi xen vào việc của người khác không?

Thiệu Cảnh đứng im lặng một lúc rồi lặng lẽ rời khỏi nơi này giống như hần chỉ là người tùy ý đi ngang qua vậy, Tiểu Trư đi theo khi bên cạnh hần và lười biếng ngáp ngáp.

Nửa canh giờ sau, Thiệu Cảnh mang theo Tiểu Trư đã vào bên trong Tiểu Hồ thành.

Lúc này không khí đã bắt đầu náo nhiệt ở ngã tư đường, những đệ tử trong Thiên Phong lâu lại treo chiếc đại biểu viết ba chữ vàng bằng nét bút phá cách và bắt mắt ở giữa chốn ồn ào, càng không cần phải nói khí thế phi phàm hơn hẳn những ngôi nhà tầm thường bởi tòa lâu cao bốn tầng trông nó vốn đã rất có giống cảnh con tiên hạc đứng giữa bầy gà, oai phong lẫm liệt. Đám tán tu đông đảo và các đệ tử của nhiều môn phái khác đang ra ra vào vào ở chỗ này, Thiệu Cảnh đứng im lặng trong đám người chứ không định lập tức tiến vào Thiên Phong lâu, hần như có điều suy nghĩ gì đó nên cứ đứng ở trước cánh cửa lớn nhìn về phía ngã tư đường, ở trong dãy cửa hàng san sát nằm ở trên ngã tư đường, hần mơ hồ có thể nhìn thấy một vài cửa hàng bình thường hoặc nho nhỏ xuyên qua đám người đang đi tới đi lui, trong đó cũng có cửa hàng mà hần đã bán linh thảo vào ngày đầu tiên hần mang linh thảo từ trên núi xuống nơi này —— Thanh Thủy Các.

Đúng vào lúc này bỗng nhiên một tiếng a đầy bất ngờ vang lên ngay bên cạnh rồi có người vỗ nhẹ một cái bờ vai của hần và nói: "Tiểu Thiệu, người đứng ở chỗ này làm gì thế?"

Thiệu Cảnh quay đầu vừa nhìn, "Ừa" một tiếng rồi nói: "Lão Hầu, hả? Người mặc trang phục chẳng lẽ là đề. . ."

Một vị nam tử tầm trung niên đang đứng ở phía sau hần, nhìn kỹ mặc dầu tuổi không lớn lắm nhưng khóe mắt đã đầy nếp nhăn, nét mặt phong sương khắc khổ, chính là vị Lão Hầu đã lại gần quầy hàng của hần trong Thiên Phong lâu để mua một lọ "Bảo Nguyên Đan". Giờ phút này Thiệu Cảnh thấy hần đang gánh một túi hành lý trên lưng, eo buộc bình khí, chính là bộ dáng của người sắp đi xa.

Lão Hầu gật đầu, rồi nhìn về phía trước chép miệng, Thiệu Cảnh nhìn theo ánh mắt của hần thì thấy ở ngã tư đường phía trước có ba người đàn ông đang đứng, đều có một bộ dạng khá giống Lão Hầu. Ở trong Tiểu Hồ thành lâu như vậy, lại thêm khoản thời gian lưu lạc qua cả Vạn Yêu cốc lẫn các thành trì xa lạ thì những người có bộ dạng giống tương tự như bọn họ hần đã gặp rất nhiều lần, không cần hỏi hần cũng đã tự hiểu được họ sắp làm gì nên nét mặt của hần lộ ra vài phần lo lắng và ngưng trọng.

"Bảo trọng, chắc, thôi thì chúc người may mắn vậy! Lão Hầu." Hần trịnh trọng địa nói.

Bộ dạng giống như vậy, lại đi về phía trước chỉ có duy nhất một địa phương, đó chính là Vạn Yêu cốc. Chuyến đi này tốt xấu khó lường, sống chết do mệnh, rất nhiều người từ trong cốc kiếm được tiền của phi nghĩa rồi quay về nhưng cũng có rất nhiều người chết oan uổng, không còn trở lại.

Yêu thú hung tàn, không thể dùng một câu bình thường như vậy để hình dung, có lẽ nó là vùng đất đã bị máu tanh nhuộm đỏ.

So sánh với sự ngưng trọng của Thiệu Cảnh thì thoát nhìn nét mặt của Lão Hầu lại chẳng hiện lên mấy phần lo lắng, lão thấp giọng cười nói: "Không có chuyện gì đâu, ta đã đi qua chỗ ấy ba lần, mặc dù lần nào cũng tay không quay về nhưng cuối cùng ta vẫn chưa bị tổn hao gì, hơn nữa...." hần vỗ nhẹ nhẹ vào chỗ nào đó ở gần hông rồi giậm thanh âm thật nhỏ xuống và nói: "Chỗ này của ta không phải vẫn còn giữ bình "Bảo Nguyên Đan" do người bán sao?"

Ba nam nhân đang đứng ở đằng trước hình như có người bị chờ lâu, không nhận được bức mình kêu lên một tiếng, lão Hầu vội vàng đáp một câu trả lời rồi quay đầu cười nói với Thiệu Cảnh: "Lần này vận khí của ta rất tốt, vừa rồi có một cao thủ trong đám tán tu có đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh nhị trọng đồng ý dẫn cả đội vào cốc, mà ta vừa vận kịp gia nhập làm thành viên trong đội ngũ đó, nói vậy nghĩa là ta có thể đạt được thu hoạch phong phú sau chuyến đi này, cho nên ta mới cần rằng mua bình Bảo Nguyên Đan, ai bảo đạo hạnh chúng ta không được bằng người, những năm gần đây vẫn chỉ là Luyện Khí Cảnh thượng giai cơ chứ. Có điều nếu lần này ta phát tài, nói không chừng còn có thể mua một viên Chân Kinh Hoàn. Hà hà, không nói nữa, chúng ta sẽ gặp lại sau!"

Nói xong, lão Hầu liền vội vã bước nhanh về phía mấy nam nhân đang đứng đợi ở kia rồi giờ bộ mặt tươi cười để xin lỗi bọn họ, trong ba người ấy có một vị nam tử sắc mặt lạnh lùng, khí độ bất phàm và đáng điệu tuấn tú, hai người bên cạnh cung kính như hần là ông chủ, có lẽ đó chính là vị kia cao thủ mà lão Hầu vừa kể. Thiệu Cảnh để ý thấy hần không hề trách mắng lão Hầu mà chỉ nói vài câu nhẹ nhàng rồi bốn người đó liền quay đầu rời đi.

Thiệu Cảnh nhìn bọn họ đi xa chỉ còn những hình bóng nhạt nhòa rồi bị thất thần trong phút chốc, quan hệ giữa hần và lão Hầu chẳng qua là sự quen biết những người xa lạ mà thôi, tình cờ gặp nhau trên con đường đông người qua lại rồi hần huyền vài câu, hình như trong lời nói đùa của lão Hầu ẩn chứa những toan tính đời thường và một chút ganh tị nhỏ, đối với những tán tu nghèo khổ như hần mà nói thì mặc dù đạo hạnh cảnh giới có cao hơn so với Thiệu Cảnh nhưng chỉ vì bộ quần áo màu xanh lam đặc trưng cho thân phận đệ tử của Huyền Thiên Tông đã khiến hần cảm thấy bị thua kém rất nhiều.

Bất kì một môn phái tu chân nào cũng tạo những ảnh hưởng không nhỏ cho đám đệ tử, tiền đồ của bọn họ thường thường đều tốt hơn tuyệt đại đa số những tán tu không có bối cảnh, không có tiền tài, cho nên đã từ rất lâu mặc dù Thiệu Cảnh chỉ là một đệ tử nhập môn không có địa vị ở bên trong Huyền Thiên Tông nhưng cũng đã được rất nhiều tán tu chọn làm đối tượng cần nịnh bợ.

Có điều cho dù nói như thế nào thì Thiệu Cảnh vẫn coi lão Hầu là một người bạn của hần, lần này ra đi nguy cơ bốn phía, tốt xấu khó dò, cho dù đúng như lão Hầu nói đã có một cao thủ Ngưng Nguyên Cảnh nhị trọng đồng ý trấn giữ thì có thể thay đổi được gì không? Ai cũng hiểu rằng sự hung hiểm của Vạn Yêu cốc đủ để cho những tu sĩ lợi hại hơn nữa cũng phải ngã xuống rồi chết trong đó.

Hần lặng lẽ lắc đầu, cảm xúc tiêu điều bỗng dưng bị thay đổi khi hần vừa quay đầu nhìn về phía Thanh Thủy Các, sau đó hần từ từ đi vào bên trong của Thiên Phong lâu.

Đường như số người qua lại ở ngã tư đường càng lúc càng nhiều, chật chội ồn ào, náo nhiệt hổi hả.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bi Thương (1)

Ngày mười ba tháng bảy, trời âm u.

Ngày hôm nay cũng là một ngày bình thường, Thiệu Cảnh thức dậy vào buổi sáng rồi chạy tới Tiểu Hồ thành, chỉ là thời gian đã muộn hơn những ngày bình thường một canh giờ, hơn nữa khi hần đi tới ngã tư đường thì dừng lại chứ không định bước vào Thiên Phong lâu.

Đệ tử của Huyền Thiên Tông làm việc ở Thiên Phong lâu mỗi tháng đều được dùng một ngày để nghỉ ngơi, hôm nay chính là ngày nghỉ của Thiệu Cảnh. Mấy ngày nay, mỗi khi tạm dừng một ngày làm việc không dễ dàng thì Thiệu Cảnh đều đi dạo đến một nơi mà hần khá yêu thích ở trong Tiểu Hồ thành, tuy nói ngày thường ở Thiên Phong lâu làm việc vẫn có một khoảng thời gian rảnh rỗi để đi ra ngoài nhìn ngắm phố phường nhưng nó thường chính là đoạn thời gian ngắn ngủi khi không có khách để mọi người nghỉ ngơi hoặc thừa dịp ăn cơm, đi trong thời gian ngắn như vậy thì có thể thấy được bao nhiêu thứ chứ, hơn nữa còn có thể bị các sư huynh nghiêm nghị khiển trách nên Thiệu Cảnh thậm chí còn không dám đi quá xa.

Cho nên niềm vui của Thiệu Cảnh trong cuộc sống như vậy chính là khoảng thời gian ngắn ngủi được đi dạo qua khu phố đầy những từ điểm hoặc cửa hàng tạp hóa.

Đi đến ngã tư đường trong Tiểu Hồ thành, nhìn thấy đám người chật chội và náo nhiệt không hiểu vì sao Thiệu Cảnh bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh lão Hầu. Định dời đi, lão Hầu đi Vạn Yêu cốc mạo hiểm vào ngày mồng bốn đầu tháng bảy đến hôm nay đã qua chín ngày rồi, ở nơi này trong chín ngày Thiệu Cảnh chẳng bao giờ còn nhìn thấy thân ảnh của hần ở trong Tiểu Hồ thành.

Có lẽ hần cũng giống như những tán tu vô danh khác, cứ ra đi như vậy rồi biến mất.

Thiệu Cảnh ở trong lòng thoáng hiện lên những suy nghĩ tiêu điều như vậy nhưng chúng không phải là thương tâm tâm tình mà chỉ là những dòng ý niệm cứ trôi đi trôi lại trong lòng mà thôi. Thói đời khó khăn mà hiểm ác, hần cũng không muốn nghĩ nhiều để khỏi lãng phí thời gian quý giá.

Hắn dừng bước, một giây sau mới ngẩng đầu lên rồi khẽ nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang, nhìn vào tấm màn che sau khung cửa rồi lại cái biển gỗ treo trên cửa hàng, ánh mắt khẽ dừng lại nhìn ba chữ Thanh Thủy Các một lúc rồi đi vào.

Nơi này vẫn không thay đổi gì so với mấy tháng trước, giống như thời gian chưa từng trôi qua nơi này một khắc nào vậy, nó vẫn là một cửa hàng bày biện bừa bộn phủ đầy bụi, quầy hàng quầy kệ đặt trong góc tường, hàng hóa bài biện vẫn theo kiểu tùy ý chật chội, mặt của mấy tầng tủ dưới đáy vẫn phủ một lớp tro bụi mỏng, thoạt nhìn hình như lớp bụi còn phủ dày hơn hồi trước.

Đúng là một kẻ làm ăn tầm thường.

Thiệu Cảnh đánh giá chung quanh rồi bước lại gần cái quầy nhìn có vẻ khá sạch sẽ ở phía trước.

Vẫn là vị nam tử thoạt nhìn có chút gầy còm ốm yếu, nếu Thiệu Cảnh nhớ không nhầm thì người nam nhân này tên là Tạ Kiếm. Hình như Tạ Kiếm cảm giác được có người đang lại gần nên khẽ ngẩng đầu, ngay sau đó trong đôi mắt và khóe miệng đều lộ ra nụ cười, đứng lên và nói: "Khách quan, hoan nghênh người tới nơi này, người cần thứ gì đó phải không?"

Xem ra vị Tạ chương quỹ này không hề nhớ tới Thiệu Cảnh, kể ra cũng đúng, ba bốn tháng trôi qua rồi, mỗi ngày nơi đây đều là cảnh người đến người đi, ai có thể nhớ kỹ một người khách bình thường chứ. Thiệu Cảnh gật đầu, đưa tay vào trong ngực lục lọi rồi móc ra hai cái răng nanh sắc nhọn màu trắng, dài chừng bốn tấc, đặt ở trên quầy.

"Lão bản người xem giúp ta, hai thứ này trị giá bao nhiêu linh thạch?"

Tạ chương quỹ cúi người lại gần, cầm lấy cái răng nanh nhìn kỹ một hồi, trầm lặng một lúc rồi nói: "Đây là răng nanh của yêu thú Ma Nha Lang, chính là thứ đáng giá nhất trên người con yêu thú, tính theo giá thị trường thì một cây ta có thể trả hai viên linh thạch. Có điều. . ." Hắn đang nói bỗng dừng lại, thả cái răng nanh xuống mặt bàn rồi nhìn Thiệu Cảnh nói: "Hai cây nanh này đều không đáng giá cái này."

Thiệu Cảnh chân mày cau lại, nói: "Vì sao vậy?"

Tạ chương quỹ đưa tay chỉ vào hai cây nanh, nói: "Vốn là toàn bộ màu sắc cái răng nanh của Ma Nha Lang đều giống như màu của tuyết trắng nhưng hai cây nanh này chỉ có phần sau màu trắng, phần trước bị đổi thành màu tiêu vàng giống như bị người dùng lửa nung vậy, như vậy sợ rằng linh lực trong đó ít nhiều đã bị tổn hại, có điều ta nhìn hình như vẫn còn có thể sử dụng, cho nên nhiều nhất ta chỉ có thể trả người với giá một cây một viên linh thạch."

Thiệu Cảnh nhíu mày, hai cây nanh bày tất nhiên chính là hai cây nanh được gỡ xuống từ con Ma Nha Lang bị đốt cháy ngày đó, vì hắn có kiến thức và lịch duyệt tự nhiên biết bộ phận đáng giá nhất trên người con yêu thú này. Thậm chí nguyên nhân cây nanh bị tiêu vàng, không cần phải nói, tất nhiên chính là do Hóa Cầu Thuật của hắn gây ra.

Tạ chương quỹ tưởng mạo hiểm tầm thường nhưng ánh mắt lại chẳng tầm thường chút nào, Thiệu Cảnh chỉ suy nghĩ một lúc, liền lập tức không do dự mà gật đầu nói: "Vậy nghe theo lời của người, bán."

Tạ chương quỹ cười cười, đem hai cây nanh thu hồi rồi xoay người cúi xuống dưới quầy lấy hai khóa linh thạch đưa cho Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh cũng không khách khí, nhẹ nhàng cầm lấy hai khóa linh thạch rồi thả vào trong túi Lưu Vân buộc ở bên hông. Hiện tại hắn làm tạp vụ ở Thiên Phong lâu một tháng chỉ nhận được có ba viên linh thạch mà thôi, mà linh lực ẩn trong một viên linh thạch tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ trong mười ngày hắn tu luyện Huyền Tâm Quyết mà thôi. Như vậy hai tay hắn sẽ trống trơn chẳng có gì để luyện tập trong khoảng thời gian còn lại của tháng, khổ sở vì thiếu thốn, nếu không phải ban đầu khi còn chưa chính thức nhập môn hắn đã kiếm được chút tiền lời từ buôn bán linh thảo cấp một, kiếm được một ít linh thạch thì ngày hôm nay Thiệu Cảnh cũng phải sống cuộc sống khó khăn khổ sở vì thiếu linh thạch.

Ngẫm lại thì đó cũng là do Huyền Thiên Tông là một trong những môn phái đối đãi khá hà khắc với môn hạ đệ tử của mình, người ta cho linh thạch chỉ gần đủ để đề người tu hành thôi, còn nếu muốn có nhiều hơn thì hãy tự dùng bản lãnh của mình mà kiếm.

Thiệu Cảnh sớm đã tính toán xong mọi việc ở trong lòng, hiện tại có hai khóa linh thạch này cộng thêm hai khóa mình để dành chưa dùng thì toàn bộ tài sản của mình vào giờ phút này đã là bốn khóa linh thạch, chỉ cần đợi thêm hai ngày nữa là đến ngày mười lăm tháng bảy, chính là ngày mà Huyền Thiên Tông dùng để ban phát linh thạch quý giá cho chúng đệ tử, đến lúc đó lại có thêm ba khóa linh thạch vào sổ sách, chỉ là những viên linh thạch này đều là thứ hắn rất cần mỗi khi tu luyện Huyền Tâm Quyết nên không thể động vào được.

Thời gian này thật là nghèo, hắn thở dài ở trong lòng.

Xoay người lại, ánh mắt của hắn khẽ lướt một vòng qua những chiếc tủ kệ đựng đồ trong cửa hàng, Tạ chương quỹ ở phía sau quầy mỉm cười rồi nói: "Bốn điểm hàng hóa đầy đủ hết, khách quan cứ việc chọn lựa, nhất định sẽ tìm được đồ vật thích hợp cho mình."

Thiệu Cảnh gật đầu cười, nhìn mọi thứ một lúc giống như đang do dự, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tạ chương quỹ rồi nói: "Lão bản, người ở nơi này có đồ vật gì lợi hại không, ờ, giống như là ám khí hoặc là và ..., nếu như đối phó với yêu thú lợi hại như vậy thì cũng có thể lấy ra dùng ấy?"

Tạ chương quỹ ngoảnh mặt một chút, nhìn nét mặt bị mê hoặc, nói: "Khách quan, người nói cái gì vậy?"

Thiệu Cảnh trầm mặc trong chốc lát rồi tự nhiên lại cười lớn lên, nói: "Thật ra ta cũng không biết ta muốn cái gì nhưng nó là một đồ vật lợi hại, người có đạo hạnh thấp kém giống như chúng ta cũng thường mong muốn có chút đồ lợi hại để phòng thân."

Nét mặt của Tạ chương quỹ bỗng dung lộ ra sự vui vẻ, gật đầu cho biết ông đã hiểu nhưng lại không nói gì cả, Thiệu Cảnh nhìn vị chương quỹ một lúc,

biết rằng không có thu hoạch liền đi ra khỏi Thanh Thủy Các.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bi Thương (2)

Thiệu Cảnh rời từ điểm trở lại con đường ồn ào đông đúc, lúc này từ trong đoạn ngõ nằm bên cạnh bỗng có một thân ảnh ụt ụt vài tiếng rồi chạy về nơi hắt đang đứng, là Tiểu Trư, nó đang dụi dụi vào hai chân của hắn rồi mè neohi đụng chạm một cách thân mật.

Bởi vì vừa trải qua nỗi đau xót khi thiếu kinh nghiệm để bị người dạy dỗ rồi mất toi hai khóa linh thạch cho nên sau khi tiến vào từ điểm Thanh Thủy Các Thiệu Cảnh đã không chút khách khí nghiêm lệnh bảo Tiểu Trư phải chờ ở bên ngoài, lúc này hắn ngồi xổm xuống, vừa vỗ nhẹ vào đầu Tiểu Trư vừa thấp giọng khen ngợi Tiểu Trư vài câu, sau đó cười nói: "Đi thôi."

Hắn đứng lên và quay đầu lại nhìn thoáng qua tám biển gỗ của Thanh Thủy Các, ánh mắt dừng lại như có điều gì đó phải suy nghĩ nhưng rồi ánh mắt nhặt nhòa ấy lại nhìn thẳng về phía trước như chưa từng suy nghĩ điều gì, sau đó hắn dẫn Tiểu Trư theo và cất bước đi thẳng về phía trước.

Địa phương nào nhiệt nhất bên trong khu phường thị của Tiểu Hồ Thành ngoại trừ Thiên Phong lâu trên ngã tư đường san sát những dãy nhà cửa cùng từ lâu từ điểm chính là bãi đất trống rộng lớn nằm ở ven bờ hồ nằm ở cuối con đường. Không ai biết những người tán tu đầu tiên bắt đầu mở quầy buôn bán ở nơi này từ khi nào nhưng cho đến ngày hôm nay thì nó đã thành một nơi vô cùng đông vui náo nhiệt, khi Thiệu Cảnh đi tới bãi đất trống ở ven bờ hồ thì đã nhìn thấy mấy trăm người tán tu mở quầy đang buôn bán tấp nập, tất cả các quầy hàng đều tùy ý về trên mặt đất một vòng tròn, họ cũng không có nhiều quy củ, chỉ là những người mang hàng hóa lên rao bán mà thôi.

So sánh với những cửa hàng nằm ở ngã tư đường thì Thiệu Cảnh lại ưa thích những địa phương như vậy hơn, nguyên nhân chủ yếu chính là, ở những nơi như thế này thường dễ dàng kiếm được một vài món bảo bối phù hợp lại có giá rẻ bất ngờ, ban đầu khi hắn vẫn còn lẩn lộn ở bên trong toà thành nhỏ tên Nam Sơn thì tiền đề trang trải cuộc sống chính là dựa vào ánh mắt nhạy cảm, kiến thức uyên bác để kiếm được một số thứ tốt ở nơi này, sau đó bán được không ít linh thạch, đáng tiếc đến cuối cùng, sau khi tiến vào Huyền Thiên Tông thì những viên linh thạch đó đều phải dùng để hồi lộ một vị sư huynh Nguyên Cảnh.

Nghĩ tới đây, Thiệu Cảnh không khỏi cảm thấy ai oán trong lòng, chẳng hiểu sao khoảng thời gian không lâu trước đây trên người còn có nhiều linh thạch hơn cả bây giờ, sau khi lặn vào cái môn phái tu chân này hình như mình còn dần dần và nghèo túng hơn hồi trước?

Sai hay là đúng, Thiệu Cảnh nhún vai rồi lắc đầu cười khổ, thậm chí chính mình cũng chỉ là một kẻ nông cạn.

Hắn lấy lại bình tĩnh rồi đi vào quầy hàng của một tán tu còn huyền náo ầm ĩ hơn cả đám từ lâu ở ngã tư đường.

Khu chợ đông đúc, hàng hóa được bày la liệt, khắp nơi đều là những quầy hàng bày đầy vật pháp lạ mắt hiếm thấy, kỳ quái phức tạp nhưng thật ra gần như toàn bộ chỉ là vật phẩm cấp thấp, không có gì hơn ngoài một số linh thảo, đan dược phẩm chất thấp, chỉ cần bày bán những thứ giống như hộ giáp bình khí thì đã có thể được coi là một gian hàng bày bán vật phẩm cấp cao rồi. Chỉ có điều với một kẻ nghèo túng như Thiệu Cảnh thì chúng cũng đã là đồ ngon đồ tốt rồi, vì vậy mặc dù phải chen chúc trong đám người qua lại nhưng về mặt của hắn không hề hiện lên sự buồn chán.

Bởi vì nơi này khá gần Vạn Yêu cốc, lại tập trung một lượng tán tu đông đảo nên có rất nhiều người đã mạo hiểm tính mạng vào trong Vạn Yêu cốc tìm kiếm vận may, vì vậy nếu thật sự có tiền thì cũng có thể kiếm được thứ tốt ở nơi này, đặc biệt là những bộ phận trên thân thể yêu thú như xương, da, răng nanh, móng vuốt thậm chí còn có thể kiếm rất nhiều. Chẳng qua chuyện đảo bảo như vậy, thứ nhất phải dựa vào ánh mắt, thứ hai phải dựa vào vận khí, cho dù ánh mắt có độc hơn, kiến thức có quảng đại hơn nhưng nếu không có vận may tìm được bảo vật như viên minh châu ẩn trong bụi thì người có thể kiếm được cái gì?

Thiệu Cảnh cảm thấy khoảng thời gian gần đây hắn không được may mắn, nhìn nghe hồi lâu, những tán tu mở quầy đang rao hàng bằng những lời mời nghe rất kêu và hay nhưng khi tự mình nhìn qua thì hiển nhiên chúng chỉ là những đồ vật tầm thường mà giá tiền thì lại khá cao, thỉnh thoảng cũng có một hai vật khiến cho hắn động tâm nhưng sau khi lại gần hỏi giá tiền, nghe thấy giá bốn viên linh thạch không giảm một cắc thì hắn chán nản rồi phải rút lui.

Có điều hắn không để tâm trạng đưa đám ấy ở lâu trong lòng bởi dù sao hắn vẫn chưa thấy bảo bối đặc biệt gì, rồi cứ vô tư đi dạo như vậy ở trong đám người.

Bất tri bất giác hắn đã đi dạo ở trong khu chợ của tán tu một canh giờ, Thiệu Cảnh vừa mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đang muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi thì bỗng nhiên có một tiếng kêu to vang tới từ đằng trước: "Tiểu Thiệu, Tiểu Thiệu?"

Thiệu Cảnh ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời ngờ ngác một chút, sau đó trên mặt lộ ra sự vui mừng, hắn thấy ở nơi cách ba bốn quầy hàng ở phía trước có một tán tu đang đứng lộ nửa người ra khỏi cái quầy hàng, tay quơ quơ về phía hắn, không lẽ lão Hầu lâu rồi không thấy lại là người ở đây?

Thiệu Cảnh thầm cao hứng trong lòng, vội bước chen chúc vào giữa đám người rồi đến trước quầy hàng của lão Hầu, vừa ngồi xổm xuống một bên vừa cười nói: "Không sai a, lão Hầu, cũng bắt đầu mở quầy, xem ra lần này người đi Vạn Yêu cốc quả nhiên thu hoạch không..." Thanh âm của hắn bỗng nhiên nhỏ xuống, nụ cười bỗng cứng ngắt ở trên môi, ánh mắt rơi vào lão Hầu, lão Hầu vừa mới quơ một cánh tay chào hắn đầy nhiệt tình nhưng còn cái

tay kia, giờ phút này trên thân thể của hắn chỉ còn một cánh tay duy nhất.

※※※

Ông tay áo bên trái rũ xuống và đứng đưa qua lại, bị nhét vào trong dây lưng một cách tùy tiện, Thiệu Cảnh hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy sắc mặt của lão Hầu còn tiêu tụy hơn hồi trước rất nhiều. Lão Hầu nhìn thấy nét mặt ngỡ ngàng của Thiệu Cảnh chỉ nở một nụ cười khô sở rồi dứt khoát lôi kéo hắn đến phía sau cái quầy hàng, cùng ngồi xuống.

Bởi vì nơi này khá chật chội, vị trí ở phía sau quầy hàng cũng rất nhỏ nên hai người đều phải ngồi khúm núm trên mặt đất không sạch sẽ, nhưng Thiệu Cảnh không quan tâm tới những thứ này, hắn chỉ nhìn cái tay cụt của lão Hầu rồi khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng hỏi: "Là bị lũ yêu thú trong Vạn Yêu cốc đã thương sao?"

Lão Hầu gật đầu, trên mặt khề co quắp, hình như vừa nhớ ra một đoạn ký ức không dễ chịu, cười khổ một tiếng rồi chỉ vào cái quầy nhỏ trước mặt mình, nói: "Những thứ này chính là thu hoạch của ta."

Thiệu Cảnh lại gần cái quầy hàng và nhìn lướt qua, ánh mắt lướt qua rất nhanh đã nhìn thấu đồng hàng hóa bày trên quầy hàng này phần lớn chỉ là những thứ vụn vặt lấy ra từ cơ thể của yêu thú cấp thấp, ngoài ra còn có một ít linh thảo cấp thấp tầm thường, nói đúng ra thì toàn bộ những món đồ này đều có thể dùng nhưng được giá trị rất thấp, cho dù thu hoạch được gấp đôi chỗ này thì chúng vẫn không đáng giá một nửa cái bình Bảo Nguyên Đan mà ngày đó lão Hầu đã cắn răng bỏ tiền ra mua.

Sắc mặt của Thiệu Cảnh lại khó coi hơn một chút, ngẩng đầu nhìn lão Hầu, thấp giọng hỏi: "Vậy bình Bảo Nguyên Đan đâu?"

"Ăn rồi." Lão Hầu thân nhiên nói: "Sau khi tay của ta bị cắn đứt thì máu chảy xối xả như nước đỏ, nếu không ăn Bảo Nguyên Đan sợ rằng ta đã không thể ra khỏi Vạn Yêu cốc."

Thiệu Cảnh im lặng rồi thở ra một hơi thật dài, hắn không tiếp tục hỏi đến tột cùng là cái gì đã cắn lão Hầu cụt tay, bởi sau khi nghe hai chữ "Cắn đứt" thì trong lòng hắn chợt dâng giá lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Bi Thương (3)

"Mấy người đi cùng ngươi bây giờ sao rồi?" Thiệu Cảnh đổi đề tài, cười cười nói, "Không phải ngươi nói có cao thủ Ngưng Nguyên Cảnh nhị trọng trấn giữ sao?"

"Đã chết, đều chết hết." Ánh mắt của Lão Hầu hiện lên sự đau khổ và sợ hãi, "Lúc mới tiến vào vận may của chúng ta thật ra rất tốt, chỉ gặp phải một vài con yêu thú cấp thấp, cũng thuận lợi đuổi bắt, trên đường ta còn tìm được một ít linh thảo, nhưng sau lại... Bọn họ quá tham lam, gặp phải yêu thú lợi hại."

Ngươi chết vì tài, chim chết vì ăn. Thiệu Cảnh trong đầu xẹt qua một câu nói như vậy. Bởi vì lão Hầu không kể lại cảnh những đồng bạn bị chết như thế nào nên Thiệu Cảnh cũng không tiện hỏi vì sao hắn lại có thể chạy trốn, vì hắn là kẻ có đạo hạnh thấp nhấp trong nhóm mà. Hai người ngồi ở trong quầy hàng chật chội, xung quanh vang lên rất nhiều tiếng động lớn âm ỉ, rất nhiều thanh âm đầy nóng bỏng đôn đã mời chào nhưng bầu không khí giữa bọn họ trong lúc này hoàn toàn yên tĩnh.

"Sau này ngươi tính thế nào?" Thiệu Cảnh đánh vỡ trầm mặc.

"Bán đồng đồ này kiếm chút linh thạch, sau đó...." Lão Hầu cắn răng, "mua một bình Bảo Nguyên đan."

Thiệu Cảnh thoáng ngỡ ngàng, gương mặt nhìn chằm chằm vào lão Hầu khiến cho khóe miệng lão không khỏi nở nụ cười khổ, nhưng nét mặt hắn vẫn vô tư như đang đùa vậy. Một hồi lâu, Thiệu Cảnh thấp giọng hỏi: "Ngươi lại lấy mạng đi mạo hiểm, có đáng giá không?"

Lão Hầu cười cười, nói: "Ta người như vậy, trừ một cái mạng, còn có cái gì?"

Thiệu Cảnh không phản bác được nhưng trong lòng cũng không khỏi bi thương, im lặng một chốc lát rồi nói: "Bao giờ ngươi kiếm đủ linh thạch thì phải tới Thiên Phong lâu gặp ta nhé. Trong lâu có một quy củ, một tháng một lần các đệ tử làm việc ở Thiên Phong lâu đều có thể được mua rẻ một kiện hàng hóa, kiện cấp bậc cao quá thì không được mua, nhưng Bảo Nguyên đan thì ta chắc chắn có thể mua được." Hắn ngẩng đầu nhìn lão Hầu một cái rồi từ từ đứng lên, nói: "Ta có thể giúp ngươi tiết kiệm được năm viên linh thạch."

Lão Hầu ngỡ ngàng một chút, nhưng ngay sau đó trong sự vui mừng hiện nên rõ trong đôi mắt, năm viên linh thạch đối với hắn mà nói tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, đương nhiên, đối với Thiệu Cảnh cũng giống như vậy. Thiệu Cảnh yên lặng xoay người, chẳng biết tại sao giờ phút này trong đầu hắn trống rỗng, chẳng suy nghĩ được điều gì cả, đang định xoay người rời khỏi chỗ này thì bất chợt giọng nói của lão Hầu vang lên sau lưng, lão nói: "Thiệu Cảnh, chờ một chút."

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn lão Hầu, lão Hầu cau mày, chần chờ một chút mới nói: "Chỗ này của ta có một món đồ, có thể bán cho ngươi, không biết ngươi..."

Thiệu Cảnh thờ dài, nói: "Lão Hầu, thứ nhất trên người của ta không có bao nhiêu linh thạch, quy củ cho đệ tử vay linh thạch của Huyền Thiên tông như thế nào, ngươi lẫn lộn ở Tiểu Hồ thành này lâu như vậy chắc cũng biết; thứ hai, những đồ vật trên quầy hàng này của ngươi, thật sự là ta không cần."

Lão Hầu khoát khoát tay, nói: "Ta cũng biết ngươi không có hứng thú gì với mấy món đồ này, ta nói thật một điều, không biết ngươi có hứng thú hay không?" Vừa nói hắn vừa móc một quyển sách từ trong lòng ngực đưa cho Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh vừa nhận lấy vừa nhìn, chỉ thấy đây là một quyển sách buộc chỉ bình thường, màu giấy đã ố vàng phai màu năm tháng, xem ra đã khá lâu rồi, trên bìa mặt cuốn sách trừ một cái khung vuông màu đen viết thư danh thì không hề có những thứ như trang trí đẹp đẽ hoặc là tranh vẽ, ở trên bìa trang sách lớn cỡ bàn tay chỉ viết bốn chữ nhỏ:

Tiểu Bùa Chú.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chú vào cuốn sách trên tay, mặt không chút thay đổi nhưng lại trầm mặc trong chốc lát rồi tiện tay mở ra lật xem mấy tờ, sau đó ngẩng đầu nhìn lão Hầu, nói: "Lão Hầu, vật này ta nghe nói qua, e rằng không phải thứ đáng giá, trừ phi trong này ghi lại bản hoàn chỉnh của một vài loại phù trận cao cấp, nhưng..." Hắn thờ dài, nói: "Cho dù được như thế nhưng muốn tìm được tu sĩ có hứng thú mua loại này sách viết về bùa này e rằng càng ngày càng ít."

Sắc mặt của Lão Hầu cau lại hơi khó coi nhưng vẫn là cố gắng cười một tiếng, nói: "Đây là đồ do tổ tiên ta truyền xuống, không ghi lại phù trận đơn lẻ, ta nhớ bên trong trừ những lá bùa căn bản thì chỉ còn... Bốn loại phù trận, mà chúng cũng chỉ là phù trận cấp một Ngũ Hành thuật pháp."

Thiệu Cảnh trầm mặc nhìn hắn một lúc lâu nhưng không nói gì.

Lão Hầu cũng trầm mặc nhưng trong ánh mắt nhìn Thiệu Cảnh lại lộ ra mấy phần hi vọng, một lát sau Thiệu Cảnh thần nhiên nói: "Ngươi định bán bao nhiêu tiền?"

Lão Hầu trong mắt xẹt qua một tia mừng rỡ, chần chờ một chút rồi nói: "Năm viên linh thạch."

Thiệu Cảnh lập tức lắc đầu, nói: "Quá mắc, hơn nữa trên người của ta tổng cộng chỉ có ba viên linh thạch."

Lão Hầu cười khổ vì Thiệu Cảnh đã cầm quyển sách trả lại cho hắn. Lão Hầu nhìn những trang sách ố vàng, khóe mắt giật giật một chút, đột nhiên cắn răng nói: "Huynh đệ ngươi giúp ta, ta không cần thêm hai khóa linh thạch, chỉ cần ba viên linh thạch là đủ rồi."

Thiệu Cảnh cầm lấy quyển Tiểu Bùa Chú rồi nắm thật chặt vào tay, từ từ thu trở lại, sau đó gật đầu, thò tay vào trong túi Lưu Vân lấy ra ba viên linh thạch đưa cho lão Hầu. Lão Hầu nhận lấy, có chút không thôi nhìn thoáng qua kia quyển Tiểu Bùa Chú, cuối cùng khóe mắt hiện lên niềm vui và cảm kích nhìn Thiệu Cảnh, thấp giọng nói:

"Đa tạ ngươi, huynh đệ."

"Không cần khách khí." Thiệu Cảnh nhẹ giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Đồ Cổ (1)

Lúc chạng vạng tối, trời chiều động ở nơi cuối chân trời phía tây chỉ còn sót lại những ánh nắng yếu đuối, tàn dư của buổi chiều tỏa sáng ôn hòa đang rơi rải xuống mảnh đất những tia nắng êm dịu cuối cùng.

Lúc này, người đang đứng nói chuyện ở trong cung điện chính Thanh Dương chương lão, người chương quản công việc vật trong môn phái, hắn nhìn chương giáo chân nhân đang cau cau hàng lông mày rồi nói: "Mấy năm gần đây Tiểu Hộ Thành dưới chân núi phát triển rất thịnh vượng, chẳng những có nhiều tán tu sinh hoạt mà tu sĩ của một số môn phái cũng thường xuyên tới Vạn Yêu cốc ở gần khu vực này. Nhưng mấy ngày gần đây" Hắn dừng lại một chút, hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Hình như bọn chúng tụ tập đông đảo nào nhiệt quá rồi."

Thanh Phong chân nhân nét mặt vẫn bình ổn không thay đổi, ông khép hờ hai mắt như đang ngủ, chỉ có hai vị trưởng lão Thanh Hà và Thanh Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua trưởng lão Thanh Dương nhưng không nói gì, một lát sau thì trưởng lão Thanh Hà lại mở miệng hỏi: "Náo nhiệt đến mức nào rồi hả?"

Thanh âm của Thanh Hà trưởng lão trầm thấp và hơi khàn, kém hẳn với bề ngoài mập trắng như một gã thương nhân của hắn.

Thanh Dương trưởng lão trả lời: "Từ hồi báo của đệ tử bốn môn trong Tiểu Hồ thành cùng một ít tai mắt được an bài dò xét tại những nơi bí mật ở gần đó

thì khoảng mười ngày gần đây, số lượng tán tu tiến vào Tiểu Hồ Thành nhiều hơn bốn phần, ngay cả những tu sĩ có bối cảnh trong những môn phái khác cũng thường xuyên có tần suất ra vào Tiểu Hồ thành hơn hẳn những ngày trước."

Sắc mặt của Thanh Hà trưởng lão cau có khó coi, lông mày của Thanh Vân trưởng lão cũng nhíu lại, bỗng nhiên hỏi:"Gần đây bảy đại môn phái có phản ứng gì không?"

Thanh Dương trưởng lão nói:"Linh Lung tông nằm cách Tiểu Hồ thành một khoảng xa xôi nên hiện giờ còn chưa thấy người của bọn hắn, ba thế gia trong Bạch Hồ Thành, ngoại trừ Từ gia thì hai nhà Nguyên Bạch hiện tại đều đã phái người ra ngoài Tiểu Hồ Thành, về phần Bách Độc giáo bởi vì tông phái ở trong khe núi gần Tiểu Hồ thành nên ngày bình thường số người của bọn hắn ra vào trong thành cũng không ít, chỉ có điều mấy ngày gần đây số lượng người vào trong Tiểu Hồ thành đã đông hơn hẳn ngày thường khoảng ba phần.

Thanh Dương trưởng lão dứt lời hình như lại nghĩ tới điều gì, do dự một lúc rồi lại nói tiếp một câu, nói:"Đúng rồi, nghe nói có người trông thấy, lần này người của Nguyên gia từ Bạch Hồ thành bên kia tới hình như là Nguyên lão tam"

Lông mày của Thanh Hà trưởng lão dựng thẳng lên, ánh sáng của sự hiểu biết chợt lóe lên trong đôi mắt, Thanh Vân trưởng lão ngồi ở bên cạnh hắn sự kỳ quái hiện rõ trên nét mặt, hình như sau khi Thanh Dương trưởng lão nói tên người này khiến cho hắn cảm thấy chấn động trong lòng.

Thanh Phong chân nhân một mực ngồi ngay ngắn không cử động trên chiếc ghế của chương môn giờ phút này đang chậm rãi mở mắt, hắn trầm mặc một lúc rồi bỗng nhiên nhìn về phía Thanh Vân và nói:"Ta nghe nói ba tháng trước chúng ta mới thu một đám đệ tử, còn có một nữ đệ tử tư chất không tệ phải không?"

Thanh Vân trưởng lão khẽ khom người, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:"Vâng, ngày đó trong đám đệ tử có một nữ đệ tử tên là Tô Thanh Dung, tư chất không tệ, chẳng những trong vòng ba tháng đã có thể tu đến Luyện Khí Cảnh thượng giai mà còn có thiên phú vô cùng cao trong công việc luyện đan, mấy ngày hôm trước đã luyện được lô linh đan nhị phẩm "Ngưng Dục" đầu tiên.

Lời vừa nói ra thì hai vị trưởng lão Thanh Hà và Thanh Dương đều "Ồ" lên một tiếng, Thanh Phong chân nhân nhẹ gật đầu, thản nhiên nói:"Cũng không tệ lắm. Dùng ánh mắt của ngươi thì tư chất của nàng so với Nguyên Dục Kinh như thế nào?"

Thanh Vân trưởng lão cau mày suy nghĩ vì không thể trả lời ngay được, sau một lúc trầm ngâm lão lắc đầu nói:"Không thể nói như vậy, căn cốt tư chất để tu đạo từ trước đến nay ít nhất cũng phải đạt Ngưng Nguyên Cảnh thì mới có thể nhìn được rõ ràng, khi đó mới có thể so sánh, nhưng Nguyên Dục Kinh mấy năm này đạo hạnh tiến bộ thần tốc, tuổi trẻ đã tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ tứ trọng, chỉ dùng từ kinh tài tuyệt đỉnh cũng không đủ hình dung. Hơn nữa...." Hắn dừng lại một chút, dùng thanh âm trầm thấp nói:"Theo ta được biết, khi Nguyên Dục Kinh còn nhỏ, hắn chỉ mất bốn tháng tu đạo đã có thể vượt qua tầng Luyện Khí Cảnh.

Bầu không khí giữa ba vị trưởng lão và chương giáo chân nhân bỗng dưng trầm mặc, nhất thời không có người nào nói chuyện, mặc dù nghe đến Nguyên lão tam thân bí của Nguyên gia mất bốn tháng tu đạo ở Luyện Khí Cảnh, nhưng người ta chỉ dùng bốn tháng đã có thể đột phá đến Ngưng Nguyên Cảnh rồi, mà Tô Thanh Dung chỉ là Luyện Khí Cảnh thượng giai. Bốn vị trưởng lão đang ngồi trong lòng đều đã minh bạch như gương sáng, sự chênh lệch giữa hai cảnh giới này là rất lớn.

Thật lâu sau đó Thanh Phong chân nhân đột nhiên thở dài một hơi rồi nói:"Không có người kế tục, cứ như thế này ngày sau ta còn mặt mũi nào đi gặp lịch đại tổ sư của bốn môn dưới cửu tuyền?"

(lịch đại tổ sư là người sáng lập ra Huyền Thiên tông, không phải tên riêng đâu nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đồ Cổ (2)

Thanh Hà trưởng lão khoe miệng méo xẹo xẹo, nói:"Sư huynh đừng đau buồn, mặc dù Nguyên Dục Kinh nổi danh yêu nghiệt trong bảy đại môn phái nhưng từ trên xuống dưới hàng trăm người của Nguyên gia thì chỉ có một mình hắn xuất chúng được như thế mà thôi, hơn nữa, đừng nói là Huyền Thiên tông chúng ta, cho dù phóng mắt nhìn cả bảy đại môn phái cùng đám tiểu môn đông đảo xung quanh Vạn Yêu Cốc cũng tìm được mấy người có thể cùng Nguyên lão tam đánh đồng. Sư huynh nhìn xem, bốn môn phát triển không ngừng, lại thêm phát hiện dưới chân núi Cổ tu động phủ, tương lai hưng thịnh chính là điều không thể khác, không cần quá mức sầu lo."

Nói tới đây, Thanh Dương trưởng lão ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, nói:"Những kẻ quý mị xấu xa, giờ phút này sợ rằng đều đang nhìn trộm vào môn phái ta đây."

Thanh Phong chân nhân im lặng trong chốc lát, sau đó nói:"Cửu Long hóa đỉnh dị tượng, dĩ vãng mới nghe lần đầu, ta lần lượt đọc từng trang sách cổ trong Tầng Thư Các nhưng không tìm được bất cứ dòng chữ nào ghi về nó, chuyện này lành dữ khó dò. Vốn dĩ ta suy tính, chuyện này sợ còn muốn ứng với Vô Danh Cổ tu động phủ ở dưới chân núi."

Còn lại ba người đồng thời động dung, người khác không biết được nhưng ba người bọn họ đều biết từ ba tháng sau khi trận động đất chấn tòa Vô Danh

động phủ ra ngoài thì chuông giáo sư huynh đều thường xuyên tiến vào động phủ dò xét, chẳng lẽ nói quả nhiên đã có thu hoạch.

Nghĩ đến đây, tinh thần của ba người đều phấn chấn, phải biết rằng chỉ riêng ngày đó nhóm người Thiệu Cảnh đã kính dâng lên tới chín vật linh khí hai kiện pháp bảo, liền đủ để coi như là một cái Đại Bảo ấn dấu trong môn phái, nếu là còn thu hoạch được nữa thì Huyền Thiên tông khác nào con hổ mọc thêm cánh.

Chỉ là Thanh Phong chân nhân sắc mặt ngưng trọng, không lộ ra sự vui sướng, chần chờ sau chốc lát rồi nói: "Chuyện này cũng không cần giấu các người ba người, ta ngày gần đây ở động trong phủ điều tra đã phát hiện một địa phương kỳ quái ở sâu trong động phủ, đó là một cái hang động không lộ dưới mặt đất, nhưng trong ngoài đều là bị cháy đen và nứt nẻ giống như là bị ngọn lửa nung luyện từng tác đất, đặc biệt là khu vực ở giữa thạch thất, ngay cả những cự thạch cực kỳ cứng rắn cũng có dấu vết bị hòa tan."

Thanh Dương trưởng lão lo lắng, nói: "Lại có chuyện này, lửa lại có thể đốt nấu chảy cự thạch, chẳng lẽ là loại lửa nóng nhất?"

Thanh Phong chân nhân chậm rãi gật đầu, nói: "Không sai, ta lúc ấy cũng bị giật mình không nhỏ, chỉ là trong thạch thất hết thấy đều đã bị hòa tan, không tìm được vật gì ngoại trừ vật này..."

Lời còn chưa dứt, Thanh Phong chân nhân đưa tay vung lên, tay áo màu vàng rung rung trong gió, một tia sáng màu đỏ mơ hồ lấp lóe, sau đó "keng một tiếng rồi có một đồ vật rơi trước mặt mọi người ở trên mặt đất.

Ba người ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy vật này không phải là kinh thiên động địa kỳ trân dị bảo, ngược lại, vật ấy cổ sơ tàn cũ, bề ngoài nhìn giống như là đồng xanh sờn tróc, màu sắc đen tối, rỉ sét loang lổ, ước chừng dài bốn thước, bên trên hơi nhỏ, thấp phần thô sơ, nhìn lại giống như mảnh nhỏ thuộc phần đỉnh của một chiếc chuông.

Thanh Phong chân nhân thân nhiên nói: "Bề mặt của vật ấy không hề có dấu vết bị cháy đen."

Ba vị này nổi danh trường lão uyên bác, tu vi cao thâm, há lại là kẻ chậm hiểu, sau phút ngỡ ngàng ban đầu liền phản ứng lại rất nhanh, sắc mặt mỗi người khi nhìn đồ vật cổ quái đều rất khác lạ. Trong hang động đã có đi qua một hồi vô cùng nóng bỏng của chân hỏa, ngay cả tảng đá cực kỳ cứng rắn cũng có thể hòa tan, ngọn lửa kia có uy lực không cần phải nghĩ, nhưng bề mặt vật này lại không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì, có thể nghĩ vật ấy nhất định không phải phạm vật.

Có điều ba vị trường lão vậy xem hồi lâu, dùng hết kiến thức rộng lịch duyệt uyên thâm nhưng đều là nhìn không ra lai lịch của vật ấy là gì. Cuối cùng vẫn là Thanh Vân có ánh mắt cẩn trọng, sau khi quan sát kỹ bên dưới bỗng nhiên phát hiện cái đồ vật này mặc dù vết thương chongchát cũ rách dị thường nhưng dưới lớp rỉ sét hình như có hoa văn cũ kỹ, ghép thành bức tranh, sau khi cẩn thận quan sát lập tức kinh hãi.

Thứ này lúc gây lúc đẩy những hoa văn u tối có phong cách cổ xưa, chẳng lẽ chính là điêu khắc hình ảnh của một con rồng?

"Chẳng lẽ..." Hãn định nói thì dừng lại, mặt sắc ngưng trọng.

Những người khác cũng nhất thời im lặng, hiển nhiên cũng liên tưởng đến ngày ấy dị tượng, qua một hồi lâu, vẫn là Thanh Phong chân nhân đánh vỡ trầm mặc, nói: "Vật ấy thần bí khó lường, nếu là quả nhiên dính lụy tới dị tượng Cửu Long hóa đỉnh, nói không chừng chính là tiên gia trọng bảo. Ta huyền thiên tông sẽ có được thần vật, tương lai hưng thịnh sẽ ở trong tầm tay, nhưng trước mắt vẫn phải giữ bí mật. Bên ngoài những người đó đang nhìn trộm núi môn, đơn giản đều là vì dị tượng tin tức, cùng lắm cũng chỉ biết biết ngày này giờ này dưới chân núi ta có một cái Cổ tu động phủ, vô luận như thế nào, không thể cho bọn họ tùy ý dính vào."

Ánh mắt của hãn minh duệ, liếc ngang nhìn lại, Thanh Hà Thanh Dương Thanh Vân ba người đều nghiêm nghị, hạ thấp người nói: "Sư huynh nói rất đúng."

Thanh Phong chân nhân nói: "Kể từ hôm nay, ta liền di cư dưới chân núi Cổ tu động trong phủ, thứ nhất tìm hiểu vật ấy, thứ hai cũng có thể điều tra những chỗ sâu ở trong động phủ, Ba người các người hay xử trí tất cả những sự vụ ở trên và dưới chân núi, trừ khi có kẻ phạm vào người của chúng ta, còn lại cũng không để ý tới chúng, để bọn họ không có cơ sở tò mò chuyện này. Có điều nếu quả nhiên có kẻ cả gan làm loạn" nói tới đây, mặt của hãn hơi trầm xuống, "Tỷ như đệ tử của Nguyên gia ý có mấy phần thiên tư cùng sau lưng núi dựa, vọng tưởng dò hỏi bí mật của môn phái ta, các người ba người cũng không cần phải khách khí, Bạch Hổ thành mặc dù được xưng đệ nhất trong bảy đại trong phái, chẳng lẽ chúng ta thật đúng là sợ bọn họ sao!"

Thanh Hà trưởng lão chờ ba người cũng gật đầu đồng ý, nói: "Sư huynh yên tâm, phải nên như thế!"

Thanh Phong chân nhân gật đầu, chậm rãi nhắm lại hai mắt, còn lại ba vị trường lão ánh mắt đều không nhìn được mà rơi vào đồ vật thần bí mà cổ xưa tàn cũ bằng đồng xanh đang nằm trên mặt đất, sự yên tĩnh chậm rãi phủ xuống trong cun điện.

Ngoài trời, rớt cục màn đêm cũng buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Đồ Cổ (3)

Màn đêm thâm trầm, một ngọn nến sáng lung linh trên chiếc bàn gỗ trong căn phòng nhỏ, ánh sáng mờ nhạt ôn hòa chiếu sáng những khu vực ở xung quanh, hình như nó đang muốn xua đuổi đi sự tối tăm của màn đêm.

Một chú heo con đang nằm cạnh góc tường ở trên giường, nhẹ nhàng truyền đến từng tiếng hít thở đều đều, đó chính là Tiểu Trư lười biếng đang ngủ say trong giấc mộng bình yên, Thiệu Cảnh ngồi trên chiếc bàn ở bên cạnh, lặng lẽ đọc sách nhờ ánh nến yếu ớt.

Ngoài cửa sổ, xa xa đang truyền đến tiếng rừng cây reo trong gió như sóng lớn ngoài biển khơi, dạt dào và tinh tế, ở trong màn đêm không có ánh trăng, u tĩnh mà xa xưa.

Ba quyển sách đang nằm im trên bàn, trong đó có hai quyển nhìn to và dày hơn, hình như còn cô hơn quyển sách còn lại một chút, là những cuốn sách mà Thiệu Cảnh lấy ra từ đồng lớn sách cũ trong túi Lưu Vân đây. Chúng chỉ là đồng tài sản ít ỏi, cả hai quyển sách đều bị mở cùng một loại trang, sau đó được đặt ở bên dưới ngọn đèn dầu, thỉnh thoảng Thiệu Cảnh lật qua lật lại như đang so sánh điểm giống và khác giữa chúng.

Còn quyển sách tương đối nhỏ so với đồng sách của Thiệu Cảnh chính là quyển sách hắn đã bỏ ra ba khóa linh thạch để mua giúp lão Hầu vào buổi chiều ngày hôm nay.

Hắn im lặng ngồi đọc tí mà tí mẩn, bên dưới ánh nến tù mù, ánh mắt của hắn khi sáng ngời mà có thần, khi bờ môi khẽ lẩm bẩm, có lúc mi mày cau lại, có khi lại nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng mỉm cười và ngồi đong đưa. Hắn như thể ước chừng một lúc lâu, rốt cục đã lật qua tờ cuối cùng của quyển sách cũ, hai mắt nhắm lại rồi khẽ ngửa đầu về đằng sau, cứ giữ như vật trong chốc lát, sau đó mới nắm tay lại rồi thở phào, thở phào một cái.

Phù lục hoặc phù chú là một môn học bắt nguồn từ rất xa xưa, là tạp thuật trong dòng lịch sử chảy dài vô tận, cụ thể nó xuất hiện ở đâu vào lúc nào, giờ này ngày này sớm đã không thể khảo chứng, nhưng từ những gì Thiệu Cảnh đọc trong sách cổ ghi lại thì môn tạp thuật này ít nhất đã có dấu hiệu tồn tại từ một vạn năm trước. Hai quyển sách này đều là những quyển sách cổ do Lưu Vân Đài tổ sư gia lấy được từ Thanh Vân môn, trong đó còn có bút ký của tiên bối cao nhân năm nào của Thanh Vân môn, giải thích những điều liên quan đến sở học phù lục của họ vào hai quyển sách.

Cái gọi là phù lục, đơn giản chỉ là những hoa văn bùa chú đặc thù bị vẽ xuống tờ giấy, tạo thành một phù trận nguyên vẹn, sau đó phải nhờ người vào thông hiểu phù lục vừa thông hiểu Ngũ Hành thuật pháp dùng phương pháp đặc thù thi triển Ngũ Hành thuật pháp cho phù trận hấp thu, tặc xưng là "Khắc Phù", khi đó có thể tạo thành một tấm phù lục. Khiến cho người dùng phù lục chỉ cần rót vào một thành linh lực tương đương với Nguyên thuật pháp bây giờ là đã có thể thi triển tấm phù lục ngày trước đã được "Khắc Phù" bằng Ngũ Hành thuật pháp ra rồi.

Rõ ràng, cái môn tạp thuật này tương đương hữu dụng đối với những tu sĩ tu luyện Ngũ Hành thuật pháp đấy, khắc phù bằng tinh lực, mặc dù đạo lý này nghe qua có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế tạo ra một tấm phù lục lại là một chuyện phiền toái và phức tạp, dù nói nó là điều thâm thúy phiền phức cũng tuyệt không phải quá lời.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng việc phải nhớ những nét vẽ trụ cột của hoa văn bùa chú đã là một việc khó khăn, cái gọi là hoa văn bùa chú có tổng cộng mười loại, dùng Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ phân làm âm dương, tức âm mộc, dương mộc, âm hỏa, dương hỏa, âm thủy, dương thủy Mỗi một loại hoa văn bùa chú đều vận vẽ mà ẩn dấu huyền lý sâu sa của những bức tranh cổ xưa, giống chữ lại không phải chữ, phức tạp nhất chính là viết cả mười ba nét bút họa, đơn giản nhất cũng phải vẽ được năm nét, hơn nữa chỉ cần một mực nhớ kỹ mười loại hoa văn bùa chú đã là khó khăn không nhỏ, lại còn vẽ nó xuống giấy không sai một nét thì độ khó tăng lên vô cùng, nhưng mà đây chỉ là những hoa văn nền tảng, muốn ghép chúng lại thành một phù trận thâm thúy thì độ khó còn tăng gấp mười gấp trăm lần, không hiểu trí nhớ người ta dai thế nào mà nhớ hết đượwc.

Phù trận là do nhiều hoa văn bùa chú tổ hợp xếp lại mà thành, và thuật pháp cấp một chính là loại phù trận đơn giản nhất, nhưng ngay cả phù trận đơn giản nhất cũng cần sáu cái phù văn. Chẳng hạn như Hỏa Cầu thuật của Thiệu Cảnh cần vẽ sáu cái phù văn của ba âm hỏa và ba dương hỏa, miêu tả dựa theo phương trình và trình tự đặc biệt cẩn thận mà thành, chẳng những bản thân phù văn không thể vẽ sai mà ngay cả trình tự, phương vị cũng yêu cầu sự cẩn thận tỉ mỉ, không thể sai lầm, chỉ cần hơi chút sai lầm thì toàn bộ phù trận xem như đã bị hỏng.

Hà khắc như thế không nói, sau khi đã vẽ đúng lá bùa phù trận xuống giấy thì lại phải rót linh lực vào, chính là trình tự "Khắc Phù" cuối cùng của công đoạn chế tác phù lục, rất phiền toái. Dùng Ngũ Hành thuật pháp để khắc phù hoàn toàn với việc dùng thuật pháp để chiến đấu, chú ý là muốn điều khiển được một tia linh lực rất nhỏ như thế cần phải tự tin, thuần thực với thuật pháp của bản thân vô cùng, sau đó mới có thể chậm rãi rót linh lực thuật pháp vào phía trên của tấm bùa vẽ phù trận, cuối cùng mới có thể tạo ra một tấm phù lục hoàn chỉnh. Căn cứ theo sách xưa đã ghi lại thì mặc dù các Phù Lục Sư có thủ pháp thuần thực, tinh thần khi chế tác vô cùng chăm chú cẩn thận nhưng tỉ lệ thất bại đều khá là cao, vị tiên bối của Thanh Vân môn thậm chí còn cho rằng ngay cả những Phù Lục Sư thường xuyên chế tác phù lục thành công thì tỉ lệ cao nhất của bọn họ vẫn chưa đến hai thành.

Tổng lại những điều đó xem ra những người muốn nắm giữ môn tạp thuật như phù lục này đều gặp rất nhiều gian nan, vì vậy từ xưa đến nay những người có thể chế tạo phù lục rất ít, ngẫu nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy mọi người đều gọi hắn là Phù Lục Sư. Cho đến ngày hôm nay hình như cái môn tạp thuật này đã thất truyền rồi, nguyên nhân đơn giản, ngoài trừ gian nan khi học môn tạp thuật này thì nguyên nhân trọng yếu nhất chính là phù thuật căn bản chỉ có thể sống nhờ vào lưu phái thuật sĩ mà thôi. Máy ngàn năm nay thuật sĩ nhất mạch dần dần suy yếu, vô số thuật pháp hùng mạnh từng tồn tại đã bị chôn vùi, thuật sĩ chết đi đã khiến môn tạp thuật như phù lục đã trở thành dòng sông không có nguồn, rừng cây không có rễ, suy bại cũng đã nằm trong dự liệu của nhiều người.

Đến bây giờ, theo Thiệu Cảnh biết ít nhất đã qua mấy trăm năm không có Phù Lục Sư nào nổi danh hoặc từng xuất hiện, các loại phù trận lưu truyền rộng rãi ở thời thượng cổ có lẽ bây giờ thất truyền đã thất truyền, chôn vùi đã chôn vùi, hôm nay những phù lục quyển trục ghi lại Ngũ Hành thuật pháp hầu hết chỉ là những thuật pháp cấp một, uy lực không lớn, phù trận cũng đơn giản, mặc dù vẫn được lưu truyền nhưng khi tu chân sĩ nhất mạch cường thịnh như bây giờ thì chẳng còn ai thêm để ý tới những điều này, có thể sau một hai ngàn năm nữa thì ngay cả những quyển phù lục cấp thấp này đều sẽ biến mất trong dòng sông tuế nguyệt.

Ánh mắt Thiệu Cảnh chậm rãi rơi xuống quyển sách cổ nằm trước mặt, chính là quyển sách của tổ tiên lão Hầu, cái bản Phù Lục Tiểu Giải này không phải là quyển mật phổ ghi lại những phù trận đơn lẻ, nó chỉ ghi những điều cơ bản của phù lục mà thôi, mười loại phù văn cùng cách khắc phù, ngoài ra

có bốn loại phù trận, theo thứ tự là "Hỏa Cầu thuật", "Thủy Tiên thuật", "Phong Nhận thuật" và "Thạch Giáp thuật".

Bốn loại thuật pháp này đều chỉ là thuật pháp cấp một, cấp thấp nhất của Ngũ Hành thuật pháp, trên thực tế cũng là những loại thuật pháp được lưu truyền rộng rãi nhất trong tán tu, gần như bất cứ người nào chịu bỏ công tu luyện Ngũ Hành thuật pháp cũng đều biết cả, ngoại trừ "Thạch Giáp thuật" thuộc về thổ hệ thuật pháp thì khá hiếm thấy nhưng chỉ cần tìm kỹ trong góc một tủ điểm cũ nát nào đó cũng có thể tìm được những quyển sách ghi lại phương pháp tu luyện thuật pháp tương tự như quyển này.

Thiệu Cảnh đã hiểu được hai loại Ngũ Hành thuật pháp ghi bên trong quyển Phù Lục Tiểu Giải này, bởi hắn đã cày nát cả quyển thuật pháp kim, hỏa từ lâu rồi, mua về cũng chẳng để làm gì.

Hắn cười khò nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại ánh mắt sáng ngời, chăm chú rồi nhìn chăm chăm vào quyển Phù Lục Tiểu Giải, lúc này hắn cứ như chưa bao giờ được nhìn thấy quyển sách vậy, sau khi búng búng các đốt ngón tay thì hình như hắn đã hiểu ra một điều gì đó, tự nói với chính mình, rất có thể quyển sách này sẽ mang đến cho hắn điều kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chăm Chỉ (1)

Một ngày mới bắt đầu khi màn đêm thối lui để nhường chỗ cho ánh thái dương lóe lên ở cuối chân trời, ngày hôm đó khi mặt trời bắt đầu chiếu rọi những tia nắng ấm áp đầu tiên sau một đêm sương rét lạnh cũng là lúc mở màn cho một ngày ồn ào náo nhiệt của Tiểu Hồ thành. Không khí trong Thiên Phong lâu vẫn náo nhiệt ầm ĩ như những ngày bình thường khác, chỉ có điều lúc Thiệu Cảnh vừa bước vào trong Thiên Phong lâu thì phát hiện có thêm sáu bảy vị sư huynh Ngưng Nguyên Cảnh đang đứng ở cả bên trong lẫn bên ngoài lâu, bọn họ đều đứng hoặc ngồi ở những nơi hẻo lánh hoặc yên lặng không có tiếng người qua lại, vô tư đứng nhìn chứ không hề khiến cho những người bên ngoài phải chú ý nên mặc dù Thiệu Cảnh có cảm thấy kỳ quái thì cũng không tiếp tục chú ý bọn họ nữa.

Sau khi đi đến quầy hàng của mình thì hắn đã hòa mình cùng một dạng với những đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông. Hắn bắt đầu bài học phải học mỗi ngày, đó chính là sửa sang lại khay chứa đồ, lau chùi quầy hàng, quét dọn sạch sẽ khu vực xung quanh và chờ đợi cánh cửa lớn khai mở, không bao lâu sẽ có những đám khách nhân túm năm tụm ba đi vào, đây chính là lúc một ngày làm việc của hắn bắt đầu.

Khác với những ngày bình thường là ngày hôm nay trong tay Thiệu Cảnh có thêm một vài thứ đồ vật, là mấy tờ giấy trắng cùng ít mực đen ươn ướt. Những vật này Thiệu Cảnh lấy từ quầy hàng nằm phía sau, sau khi những người khách tới rồi đi được Thiệu Cảnh nhiệt tình chiêu đãi thì hắn được chút ít thời gian nhàn rỗi, liền lấy giấy trắng mực đen đặt lên quầy, sau đó cầm bút chấm chấm mực để vẽ lên tờ giấy một thứ gì đó.

Thi thoảng có người liếc nhìn hắn vài lần, chỉ thấy Thiệu Cảnh đang vẽ lên giấy những đường bút kỳ dị, nhìn giống chữ nhưng không phải chữ, nói là bức tranh thì lại vụn vẹo vô cùng, nhìn chả ra cái gì cả, chợt có một người đệ tử quen thân lại gần hỏi hắn, Thiệu Cảnh chỉ nói là tiện tay vẽ với giết thời gian, dù sao hắn cũng không quấy rầy người khác hoặc làm ảnh hưởng tới sinh ý của cửa hàng nên những người khác nhìn thấy cũng chỉ cười cười rồi cho qua.

Thứ hắn đang vẽ trên giấy, tự nhiên không phải là vẽ giết thời gian mà chính là những hoa văn bùa chú ghi lại trong quyển Phù Lục Tiểu Giải. Thiệu Cảnh nhớ rất rõ những thứ đã đọc tới hôm qua nên thừa dịp nhàn rỗi vào sáng hôm nay, hắn liền lấy giấy ra ngồi học vẽ. Bởi vì muốn chế tạo phù lục mà nói thì cần những lá bùa được vẽ hình dáng đặc thù, mà những thứ đó thì phải dùng linh thạch để mua sắc, nhưng bây giờ thì hắn chỉ là kẻ nghèo khó không có lấy một viên linh thạch giặt lưng thì mua kiểu gì bây giờ, vì vậy hắn lựa chọn cách tự mình vẽ ra bằng luyện tập.

Phù lục là môn tạp thuật có độ khó rất lớn nhưng Thiệu Cảnh vẫn quyết định muốn thử học tập một phép, bởi vì cái môn tạp thuật này đối với phần lớn mọi người vào thời buổi bây giờ có lẽ chỉ là thứ vô dụng, nhưng đối với hắn mà nói lại chính là con mựa rào bắt chợt trong lúc gặp nắng hạn lâu ngày.

Sau khi tu luyện Minh Tư thuật được chép lại trong quyển Thiên Thư thì bản nguyên linh lực của hắn mặc dầu yếu ớt nhưng khi dùng để thi triển Hỏa Cầu Thuật hoặc Thủy Tiên thuật thì lại có uy lực tăng vọt hơn mức bình thường, đây là giá trị, cơ sở để chế tác phù lục; mà dựa trên cơ sở này, điều mấu chốt đồng thời cũng là uy hiếp lớn nhất của Thiệu Cảnh chính là linh lực chưa đủ, phóng ra pháp thuật mặc dù có uy lực rất lớn nhưng lại chỉ có thể phóng một lần, cái này không khỏi quá mức yếu ớt đi. Cái khác không cần phải nói, ngày đó mệnh tốt nên mới chỉ gặp một con Ma Nha Lang, nếu chẳng may gặp nhiều hơn một con hoặc con yêu thú to khỏe hơn thì sợ rằng hắn và Tiểu Trư đã chết ở nơi hoang vu bên cạnh cái ao nhỏ dưới chân núi rồi.

Chỉ có điều nếu muốn nắm giữ được môn tạp thuật phù lục này lại không hề đơn giản. Nhưng phóng ra phù lục chỉ cần một thành linh lực trong sợi linh lực bốn nguyên của hắn, tương đương với mỗi lần chiến đấu hắn có thể phóng ra mười cái Hỏa Cầu thuật hoặc Thủy Tiên thuật, khác biệt ở trong đó khiến hắn cố gắng không cần phải nói.

Lúc đầu vẽ một cái, nét bút trên tờ giấy trắng đã vẽ ra nguyên một đám phù văn lổ lảng không lưu loát, nhưng sau khi tập vẽ nhiều lần, nét bút dần dần có vẻ mượt mà và trôi chảy. Thiệu Cảnh chưa bao giờ có cảm giác mình là cái gì kỳ tài trong truyền thuyết, từ nhỏ đến lớn lang thang khắp nơi, cái hắn có thể học đơn giản chỉ là những kiến thức từ đồng sách cũ bên trong túi Lưu Vân, chỉ tăng trưởng được chút kiến thức rồi sau đó lại tập luyện liên tục, tưởng như chết đi sống lại mới luyện được hai cái thuật pháp yếu đến đáng thương trong Ngũ Hành thuật pháp, dùng lực lượng ít ỏi của chúng làm trụ cột để sống đến bây giờ. Thiên phú, tư chất, căn cốt cái gì đấy hắn không để ý cũng chẳng có tự hào nhưng tính nhẫn nại bền lòng không phai nhạt, vì vậy những năm gần đây hắn đã mài luyện vốn sống cũng như sức lực và đã có thể vượt qua người bình thường rất nhiều.

Trên đời này chắc chắn sẽ có một ít kỳ tài ngút trời khiến cho mọi người đều phải hâm mộ, nhưng số người bình thường còn nhiều hơn bọn họ rất nhiều, nhưng một khi đã muốn thành công thì phải làm đến nơi đến chốn, phải có chất lượng, cụ thể là những công pháp tu luyện tạp thuật này kỳ thực chúng không yếu như thế, chẳng qua mọi người không để ý mà thôi. Ít nhất Thiệu Cảnh rất mong chờ điều hân hạnh là sự thật, hẳn rất rõ ràng đạo lý nỗ lực có thể thành công này.

Sau khi buổi sáng kết thúc thì hắn đã dùng hết những thời gian nhàn rỗi lúc không có khách hàng để luyện tập vẽ hoa văn bùa chú ra giấy, đến buổi trưa thì Thiệu Cảnh phát hiện hắn đã vẽ hoa văn tràn ngập sáu tờ giấy khổ lớn, nhìn kỹ một chút thì cảm thấy hai tờ phù văn cuối cùng có vẻ tốt hơn mấy tờ lúc đầu rất nhiều.

Hắn cười cười, trong lòng lại nhiệt tình thêm vài phần. Thực tế hắn không hề đem cả mười loại hoa văn bùa chú luyện tập trên đồng giấy này, hắn chỉ lấy từ trong đó bốn loại phù văn theo thứ tự là âm hóa, dương hóa, âm thủy và dương thủy. Nguyên nhân chính là hắn chỉ biết có hai loại thuật pháp "Hỏa Cầu thuật" và "Thủy Tiến thuật" mà thôi, với lại những phù văn ghép thành phù trận về hai loại trận pháp này chính là bốn loại phù văn ở trên. Hỏa Cầu thuật cần ba dương hóa ba âm hóa, Thủy Tiến thuật cơ bản cũng giống như vậy, cần ba dương thủy và ba âm thủy.

Buổi trưa theo lệ cũ được nghỉ ngơi nửa canh giờ để bọn hắn có thời gian được ăn cơm thoải mái. Sau khi Thiệu Cảnh nhích đầy cái bao tử thì hắn tùy tiện đi đến một cái bàn rồi ngồi xuống, lấy ra đám giấy trắng mực đen vẫn đem theo, còn những khác hoặc chộp mắt nghỉ ngơi hoặc tùm tùm lại cùng nói chuyện phiếm, hắn ngồi ở một chỗ cẩn thận, tỉ mỉ vẽ từng nét bút xuống tờ giấy trắng. Dựa theo yêu cầu ghi lại trong quyển sách, từ từ, gắng sức vẽ từng nét hoa văn vắn vẹo mà phức tạp để tạo thành một tấm bùa chú đơn giản.

Mặt trời đã lên tới điểm trung tâm giữa bầu trời, tỏa ra từng tia nắng chói chang xuống Tiểu Hồ thành. Thiệu Cảnh sau khi dùng hết nửa canh giờ thì bước về tiểu quây được phân chia, mặc dù từ nơi này tới cánh cửa lớn của Thiên Phong lâu xa những mấy trượng nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy từng tiếng ồn ào ầm ĩ từ bên ngoài cánh cửa vang vọng vào, có lẽ mọi người đang ở ngoài đường cái trò chuyện đông vui lắm. Lúc này, hắn ngẩng đầu lên chợt thấy lão Hầu vừa đẩy cánh cửa Thiên Phong lâu vừa bước vào.

Ông tay trái rộng tuếch rũ xuống và đung đưa, sắc mặt của lão Hầu hình như còn tiêu tụy hơn lúc trước, lão được mắt nhìn quanh Thiên Phong lâu theo thói quen rồi ngẩng đầu nhìn quầy hàng của Thiệu Cảnh, khi thấy Thiệu Cảnh gật đầu cười với hắn thì hắn cũng nở nụ cười đáp lại rồi nhanh chân bước tới.

"Lão sao rồi, chuẩn bị xong nhanh như vậy hả?" Thiệu Cảnh nhìn về bốn phía thấy xung quanh không có đệ tử bốn môn, không có vị khách nào đứng xem hàng hóa mới bắt đầu hỏi nhỏ lão Hầu một câu.

Lão Hầu gật đầu liên tục, nhếch miệng cười cười, không hiểu sao trên mặt lại lộ ra vài phần thần bí rồi thấp giọng cười nói: "Huynh đệ, trước kia ngươi từng nói sẽ bán giảm giá một bình Bảo Nguyên Đan, có còn nhớ không?"

Thiệu Cảnh tự nhiên không thể quên, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lão Hầu liền thò tay vào trong áo để lấy ra một cái túi nhỏ có chứa linh thạch rồi đưa cho Thiệu Cảnh, sau khi Thiệu Cảnh đếm đủ giá tiền thì bảo lão Hầu đứng chờ ở đây một chút, đợi hắn lên trên lầu hai của Thiên Phong lâu để tìm một vị sư huynh có thể làm chủ việc này, vị ấy họ Đoàn tên Thiên Lí. Vị sư huynh Đoàn Thiên Lí này đã tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng cảnh giới, là một nhân vật lợi hại ở trong hàng nhị đệ tử của Huyền Thiên tông, điều quan trọng nhất là hắn có xuất thân từ kẻ chưởng quản Tàng Bảo các do Thanh Hà trưởng lão trông coi, lại thêm tính tình cẩn trọng nên đã được Thanh Hà trưởng lão ủy thác trách nhiệm, trông coi sinh ý của Thiên Phong lâu hộ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chăm Chỉ (2)

Đoạn Thiên Lí đáng người bình thường, thông minh giỏi giang, ngày bình thường xử sự cùng khá là công bằng, mấy năm nay chưa từng phạm một sai lầm lại quản lý Thiên Phong lâu ngày càng phát triển nên chiếm được sự tín nhiệm không nhỏ của Thanh Hà trưởng lão, điều đó cũng khiến cho đám nhập môn đệ tử phải tôn kính.

Thiệu Cảnh đi lên lầu, sau khi lễ phép chào hỏi thì trình bày ý đồ bằng lời lẽ đơn giản, Đoạn Thiên Lí bảo hắn cứ dựa theo quy củ mà làm, chỉ hỏi hắn vài câu nhẹ nhàng và cũng không gây trở ngại gì đã đồng ý rồi xua Thiệu Cảnh đi xuống.

Khi hắn đang bước xuống lầu trở lại quầy hàng thì nhìn thấy lão Hầu đang dùng ánh mắt tràn ngập kỳ vọng nhìn hắn, Thiệu Cảnh cười cười rồi lấy một bình Bảo Nguyên Đan từ dưới quầy đưa cho hắn. Lão Hầu vui mừng quá đỗi, lần mua này được giảm giá năm khóa linh thạch thực sự là một thu hoạch không nhỏ, liền tục nói lời cảm tạ Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh khoát tay áo và nhìn lão Hầu thu bình Bảo Nguyên Đan vào trong ngực, chỉ là lão Hầu đã mất đi một cánh tay, xem ra cơ thể chưa thích ứng được nên trong quá trình nuốt nữa thì bị trước tay, cái bình Bảo Nguyên Đan trong lòng bàn tay lão nuốt nữa bị rơi xuống đất, may mà lão Hầu phản ứng khá nhanh, trở tay một trào đã bắt lại được cái bình đang rơi xuống đất, chỉ có điều đứng vào lúc đó thì có một đồ vật đen sì rơi khỏi lồng ngực hắn, rớt xuống mặt quầy.

Thiệu Cảnh cầm lấy đồ vật nhỏ màu đen xì và nhìn thoáng qua, nó chỉ là một hòn đá lửa có màu đen, đen nhánh và sáng bóng, trên bề mặt có điêu khắc

hình ảnh của Phật Di Lặc có tai to mắt lớn đang nở nụ cười chân thành, cầm trong tay một dây tràng hạt, mở ngực lộ bụng, đúng là thứ mà mọi người thường mang trong mình để cầu may mắn.

Nhìn thấy Thiệu Cảnh nhìn chăm chú vào hòn đá, lão Hầu liền cười nói: "Vật đó là ta tự tay khắc đấy."

Thiệu Cảnh thật sự không nghĩ tới lão Hầu lại còn có nghề này, miệng lắp bắp mắt kinh ngạc, cười nói: "Tay nghề chạm khắc của ngươi cũng không tệ đâu."

Trên mặt lão Hầu lộ ra vài phần tự giễu, nhìn vào cánh tay trái và nói: "Ta có một đứa con gái nhỏ, từ bé đã yêu thích những món đồ chơi do ta tự tay khắc, mấy hôm trước ta ngẫu nhiên nhặt được viên "Hắc Vân thạch" trôi sinh mềm mại này, liền khắc thành hình đức Phật, đang định cầm về làm quà cho nó. Như thế nào, huynh đệ ngươi thích không, nếu ngươi thích thì ta thật lòng tặng cho ngươi đấy."

Thiệu Cảnh tất nhiên không phải kẻ tham của, với lại Hắc Vân thạch cũng không phải là vật liệu đá hay khoáng vật gì quý hiếm, tội tình gì lại đoạt thứ người khác yêu thích, chỉ có điều giờ phút này hắn hình như lại suy nghĩ cái gì đó và nhìn thoáng qua cái tay áo rộng tuếch của lão Hầu, than nhẹ một tiếng rồi nói: "Đan được chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu ngươi còn muốn đi Vạn Yêu Cốc thì phải hãy chuẩn bị kĩ hơn một ít."

Lão Hầu nhẹ gật đầu, nói: "Huynh đệ yên tâm, ta lần này vận khí không tệ, lại tìm được một vị cao thủ lợi hại đồng ý mang ta đi rồi."

Thiệu Cảnh tức cười, lập tức nhìn lão Hầu bằng ánh mắt cổ quái, thầm nghĩ lần trước đứng ở ngã tư đường nói chuyện phiếm với lão Hầu, hắn cũng nói y như vậy.

Lão Hầu nhìn thấy ánh mắt kỳ dị của Thiệu Cảnh, má hơi ửng đỏ, hình như cũng đang nghĩ tới lời mà mình từng nói trước kia, bỗng cảm thấy có chút xấu hổ rồi nói tiếp: "Lần này còn đỡ hơn lần trước một ít, là một vị cao thủ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng ..., với lại cũng chỉ có hai người bọn ta thôi."

Thiệu Cảnh cau mày lại, nét mặt hiện lên sự nghi ngờ không giấu diếm. Thời gian hắn lẫn lộn ở Vạn Yêu Cốc không hề ngắn, đã hiểu đời hơn nhiều, tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng cho dù là tán tu hay đệ tử của các môn phái tu chân thì cũng là một người có thân phận cực kì cao, xa xôi không nói nhưng ngay tại Thiên Phong lâu mà hắn vẫn làm việc thì Đoàn Thiên Lý chỉ mới có đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng đã được chủ trì sự vụ của cả lâu rồi.

Đồng dạng, những cao thủ có đạo hạnh như vậy muốn đối phó đám yêu thú tầm thường trên cơ bản đều là chuyện dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy, hơn nữa.... Những tu sĩ như vậy đều ưa thích việc tiến vào Vạn Yêu Cốc mạo hiểm săn yêu thú một mình, chỉ cần đề tâm không chọc vào những con yêu thú cấp cao ở sâu trong Vạn Yêu Cốc thì chắn chắn không thể gặp chuyện không may được.

Nhìn ngang nhìn dọc thì Thiệu Cảnh vẫn chưa nhìn ra lão Hầu có chỗ nào đáng giá một vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng hạ mình kết bạn rồi cùng mạo hiểm, lão Hầu bị hắn nhìn chăm chăm, do dự một chút rồi dứt khoát nói: "Huynh đệ, ngươi đã giúp ta không ít, ta ta cũng không gạt ngươi đâu. Lâm này là cơ duyên trùng hợp, hôm qua sau khi ngươi đi không lâu thì có một vị cao nhân đi tới những quầy hàng ven bờ hồ gần nơi ta đứng, vốn ta cũng không có nghĩ nhiều nhưng không hiểu vì sao tự dưng ta lại nghĩ ra một biện pháp có thể khiến cho vị tu sĩ ấy phải mang ta đi cùng vào Vạn Yêu Cốc."

"Ồ, là biện pháp lợi hại gì vậy?" Thiệu Cảnh lập tức cảm thấy hứng thú, dùng trí tuệ của bản thân thì hắn chắc chắn không thể nhờ một vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng giúp mình được, không thể tưởng tượng lão Hầu lại có thể.

Lão Hầu nhìn xung quanh rồi đi thêm vài bước về phía trước, lại gần Thiệu Cảnh rồi thấp giọng nói: "Ta nói với vị tu sĩ kia, ta cùng mấy người bạn đã từng đi qua Vạn Yêu Cốc, đáng tiếc họ đều chết ở bên trong rồi, mà trong đó còn có một tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhị trọng."

Thiệu Cảnh cau mày, vẫn cảm thấy khó hiểu rồi lại nhìn lão Hầu, những lời này hiển nhiên đều là sự thật nhưng sao lại có thể khiến vị tu sĩ cao nhân kia cảm thấy hứng thú được, ngược lại, hắn phải rút lui vì địa phương có thể hại chết tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhị trọng tất nhiên phải có yêu thú cường đại, vô cùng nguy hiểm mới đứng.

Lão Hầu nhìn bộ dáng nghi hoặc của Thiệu Cảnh rồi nở nụ cười khoái trá, thấp giọng nói: "Ta nói cho hắn biết, trên người tu sĩ đã chết có một kiện linh khí."

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, lập tức "Híz-khà-zzz" một tiếng rồi tỉnh ngộ, tu sĩ kia đã chết thì kiện linh khí sẽ thành vật vô chủ, mà yêu thú tự nhiên sẽ không có hứng thú với linh khí, cho nên chỉ cần đi tới khu vực đã xảy ra trận chiến thì chắc chắn có thể chiếm được một kiện linh khí mà lại không mất nhiều sức lực.

Giá trị to lớn của linh khí cũng đủ để khiến một vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng phải mạo hiểm rồi.

Chỉ là sau khi Thiệu Cảnh suy nghĩ thông suốt thì nét mặt lại càng khó coi, sau một lát trầm mặc thì nghiêm nghị nói: "Lão Hầu, việc này rất nguy hiểm."

Lão Hầu lắc đầu, nói: "Không sao, ta đã thương lượng xong với vị tu sĩ kia rồi, ta chỉ cần chỉ đường cho hắn còn những nguy hiểm trên đường tự nhiên là sẽ do hắn dọn dẹp, chờ đến khi đến được địa phương kia, ta không cần linh khí, chỉ cần được nhặt nhạnh một nửa số đồ vật trên người mấy người đi săn đã chết, sau đó lại thêm vị cao nhân kia cho ta một trăm khóa linh thạch là được rồi."

Một trăm khóa linh thạch cùng một ít đồ vật chưa chắc đã có giá trị đổi lấy một kiện linh khí mà các tu chân sĩ đều tha thiết ước mơ, vụ giao dịch này xem ra dễ dàng ăn mà lại còn kiếm được nhiều ích lợi, khó trách vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng lại đồng ý với điều kiện của lão Hầu, lại còn dẫn lão vào Vạn Yêu Cốc một chuyến.

Thiệu Cảnh nhất thời im lặng, sau một lát trầm ngâm lại nói: "Con quái vật lúc trước giết chết tu sĩ cầm linh khí e rằng là một con yêu thú rất lợi hại, vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng mặc dù lợi hại nhưng chưa chắc đã là đối thủ của con yêu thú ấy."

Lão Hầu gật đầu nói: "Ta cũng biết điều đó, có điều ta đã nghĩ xong hết rồi, việc này không khó lắm bởi vì con yêu thú chúng ta gặp ngày đó chính là "Bích Nhân Kim Điều."

(con chim điều màu vàng mắt xanh hoặc là con chim điều có lông cứng như kim loại, mắt xanh

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chăm Chỉ (3)

Thiệu Cảnh gật đầu và im lặng, không nói thêm gì nữa.

Bích Nhân Kim Điều chính là một loại yêu thú cấp hai có thực lực kinh người sống trong Vạn Yêu Cốc, niềm vui lớn nhất của nó là bay lượn trên không trung vào buổi sáng, nếu có con mồi thì sẽ lao từ trên trời xuống để chụp vỗ giết chết, là một con yêu thú vô cùng lợi hại, xem ra ngày đó vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhị trọng có linh khí đã bị chết oan uổng, hơn một nửa chắc chắn là đã bị con yêu thú hung mãnh thô bạo này đánh lên từ trên không trung. Mặc dù Bích Nhân Kim Điều lợi hại nhưng thật ra nó có một tập tính không đổi, đó chính là chỉ hoạt động vào ban ngày, khi đêm vừa đến nó sẽ bay trở về sào huyệt, ngủ cả đêm không ra ngoài.

Lão Hầu và vị tu sĩ kia tất nhiên sẽ có ý định ẩn nấp ở khu vực phụ cận, đợi đến khi trời tối đen mới vụng trộm chạy tới thu thập một phen, như vậy thì thần không biết quỷ không hay, đắc thủ lập tức rời khỏi, tính ra thì nguy hiểm không lớn.

"Vậy thì người đã suy nghĩ cẩn thận hết cả rồi." Nhìn thấy lão Hầu tự tin như vậy, hiển nhiên đã hạ quyết tâm nên Thiệu Cảnh cũng không có ý khuyên nữa, dù sao đường cũng là lão Hầu đi, không người có thể ngăn cản.

Sự tin tưởng tràn đầy trên gương mặt của lão Hầu, cười ha hả và nói: "Huynh đệ yên tâm, đợi lâm này ta trở về, coi như là phát bút tiêu tài, đến lúc đó nhất định sẽ tới tìm người uống một chén!"

Thiệu Cảnh tươi cười gật đầu

Hai người lại hàn huyên vài câu, lúc này có hai vị tu sĩ đang đi lại gần quây của Thiệu Cảnh, ngấm nhìn đan dược ở dưới quây và nhẹ nhàng hỏi công dụng, giá tiền. Thiệu Cảnh liền đi qua giới thiệu một phen, ngừng đầu lên thì lão Hầu đang đứng bên cạnh đã quay người đi rồi, Thiệu Cảnh trầm mặc nhìn theo bóng lưng thẳng tắp, bước chân vội vàng của lão một lúc rồi quay lại nhìn hai vị tu sĩ bằng bộ dáng tươi cười, đơn đã giới thiệu, mới chào những đan dược của bốn môn.

※※※

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Thiệu Cảnh từng ngày đều bận rộn như vậy, ban ngày làm việc ở Thiên Phong lâu, khi rảnh rỗi thì viết phù văn, đến buổi tối khi trở lại chỗ ở trên ngọn núi Thiên Thanh thì lại theo lệ thường hoàn thành chuyện mỗi ngày phải làm đó là tu luyện Minh Tư thuật cùng tâm pháp Huyền Tâm Quyết được truyền dạy khi mới lấy vào làm đệ tử nhập môn của Huyền Thiên tông, sau đó thì dùng toàn bộ thời gian để luyện tập môn tạp thuật về phù lục.

Sau khi hẩn chăm chỉ luyện tập thì những phù văn tối nghĩa đã dần dần trở nên càng ngày càng thuần tay, đợi đến lúc đã có thể nắm giữ và hiểu rõ hơn về bốn loại hòa âm hòa dương, thủy âm thủy dương thì Thiệu Cảnh bắt đầu tập vẽ phù trận. Phù trận chính là cơ sở và mấu chốt của phù lục, ngoài biến hóa phức tạp còn phải chiếu cố phương vị và trình tự xếp đặt phù văn, dĩ nhiên là khó và thâm sâu hơn việc vẽ một phù văn đơn lẻ rất nhiều.

Lúc ban đầu mới tập vẽ, gần như Thiệu Cảnh đã vẽ sai từ một hai cái phù văn đầu tiên, dựa theo thuyết pháp trong quyển Phù Lục Tiểu Giải thì bên trên phù trận đã bao hàn phù văn với các góc độ và phương vị, không được phạm sai lầm mây may nào, điều này đối với một tân thủ hơn nữa lại là tự mình lục lọi, luyện tập không có người chỉ dạy hiển nhiên là một yêu cầu cực kỳ hà khắc, trong hai ngày đầu tiên tập vẽ thậm chí Thiệu Cảnh không thể vẽ được một tấm phù trận hoàn chỉnh.

May mắn là Thiệu Cảnh mấy năm gần đây đều phải ném trái nhiều khổ sở, tính nhẫn nại được tăng thêm vài phần nên sự kiên trì nỗ lực cùng chăm chỉ tập luyện vẫn được giữ vững trong hoàn cảnh gian nan, đến ngày thứ ba thì rốt cục mọi thứ cũng bắt đầu thay đổi theo hướng tốt đẹp, chậm chậm bắt đầu quen thuộc và bắt đầu Sau đó là phạm là thời gian rảnh rỗi thì hẩn đều không ngừng luyện tập, ban ngày vẽ, buổi tối vẽ, ăn cơm vẽ, không ăn cơm càng muốn vẽ, thậm chí ngay cả thời gian để đi ngủ vào buổi đêm cũng bị hẩn lấy ra hai canh giờ để luyện tập môn tạp thuật gian nan. Đến cuối tháng bảy, những người ở trong Thiên Phong lâu đều cảm thấy hình như vị đệ tử nhập môn họ Thiệu gần đây toàn làm những điều điên rồ, cả ngày chỉ ưa thích viết chữ xấu như gà bới lên tờ giấy trắng hoặc là vẽ một bài bức tranh hỗn loạn xấu xí.

Chỉ có điều Thiệu Cảnh vẫn còn giữ được lý trí, không hề tỏ ra bộ dáng nổi điên với những người xung quanh, thậm chí còn chào hỏi khách khứa càng lúc càng hiền lành thân thiết, chỉ là mỗi khi nhàn rỗi đều lấy giấy bút ra vẽ linh tinh. Bởi hẩn không hề làm ảnh hưởng đến sinh ý của từ lâu nên những người khác cũng không dị nghị điều gì, dù sao mỗi khi có người tới tụng đến gần hỏi thăm hẩn thì hẩn đều cười nói bảo mình yêu thích vẽ tranh, bởi vì hỏi

nhỏ nhà nghèo không có tiền mua sắm giấy bút nên giờ phút này chỉ có thể dùng thời gian rảnh rỗi để vẽ nghịch ngoạch mà thôi. Mọi người nghe thấy đều cười rộ nên, một vị sư tử tốt bụng còn đập tay vào vai, khen Thiệu Cảnh có chí khí, tiếc rằng mấy bức tranh trông vô cùng thô thảm, không được đẹp như của người ta, thực không phải người có năng khiếu vẽ tranh.

Thiệu Cảnh chỉ mỉm cười ha ha đáp lại, sau đó vẫn không thay đổi gì, mọi người cũng lười xen vào việc của hắn, dù sao Thiệu Cảnh cũng không xa lạ gì với mọi người, cùng lắm là lãng phí chút giấy và bút mực nhưng những vậy này ở trong Thiên Phong lâu đài là đồ dùng chung, lại chẳng đáng bao nhiêu tiền, ai lại ăn no rồi việc rồi đi kiếm chuyện với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Vẽ Bùa (1)

Tháng tám là thời điểm bắt đầu mùa nóng bức nhất của năm và Tiểu Hồ Thành cũng không phải là ngoại lệ, mỗi một buổi sáng mặt trời đều tràn ra những tia nắng nóng chói chang, chỉ có điều ở chỗ này phần lớn mọi người đều là tu sĩ, đạo hạnh cao thâm nên tự nhiên không để ý đến điều nhỏ nhặt như vậy, chỉ có những tu sĩ đạo hạnh hơi thấp như Luyện Khí Cảnh mới cảm thấy nóng bức nhưng bọn hắn dù sao cũng đã tu luyện đạo pháp một thời gian nên đều có thể chịu đựng tốt hơn hẳn người bình thường, vì vậy cũng không cảm thấy khó chịu lắm.

Có điều đến buổi trưa không còn ai muốn chịu cái nóng bỏng da của mặt trời nữa số người đi trên đường giảm đi hẳn, ngay cả số người vào Thiên Phong lâu cũng vắng đi tới ba thành. Khách nhân ít đi giúp cho Thiệu Cảnh có thêm nhiều thời gian nhàn hạ, thừa cơ hội như vậy hắn càng ngày càng chăm chỉ luyện tập vẽ phù văn, phù trận.

Sau quây, Thiệu Cảnh thở phào một cái sau khi ngưng thần vẽ phác thảo xong nét bút cuối cùng để hoàn thành một cái phù văn, cầm tờ giấy trắng ở trước mặt lên và cẩn thận xem kỹ một lát, sau khi xác định đây là một tác phẩm phù trận hoàn mỹ không sót mẻ mới hài lòng gật đầu. Công sức gian khổ tôi luyện mấy ngày nay xem ra đã không bị uổng phí vì cuối cùng đã có kết quả, có vui mừng cười hơ hớ đập bàn đập ghế cũng không tính là gì bởi vì muốn vẽ được một tấm phù trận hoàn mỹ thì còn cần dựa vào may mắn nhiều lắm, muốn lần nào vẽ cũng hoàn mỹ không sót mẻ thì chắc chắn là việc không thể nào, ngược lại bởi vì cái môn tạp thuật phù lục này có yêu cầu thật sự rất nghiêm khắc trong từng nét vẽ nên mặc dù hắn miễn cưỡng nắm giữ được từng chi tiết trong hai loại phù trận họa pháp này song trong quá trình vẽ vẫn còn tỷ lệ thất bại không nhỏ.

Nói thí dụ như tay run, chân trượt, mực vương, trên trời sấm rền bất ngờ, ừ, khó mà nói hết.

Hắn vừa ngẩng đầu hoạt động cái cổ và cánh tay mới như vừa thuận tiện nhìn thoáng qua cảnh vật đường phố ngoài cửa sổ, dưới cái nóng của mặt trời buổi trưa thì số người đi đường giảm đi ít hơn lúc bình thường rất nhiều, thoạt nhìn còn có cảm giác con đường thừa thớt, đúng vào lúc này Thiệu Cảnh lại nhớ tới lão Hầu.

Định đứng lên, tính từ ngày lão Hầu rời đi cho tới hôm nay đã qua hơn nửa tháng nhưng Thiệu Cảnh vẫn chưa hề nhìn thấy bóng hình của lão Hầu ở trong Tiểu Hồ Thành. Đương nhiên, trong đám tu sĩ số lượng đông đảo vào trong Vạn Yêu thám hiểm cũng không phải là không có những người một lần đi hai ba tháng nhưng những người này đều là tu sĩ lợi hại có đạo hạnh tu hành cực kỳ cao, toan tính quá nhiều, mục tiêu đều là yêu thú lợi hại đã ngưng kết yêu đan ở chỗ sâu trong Vạn Yêu cốc hoặc là những loại linh dược linh thảo quý giá chỉ mọc ở chỗ sâu trong Vạn Yêu cốc, bọn họ với lão Hầu là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Thiệu Cảnh run sợ thoáng giật mình trong khoảnh khắc rồi thu hồi tâm tư, không muốn suy nghĩ nhiều nữa, thế đạo nguy hiểm hơn thế gian rất nhiều, từ Vạn Yêu cốc tràn đầy dã tâm, tham lam, dục vọng cho tới nơi hoang dã không có quy củ luật pháp ở vùng trời đất bao la ngoài kia chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tình người mong như làn khói trắng, nói cho cùng lão Hầu và hắn chỉ là giao tình tâm thường mà thôi.

Ánh mắt hắn một lần nữa lại nhìn vào tờ giấy trắng đang cầm trong tay, trên đó có một bức phù trận xem ra được vẽ khá tốt, Thiệu Cảnh trầm ngâm và do dự, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hắn vẽ được một tấm phù trận hoàn mỹ không sót mẻ nhưng điều hắn do dự chính là không biết bây giờ có nên đi mua những phù lục chuyên dùng để khắc lá bùa hay không, bắt đầu tiến vào một bước cuối cùng và luyện tập hoàn chỉnh cái môn tạp thuật phù lục này —— Khắc Phù.

Dựa theo thuyết pháp trong quyển sách《Phù Lục Tiểu Giải》thì khắc phù thật ra mới là giai đoạn khó khăn nhất trong quá trình chế tạo phù lục. Người khắc phù cần phải có khả năng điều khiển những sợi nguyên lực cực kỳ nhỏ của Ngũ Hành thuật pháp, dù sao muốn rót một tia Ngũ Hành thuật pháp xuống bức phù trên tờ giấy mỏng manh này cũng là một chuyện không hề dễ dàng. xa xa nghĩ lại năm xưa những Phù Lục Sư xuất sắc có tài nghệ cao siêu xuất chúng được ở ghi lại bên trong quyển sách hầu như đều chỉ có hai thành tỷ lệ thành công, từ đó hoàn toàn có thể thấy được việc khắc phù khó khăn như thế nào.

Thuật pháp cấp càng cao thì càng cần linh lực lớn hơn là điều không cần phải nói, ngoài ra ở phương diện điều khiển linh lực cũng là càng ngày càng khó khăn, bọn họ đều là những người tài giỏi mà còn thất bại khi chế tạo phù lục nhiều như vậy. Phù lục càng cao cấp thì khó khăn khi chế tạo lại càng lớn, muốn làm ra một tấm phù lục thuật pháp cấp hai thì e rằng khó khăn hơn chế luyện một tấm phù lục thuật pháp cấp một tới mấy chục lần. Có điều với Thiệu Cảnh mà nói thì hắn cũng có chút lòng tin và mong đợi đối với việc khắc phù này, cả mười ngón tay đều bút rút ngựa giây bởi vì từ nhỏ đến lớn hắn cũng chỉ tu luyện có hai loại thuật pháp, cái gì không dám nói chứ Hóa Cầu Thuật và Thủy Tiên thuật tuyệt đối chính là hai loại thuật pháp cấp một mà hắn đã thuộc nằm lòng từ lâu, ở phương diện thao túng linh lực cũng không có vấn đề gì cả, đây chính là lý do ngày đó hắn thậm chí có thể điều khiển Thủy Tiên thuật hóa thành dòng nước để trồng cấy thấp linh thảo.

Nguyên nhân Thiệu Cảnh giờ phút này còn do dự không phải là vì khắc phũ là giai đoạn khó khăn cuối cùng mà là vì tình trạng kinh tế nghèo rớt mùng tơi của mình. Từ sau khi mua quyền Phù Lục Tiểu Giải của lão Hầu thì mặc dù hắn đã đùa bỡn gian xảo để ép lão Hầu giảm giá nhưng trong túi áo cũng chỉ còn dư lại một viên linh thạch, mặc dù qua hai ngày nữa là đến ngày mười lăm tháng bảy, Huyền Thiên tông sẽ lại ban phát theo lệ tháng cho mỗi đệ tử ba viên linh thạch nhưng ba viên linh thạch ấy chính là điều kiện cần để tu hành Huyền Tâm Quyết trong một tháng, ước chừng mười ngày sẽ hao hết linh lực trong một viên linh thạch. Đến rồi ngày mừng năm tháng tám như thì trên người hắn sẽ chỉ còn lại có hai khóa linh thạch.

Ở trong lòng sau nhiều lần giãy dụa chùn bước thì Thiệu Cảnh rốt cục vẫn phải quyết định đi mua lá bùa, bước vào giai đoạn mấu chốt cuối cùng của công đoạn chế tạo môn tạp thuật phù lục.

Thật vất vả mới chờ được đến lúc mặt trời chìm ở đằng tây để một ngày làm việc đi qua, sau khi kết thúc công việc ở Thiên Phong Lâu thì Thiệu Cảnh liền kêu Tiểu Trư giống như bình thường cùng đi ra, khi đi ngang qua cửa hắn vô tình quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy sư huynh Đoàn Thiên Lí nét mặt không chút thay đổi và chấp tay đứng một bên cánh cửa, đó chính là thói quen mỗi ngày của hắn. Ngày thường cứ vào lúc này là Đoàn sư huynh lại đứng một mình ở bên cạnh cánh cửa nhưng hôm nay ở bên cạnh hắn lại có thêm một người, cũng là một gương mặt Thiệu Cảnh quen thuộc, trên thực tế đó là một kẻ có xú danh ương ngạnh xấu xa ở bên trong Huyền Thiên tông, rất ít người không biết hắn bởi hắn chính là Vệ Trọng.

Vệ Trọng là con trai độc nhất của Thanh Hà trưởng lão còn Đoàn Thiên Lí lại là ái đồ của Thanh Hà trưởng lão, hai người kia tự nhiên là cùng ngồi trên một chiếc thuyền lên giao tình giữa họ tốt hơn những người khác, bởi vì sư huynh Đoàn Thiên Lí ngày thường đối xử công bằng với chúng sư đệ nên rất có danh vọng trong Huyền Thiên tông, vì vậy Vệ Trọng đã thu hồi vẻ kiêu ngạo ngày thường, sắc mặt ôn hòa thiện lương đứng ở bên cạnh hắn, hai người thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện với nhau cái gì đó, chỉ là nhìn Đoàn Thiên Lí biểu hiện trên mặt có chút ngưng trọng, thỉnh thoảng lại quay đầu hỏi Vệ Trọng vài câu, chân mày cũng dần dần cau lại, hình như đang có điều tâm sự.

Thiệu Cảnh chẳng qua chỉ là nhìn lướt qua nhưng cũng hướng về phía hai vị sư huynh lễ phép gật gật đầu, coi như là đã chào hỏi, mà trong mắt hai người kia xem ra không hề có vị trí của tiểu sư đệ như Thiệu Cảnh, ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Thiệu Cảnh xoay người lại đi qua, thật lòng cũng không cảm thấy tức giận, trên thực tế cũng không phải chỉ một mình hắn bị người đối xử như thế, rất nhiều nhập môn đệ tử thấy sư huynh tự nhiên là muốn lễ phép vấn an hành lễ nhưng Đoàn Thiên Lí cùng Vệ Trọng đều đối xử lạnh nhạt hoặc đạm bạc với tất cả mọi người, thỉnh thoảng còn nghe nói Đoàn Thiên Lí vẫn đối xử với người quen cũ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Vẽ Bùa (2)

Tiểu trư đi theo bên cạnh Thiệu cảnh, sau giấc ngủ vô tư lự vào buổi chiều thì bây giờ tinh thần của nó đang rất thoải mái.

Nói đến heo nhưng thật ra lại rất dễ nuôi, mấy ngày nay mỗi khi tới giờ Thiệu Cảnh bận rộn thì đều không cần phải trông nom nó, cứ mỗi khi bắt đầu làm việc vào khoảng giờ Tị thì hắn chỉ cần thả Tiểu trư ra, Tiểu Trư sẽ tự mình chạy đi nơi khác, nó chạy nhẹ nhàng thành thoi ra khỏi cửa rồi không biết là lần vào đâu đó, nhưng có lẽ chính là những nơi có linh thảo thơm ngon nó vẫn thèm ăm mọc trên khắp những dãy núi đồi xung quanh Tiểu Hồ thành này. Nói như vậy có nghĩa là phải hơn một canh giờ sau nó mới trở về, gương mặt mỹ mãn sung sướng nhảy vào cái thùng gỗ nằm ngay o...o.... Chỉ có điều mấy ngày gần đây thời gian Tiểu Trư dùng để chạy ra ngoài thường lâu hơn hồi trước một ít, có lần thậm chí phải hơn hai canh giờ sau nó mới chịu trở về.

Thiệu Cảnh ngẫu nhiên nghĩ tới một điều ác ý ở trong lòng, đó là cái con heo này cả ngày đều tìm kiếm linh thảo hoang dại, cái mũi thỉnh còn tính nết lại hư không chịu nổi, mấy tháng này có lẽ nó đã ăn hết sạch đám linh thảo hoang dại mọc trên vùng đồng cỏ cùng đám ruộng nương rộng lớn xung quanh Tiểu Hồ thành này rồi, vì vậy phải chạy ra thật xa để kiếm ăn nên mới về muộn như vậy.

Mặc kệ Tiểu Trư kiếm ăn như thế nào, dù sao thì khoảng thời gian gần đây Thiệu Cảnh nào có còn tâm tư để ý nó nữa chứ, không quan tâm cho lòng dạ thanh thản, sau khi rời khỏi Thiên Phong lâu một lúc thì hắn vẫn không có ý định lập tức ra khỏi thành, mà tận dụng ánh nắng ấm áp của buổi chiều tà để đi dạo trong Tiểu Hồ thành sau đó sẽ bắt đầu đi tìm một cửa hàng để mua lá bùa.

Vật như lá bùa có rất nhiều công dụng, ngoại trừ chủ yếu dùng cho môn tạp thuật như phù lục thì còn cần thiết với một vài Luyện Đan sư hoặc Luyện Khí sư, thỉnh thoảng họ cũng cần tới những thứ đặc thù như lá bùa, bởi vì vậy nên mặc dù mấy năm gần đây phù lục tạp thuật đang dần suy yếu nhưng lá bùa lại không bị suy yếu theo nó, có thể mua được lá bùa trong rất nhiều gian cửa hàng, từ lâu hoặc từ điểm.

Kỳ thật Thiên Phong lâu cũng có thể xem như một tòa lâu lớn nhất nhì Tiểu Hồ thành, bởi vì gần như nơi này dự trữ tất cả những loại hàng hóa trên đời, dĩ nhiên lá bùa cũng là một phần trong đó, hơn nữa còn không thiếu một chủng loại nào cả. Lá bùa không phải chỉ có một loại, mà có rất nhiều loại nhưng công dụng phổ biến nhất thì chỉ có hai loại, lá bùa màu vàng và lá bùa màu xanh. Lá bùa màu vàng là do người chế tác cho linh thảo nhất phẩm "Hoàng Ma" vào trong quá trình chế tạo, tạo ra lá bùa có màu vàng rờn rờn như của vua chúa, vì vậy mới có tên gọi như vậy. Cũng chính bởi vì Hoàng Ma chỉ là một loại linh thảo cấp một vỏ cùng bình thường, giá lại rẻ cho nên giá của lá bùa màu vàng trên thị trường không hề đắt, chỉ dùng một viên linh thạch đã có thể mua được mười tám.

(Ma Hoàng là giống cây gai hoặc đay có màu vàng.)

Nhưng ngược lại, một loại khác là lá bùa màu xanh trong quá trình chế tác người ta không hề cho vào linh thảo Hoàng Ma mà dùng đến một loại linh thảo

khác có tên là "Thanh Diệp Mục Túc", mà loại linh thảo này lại là linh thảo nhị phẩm cơ đấy. Bởi vì tài liệu không giống nhau lên lá bùa màu xanh sau khi làm ra sẽ có màu xanh lá nhạt, có thể thừa nhận được nhiều linh lực rót vào, dĩ nhiên giá tiền cũng vượt qua giá của lá bùa màu vàng rất nhiều. Cùng là một viên linh thạch, nếu mua lá bùa màu vàng có thể mua được mười lá, nhưng nếu mua lá bùa màu xanh thì chỉ có thể mua được hai lá mà thôi.

(Thanh Diệp Mục Túc là loài cỏ linh lăng có hoa và lá màu xanh.)

Nhưng cũng chẳng cần nghĩ nhiều về những công dụng từ lá cỏ được thêm vào bởi vì với môn tạp thuật như phù lục thì chỉ cần một lá bùa màu vàng là đã đầy đủ những phẩm chất cần thiết để khắc tẩm phù thuật pháp cấp một rồi; còn nếu là thuật pháp cấp hai ..., bởi vì linh lực cần rót vào của thuật pháp cấp hai rất cường đại nên lá bùa màu vàng sẽ khó có thể chịu đựng nổi, nếu cứ cưỡng ép dồn linh lực vào lá bùa thì tất nhiên, lá bùa sẽ bị vỡ tan ngay lập tức, việc khắc phù cũng sẽ bị thất bại, vì vậy nếu muốn khắc phù những thuật pháp từ cấp hai trở nên thì không thể không bỏ tiền mua lá bùa màu xanh lá đất đỏ. Trừ điều đó ra thì nếu lại muốn khắc những thuật pháp cường đại hơn thuật pháp cấp 2 thì chắc chắn lá bùa màu xanh cũng chịu không nổi, tại thời kỳ thượng cổ khi mà phù lục còn hưng thịnh, những Phù Lục Sư đều phải săn bắt yêu thú cường đại có bộ da dai, cứng cỏi rồi đem chúng xử lý bằng nhiều phương pháp đặc thù, sau đó đem tẩm da đã được xử lý chế tạo thành "Thú Phù Chi" thì mới có thể khắc phù thành công.

(Thú Phù Chi là tẩm da thú để khắc phù.)

Nhưng Thiệu Cảnh cũng chẳng cần phải nghĩ xa xôi như vậy để làm gì, mục tiêu bây giờ của hắn chỉ là đi tìm một cửa hàng để mua mười lá phù màu vàng mà thôi. Về phần tại sao không mua luôn ở trong Thiên Phong lâu cho rẻ thì chính là vì hắn muốn giữ kín mọi chuyện, âm thầm làm việc để khỏi dẫn đến những phiền toái không đáng có, tình nguyện đi thêm một đoạn để vào những cửa hàng khác mua sắm.

※※※

Sau khi đi được một đoạn đường dài thì ánh tịch dương của buổi chiều tà bắt đầu rơi xuống lặng lẽ, lúc này những tia nắng ấm áp nhẹ nhàng chứ không còn nóng cháy da như buổi trưa hè nữa, nhìn thoáng qua thì số người đang đi trên đường đã đông hơn buổi trưa một ít, chỉ có điều xem ra phương hướng của đa số tu sĩ đang đi đều là đi tới phiên chợ tán tu ở via hè và lòng đường ven hồ của Tiểu Hồ thành. Thiệu Cảnh đi trong dòng người lơ đãng quay đầu lại, chợt thấy từ điểm Thanh Thủy Các đang chiếu một bóng râm dài xuống lòng đường sau ánh chiều tà mỹ lệ, nhìn thoáng qua cánh cửa đang hé mở, có vẻ như trời chiều không thể chiếu ánh sáng vào trong nơi này nên nó vẫn có một chút đen tối, u ám mặc dù đã treo những ngọn đèn dầu lay lắt.

Thiệu Cảnh đứng im lặng ngắm nhìn gian cửa hàng trong chốc lát, sắc mặt không thay đổi nên không lộ ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì, nhưng một lát sau, mặc dù cau mày nhưng hắn lại tiến lại gần Thanh Thủy Các và không hề bước vào. Ước chừng còn cách từ điểm này vài chượng thì Thiệu Cảnh lại đi vào một cửa hàng nhìn qua khá là ổn, chào hỏi ông chủ tiệm rồi bỏ ra một viên linh thạch để mua mười lá bùa màu vàng rồi đi ra.

Tiểu Trư đang chạy tới chạy lui trên đường phố, dò dẫm cái mũi người người khắp nơi, Thiệu Cảnh hơi do dự rồi vừa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời còn chưa tối hẳn vừa sờ vào viên linh thạch cuối cùng còn nằm trong túi Lưu Vân, nhìn không được lại mang Tiểu Trư đi theo và chạy đến phiên chợ của những người tán tu nằm ở ven hồ để đi dạo một vòng. Chỉ là mấy ngày gần đây vận khí của hắn không được tốt lắm, mặc dù có ánh mắt độc đáo, kiến thức uyên bác, hơn nữa còn có một khoảng thời gian khá lâu làm việc trong Thiên Phong lâu nên ánh mắt, lịch duyệt, tầm nhìn được tăng trưởng hơn hẳn trước kia, vậy mà vào khu chợ này hắn lại chẳng thu hoạch được cái gì cả.

Hôm nay cũng vậy.

Bầu trời đang dần tối đen nên đám người trong khu phố chợ đã dần tán đi gần hết, Thiệu Cảnh ảo não và uể oải dẫn Tiểu Trư rời khỏi khu chợ, ra khỏi Tiểu Hồ thành và trở về núi.

Bây giờ thì những đệ tử của Huyền Thiên tông làm việc cũng hẳn đã trở về nhà gần hết rồi, giờ phút này trên con đường lớn nối giữa Tiểu Hồ thành và ngọn núi Thiên Thanh chỉ có một mình Thiệu Cảnh và Tiểu Trư lặng lẽ bước đi. Bỗng có một cơn gió nhẹ từ trong đồng ruộng ở bên đường thổi tới, mang theo mùi bùn đất nhàn nhạt cùng hương thơm của những loài hoa dại không tên mọc đầy trong ruộng, Tiểu Cảnh nhìn Tiểu Trư ở bên cạnh, con heo chuyên "ăn hàng" này đang ngẩng đầu ngửi ngửi trong gió, sau đó cúi đầu thờ ơ và tiếp tục đi về phía trước. Thiệu Cảnh nhếch miệng cười, xem ra thật sự chỉ là hoa dại chứ không phải là linh thảo, hờ hờ.....

Màn đêm sâu thẳm thẳm, âm trầm u tối, khi Thiệu Cảnh trở lại ngọn núi Thiên Thanh thì bầu trời đêm đã treo đầy những ngôi sao lấp lánh, một vầng trăng sáng tỏ sáng ngời trôi ở chân trời, ánh trăng sáng trong như nước trút xuống mặt đất khiến cho cảnh sắc trên con đường núi trông khá rõ ràng, bóng cây lay động tiếng reo truyền ra như tiếng rừng cây đang thầm thì. Thiệu Cảnh thuận theo con đường núi trở về tầng phòng thứ hai mươi bốn, khi tới gần căn phòng thì dừng bước lại, đang định mở cửa đi vào thì thân thể hơi khựng rồi dừng lại ngay lập tức.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng cả đường đi bên ngoài căn phòng đá, hắn đứng ở trước cửa nhà mình, tập trung suy nghĩ nín hơi bởi vì hắn nghe được có tiếng trai gái đang đùa giỡn truyền ra từ trong căn phòng số mười hai ở ngay bên cạnh phòng mình, người con trai kia có thanh âm hùng hậu, tiếng cười sáng sủa hình như tâm tình đang sung sướng lắm, xen giữa những tiếng cười nói của người con trai đó là giọng nói và tiếng cười ôn nhu của một người con gái, sau đó họ lại to nhỏ vài câu, Thiệu Cảnh không nghe được gì cả nhưng ngay sau đó người con trai lại cất tiếng cười to, xem ra hắn đang sung sướng và cao hứng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Vẽ Bùa (3)

Đôi mắt của Thiệu Cảnh chớp chớp rồi lù về phía sau một bước bởi vì cánh cửa gỗ của căn phòng nằm bên cạnh đang khẽ hé mở, lộ ra một tia ánh sáng nhưng người trong phòng lại không đóng lại, người con gái trong phòng tất nhiên là Tô Thanh Dung còn người con trai thì hẳn không biết, bởi vì giọng nói và tiếng cười rất lạ lẫm, hình như hẳn chưa nghe thấy bao giờ.

Thiệu Cảnh đứng nhìn cánh cửa chưa bị đóng lại và lắng nghe những tiếng cười đùa nho nhỏ trong phòng mà lòng đầy suy nghĩ, sau đó bèn khước miệng lại chậm rãi nở một nụ cười vui vẻ đầy thích thú, hình như còn mang theo chút châm chọc coi thường, sau đó không còn đứng ngây ngốc nữa mà nhanh nhẹn mở cánh cửa để đi vào trong phòng.

Hắn nhẹ nhàng đóng cánh cửa gỗ khiến cho căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại, mỗi căn phòng ở nơi này đều bị Huyền Thiên tông hạ xuống một ít cấm chế nho nhỏ, ngoại trừ việc chỉ có chủ nhân của căn phòng mới có thể mở được cánh cửa từ bên ngoài thì chỉ cần đóng cánh cửa lại là đã có thể được cách âm với những tiếng động ở bên ngoài. Được trở lại chỗ ở quen thuộc nên Tiểu trư rung đùi đắc ý rồi nhanh chân chạy một vòng, chạy ra cái sân nhỏ bên kia cánh cửa, sung sướng nhảy xuống bãi cỏ ở trong sân, lại trở về bộ dáng của một "con heo lười lãn qua lãn lại", chơi đùa trên bãi cỏ non xanh mượt.

Thiệu Cảnh lấy ra một cục đã lửa để thấp ngọn nến trong ngọn đèn dầu, ánh nến mờ nhạt bùng lên rất nhanh và chiếu sáng cả căn phòng tối tăm. Hắn lại gần chiếc bàn ở bên cạnh rồi ngồi xuống, đặt ánh nến vào mép của chiếc bàn, lấy lại bình tĩnh sau đó thò tay vào trong túi Lưu Vân lục lợi một lát để lấy ra mười lá bùa màu vàng mới mua chiều nay, đặt ở trên mặt bàn.

Dưới ánh nến, lá bùa màu vàng trông có vẻ khá thô sơ, trên mặt ẩn chìm một vài nét hoa văn ngang dọc đan chéo vào nhau, tờ giấy phù dài tám sáu thốn, rộng tám bốn thốn, so với loại giấy trắng bình thường thì dày hơn rất nhiều, lõi kéo mềm dai mà không bị rách, để gần mũi còn có thể ngửi được mùi thảo dược thơm nhẹ nhẹ. Thiệu Cảnh lại lấy thêm từ trong túi một chiếc bình nhỏ to bằng nửa bàn tay, bên trong chứa một thứ nước có màu đỏ, chính là vật phải có khi chế tác phù lục, phải dùng bút chấm vào loại nước thảo dược này thì mới vẽ được những hoa văn bùa chú, phù trận xuống lá bùa được. Loại nước này có tên là "Dục Phượng Lan", chế từ loại nhất phẩm linh thảo tầm thường, hoặc cũng có người gọi nó là "Dục Phượng Lan Trấp". Dục Phượng Lan có số lượng rất nhiều, một cành linh thảo quấy nước pha loãng có thể chế ra được một bát nước nên giá tiền khá rẻ, Thiệu Cảnh sau khi mua mười lá bùa màu vàng liền tiện lời nói tên nó với lão bản chủ từ tiệm, sau đó lão bản gật đầu rồi bán ngay cho hắn một bình nhỏ.

(1.thốn là tấc, mình cũng không biết tấc dài như thế nào nhưng các bạn cứ hình dung ba tấc lưỡi là được, chắc tám bùa to gần bằng bàn tay.

2.Dục Phượng Lan Trấp là nước chiết từ cây lan phượng hoặc là hoa lan đế vương.)

Phù lục cấp thấp đều có thể dùng Dục Phượng Lan Trấp để vẽ, tuy nhiên theo như những gì quyển sách "Phù Chú Tiểu Giải" ghi lại thì Dục Phượng Lan không thể vẽ trên Thủ Phù Chỉ được, bởi vì đến lúc ấy thì đã là giai đoạn chế tác phù lục cấp cao, những Phù Lục sư thời kỳ thượng cổ thường thường đều phải đi tìm thứ nước có chứa lượng linh khí dồi dào như máu tươi của yêu thú thì mới có thể vẽ được phù trận, tuy nhiên lúc đó lại rất đơn giản bởi vì chỉ cần dùng máu tươi của yêu thú là vẽ được chứ không cần phải gia công thêm thứ gì khác.

Sau khi lấy đủ những thứ cần thiết để vẽ một lá bùa có phù trận thì Thiệu Cảnh lại không định bắt đầu vẽ ngay lập tức, hắn chờ đợi một lúc, tập trung tư tưởng suy nghĩ, tĩnh khí, chờ đến khi hoàn toàn bình tĩnh mới chậm rãi đề bút, chấm chút ít Dục Phượng Lan Trấp rồi đưa cánh tay nhẹ nhàng lại gần lá bùa màu vàng, khẽ đặt xuống nét đầu tiên.

Chất lỏng màu đỏ lập tức bị thấm vào trong lá bùa, một khi đã bắt đầu thì Thiệu Cảnh sẽ không bao giờ dừng lại, dùng một nét vẽ đưa lên đưa xuống liên tục trong tờ giấy. Thứ hắn vẽ trên lá bùa chính là phù trận của Hỏa Cầu thuật, bao gồm ba âm hóa ba dương hóa theo thứ tự xếp đặt, phù văn vận vận dần dần hiện lên sau từng nét vẽ bằng chất lỏng màu đỏ dưới ánh nến lung linh, một cái phù văn, hai cái phù văn, ba cái phù văn, bốn cái phù văn

Bỗng nhiên Thiệu Cảnh xiết chặt bàn tay, chân mày cau lại rồi lập tức dừng vẽ và đặt chiếc bút lông nằm trong bàn tay xuống bàn, im lặng ngắm nhìn lá bùa. Trên mặt lá bùa màu vàng đã vẽ khá nhiều phù văn màu đỏ, nét bút rõ ràng, ba cái phù văn đầu tiên đều hoàn mỹ vô khuyết nhưng cái phù văn thứ tư thì phần cuối đã có một nét bút bị chuyển hướng, chênh lệch đi một chút.

Chỉ là một chút mà thôi.

Nét mặt Thiệu Cảnh không thay đổi, cầm cái lá bùa vo thành một cục rồi vứt ra chỗ khác.

Hắn lấy lá bùa thứ hai ra, dọn dẹp sạch sẽ những thứ ở trên bàn rồi hít sâu một cái, hai mắt nhắm lại, lẳng lặng ngồi ngay ngắn một lúc lâu. Quá trình vẽ phù trận cũng giống như quá trình vẽ bùa, bởi vì chúng đều có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc cho lên những người vẽ đều bị tiêu hao rất nhiều tâm lực và tinh thần, rất dễ bị mỏi mệt. Mà trải qua mấy ngày chăm chỉ luyện tập Thiệu Cảnh đã phát hiện ra một bí quyết nho nhỏ, đó chính là tập trung toàn bộ tinh lực tinh thần vào một thời điểm rồi vẽ, khi đó thì tỷ lệ thành công khi vẽ phù văn phù trận sẽ cao hơn một ít, mặc dầu điều đó không rõ ràng nhưng dần dần hắn đã dưỡng thành thói quen như vậy, mỗi lần vẽ bùa đều phải tập trung tư tưởng, nghỉ ngơi đến lúc dồi dào tinh lực nhất thì thôi.

Nhắm mắt dưỡng thần như vậy sau một lúc thì trạng thái tập trung của Thiệu Cảnh đã hoàn toàn khôi phục trở lại, từ từ mở mắt ra, nhớ lại từng nét vẽ phù văn quen thuộc rồi mới nhẹ nhàng cầm bút chấm vào bình thảo dược, một lần nữa lại ngồi vẽ.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh chỉ có ngọn nến đang lặng lẽ cháy, ngoài tiếng Tiểu Trư thỉnh thoảng kêu ụt ịt ở bên ngoài thì căn phòng hoàn toàn yên lặng, thậm chí hình như Thiệu Cảnh còn nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của bản thân. Dòng nước màu đỏ chảy xuôi, nét bút dần thành hình, một bức phù văn dưới ngòi bút dần dần hiện ra, dương hòa, âm hòa, sau đó lại là dương hòa, rồi lại thêm một cái âm hòa.

Thủ đoạn đuổi thả cầm đây, cánh tay điều luyện và cẩn thận, sắc mặt của Thiệu Cảnh không buồn không vui, chỉ có ánh nến phản chiếu trong hai tròng

mắt của hắn giống như hai ngọn lửa đang bùng cháy, sáng ngời mà nóng bỏng.

Nét bút cuối cùng chậm rãi hạ xuống, hoàn chỉnh chữ viết cuối cùng. Mồ hôi đổ lấm tẩm trên trán của Thiệu Cảnh, hắn nhìn lá bùa thật lâu rồi thở phào một cái.

Cái tờ phù trận Hỏa Cầu Thuật này cuối cùng cũng vẽ thành công!

Thận trọng cầm tờ giấy bùa đặt ở một bên, Thiệu Cảnh lại lấy ra một lá bùa mới đặt ở trước mặt, sau đó lại nhắm mắt dưỡng thần, một lúc lâu sau lại chấm chấm chiếc bút lông vào nước thảo dược đỏ để vẽ lá bùa.

Buổi tối này, Thiệu Cảnh trầm lặng ngồi vẽ, ngồi nghỉ rồi lại ngồi vẽ hết mười lá bùa màu vàng dưới ánh nến lung linh trong căn phòng yên tĩnh.

Đến cuối cùng, hắn chỉ vẽ thành công được bốn cái phù trận cấp một vào bốn lá bùa trong tổng số mười lá bùa đã mua.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Ép Buộc (1)

Đàn tiên hạc bay lượn theo những đám mây trắng trôi trên bầu trời đang cất tiếng kêu trong trẻo, ngoài ra còn có những chú chim sơn ca đậu trên cành cây trong khu rừng đang cất tiếng ca ríu rít, sáng sớm, những tia nắng ban mai đầu tiên đã bắt đầu rơi xuống ngọn núi Thiên Thanh.

Thiệu Cảnh sau khi mở cửa bước ra ngoài đã nhìn thấy ở bên ngoài đã có rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông túm tụm năm tụm ba, đi tới đi lui trên những tầng lầu khác nhau chuyện trò vui vẻ, đúng là một ngày mới đã bắt đầu. Cùng lúc đó ở cánh cửa phòng bên cạnh cũng đang vang lên từng tiếng đẩy cửa kéo kẹt rồi Đoan Mộc Hồ vừa ngáp vừa đi ra khỏi căn phòng số mười trên tầng hai mươi bốn, hắn nhìn thấy Thiệu Cảnh đang đứng ở phía trước liền cười ha hả rồi lại gần chào hỏi: "Chào buổi sáng nhé."

Thiệu Cảnh mỉm cười gật đầu, đang định nói chuyện thì thấy đôi mắt của Đoan Mộc Hồ sáng lấp lánh rồi hắn đi thẳng về phía trước, bên đó là những dãy phòng cùng nằm trên tầng hai mươi bốn, ở đó đang có mấy người đứng gần nhau tán chuyện, hai nam và ba nữ, một nữ tử chính là Lý Dục tú còn người nữ tử kia ôn nhu, kiều mỹ, quyến rũ động lòng người, một người con gái đứng dưới những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mùa hè khiến cho người ta ngắm nhìn mà hai mắt phải tỏa sáng, đó chính là Tô Thanh Dung.

Đoan Mộc Hồ cười hi hi lại gần, vừa đáp lời đám người trước mặt vừa thuận tiện gọi Thiệu Cảnh một tiếng, sau cái vẫy tay gọi Thiệu Cảnh liền quay đầu nhìn những người bên cạnh, trong mười con mắt ở đây cũng đang có khoảng sáu, bảy con mắt liếc nhìn thân thể Tô Thanh Dung, cái tâm lý của những người cùng chung suy nghĩ thật là không bỏ sót một chỗ nào.

Thiệu Cảnh định lắc đầu nhưng hắn thực sự không muốn đứng một mình một chỗ nên lại nở một nụ cười thật tươi rồi lại gần đứng cạnh Đoan Mộc Hồ, chào hỏi và tán chuyện với những đệ tử quen thuộc cùng ở một chỗ của Huyền Thiên tông.

Đôi mắt của Tô Thanh Dung khẽ chuyển động, hai con ngươi sáng sủa nhu hòa nhẹ nhàng như sóng nước, nhẹ nhàng lay động lòng người khiến cho người ta tự nhiên sinh ra cảm giác yêu mến, dung mạo mềm mại đáng yêu lại thêm gương mặt khả ái khuynh nước khuynh thành thật đúng là tuyệt sắc mỹ nhân, báu vật của thế gian, cũng khó trách Đoan Mộc Hồ ngày đêm mê mẩn, kỳ thật không riêng gì Đoan Mộc Hồ mà mấy vị nam tử đứng cạnh hắn thỉnh thoảng đều lén lút ngắm nhìn khắp trên dưới thân thể của Tô Thanh Dung, khiến cho Lý Dục Tú đứng bên cạnh lưng túng bị đỏ mặt.

Dường như Tô Thanh Dung sớm đã làm quen với những ánh mắt nóng bỏng thỉnh thoảng lại bay tới liên tục từ những nam tử ở bên cạnh nên nàng có vẻ bình chân như vại, chỉ là khi Thiệu Cảnh đi tới không hiểu sao nàng lại lơ đãng quay đầu, liếc nhìn Thiệu Cảnh một chút.

Trong lúc nói cười, Đoan Mộc Hồ cứ nhìn Tô Thanh Dung rồi lại cười ha hả và nói: "Sur tỷ, lúc nào tỷ rảnh thì chỉ dạy cho sư đệ của ta một chút bí quyết tu hành nhé?"

Tô Thanh Dung mỉm cười và không để ý đến hắn, sau đó bỗng dưng lại quay đầu nói với Thiệu Cảnh: "Hai người các ngươi không sai biệt lắm đều nhập môn một lúc, hôm nay hắn đã tu hành đến Luyện Khí trung giai, ngươi muốn bắt kịp hắn thì phải cố gắng lên, sao lại phung phí thời gian đi luyện thứ vớ vẩn như Ngũ Hành thuật pháp vậy?"

Thiệu Cảnh hơi giật mình và nhìn về phía Tô Thanh Dung, chỉ thấy nàng vẫn cười nói nói dịu dàng xinh đẹp động lòng người, đôi mắt ôn nhu, ướt như nước chảy, trong giọng nói của nàng hình như có ẩn chút ý quan tâm nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy sợ hãi cả kinh. Thiệu Cảnh lập tức tỉnh ngộ rồi trợn trừng mắt lên nhìn Đoan Mộc Hồ, chần chẫn cái gã nhìn qua thì cũng có vẻ khôi ngô này đã lén kể với Tô Thanh Dung, giờ phút này hắn đứng cạnh Tô Thanh Dung tươi cười, vẻ mặt dương dương đắc ý cứ như không biết Thiệu Cảnh đang lờm lờm hắn vậy.

Mấy người mới trò chuyện được một lúc thì Lý Dục Tú đã nhìn lên bầu trời rồi nói: "Gần đến giờ rồi, chúng ta đi thôi."

Mấy vị nam tử xem ra không sót ruột như Lý Dục Tú, rõ ràng trên nét mặt họ còn hiện lên hai chữ không muốn nhưng Tô Thanh Dung khẽ cười một tiếng rồi cùng Lý Dục Tú sóng vai bước đi về phía con đường lớn làm bằng đá trắng, mấy vị nam tử không biết làm sao đành phải đi theo hai người.

Tô Thanh Dung và Lý Dục Tử đi ở phía trước, Đao Mộc Hồ, Thiệu Cảnh cùng mấy vị nam tử kia đi theo phía sau. Thiệu Cảnh nhìn theo bóng lưng của Tô Thanh Dung rồi âm thầm thở dài trong lòng, thâm hiểu những ngày gần đây danh tiếng của Tô Thanh Dung càng lúc càng lớn ở trong đám đệ tử của Huyền Thiên Tông, ẩn ẩn đang có xu thế trở hết tài năng với đám đệ tử Luyện Khí Cảnh lâu năm. Có lẽ sau một thời gian nữa thì nữ tử xinh đẹp này sẽ không còn đi cùng bọn họ mà đứng chung một chỗ với những sư huynh sư tỷ đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh mất rồi.

Đi đến con đường lớn bằng đá trắng, đứng vào lúc mọi người đang đứng trên giao lộ, chuẩn bị tách ra để lên núi còn Thiệu Cảnh xuống núi thì bỗng dưng có một thanh âm ôn hòa truyền đến ở bên cạnh, kêu một tiếng nói: "Tô sư muội?"

Thiệu Cảnh liếc mắt nhìn lại thì thấy Vệ Trọng đang đứng ở trên con đường bằng đá trắng nghiêng nghiêng, mỉm cười chào hỏi Tô Thanh Dung, dáng tươi cười ôn hòa, hai con mắt hình như đang tỏa lửa, tỏa sáng lấp lánh và toát ra một tia nóng bỏng chiếu thẳng vào Tô Thanh Dung.

Không cần quay đầu lại thì Thiệu Cảnh đã biết rõ sắc mặt của Đao Mộc Hồ đang đứng ở bên cạnh đang sạm đen lại, hẳn không nói câu nào mà đi thêm một bước rồi kéo Đao Mộc Hồ lại, thân thể Đao Mộc Hồ khôi ngô cường tráng nên hẳn không thể kéo đi được. Thiệu Cảnh ngẩng đầu trừng mắt nhìn một lúc, hình như Đao Mộc Hồ đang cảm thấy cái gì đó nên khóe miệng khẽ nhúc nhích, Thiệu Cảnh nhìn thấy vệt vàng dùng sức lôi kéo hẳn xuống, rốt cục thì hẳn cũng bị kéo về phía sau.

Tô Thanh Dung hình như hoàn toàn không thấy hành động mờ ám của hai tên gia hỏa đứng bên cạnh, nàng nở một nụ cười vui vẻ trên gương mặt xinh đẹp, nhìn Vệ Trọng cười nói: "Là Vệ sư huynh à, hôm nay tại sao người lại ở đây?"

Vệ Trọng nhún vai rồi đi tới gần, nói: "Chương giáo chân nhân có lệnh, gần đây thế đạo không yên, rất nhiều tán tu có lòng làm loạn sơn môn của chúng ta, chỉ bằng nghiêm lệnh trấn thủ, phòng bị chuyện phát sinh ngoài ý muốn, vì vậy đã tăng gấp đôi số người phải đi tuần núi."

Tô Thanh Dung dịu dàng lưu chuyển đôi mắt ướt, liếc nhìn Vệ Trọng cười nói: "Thì ra là như vậy, có Vệ sư huynh cùng chư vị sư huynh ở nơi này thì những đệ tử nhập môn bản lĩnh thấp kém như chúng ta đã có người đáng để tin cậy, không còn phải sợ điều gì nữa rồi."

.

Vệ Trọng bị đôi mắt ướt át dịu dàng như sóng nước của nàng đập vào mặt, nhất thời cảm thấy bị ngứa ngáy ở trong lòng, rồi cười vang nói: "Nói đúng lắm, có ta ở đây thì nàng không cần phải sợ cái gì cả. Đúng rồi, lại nói tiếp, sự tình lần trước ta nói với nàng, không biết nàng đã suy nghĩ xong chưa? Tô sư muội, phụ thân của ta rất tán thưởng tư chất xuất chúng hơn người của nàng, nếu như nàng đồng ý ..., không bằng bây giờ theo ta đi về gặp lão nhân gia, có ta ở một bên cầu xin chắc chắn lão nhân gia sẽ một lòng giúp nàng tu luyện, lại miễn cho nàng phải làm tạp vụ, truyền cho nàng tất cả tuyệt học thâm sâu cùng linh đan trân dược, chỉ cần nàng kết thành đạo lữ với ta thì đột phá Luyện Khí Cảnh chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nàng nghĩ thế nào?"

Thân thể to lớn sau lưng Thiệu Cảnh đột ngột nhúc nhích, sắc mặt hẳn vẫn lạnh lùng không thay đổi nhưng lại gồng sức nhiều hơn rồi mạnh mẽ bóp vào cánh tay của Đao Mộc Hồ, một lát sau Đao Mộc Hồ mới bình tĩnh trở lại, chỉ có điều lúc này hẳn đang thở ra từng hơi thở dốc ồ ồ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Ép Buộc (2)

Tô Thanh Dung hơi ngạc nhiên, hình như nàng không ngờ Vệ Trọng lại nói ra những lời này ngay trước mặt mọi người, trong lúc nhất thời rất nhiều ánh mắt khác thường của những đệ tử đứng xung quanh đều nhìn chăm chú vào Tô Thanh Dung, ngay cả phần lớn những đệ tử của Huyền Thiên tông đã đi được một đoạn đường xa từ trước đó đều quay người lại nhìn nàng.

Tô Thanh Dung bị tỏ tình trước mặt bao nhiêu người nên vẻ mặt của nàng không dễ nhìn mấy ... nhưng Vệ Trọng lại không hề quan tâm những điều ấy, hẳn vẫn nhìn Tô Thanh Dung bằng ánh mắt sáng ngời và chờ đợi, xem ra hẳn đã thêm thường vị sư muội xinh đẹp này từ rất lâu nên hôm nay muốn dùng lời nói ép buộc Tô Thanh Dung.

Đồng ý tất nhiên là không có chuyện gì cả, nhưng nếu nàng cự tuyệt không chỉ làm Vệ Trọng mất hết mặt mũi mà còn khiến cho vị Thanh Hà trưởng lão quyền cao chức trọng bị mất thể diện, người nào lại không biết Thanh Hà trưởng lão ngày hôm nay chính là một trong hai vị trưởng lão Huyền Đan cảnh ít ỏi của Huyền Thiên tông. Vệ Trọng lại là con trai độc nhất của hắn, ngày bình thường vẫn được hắn dành hết tình thương yêu tha thiết. Cho dù là ai đắc tội Thanh Hà trưởng lão e rằng đều phải sống những tháng ngày khổ sở.

Tô Thanh Dung bị Vệ Trọng nhìn soi mói như lửa phải cúi đầu chần chờ một lát, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, việc này quan hệ không nhỏ, có thể cho ta mấy ngày nữa để suy nghĩ được không?"

Vệ Trọng cười ha ha, nhìn thì phóng khoáng nhưng ánh mắt và lời nói của hắn lại chẳng phóng khoáng chút nào, sau khi cười thì nhìn Tô Thanh Dung và trầm giọng nói: "Sư muội thế nhưng lại không tin tưởng Vệ Trọng ta, phải chăng sư muội xem thường ta?"

Tô Thanh Dung tái mặt, vệt vàng nói: "Không phải ..."

Vệ Trọng rõ là bức người, cắt đứt lời nàng và nói: "Đã như vậy, sư muội hãy nói thẳng cho ta biết, sư muội có chịu đồng ý không?"

Tô Thanh Dung sắc mặt tái nhợt, hoa dung ảm đạm, nhất thời nói không ra lời, ngực phập phồng cho thấy tâm tình đang rất kích động, mà Thiệu Cảnh lại cảm thấy tiếng thở dốc ở sau lưng hần đang có xu thế lớn và nhanh hơn hẳn, cắn chặt răng rồi càng gồng nhiều sức hơn để giữ chặt Đoan Mộc Hồ lại. Vệ Trọng ngang ngược cản trở, ý cô cái lão tía là trưởng lão Huyền Đan Cảnh nên đã quen thói hoành hành ngang ngược với tất cả đệ tử trong Huyền Thiên tông, nếu Đoan Mộc Hồ không nhận được lao ra thì chỉ sợ lập tức sẽ phải chịu đòn đau, làm không tốt thì sẽ gặp phải kết cục giống như Cố lão đầu.

Chỉ là Tô Thanh Dung dường như đã bị Vệ Trọng bức đến không còn biện pháp, trong đôi mắt dịu dàng hình như đã ngăn ngăn nước, sự vô tư mà quyến rũ giờ phút này đã bị Vệ Trọng bức bách trăm xuống, sớm đã không thấy, cuối cùng chỉ còn lại bộ dáng cam chịu của một thiếu nữ xinh đẹp và bất lực. Một giây này, phảng phất nàng đã không còn chịu đựng được áp lực của Vệ Trọng gây ra cho nàng, kim lòng không được mà lui về phía sau một bước, bờ môi hơi run, định nói rồi dừng lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thiệu Cảnh.

Sau khi nhìn thấy nàng quay đầu lại, Thiệu Cảnh liền cảm thấy nội tâm trầm xuống, lập tức kêu to chết rồi, đang định ngăn trở Đoan Mộc Hồ nhưng không còn kịp nữa. Đúng là đừng bao giờ nhìn thấy thì tốt hơn, nàng vừa quay đầu lại đã để cho người ta nhìn thấy nét mặt xinh đẹp thương tâm, đôi mắt ướt rưng rưng, cảnh người con gái đau thương âm thầm rơi lệ mang theo sự tuyệt vọng thống khổ cùng nhu nhược như muốn hủy đi tương lai của một kẻ tài giỏi nhưng không được trọng dụng, như con thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa, lập tức khiến cho Thiệu Cảnh không thể giữ được người đang đứng ở phía sau, Đoan Mộc Hồ vốn đã tu hành cao hơn hẳn một giai, hôm nay lại phải chứng kiến ý trung nhân phải chịu ủy khuất, nỗi giận gầm nhẹ một tiếng, nhắc tay một cái liền đẩy Thiệu Cảnh ra, sai bước đi tới nói: "Vệ sư huynh, người ở trước mặt mọi người ép buộc một người con gái yếu ớt, người không phải là anh hùng hảo hán!"

Một câu nói kinh người, lập tức khiến ánh mắt của mọi người đổ dồn về nơi này, tất cả im bất nhìn thân hình cao lớn của Thiệu Cảnh, bầu không khí lạnh ngắt như tờ. Ánh mặt trời buổi sớm đang chiếu đi những tia ánh sáng ấm áp xua tan đi cái giá lạnh của màn đêm, xung quanh bốn bề yên tĩnh, dường như cả tiếng lá cây rơi xuống mặt đất cũng có thể bị nghe thấy.

Tô Thanh Dung cũng bị Đoan Mộc Hồ đột ngột lao tới làm hoảng sợ, ngờ ngác một chút mới kịp phản ứng, vội vàng đưa tay ra cản lại, vội la lên: "Đầu gối sư đệ, không liên quan tới chuyện của người, người đi mau lên."

Đoan Mộc Hồ đâu có chịu đi, nhìn thấy vị sư tỷ mà mình thầm ngưỡng mộ trong lòng bấy lâu phải đau khổ, hần chỉ cảm thấy máu nóng trong người dâng lên chứ chẳng cảm thấy gì khác, trong cơn giận dữ thì không sợ hãi, hần đưa tay kéo một phát, trái lại còn kéo Tô Thanh Dung về phía sau mình, quay đầu ngang nhiên nhìn Vệ Trọng nói: "Vệ sư huynh, có chuyện gì, người nói với ta là được rồi."

Thiệu Cảnh dậm chân cắn răng nhưng không nghĩ được điều gì hay cả, tức giận nhìn Tô Thanh Dung chằm chằm, hần thấy nàng khóc nhu nhược, vẻ mặt mờ mịt mà đứng ở sau lưng Đoan Mộc Hồ. Phía trước, sắc mặt của Vệ Trọng sớm đã tái lại đen như màu gan heo, hai hàng lông mày dựng đứng trên khuôn mặt chữ điền và gân xanh thì nổi đầy trên trán. Bị tên tiểu tử không biết sống chết này nói lời hồ ngôn loạn ngữ, mặc dù hành động của hần đối với Tô Thanh Dung đúng là ý thể hiệp người cộng thêm ý đồ bất chính nhưng vẫn còn để cho nàng một đường thoát đứng không? Chỉ cần Tô Thanh Dung chịu đồng ý, tự hần sẽ đi tìm lão tía cầu xin người làm chủ, như vậy thì ai mà chẳng vui vẻ, dù là ai từ trên xuống dưới Huyền Thiên tông cũng chẳng thể dị nghị được. Nhưng mà mình tính toán như vậy lại bị tên tiểu tử này phá hư gần hết, hôm nay không thể tiếp tục ép bức Tô Thanh Dung được nữa rồi, nếu không chỉ sợ môn phái dị nghị rồi lão tía lại tức giận, chửi rủa thì bức lắm. Cứ tưởng mỹ nhân đã sắp đến tay vậy mà lại có kẻ phá thì bảo sao Vệ Trọng không tức giận?"

"Không thể tưởng tượng trong hàng đệ tử nhập môn lại có một sư đệ can đảm như vậy, ta thật là nhìn lầm người mà." Vệ Trọng giận quá thành cười, buồn rười rượi nhìn chằm chằm vào Đoan Mộc Hồ, đột nhiên phát cánh tay phải, hào quang hiện ra rồi một kiện đồng bát màu đỏ xuất hiện trong tay hần.

"Xích Tâm Bát!" Đám người đứng xung quanh vang lên một hồi kinh hô to nhỏ, Đoan Mộc Hồ cũng không nghĩ tới tên Vệ Trọng này lại hung bạo như thế, vừa đảo mắt một cái liền trở mặt động thủ. Hần tuy dũng mãnh nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngu, tự hần cũng hiểu thực lực Luyện Khí trung giai của mình thua kém đạo hạnh Nguyên Cảnh đệ nhất trọng của Vệ Trọng rất nhiều, tuyệt đối không phải là đối thủ của hần, huống chi trong tay Vệ Trọng còn có một kiện hạ phẩm linh khí "Xích Tâm Bát", dùng đạo hạnh Nguyên Cảnh để thúc dục nó thì uy lực mạnh vô cùng, tuyệt không phải kẻ tầm thường như mình có thể ngăn cản.

Nhưng mà cục diện trước mặt đã không thể kiểm soát được nữa rồi, Vệ Trọng trọn trùng đôi mắt, mặt mũi tràn đầy sát khí bước từng bước nặng nề tới gần Đoan Mộc Hồ. Đoan Mộc Hồ đứng nguyên một chỗ nhìn hần cảm thấy có chút chóng mặt, hiển nhiên không nghĩ đến chỉ vì chuyện như vậy mà lại gặp phải tình trạng sinh tử quyết đấu, Tô Thanh Dung đứng ở bên cạnh nhìn hần đầy lo lắng, muốn bảo bọn họ dừng lại nhưng lại không phải nói gì cho phải; Thiệu Cảnh đứng ở một bên chỉ biết bó tay đứng nhìn, hai hàng lông mày cau lại đến độ không thể cau được nữa. Chỉ có Tiểu Trư đang đứng cạnh hần đang rên hừ hừ không rõ ràng lắm, chạy tới chạy lui vô tư ngửi ngửi vào những trên mặt đất, người cô xanh ven đường, thì thoảng mới ngẩng đầu nhìn xung quanh, tò mò nhìn những người này.

Trong nháy mắt Vệ Trọng đã đi đến trước mặt Đoan Mộc Hồ, tay phải chậm rãi giơ lên, Xích Tâm Bát trong tay hần giống như một kiện tích trữ luồng sát khí không lồ, tràn ra trăm trọng sát ý. Đoan Mộc Hồ vẫn đứng vững một chỗ không chịu lùi về phía sau, bởi vì phía sau của hần là Tô Thanh Dung, mà giờ khắc này hần biết mình không thể thắng được sự cường đại của kẻ thù, ngạo khí của hần từ lâu đã biến mất, chỉ còn lại nỗ lực đứng vững, chèo chống sắc mặt đã tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Ép Buộc (3)

Khi Thiệu Cảnh nhìn thấy một luồng ánh sáng nhạt đột ngột lóe lên từ trên kiệch Xích Tâm Bát thì nội tâm của hắn lập tức bị nguội lạnh, trong trận chiến ngày đó giữa Vệ Trọng và Cổ lão đầu, ngay sau khi luồng ánh sáng nhạt này lóe lên thì Xích Tâm Bát đã bắn đi một luồng uy lực lớn đánh bại Cổ lão đầu. Đoan Mộc Hồ chỉ mới tu luyện không lâu làm sao có thực lực Luyện Khí Cảnh thượng giai như Cổ lão đầu đã tu luyện vài chục năm, sợ rằng hắn phải mất mạng dưới một kích này.

Đúng vào phút giây nguy cấp này đột nhiên từ đằng sau đám người truyền đến giọng nói hùng hậu của một nam tử, nói: "Vệ sư đệ, vì sao gần đây ngươi càng ngày càng không có tiến độ vậy, lại còn gây phiền toái cho một sư đệ mới chỉ là đệ tử nhập môn? Nếu như ngươi ngửa tay không bằng tìm đến người sư huynh như ta đây, ta sẵn lòng chơi với ngươi vài chiêu."

Vừa nghe thấy giọng nói của người nam tử này thì sắc mặt của Vệ Trọng liền rất khó coi, hừ lạnh một tiếng nhưng lại buông bỏ kiệch Xích Tâm Bát đang cầm trên tay, sau đó thì không thèm nhìn Đoan Mộc Hồ nữa mà quay đầu nhìn về nơi thanh âm vừa phát ra. Mà Thiệu Cảnh đang đứng ở một bên cũng phải giật mình, hắn cảm thấy giọng nói của nam tử này nghe cũng khá quen thuộc, sau một lát trầm ngâm đột nhiên khòe miệng khẽ lẩm bẩm, thấp giọng nói: "Thì ra là hắn."

Đám đệ tử nhập môn tự động mở ra một con đường, sau đó một vị nam tử có dáng người khôi ngô không thua gì Đoan Mộc Hồ bước đến, dáng đi như long hành hổ bộ, mày rậm mắt to, cằm rộng môi mỏng, mặc dầu lần đầu tiên nhìn thì vị nam tử này không được anh tuấn nhưng lại có dáng người hùng vĩ, khí độ phóng khoáng. Uy thế vị nam tử này tỏa ra thậm chí còn nhiều hơn hẳn Vệ Trọng, những người đứng bên cạnh đều cúi người hành lễ chào hỏi hắn, mà ngay cả Tô Thanh Dung cũng sáng ngời đôi mắt, kêu lên một tiếng:

"Nhậm sư huynh."

Vị nam tử ấy mỉm cười và nhẹ gật đầu với Tô Thanh Dung, sau đó thản nhiên nói: "Yên tâm, có ta ở đây."

Thiệu Cảnh đứng ở một bên tự nhiên cũng đã nhận ra thân phận của vị nam tử này, hắn chính là một trong những đệ tử chân truyền của Huyền Thiên tông, thậm chí danh tiếng của hắn ở trong Huyền Thiên tông còn cao hơn Vệ Trọng, họ Nhậm, tên một chữ Hào, chính là đại đệ tử của chương giáo chân nhân Thanh Phong của Huyền Thiên tông, một thân đạo hạnh đã tu đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng, hơn nữa trên tay còn có một kiệch hạ phẩm linh khí "Cù Long Côn", uy lực cực lớn, chính là do Thanh Phong chân nhân ban cho. Cho dù là thực lực hay danh vọng thì vị Nhậm Hào sư huynh này đều đứng yên ổn ở trong ba vị trí đầu của đám đệ tử trong Huyền Thiên tông, chỉ có sư huynh Đoan Thiên Li chương quản Thiên Phong lâu cũng với đại đệ tử Tạ Văn Long của Thanh Dương trường lão là có thể đánh đồng cùng với hắn.

Mọi người đều biết trong Huyền Thiên tông ngoại trừ chương giáo Thanh Phong chân nhân chủ trì toàn cục thì người nắm quyền thế lớn nhất chính là Thanh Hà trường lão, dù sao bản môn cũng chỉ vãn vẹn có hai người bọn họ tu luyện đến Huyền Đan cảnh, gần như cao nhân không màng thế tục, có hai bề phái mơ hồ vây quanh hai người bọn họ, tất nhiên Vệ Trọng và Nhậm Hào sư huynh là người người thuộc hai mặt trận khác nhau, giao tình dĩ nhiên là không khá hơn người xa lạ chút nào.

Lúc này sắc mặt của Vệ Trọng đã tái đen lại, lạnh lùng thốt: "Nhậm sư huynh rồi rồi quá nhỉ, chẳng lẽ đang định chỉ điểm sư đệ một chút sao?"

Nhậm Hào mỉm cười và đi đến trước mặt Vệ Trọng, lúc này đứng ở một bên Thiệu Cảnh đã chọn được cơ hội liền lén lút chạy lên kéo Đoan Mộc Hồ xuống phía dưới, Đoan Mộc Hồ giờ phút này đã không còn vẻ quật cường khi nãy, ồm ồm đi theo hắn.

Nhậm Hào hình như chả có cảm giác gì khi phải đối mặt với đôi mắt tràn ngập sát khí thô bạo của Vệ Trọng, thậm chí trong ánh mắt hắn còn hiện lên sự kinh thường, nói: "Vệ sư đệ, ta nhờ hôm qua chương giáo chân nhân mới khuyên răn chúng ta rằng, thế đạo hiểm ác, giờ là lúc mọi người trong môn phải phải đoàn kết một lòng, không được tùy ý tranh đấu. Vì sao mới qua một ngày mà sáng sớm hôm nay ta đã phải chứng kiến sư đệ tùy tiện gây chuyện, suýt nữa thì làm việc hồ đồ vậy? Chẳng lẽ đệ còn muốn ra tay giết người ở trước mặt của bao nhiêu vị sư huynh, sư đệ như thế này? Việc này nếu bị truyền lên trên, e rằng Thanh Hà sư thúc cũng không cảm thấy dễ chịu đâu sư đệ nhỉ."

Vệ Trọng tức tối trợn lớn hai mắt lên nhìn Nhậm Hào, sau một lát bỗng nhiên dậm chân, oán hận nói: "Được, coi như ngươi lợi hại." Dứt lời liền xoay người rời đi, cũng không quay đầu nhìn mọi người.

Nhậm Hào nhìn theo bóng lưng Vệ Trọng đang rời đi rồi cười khinh miệt, sau đó xoay người nói với mọi người: "Tất cả mọi người giải tán đi, đừng để lỡ việc quan trọng."

Tất cả mọi người đang đứng xem cuộc vui hồi lâu trên con đường lớn bằng đá trắng lúc này đều giật mình tỉnh ngộ, vừa thấp giọng bàn tán và nhao nhao rời đi. Nhậm Hào đi qua một bên, Tô Thanh Dung đang lộ vẻ vô cùng cảm kích nhưng lại không dám kích động, không biết có phải vì sợ gã Vệ Trọng điên rồ đang đi một mình ở xa quay đầu lại nhìn hay không, nàng không muốn gặp thêm chuyện gì cả nên chỉ dám nói khẽ với Nhậm Hào, nói: "Đa tạ Nhậm sư huynh rồi."

Nhậm Hào cười mở cười rồi khoát tay áo, lúc này Đoan Mộc Hồ từ một bên đã đi tới, thưa dạ vài câu và nói những lời thật lòng cảm tạ Nhậm Hào, nếu hôm nay Nhậm Hào không kịp thời xuất hiện thì chắc chắn hắn phải chịu rất nhiều thiệt thòi rồi. Nhậm Hào nhìn nhìn Đoan Mộc Hồ mấy lần, hắn nhìn người sư đệ có dáng người cao to hùng tráng giống mình nên cảm thấy khá thuận mắt, không khỏi hỏi Đoan Mộc Hồ vài câu, biết được Đoan Mộc Hồ nhập môn chỉ có nửa năm đã tu luyện đến Luyện Khí trung giai, tốc độ này cũng có thể coi là khá nhanh trong đám đệ tử nhập môn. Lúc trước mười một người đồng thời bái nhập Huyền Thiên tông, ngoại trừ Tô Thanh Dung trở hết tài năng tu hành tới Luyện Khí cảnh thượng giai thì chỉ có hai người là Đoan Mộc Hồ và Lý Dục Tú tu hành đến Luyện Khí Cảnh trung giai, còn lại tám người kể cả Thiệu Cảnh đến nay vẫn dậm chân tại chỗ ở Luyện Khí

Cảnh sơ giai. So sánh thì tư chất của Đoan Mộc Hồ có vẻ không tệ, Nhận Hào càng ưa thích liền giữ hần lại nói chuyện lâu hơn.

Tô Thanh Dung mỉm cười đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, im lặng không nói gì cả, hình như mãi đến bây giờ tâm hồn nàng mới chậm chạp bình tĩnh trở lại, chỉ có điều ngay sau khi nàng nhìn về phía Đoan Mộc Hồ đứng sau lưng Thiệu Cảnh, giờ phút này chẳng hiểu vì sao hần đang nhìn nàng bằng ánh mắt quái dị. Ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung một lát rồi lại dời đi nơi khác và không còn nhìn nhau nữa, giống như cơn gió lạnh lừng thổi qua ngọn núi, thoáng qua rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Phòng Trà (1)

Chuyện xảy ra vào sáng sớm hôm nay giống như là một hòn đá nhỏ bị ném vào mặt nước phẳng lặng, mặc dầu khiến cho mặt nước rung động trong giây lát nhưng rất nhanh sai đó mọi thứ lại trở về như cũ.

Đám đệ tử của Huyền Thiên tông không có một ai vì trận tranh chấp này mà làm ra bất kỳ điều dị thường gì, hầu như tất cả mọi người đều trở lại làm việc như mọi ngày bình thường khác, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng, tất cả đều phải làm việc và kể cả những người trong cuộc tranh chấp cũng vậy.

Trên ngọn núi Thiên Thanh, sau khi tách khỏi đám người Tô Thanh Dung và Đoan Mộc Hồ thì Thiệu Cảnh vội bước đi xuống chân núi tới Tiểu Hồ thành, sau khi bước vào Thiên Phong lâu thì cũng là lúc bắt đầu một ngày mới bận rộn. Ước chừng vào giờ Tỵ, Tiểu Trư đang nằm ngửa chống bốn chân lên trời ở góc nhà bỗng ngáp ngáp một cái rồi lười biếng đứng người dậy và chạy lại gần Thiệu Cảnh, kêu ụt ịt hai tiếng coi như đã chào tạm biệt rồi vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, rung đuôi đặc ý và chạy ra khỏi Thiên Phong lâu, theo lệ thường lại bắt đầu một ngày kiếm linh thảo ở bên ngoài Tiểu Hồ thành.

Sau khi dõi theo bóng dáng của Tiểu Trư đến lúc biến mất ở ngoài cánh cửa thì Thiệu Cảnh lơ đãng liếc nhìn xung quanh, lúc này trong lâu có không ít khách nhưng tạm thời quầy hàng của hần lại không có người, thừa dịp nhàn rỗi này hần liền lấy giấy bút để tiếp tục tập vẽ phù văn phù trận. Chỉ là chẳng biết tại sao sau một lúc ngồi viết Thiệu Cảnh lại cảm thấy tâm trạng của mình không tốt lắm, hần không thể tập trung tinh thần được, chỉ ngồi vẽ mấy hình đơn giản mà lại không ngừng gặp sai lầm.

Lúc này có một tu sĩ trẻ tuổi đến hỏi thăm quầy hàng bán đan dược của hần, mục đích cũng là hỏi giá tiền của lọ Bảo Nguyên Đan, nói tóm lại cũng bởi vì đây là loại đan dược tốt nhất mà Thiệu Cảnh có thể bán. Thiệu Cảnh liền tươi cười, niềm nở giới thiệu như một kẻ tốt bụng, đơn đã mời chào một lúc, cuối cùng cũng khiến cho vị tu sĩ kia động lòng chịu móc ra ba mươi viên linh thạch để mua một lọ. Sau khi nhận đủ tiền thanh toán Thiệu Cảnh mới để ý đó chỉ là một tu sĩ trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, nét mặt hần hiện lên đầy những ước mơ cháy bỏng và vui mừng, sau đó quay người bước đi rồi biến mất trong đám người.

Thiệu Cảnh im lặng cúi đầu rồi sửa sang lại quầy hàng, không hiểu sao trong lòng lại hiện lên hình ảnh lão Hầu.

Từ ngày từ biệt hôm đó đến hôm nay đã qua hai mươi hai ngày, cho tới bây giờ mỗi khi ngẫu nhiên nghĩ tới lão Hầu thì Thiệu Cảnh đều cảm thấy dư nhiều lạnh lẽo trong lòng. Nhờ ngày đó lão hầu trình trọng tuyên bố "lấy mạng đi liều" cùng những chuyện lạ trong Vạn Yêu Cốc Thiệu Cảnh lại cảm thấy bất đắc dĩ và ngơ ngẩn, mặc dù giao tình của hai người hơi hột nhưng sao mà cảnh ngộ của lão Hầu cứ y như là hần vậy, ít nhất là mấy tháng trước gần như chẳng khác điều gì.

Lấy mạng đi liều, thật sự có thể liều được cái gì sao?

Người như lão Hầu đều là những kẻ khốn khổ ở tầng thấp nhất, từ nhỏ không quyền, không thế cũng chẳng có tiền, ở trong biển người mệnh mông muốn trờ lên nổi bật sao mà khó khăn đến vậy. Những kẻ đại phú quý, quyền thế nơi tay, những tên thế gia đệ tử của các đại môn phái trời xing đã cao cao tại thượng, cùng với hần đúng là một trời một vực. Cho nên đến cuối cùng, có lẽ hần hơn phân nửa là đã rơi vào kết cục không người biết rồi chết, giống như lá cây bị gió thổi bay trong buổi chiều, sau khi mặt trời lặn thì biến mất không còn tung tích.

Có lẽ là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, yêu thú trong Vạn Yêu Cốc vừa đông lại hung ác mạnh bạo, cho dù có cao thủ bảo vệ cũng có nhiều khả năng bị chết oan uổng, mà cũng có thể là do vị tu sĩ "Cao nhân" kia đã trực tiếp sát hại hần, mặc dù cái giá mà lão Hầu đưa ra cũng không cao, so sánh với thu hoạch của vị cao nhân thì nó chẳng đáng kể gì nhưng mà ở trong mắt của những tu sĩ đạo hạnh cao cường như Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng thì những kẻ như lão Hầu chỉ là con kiến hèn mọn mà thôi, chỉ cần tâm ý khẽ động thì họ cũng có thể ra tay nghiền chết người rồi.

Sự thật đến cùng là như thế nào, ai có thể biết rõ không? Kỳ thật trong lòng Thiệu Cảnh vẫn thiên về khả năng thứ hai hơn, hần lưu lạc ở chân trời góc biển nhiều năm như vậy, những lời như lòng người hiểm ác thế đạo gian nguy hần hiểu còn sâu hơn người nói rất nhiều.

Nghĩ đến chuyện như vậy, tâm tình của Thiệu Cảnh trong lúc vô tình lại trở thành tiêu điều, không hần là cảm xúc bi thương mà chỉ là một thoáng ngơ ngẩn cùng cảm giác đành phải chịu. Tieten tay vút giấy bút vào cái quầy ở bên cạnh, thời điểm tâm tình không tốt như lúc này thì có ngồi vẽ phù lục cũng chẳng được hiệu quả gì, Thiệu Cảnh ngẩng đầu lên nhìn đại sảnh đường ở trước mặt, giờ phút này trong tầng thứ nhất của Thiên Phong lâu rộng rãi sáng ngời đang có rất nhiều người đến và đi, đông đúc náo nhiệt, hầu như tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào những hàng hóa đặt sau một quầy hàng, chỉ có một ít người nhìn qua có vẻ không tầm thường, bước vào lướt nhìn tầng thứ nhất một chút rồi đi lên tầng thứ hai của Thiên Phong lâu.

Ánh mắt của Thiệu Cảnh di chuyển theo hướng của mấy người đó đến khi thần ảnh của hắn biến mất ở bậc thang cuối cùng của tầng một. Thời gian làm việc của hắn ở Thiên Phong lâu cũng được nửa năm rồi nên hắn hiểu rõ những vị khách có thể đặt chân lên lầu hai đều là những tu sĩ có thân phận cao quý, bởi vì những đồ vật được bày bán ở trên lầu hai còn đắt hơn lầu một nhiều, đương nhiên phẩm chất của chúng đều tốt hơn hẳn.

Hắn ngơ ngẩn nhìn những bậc cầu thang bằng gỗ được điêu khắc đến mức xuất thần, một lúc lâu sau mới tỉnh lại rồi dời ánh mắt đi nơi khác.

Nếu tính theo quy mô thì tầng thứ hai của Thiên Phong lâu nhỏ hơn tầng như nhất một chút, bởi vì nó bị tách thành nhiều gian phòng để làm chỗ cho những người khách được tiến hành giao dịch bí mật dễ dàng hơn, cũng bởi vậy mà tầng thứ hai từ bên ngoài nhìn nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút. Người phụ trách quản lý sinh ý Thiên Phong lâu của Huyền Thiên tông chính là đại đệ tử Đoạn Thiên Lý của Thanh Hà trưởng lão, ngày bình thường hắn đều trấn giữ ở một nơi nào đó trên tầng hai, hoặc xử lý chút việc vặt như tạp vụ hoặc đi xung quanh lầu một vòng để kiểm tra, nếu không thì hắn dứt khoát nằm nghỉ ngơi ở bên trong căn phòng ốc của hắn. Chỉ có điều hôm nay khi Thiệu Cảnh mang trong lòng tâm tình phức tạp nhìn lên tầng lầu thứ hai thì hắn lại thấy Đoạn Thiên Lý đã đứng ở ngoài gian phòng trên lầu hai, không có đi kiểm tra như lúc bình thường mà vẫy tay gọi hai tên đệ tử thân tín phân phó vài câu gì đó, sau đó một mình bước lên Thiên Phong lâu tầng thứ ba.

Thiên Phong lâu tổng cộng có bốn tầng, dựa theo độ cao thì là số một của Tiểu Hồ thành bởi vì dù sao nơi này cũng là địa bàn của Huyền Thiên tông, mặt khác những thương gia của môn phái khác mặc dù vẫn ở nơi này buôn bán nhưng đều không dám hung hãn càn quấy quá phận, bởi vì không thể得罪 được Huyền Thiên tông nên đành phải giữ lại thể diện cho Huyền Thiên tông. Trong bốn tầng lầu, lầu một lầu hai là hai lầu dùng để buôn bán, lầu ba là nhà kho cất giữ và sưu tầm rất nhiều đồ vật quý trọng, ngày bình thường ngay cả nội môn đệ tử của Huyền Thiên tông cũng không được đi lên, ví dụ như Thiệu Cảnh là đệ tử nhập môn nhưng chưa bao giờ được bước lên tầng thứ ba của Thiên Phong lâu.

Khi Đoạn Thiên Lý bước lên lầu ba thì bốn vị đệ tử của Huyền Thiên tông đang đứng canh giữ mấy gian nhà kho bên ngoài của lầu ba đều mỉm cười chào hỏi, còn mấy người đang đứng ở xa xa cũng mỉm cười chào hỏi. Những thủ vệ trên lầu ba đều là những đệ tử đã tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh của Huyền Thiên tông, bằng không thì không thể đảm đương được trách nhiệm khó khăn như thủ hộ này. Đoàn Thiên Lý chuyện trò với bọn họ vài câu rồi kêu hai người lên thấp giọng nói mấy câu, hai người kia nhẹ gật đầu, sau đó đứng thủ vệ ở giữa đoạn cầu thang giữa lầu ba và lầu bốn, không cho phép bất cứ ai được bước lên.

Đoạn Thiên Lý lại đi lên lầu bốn, lúc này ở trên này không hề có một bóng người, thi thoảng mới có những tiếng động ồn ào náo nhiệt từ bên dưới truyền lên, mặc dù có vẫn còn thể nghe thấy một vài tạp âm nhỏ nhưng cảm giác khi nghe dường như rất xa xôi.

Đoạn Thiên Lý không chần chờ, bước ngoặt về phía bên trái, sau khi đi qua hai gian phòng rồi cuộc đã dừng lại trước một gian phòng nhỏ đã bị đóng cửa. Trên mặt hắn hiện ra sự kính cẩn, sửa sang lại quần áo trên người rồi cung kính gõ cửa, nói: "Thưa sư phó, đệ tử Thiên Lý đã đến."

Sau một lúc, bên trong truyền ra một thanh âm, nói: "Vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Phòng Trà (2)

Đẩy cửa mà vào, bên trong là tiểu thất thanh tĩnh, hai chiếc cửa sổ trên vách tường ở hai mặt đông nam đều rộng mở, từng cơn gió nhẹ nhàng nổi đuôi nhau thổi vào khiến cho không khí trong phòng khá mát mẻ. Nếu đứng ở gần chiếc cửa sổ đang đón gió đó nhìn xuống thì có thể thu được gần hết khung cảnh của Tiểu Hồ thành vào trong mắt. Trong phòng có một chiếc bàn trà màu vàng đất khá rộng hình "bàn long thỏ châu", là từ một khối gỗ cổ trăm tuổi chạm khắc mà thành, con rồng được trạm khắc trông rất có thần và ưa nhìn, có thể nói là rất đẹp. Mặt đất không nhiễm một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ, vây quanh bàn trà bày biện bốn cái bồ đoàn màu nâu đậm đan bằng mây tre, trong đó chỉ có một cái bồ đoàn đã có người ngồi, người này mặc áo đạo bào, mặt tròn mập trắng, đúng là nhân vật số hai của Huyền Thiên tông và cũng chính là ân sư của Đoạn Thiên Lý, Thanh Hà trưởng lão.

(mình không biết bàn long là con gì nhưng nói chung là con rồng đang ngâm viên châu.)

Giờ phút này trong tiểu thất hương trà lướt nhẹ, thanh nhã mê người, Thanh Hà trưởng lão đang tự ngâm trà uống một mình, sau khi nhìn thấy Đoạn Thiên Lý liền mỉm cười rồi vẫy vẫy tay, nói: "Thiên Lý, lại đây uống trà."

Đoạn Thiên Lý dạ vâng một tiếng rồi bước về mặt bên cạnh của bàn trà và ngồi xuống, Thanh Hà trưởng lão lấy thêm một chén sứ nhỏ, dùng nước ấm tráng qua rồi rót một chén nước trà đưa cho Đoạn Thiên Lý. Đoạn Thiên Lý kính cẩn nhận chén, sau khi ngửi ngửi, thổi nhẹ hai lần mới nhấp nhấp một chút, thưởng thức một lát, gật đầu cười nói: "Trà ngon."

Thanh Hà trưởng lão mỉm cười nói: "Đây là lá trà do một vị lão hữu của Từ gia trong Bạch Hồ thành tặng ta mấy ngày trước, tiếc rằng nơi chúng ta ở không phải đất trà, mà là An Châu ở phía đông nam thần châu hạo thổ mới là vùng đất sản xuất được loại trà ngon, tên gọi "Tiểu Lục Trần", mùi thơm tuy đậm nhạt nhưng lại ngọt ôn nhuận, dư vị lâu dài, thực là loại trà ngon."

Đoạn Thiên Lý cười cười rồi cầm chén trà đầy nước lên uống cạn trong một ngụm.

Thanh Hà trưởng lão lại rót cho hắn một chén, Đoạn Thiên Lý nâng hai tay lên nhận chén rồi ngồi im lặng nghe Thanh Hà trưởng lão nói: "Tiểu Lục Trần xem như là thượng phẩm trong các loại trà, chỉ có điều nếu nói đến loại trà cực phẩm được thiên hạ công nhận thì phải là Bồng Lai "Tiên Nha" và "Hoàng

Lộ" trên Đại Trúc Phong của dãy Thanh Vân Sơn, chỉ tiếc hai giống trà này sản lượng rất thưa thớt lại bị đại phái giàu có nắm giữ, ta và người cả đời này sợ rằng cũng không được nếm rồi.

Đoạn Thiên Lí cười nói:"Sư phó đang ở thời kì sung sức nhất, đạo hạnh cao thâm, tương lai rộng lớn, há lại chỉ dừng lại ở đây?"

Thanh Hà trưởng lão ngồi ngắm men xanh của chén trà sứ, không nói tiếng nào, một lúc sau lại khẽ thở dài. Tu sĩ Huyền Đan Cảnh mặc dù đã là cảnh giới cực kỳ cao thâm nhưng một khi tu luyện đến tình cảnh này thì muốn bước thêm một bước đều là chuyện muôn vàn khó khăn, một bước trăm xích ban đầu chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy sao ? Đến bao giờ mới thôi, Huyền Thiên tông chỉ có hai vị cao thủ Huyền Đan Cảnh, Thanh Phong chân nhân và Thanh Hà trưởng lão vẫn chỉ dậm chân bồi hồi ở Huyền Đan Cảnh đệ nhất trọng, chưa thể đột phá mấy chục năm rồi. Mặc dù như vậy nhưng chỉ cần có hai người bọn họ tọa trấn, không ai có thể nói Huyền Thiên tông không phải là một trong bảy đại phái có thực lực mạnh nhất ở chung quanh khu vực Vạn Yêu Cốc.

Cầm lấy chén trà trước mặt, ngắm nhìn nước trà màu chanh vàng thanh tịnh sóng sánh trong chén, sau một lúc ngồi ngắm nghía thì Thanh Hà trưởng lão bình đạm hỏi:"Gần đây sinh ý của lầu thế nào ?"

Đoạn Thiên Lí nói:"Tất cả đều bình thường, thu lời nhiều nhất vẫn là đan dược, theo như tính toán ban đầu thì tiền lời tháng này nhiều hơn trước một thành."

Thanh Hà trưởng lão nhẹ gật đầu, nói:"Khó được người quản lý từ trên xuống dưới tình tường như người, vất vả cho người rồi."

Đoạn Thiên Lí khom người, nói:"Đây là bổn phận của đệ tử, sư phó quá khen."

Thanh Hà trưởng lão im lặng một lát, bỗng nhiên nói:"Có chuyện này có thể người không biết, ngày mười lăm tháng này, đệ nhất thương hội "Thần Tiên hội" sẽ khai trương ở trong Bạch Hồ thành của Vạn Yêu Cốc .

Đoạn Thiên Lí thân thể cứng đờ, mặc dù ngày thường công phu hàm dưỡng rất sâu nhưng giờ phút này cũng phải ngạc nhiên, nói:" Chẳng lẽ chính là thương hội được xưng là đệ nhất thiên hạ, Thần Tiên hội? "

Thanh Hà trưởng lão thở dài, nói:"Đúng là nó."

Đoạn Thiên Lí chau mày, sắc mặt nghiêm trọng hơn, ánh mắt nghi hoặc nhìn Thanh Hà trưởng lão hỏi:"Vạn Yêu cốc ở gần Man Hoang, rồi xa Trung Thổ phồn hoa cực thịnh cùng đám chi châu động thiên phúc địa màu mỡ. Người trong thế gian đều biết tu chân giả trong thiên hạ bảy tám phần mười đều tập trung ở Cửu Châu của Trung Thổ, bậc cự thương hào phú giống như Thần Tiên hội từ trước đến nay đều tung hoành bề thế, phong vân một cõi trong khu vực Cửu Châu rộng lớn, dưới cờ đám chi nhánh, phân hội nhiều như mây, trải rộng khắp Cửu Châu, nhưng cho tới bây giờ họ vẫn chú ý mắt với vùng biên thủy vắng vẻ của chúng ta. Vì sao lúc này lại"

Hắn không nói tiếp nhưng những nghi vấn và kinh ngạc đều ghi hết lên mặt rồi, dừng lại một lát, Đoạn Thiên Lí ngưng thần suy nghĩ một lúc rồi lập tức nói:"Còn nữa, Bạch Hồ thành chính là đại thành đệ nhất gần Vạn Yêu Cốc, hầu hết dân thổ địa tài giỏi đều ở trong thành, phồn hoa giàu có hơn hẳn bọn chúng, chỉ riêng ba đại thế gia Nguyên, Bạch, Từ của bảy đại môn phái đã sớm chia cắt sạch sẽ thị phần của Bạch Hồ Thành, há lại có thể cho phép Thần Tiên hội tùy tiện thò tay vào cướp miếng ăn của họ ?

Thanh Hà trưởng lão sắc mặt hờ hững nhưng lại có ánh sáng của sự tinh tường xẹt qua đôi mắt, cười nhạt một tiếng rồi nói:"Nói người cũng không tin, chính là Bạch gia trong tam đại thế gia xuất đầu mời Thần Tiên hội tới.

Đoạn Thiên Lí nhất thời ngạc nhiên.

Thanh Hà trưởng lão trầm mặc một hồi, nói:"Ta cũng là gần đây mới nhận được tin tức, ngày hôm nay Bạch Hồ thành sớm đã loạn thành một bầy, rất nhiều thế lực nổi lên và dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động, ta cũng không biết vì sao lúc này Bạch gia lại tiến hành một việc không chút khôn ngoan như vậy ? Thần Tiên hội đã có tên tuổi thiên hạ đệ nhất hơn hai trăm năm, bối cảnh sâu không thể tưởng tượng, tại Trung Thổ Cửu Châu mặc dù hào phú như mây, đại phái như rừng, thánh địa tu chân như biển, nhiều lắm quay lại nghe gió thổi mây phủ nhưng chưa từng nghe nói có danh môn đại phái nào công khai làm khó xử nó. Thậm chí còn nghe đồn đại, e rằng sau lưng Thần Tiên hội chính là Bồng Lai tiên tông, Thần Long điện, những cự phách hào phú bậc nhất trong tu chân giới, cũng có thể là những danh môn thánh địa uy danh hiển hách, tồn tại là thực lực vô cùng hùng mạnh. Quái vật khổng lồ như vậy một khi thâm thấu được thế lực vào Vạn Yêu Cốc này, chỉ sợ...."

Đoạn Thiên Lí sắc mặt xấu dần, sau một lúc trầm mặc thì mở miệng nói:"Đệ tử cũng từng nghe qua tên tuổi của Thần Tiên hội, ngày trước nghe đồn Thần Tiên Hội hình như chỉ xem trọng sinh ý của thương hội, chưa từng nghe thấy có chuyện chiếm cứ linh sơn, công phạt môn phái, hình như bọn hắn chỉ quan tâm tới việc môn phái thôi thì phải?"

Thanh Hà trưởng lão gương mặt nhìn hẩn, Đoạn Thiên Lí cười khổ một tiếng rồi lắc đầu, xem ra những ý niệm này rốt cục cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Trà thất tạm thời chìm vào trầm mặc, một lát sau Thanh Hà trưởng lão mở miệng nói:"Được rồi, những sự tình này hiện nay cũng không tới lượt chúng ta đau đầu, chờ xem kỳ biến vậy." Nói xong, hắn nhìn Đoạn Thiên Lí, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nói giọng lạnh nhạt:"Sự tình vào buổi sáng, người có biết không?

Đột nhiên bị sư phụ hỏi lạnh nhạt, Đoạn Thiên Lí hơi ngơ ngác một chút mới nhẹ gật đầu, nói:"Đệ tử có nghe nói."

Thanh Hà trưởng lão sắc mặt lạnh nhạt, nói:"Người thấy thế nào?

Đoạn Thiên Lí hơi liếc nhìn sư phụ rồi đưa bàn tay to lớn cầm ấm trà được chạm trổ tinh xảo lên, rót đầy nước trà vào trong chén trà của sư phụ, im lặng một lát mới mở miệng nói: "Đệ tử xem ra, sự tình buổi sáng sớm hôm nay e rằng tiểu sư đệ đã phạm một ít sai lầm nhỏ."

Hai hàng lông mày của Thanh Hà cau lại.

Đoạn Thiên Lí giảm thanh âm trầm xuống một ít rồi tiếp tục nói: "Trước mặt mọi người ép buộc sư muội Luyện Khí Cảnh kết thành đạo lữ song tu, còn dùng tên tuổi của sư phó để dọa người, hành vi lần này của tiểu sư đệ có thể nói là không chịu kiêng nể gì cả, nếu hành vi như thế bị truyền đến tai của chư vị sư trưởng cùng đám sư huynh đệ thì thật khó nghe. Hết lần này tới lần khác Nhậm sư huynh đều xuất hiện kịp thời, đuổi tiểu sư đệ đi, là thua người lại còn thua trận, đại bài mà phải quay về."

Thanh Hà trưởng lão sắc mặt lại khó coi hơn trước chút ít nên không mở miệng nói chuyện, mặc dù thần thái của Đoạn Thiên Lí thật lòng kính cẩn nhưng ngôn từ lại không khách khí chút nào, đánh giá về Vệ Trọng thật khó nghe. Đoạn Thiên Lí ngẩng đầu nhìn sư phó, nhìn thấy nét mặt của sư phó không vui nhưng vẫn bình tĩnh, tiếp tục nói: "Nhậm sư huynh, người này từ trước đến nay bề ngoài phòng khoáng nên nghĩ gì nói ấy, tính tình của tiểu sư đệ có chút cuồng vọng nhưng có sư phó ở nơi đây, tình phụ tử nhiều như trời biển, người khác như thế nào đệ tử không dám nói bừa nhưng Nhậm sư huynh tuyệt đối không xuất đầu lộ diện để diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, bởi vì huynh ấy không thể kết xuống đại thù khi tương lai chưa chắc chắn tranh đoạt được chức chương giáo đại vị, đó không phải là chuyện Nhậm sư huynh muốn làm."

Thanh Hà trưởng lão khoé miệng khẽ cười, trên mặt đã ánh lên ý lạnh lùng, cười nhạt nói: "Nói hay lắm, người nghĩ như thế nào?"

Đoạn Thiên Lí thờ dãi, nói: "Ân sư nhìn xa vạn dặm, ánh mắt thâm nhuần chấn憾 đã sớm minh bạch."

Thanh Hà trưởng lão hừ một tiếng, không nói gì.

Đoạn Thiên Lí đành phải tiếp tục nói: "Nhìn khắp trên dưới Huyền Thiên tông, có thể sai Nhậm sư huynh làm như vậy tự nhiên chỉ có một người mà thôi, chính là chương giáo chân nhân, tuy nhiên chưa hẳn là nhằm vào tiểu sư đệ nhưng chấn憾 mục tiêu của Nhậm sư huynh chính là sư phó, kể cả đám đệ tử đi theo sư phó cũng vậy, chỉ có điều tiểu sư đệ vận khí không tốt, vừa đúng lúc hắn đi qua nên bị đánh mà thôi." Hắn dừng một chút rồi thanh âm lại trầm thấp xuống vài phần, nói: "Cho nên đệ tử cả gan, khấn cầu sư phó chớ nghiêm trị tiểu sư đệ, chỉ hơi răn dạy là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Phòng Trà (3)

Thanh Hà trưởng lão ngấm nghĩa chén trà nằm trong tay, ánh mắt lập lòe, sắc mặt dần bình tĩnh trở lại, hắn đã không mở miệng nói chuyện thì tất nhiên Đoạn Thiên Lý chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, thỉnh thoảng Đoạn Thiên Lý lại ngẩng đầu nhìn sư phó, thăm hỏi không biết giờ phút này trong lòng sư phó đang nghĩ đến điều gì.

Thật lâu sau đó, khi nước trong chén trà đã nguội lạnh, Thanh Hà trưởng lão ngưng mắt nhìn chén thật lâu rồi cầm lên nhấp một ngụm uống cạn, sau đó thần nhiên nói: "Lúc này đã không giống ngày xưa rồi."

Thân thể Đoạn Thiên Lý cứng đờ.

Chỉ là Thanh Hà trưởng lão lắng lại nói: "Những năm gần đây, trong Huyền Thiên tông chỉ có Thanh Phong sư huynh và ta tu luyện đến Huyền Đan Cảnh, nếu chỉ luận đạo và tu vị thì chúng ta đều chỉ là Huyền Đan Cảnh đệ nhất trọng, ta cảm thấy ta không thua kém hắn. Nhưng nhiều năm rồi dù bên trong phái hay những kẻ bên ngoài đều cho rằng hắn vững vàng đứng trên ta một bậc, người cũng biết duyên cớ vì sao chứ?"

Đoạn Thiên Lý trong lòng thầm cười khổ, thấp giọng nói: "Dạ, là bởi 'Hoàng Long bào'."

Thanh Hà trưởng lão nhẹ gật đầu, nói: "Đúng vậy, nguyên nhân chính là vì Hoàng Long bào. Trước kia tổ sư gia của Huyền Thiên tông chỉ truyền xuống duy nhất một kiện pháp bảo là Hoàng Long bào, bị hắn dùng thân phận trưởng giáo chân nhân rồi chiếm giữ, ta chỉ có thể cúi đầu thần phục. Nói cách khác thì phải làm thế nào đây, mặc dù ta có vài kiện linh khí nhưng trước mặt Hoàng Long bào cũng chỉ như gà đất, chó kiểng, chả có tác dụng gì. Chỉ là lúc này đã không giống ngày xưa nữa, sau khi động phủ của vị tu sĩ vô danh thời thượng cổ bị động đất chấn ra, pháp bảo đã có hơn hai kiện, nhưng cho đến ngày hôm nay, chắc chắn, vị trưởng giáo sư huynh này ngay cả một kiện cũng chưa đưa không cho ta."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Thanh Hà trưởng lão mặc dù trầm thấp nhỏ hơn trước nhưng sự sắc bén trong lời nói lại nhiều hơn vài phần lạnh lẽo ác liệt. Đoạn Thiên Lý lúc này ngồi im lặng gần bàn trà, không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt của sư phó.

"Thế nhân đều nói ta với hắn là hai người cùng trưởng thành từ cùng một lò đúc Huyền Thiên tông nhưng không một ai biết vị sư huynh này nghĩ gì ta sâu như thế nào. Tình hình trước mắt, e rằng lần này là hắn cố ý tới tận nhà gõ cửa thăm dò ta rồi." Nói xong hắn nhìn thật sâu vào mắt của Đoạn Thiên Lý, nói: "Thiên Lý, người cảm thấy tiểu tử Nhậm Hào dễ dàng gây chuyện với Vệ Trọng, phải chăng cũng vì nguyên do này?"

Đoạn Thiên Lý cảm thấy hô hấp có chút khó khăn nhưng lại không lộ cảm giác đó ra ngoài, thở ra một ngụm trọc khí thật dài rồi trầm mặc một lát, sau đó dần từng chữ từng câu nói một, nói: "Đệ tử cho rằng, đúng là như vậy?"

Một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ của tiểu thất thổi vào trong phòng, nhẹ phẩy phất phơ quần áo của hai người đang ngồi ở hai đầu của bàn trà, bỗng dưng khiến cho bọn họ lại im lặng, trầm mặc trở lại. Lúc này đây, trong tiểu thất lại chìm vào một khoảng thời gian trầm mặc thật dài và yên tĩnh.

Đoạn Thiên Lý cúi đầu rồi giảm thật thấp âm thanh, nhỏ giọng nói: "Đệ tử kém cỏi liên lụy sư phó phải chịu khổ, thực là tội nghiệt sâu"

"Nhưng là lúc này đây" Hắn định nói tiếp nhưng bị giọng nói của Thanh Hà trưởng lão cắt đứt, Đoạn Thiên Lý trong lòng xiết lại, vô ý ngẩng đầu lên nhìn vị ân sư đang ngồi ở trước mặt, sắc mặt tái đi rồi trở thành tái nhợt.

"Lúc này đây, đúng là lúc này đây" Thanh Hà trưởng lão chậm rãi bung chén trà lên trước mặt, trong miệng cứ nhắc đi nhắc lại mấy lời này, thần sắc biến ảo, ánh mắt lập lờ, cứ như vậy sau ba bốn phút. Đoạn Thiên Lý nín hơi cắn răng, lưng toát mồ hôi lạnh mà không biết, bởi vì hắn đang kinh ngạc nhìn ân sư, chỉ ngần ngừ mấy phút thôi mà hắn cảm giác bị dày vò qua mấy cái xuân xanh.

Rốt cục, Thanh Hà trưởng lão ánh mắt lạnh lẽo, nghiêm nghị mở miệng, quả quyết nói: "Bây giờ, ta không muốn nhìn nữa!"

"Coong"

Một tiếng vang thanh thúy đột nhiên vang lên trong gian tiểu thất, quanh quẩn một lúc trong bầu không khí yên tĩnh và trầm mặc, một cái chén trà sứ men xanh vừa bị ném xuống mặt đất, vỡ thành từng mảnh.

※※※

Một ngày bình thường là một ngày bận rộn, cuối cùng thì nó cũng trôi qua khi trời chiều trôi dần về phía tây rồi chuẩn bị lặn xuống núi, Thiệu Cảnh đánh thức Tiểu Trư rồi cùng ra khỏi Thiên Phong lâu. Nhìn xung quanh một lúc thì hắn chợt phát ra vị Đoàn sư huynh ngày thường vẫn đứng trước cửa ra vào đưa mắt dõi theo chúng sư đệ sư muội trở về núi, không biết tại sao hôm nay lại không đứng ở đấy nữa.

Trời chiều, Thiên phong lâu dưới ánh tà dương kéo dài một bóng đen to lớn và thon dài xuống mặt đất, trong chúng đệ tử cũng có người nhận ra Đoạn Thiên Lý không đứng ở cửa ra vào nhưng phản ứng của họ không khác nhau lắm, cùng lắm cũng chỉ nghị luận hai tiếng rồi bỏ đi, dù sao Đoàn sư huynh cũng là người quản lý Thiên Phong lâu, ngày bình thường phải nhận nhiều việc bận rộn, có lẽ hôm nay huynh ấy có việc gấp rồi.

Ra khỏi Tiểu Hồ thành một cách vô tư lự, Thiệu Cảnh cùng Tiểu trư bước trên con đường lớn nối giữa Tiểu Hồ thành và dãy núi Thiên Thanh, khi nhìn thấy dãy núi Thiên Thanh đã dần dần rõ ràng ở trước mắt cũng là lúc bầu trời chạng vạng tối, con đường dẫn lên núi dưới ánh tà dương của hoàng hôn chậm rãi chìm vào trong bóng tối, biến thành một đoạn đường màu trắng cực lớn mờ nhạt, chỉ còn lại bộ dáng to lớn vẫn đứng nguyên trong bóng đêm.

Thời điểm trở lại ngọn núi thì sắc trời đã đen lại y như thường lệ, ngọn núi quanh quệ dưới bầu trời tối đen, bây giờ thì hầu như tất cả các đệ tử đều đã trở lại phòng mình rồi đóng cửa không ra ngoài, hoặc tu luyện hoặc nghỉ ngơi, chỉ còn những ngọn đèn dầu tù mù đang cháy trong đêm như con mắt của những con quỷ lặng lẽ trong màn đêm. Thiệu Cảnh có một lợi thế là tầng hai mươi bốn chính là một tầng lầu khá cao, khi đi đến nơi này thì những đệ tử cùng làm việc ở Thiên Phong lâu trong Tiểu Hồ thành đã tán đi hết rồi, chỉ còn lại một mình hắn lững thững bước.

Sau khi đi hết con đường lớn bằng đá trắng cuối cùng cùng đến dãy nhà bằng đá, đi qua từng gian hoặc tối hoặc sáng leo lắt, tối nay bầu trời đầy mây đen, chúng che mất ánh sáng của mặt trăng, chỉ còn một vài ngôi sao sáng trên bầu trời xa xôi đang tỏa ra những tia sáng nhàn nhạt.

Ước chừng khi đến gần phòng của mình thì bước chân của Thiệu Cảnh mới được dừng lại, trông thấy gian phòng của Tô Thanh Dung nằm bên cạnh mình hình như vẫn còn mở một nửa. Mà hắn chưa kịp nhìn vào bên trong thì đã nghe thấy tiếng nói và bước chân của hai người khác nhau, có tiếng con trai và con gái, cửa phòng kéo kẹt một cái rồi mở ra, sau đó Nhậm Hào và Tô Thanh Dung người trước người sau bước ra khỏi cửa.

Nhậm Hào vừa đi một bên vừa nghiêng người cười nói với Tô Thanh Dung, mỉm cười nói: "Tô sư muội đừng bước, ta tự đi được rồi."

Tô Thanh Dung cũng không có cưỡng cầu, khuôn mặt kiều mỹ xinh đẹp cười nhẹ nhàng, khẽ nói: "Sau này mọi việc đều dựa vào sư huynh chiếu cố."

Nhậm Hào ha ha cười cười, nói: "Người yên tâm đi." Dứt lời quay người, sau đó hai người đồng thời nhìn thấy Thiệu Cảnh đang đứng không xa, khi Tô Thanh Dung dường như đang nôn nao thì Thiệu Cảnh đã cúi đầu hành lễ với Nhậm Hào, nói: "Nhậm sư huynh khỏe chứ."

Nhậm Hào nhìn hắn một cái rồi nói: "Người là"

Thiệu Cảnh nói: "Ta tên là Thiệu Cảnh, là đệ tử cùng bái lạy môn phái với Tô sư tỷ, bây giờ đang làm việc ở Thiên Phong lâu ở trong Tiểu Hồ thành."

Nhậm Hào "à" một tiếng, gật đầu nói: "Khó trách, làm việc ở Thiên Phong lâu đúng là vất vả hơn nơi khác nhiều, mỗi ngày đều bận bịu đến bây giờ mới được trở về núi, sư đệ, người mau về phòng nghỉ ngơi đi."

Thiệu Cảnh kính cẩn trả lời: "Vâng, đa tạ sư huynh quan tâm."

Nhậm Hào không hề lên mặt hay lạnh nhạt với người khác như Vệ Trọng hay Đoạn Thiên Lý mà gật đầu sáng khoái, sau đó trở lại chào Tô Thanh Dung rồi quay người rời đi.

Thiệu Cảnh chậm rãi đứng thẳng người dậy, nhìn theo thân ảnh cao lớn đang dần dần biến mất ở cuối con đường xa xa, sau đó nhìn lại thì thấy nét vui vẻ trên khuôn mặt Tô Thanh Dung đã chậm chậm rút đi, chẳng biết vì sao nàng vẫn chưa quay lại trong phòng mà vẫn đứng y nguyên ở trước con đường bằng đá cứng. Nàng mặc áo trắng, nét đẹp như tranh vẽ, đứng cô đơn trong cơn gió đêm lạnh lùng, vạt áo phấp phất bay, vẻ ôn nhu kiều mỹ ngày

thường đang từ từ tiêu tán rồi chuyển thành nét trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Thiệu Cảnh dừng lại nhìn nàng, Tô Thanh Dung cũng bình tĩnh đứng nhìn người nam nhân này.

Hai cái thân ảnh, đang dần trở nên im lặng đến lạnh lùng trong bóng đêm, không nhúc nhích chỉ đứng yên lặng. Gió núi không ngừng thổi qua, hai người phảng phất đều cảm thấy hàn ý ở trong mắt đối phương.

(mình là mình rất bức với TC, yêu không dám nói còn tò về lạnh lùng.)

Thật lâu sau đó, Tô Thanh Dung là người phá vỡ cục diện kỳ quái và bế tắc này, nàng cũng không nói điều gì cả mà chỉ quay người định trở về phòng, đúng vào lúc nàng quay người lại thì nghe thấy Thiệu Cảnh đứng sau lưng mở miệng nói: "Chờ một chút."

Tô Thanh Dung lướt mắt lạnh lùng, về mặt hững hờ quay lại nhìn Thiệu Cảnh, Thiệu Cảnh nhìn vào đôi mắt của nàng và nói: "Người buông tha A Hồ đi."

Lông mày của Tô Thanh Dung cau lại, con ngươi trong mắt dường như thoáng rụt lại, khoe miệng lạnh lùng thốt: "Người có ý tứ gì?" Tiếng nàng lạnh như băng, hoàn toàn khác với giọng nói dịu dàng ngày thường của nàng khiến cho Thiệu Cảnh thoáng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong động phủ thần bí nửa năm trước.

Hắn hít sâu một hơi, ngăn chặn sự sợ hãi đang dâng lên trong lòng và chậm rãi nói: "Người có thù đoạn cao minh, cho dù không nói câu nào, chỉ cần dùng đôi mắt, nét mặt đã đủ làm tên ngốc kia điên đảo thần hồn, ngu ngốc vì người mà chọi cứng với Vệ Trọng. Thế nhưng một kẻ đại ngốc như hắn sẽ không bao giờ làm điều gì gây uy hiếp với người, người hãy bỏ qua cho hắn đi."

Tô Thanh Dung lạnh lùng nhìn hắn, một lát sau bỗng nhiên bước lên một bước, nói: "Người đang cầu xin ta sao?"

Thiệu Cảnh nhú nhú mày, nói: "Không phải."

Tô Thanh Dung cười nhạt, nói: "Vậy người có ý gì, thuận miệng nói thôi hay là đang cảnh cáo ta?"

Gió đêm thổi qua buốt giá, hàn khí từ từ tràn vào cơ thể, Thiệu Cảnh hít sâu một hơi, ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tô Thanh Dung, lúc này nàng đã không còn vẻ ôn nhu kiều mỵ ngày thường mà đang lộ ra sự xa cách lạnh lùng cùng ánh mắt lạnh lẽo ác liệt, sát ý như ẩn như hiện trong đôi mắt của nàng, tỏa ra như gió đông băng hàn rét buốt.

Hắn im lặng nhìn nàng chăm chăm, Tô Thanh Dung cũng không nói gì, ánh mắt nhìn Thiệu Cảnh càng lúc càng sắc, càng lúc càng lạnh lùng.

Một giây này dường như hai người đều thấy trong mắt đối phương hiện lên tình cảnh thảm thiết đã xảy ra trong động phủ thần bí từ nửa năm trước.

Bàn tay rủ xuống bên người của Thiệu Cảnh đang chậm rãi nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Khắc Phù (1)

Ánh nến khẽ đung đưa trong phòng, nó vừa nổ tiếng bùng bùng be be vừa chấp chờn vài cái trong ngọn đèn cầy. Thiệu Cảnh chậm rãi ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh ngọn đèn, ngồi nghỉ một lúc rồi ngửa bàn tay phải của mình ra, đặt bên dưới ngọn đèn cầy, bên dưới ánh nến từ từ lòng bàn tay của hắn đang ướt mồ hôi lạnh.

Không màu, trong suốt, một vài giọt mồ hôi lạnh đang lặng lẽ chảy.

Buổi tối ở ngoài phòng, hai người rốt cục không có xuất thủ tàn nhẫn, bởi vì dù là Tô Thanh Dung hay Thiệu Cảnh cũng đều không phải là loại người dễ dàng xúc động. Mỗi người đều có bí mật của mình, có lẽ bí mật của hai người bọn họ quan trọng đến mức không thể để cho người khác biết được, vì vậy đến cuối cùng mặc dù đã giằng co rất lâu nhưng hai người vẫn phải hạ xuống cục diện bế tắc đầy sát ý để im lặng trở về phòng.

Chỉ là, nếu đó quả thật là trận quyết đấu không chết không nghỉ, ai sẽ là người chết vào tay người kia ?

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của mình, chăm chăm vào những giọt mồ hôi lạnh đang chậm chậm tan đi, sắc mặt dần tái nhợt.

Tiểu Trư lúc đầu không có việc gì làm chỉ đứng ngoài quan sát hắn và Tô Thanh Dung nhìn nhau ngập tràn sát ý, sau đó lại chạy nhảy, đá đá giả bộ cho có khí thế vào bãi cỏ, chẳng biết từ lúc nào đã chạy lên giường đi ngủ, lúc này tiếng hít thở của nó càng lúc càng to, xem ra đúng là loại chẳng biết gì, vô tư ngủ yên rồi. Thiệu Cảnh một mình một người ngồi dưới ngọn đèn im lặng trầm tư, một lúc lâu sau rốt cục hắn vẫn phải thò tay vào trong túi Lưu Vân lục lợi, lấy ra mấy lá bùa rồi đặt lên bàn.

Những lá bùa màu vàng hơi thô ráp, phù văn màu đỏ vận vẽ xếp theo thứ tự, hợp thành một đám phù trận hình dạng thần bí, tổng cộng có bốn lá bùa

màu vàng đang nằm lẳng lẳng dưới ánh đèn. Minh Tư thuật tu hành quá mức chậm chạp, muốn dựa vào Huyền Tâm Quyết lại càng là một chuyện cười, Tô Thanh Dung tu chất trời cho để tu hành đúng là dọa người, đến cuối cùng hẳn chỉ còn chút hy vọng vào môn phù lục tạp thuật này.

Bốn lá bùa màu vàng đã về hoàn chỉnh được bốn bức phù trận, bây giờ chỉ còn công đoạn khắc phù là kết thúc quá trình làm việc thôi. Thiệu Cảnh không hề do dự, đặt hai tay nằm lên đùi, sau đó ngưng thần, tập trung tinh khí, ngấm mắt dưỡng thần, đến khi cảm thấy tinh khí tinh thần đều trọn vẹn hẳn mới chậm rãi mở hai mắt ra, năm ngón tay phải co duỗi, lòng bàn tay hướng lên trên, không cảm thấy hấn dùng sức nhiều mà chỉ thấy một ánh lửa lóe lên trong màn đêm yên tĩnh, một ngọn lửa nho nhỏ màu vàng từ trong lòng bàn tay hắn hiện lên.

Im lặng thì triển ngọn lửa màu vàng, tay của Thiệu Cảnh từ từ hạ xuống khiến cho không khí xung quanh bỗng nhiên nóng bỏng hơn hẳn, có những tiếng "Ồ ồ" rất nhỏ nhưng quá dị như có như không đang không ngừng gào thét ở bốn phía xung quanh. Sau khi bàn tay của Thiệu Cảnh di chuyển ngọn lửa lại gần lá bùa màu vàng trên bàn thì những phù văn vốn đang bình tĩnh lập tức phát sáng, lửa vàng như chanh, phù văn đỏ như máu, hai màu sắc đột nhiên cuốn lấy nhau thật tươi đẹp, giống như máu tươi của con thú đang chảy ra từ bộ lông trắng muốt, thậm chí cái giọt máu đỏ kia còn nhúc nhích, chuyển động y như thật.

Sáu cái phù văn đều là như thế, theo thứ tự lần lượt phản ứng như muốn thoát khỏi tờ giấy để tùy ý chảy xuôi bay ngược nhưng ngay lập tức có một luồng linh lực toát ra khỏi lá bùa, lập tức áp chế chuyển động kì dị của đám phù văn, có lẽ đây là tác dụng của phù trận thần bí, sau đó ánh sáng nhạt lóe, phù văn đỏ tươi nhúc nhích rồi tự động biến thành một thể cục cân bằng, chờ đợi ngọn lửa.

Hết thấy đều giống y như đúc với những ghi chép Thiệu Cảnh đã từng đọc nên trái tim của hắn đã đập yên ổn hơn rất nhiều, sau đó từ từ đem ngọn lửa đang bùng cháy ở trong lòng bàn tay đè ép xuống dưới.

Trong ngọn lửa, sắc mặt của Thiệu Cảnh nghiêm trọng, tinh thần đã đến đỉnh của sự tập trung cao độ, trong mắt hắn chỉ có ngọn lửa và tờ lá bùa màu vàng ở trước mặt, từ sau khi ngọn lửa màu vàng lại gần phù văn phù trận màu đỏ thì có một luồng linh lực áp xuống dưới, lập tức khiến cho sự cân bằng mong manh yếu ớt đang được phù trận cố gắng duy trì nổi lên những gợn sóng nhỏ, hình như bản năng của phù trận đã khiến nó kháng cự luồng linh lực đang cố gắng xâm nhập ở bên ngoài, nó sinh ra lực lượng chống cự nhưng hiển nhiên lực chống cự của loại phù trận này khá nhỏ yếu, không thể nào chống cự được linh lực tỏa ra từ Hóa Cầu thuật trên bàn tay Thiệu Cảnh, rất nhanh nó đã bị áp chế.

Lửa và phù văn phù trận đã chạm vào nhau.

Nhìn lại thì lá bùa vẫn bình thường không có gì lạ nhưng sau khi bị uy lực cường đại của ngọn lửa ụp xuống, vậy mà nó không nhen nhóm bị cháy ngược lại còn hấp thụ, sáu cái phù văn nằm trên giấy càng lúc càng đỏ như máu tươi, chữ viết rung động càng lúc càng nhanh. Toàn bộ phù trận đã rung động, dần dần sinh ra một luồng lực lượng hấp thụ rồi hút linh lực từ trong Hóa Cầu thuật xuống bên dưới.

Trên trán của Thiệu Cảnh đã lấm tấm mồ hôi, từ lúc bắt đầu đến bây giờ toàn bộ tinh lực của hắn đều đã dùng để khống chế Hóa Cầu thuật cháy trong tay, lá bùa vẽ phù trận yếu ớt nhỏ bé, sáu cái phù văn tạo thành phù trận càng là loại yếu ớt nhưng chúng đang đè nén lẫn nhau nên mới duy trì được thể cục cân bằng, một khi khống chế không cẩn thận thì linh lực của Hóa Cầu thuật tuyệt đối có thể dễ dàng phá nát sự cân bằng đang được duy trì trên lá bùa, khi đó cái lá bùa này sẽ không thể khống chế được nữa, sáu cái phù văn sẽ tiêu tùng trong chốc lát, vậy thì việc chế tác phù lục này tất nhiên đã thất bại.

May mắn, Hóa Cầu thuật là thuật pháp hắn đã tu luyện không ngừng nghỉ trong rất nhiều năm, vì vậy với mỗi biến hóa của từng tia linh lực hoặc những rung động nhỏ nhoi nhất của ngọn lửa trong thuật pháp này hắn đều thuộc nằm lòng, chỉ cần cố gắng cẩn thận hơn rồi dựa vào sự quen thuộc và trầm ổn của thuật pháp, hắn tiếp tục di chuyển ngọn lửa đè áp xuống từng điểm từng điểm của phù trận.

Một quả cầu lửa, đã có một nửa quả cầu lửa chạm xuống lá bùa nhưng lá bùa vẫn bình yên vô sự, từ bên cạnh nhìn sang thì cảnh tượng này thật sự rất quý dị, giống như quả cầu lửa đang cháy trong tay Thiệu Cảnh đã có một nửa thể tích bị ép vào bên trong lá bùa, mà một nửa còn lại dưới sự khống chế của hắn đang chậm rãi đè xuống bên dưới, từ từ chìm vào trong phù trận trên lá bùa.

Ánh lửa lung linh, linh lực trong bàn tay hắn đang không ngừng rung động nhưng dường như tất cả vẫn còn trong tầm khống chế của hắn. Thiệu Cảnh tập trung tinh thần, hết sức chăm chú điều khiển linh lực giống như hắn đã nhìn thấy thành công ngay trước mắt. Nhưng đúng vào thời khắc này, đột nhiên trong khóm mắt đầy mong đợi của hắn hiện lên hình ảnh một trong sáu cái phù văn của phù trận là phù văn âm hòa đột nhiên bị tối sầm lại, gần như là đúng vào lúc này, sự cân bằng yếu ớt đang được duy trì lập tức bị hỗn loạn.

Nội tâm của Thiệu Cảnh lập tức bị trầm xuống, hàm răng nghiến trềo trạo, điều động toàn bộ linh lực còn sót lại mong vẫn hồi nhưng thế lực lại như lũ quét, bộc phát không thể chống đỡ, chỉ trong nháy mắt năm cái phù văn còn lại đang sáng rất nhanh bị ảm đạm, một tia linh lực yếu ớt ngưng tụ một lát trên phù văn rồi lập tức nổ ầm ầm như một quả bom.

"Ầm!"

Thanh âm trầm thấp mà cứng nhắc nương theo ngọn lửa nổ ầm ầm đột nhiên vang lên, phù trận bên trong lá bùa màu vàng rung động thật mạnh rồi cán nuốt toàn bộ sáu cái phù văn, bùng lên một ngọn lửa lớn, rất nhanh sau đó cả lá bùa đã cháy thành tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Khắc Phù (2)

Thiệu Cảnh chậm chạp úp lòng bàn tay xuống mặt bàn, sắc mặt tái nhợt, một giọt mồ hôi từ trên trán hần chảy xuống và rơi vào đuôi hàng lông mày đen dày.

Hắn hững hờ lấy tay lau đi giọt mồ hôi, mặt trầm như nước và cẩn thận nhớ lại từng chi tiết trong quá trình khắc phù thất bại vừa rồi, hắn nhớ rõ ràng mỗi một động tác trong quá trình khắc phù của hắn đều không có sai lầm nhưng khoảnh khắc cuối cùng lại đột nhiên thất bại, hắn chẳng hiểu gì cả. Thiệu Cảnh hoàn toàn không rõ vì sao thành công rõ ràng đang nằm trong lòng bàn tay vậy mà cái phù trận chết tiệt lại đột nhiên mất không chừa.

Chẳng lẽ giai đoạn như khắc phù, cho hắn dù đã vô cùng thuần thục với cách khống chế thuật pháp nhưng chính bản thân việc khắc phù cũng đã có tỷ lệ thất bại cực cao hay sao ?

Nín hơi, tĩnh khí! Thiệu Cảnh đè ép sự lo lắng đang trào dâng trong lòng, vẫn còn cơ hội, vẫn còn cơ hội, hắn tự nói với mình vài câu như vậy, hơn nữa trong sách xưa cũng có ghi lại, mặc kệ người là Phù Lục sư có kỹ nghệ xuất chúng, thủ pháp siêu quần như thế nào thì tỷ lệ chế phù thành công cũng thấp vô cùng.

Ước chừng qua khoảng thời gian bằng một nén nhang thì Thiệu Cảnh một lần nữa đã hồi phục tinh lực, bình tĩnh tinh thần, trên mặt lộ ra sự nghiêm nghị rồi lại một lần nữa cầm lấy một lá bùa màu vàng, đặt xuống mặt bàn.

Bàn tay duỗi ra thì ngọn lửa bùng lên, quả cầu lửa khi thi triển Hóa Cầu thuật đang dần dần thành hình, ánh lửa màu vàng chanh lấp lạng bùng cháy trong lòng bàn tay của hắn.

Thiệu Cảnh ngưng mắt nhìn một lát rồi lại cầm quả cầu lửa từ từ ép xuống tờ lá bùa màu vàng.

Ánh lửa bùng bùng ép xuống phù văn "sống lại" đỏ tươi như màu, linh lực hỗn loạn rồi lại khôi phục lại sự cân bằng, tất cả vẫn giống như lúc trước, khi bắt đầu đều rất thuận lợi. Ngọn lửa trong lòng bàn tay hắn đang chậm rãi bị ép xuống, lực lượng chống cự do phù trận trong lá bùa cũng đang dần mạnh lên nhưng mà nhưng thứ như vậy không thể làm khó được Thiệu Cảnh, hắn tiếp tục khống chế uy lực của Hóa Cầu thuật và linh lực rung động trong lá bùa, cẩn thận duy trì sự cân bằng linh lực trong lá bùa ở dưới lòng bàn tay.

Thời gian dần trôi qua, Hóa Cầu thuật tiếp xúc lá bùa và lá bùa vẫn bình yên vô sự, linh lực của ngọn lửa dần dần bị phù trận hấp thu. Thiệu Cảnh cẩn thận và chậm chạp giữ bàn tay ổn định ép Hóa Cầu thuật tiếp tục chìm vào trong lá bùa, linh khí bên trong đã có những chấn động nho nhỏ nhưng vẫn duy trì được sự cân bằng cân có, tất cả dường như rất hoàn mỹ.

Nhưng đúng vào lúc này dường như ác mộng lại bắt đầu xuất hiện, cứ như là giống y như lúc thời điểm trước kia vậy, khi Hóa Cầu thuật chìm vào trong phù trận được một nửa thì phù văn âm hóa đột nhiên không khống chế được rồi tắt, ngay sau đó toàn bộ phù trận giống như những quân bài bị ngã xuống rồi hoàn toàn mất đi không chừa, linh lực tán loạn lập tức khiến cho sự cân bằng bị tan vỡ, một ngọn lửa "Bùng" một tiếng rồi nổ vang lên, đốt cháy phù trận ở trong lá bùa rồi đốt cháy lá bùa thành tro bụi trong một chớp mắt ngay sau đó.

Thiệu Cảnh đỡ đỡ ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn lá bùa đã cháy đen ở trước mặt mà sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ướt cổ cũng không biết.

Sai ở đâu, đến cùng là mình đã làm sai ở đâu ?

Hắn nhắm mắt rồi cắn răng thật chặt khiến cho hàm răng vang lên những tiếng nghiến răng nghiến lợi treò treò như đang thống hận và mê muội, lại một lần nữa ngồi nhớ lại quá trình khắc phù.

Thế nhưng mà mình đâu có làm sai, một chút sai lầm cũng không có, hắn hoàn toàn không tìm thấy bất cứ sai lầm nào trong quá trình khắc phù ngăn ngại cả, hắn nghĩ đến mức đầu óc cũng phải đau nhức nhưng vẫn không thể tìm ra mấu chốt sai lầm của vấn đề này là ở chỗ nào ?

Cắn răng, Thiệu Cảnh đi đi lại lại trong phòng giống như một con thú bị vây khốn đang tìm đường ra, hắn đột ngột mở cửa phòng rồi bước về phía đình viện, gió núi lạnh buốt lập tức quét qua mặt của hắn, hắn giật mình tỉnh ngộ rồi chậm rãi bình tĩnh lại.

Thiệu Cảnh thở ra một ngụm trọc khí thật dài rồi cứ đứng nhắm mắt trong gió một lúc lâu, sau khi tinh thần và sắc mặt đã hoàn toàn bình phục thì trở về gian nhà nhỏ rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiếng ngáy của Tiểu Trư vang lên đều đều từ trong tấm đệm cũ trên chiếc giường gỗ, tiếng ngáy kéo dài vũng vũng mà lại có tiết tấu không đổi, Thiệu Cảnh chậm rãi lại gần chiếc bàn lớn rồi lại dừng bước quay mặt nhìn về phía nó và lẳng lặng đi tới gần chiếc giường. Con heo tham ăn ham ngủ này đang nằm ngửa, dựa vào tường mà ngủ rất ngon, bốn chân tùy ý chống lên trời lộ ra cái bụng tròn có hai màu trắng đen phân ra rõ ràng.

Thiệu Cảnh phì cười, kéo đệm trùm qua bụng Tiểu Trư rồi đứng thẳng dậy, lại gần chiếc bàn ngồi suy tư một lát mới lấy ra tờ lá phù màu vàng thứ ba.

Nhìn lá bùa màu vàng vẽ hoa văn dưới ngọn đèn dầu hình như chẳng khác gì tờ giấy bình thường nhưng hình như đám phù văn phù trận nằm im lặng trong tờ giấy phù ấy lại đang chờ đợi điều gì đó.

Thiệu Cảnh ngồi trầm mặc hồi lâu rồi lại một lần nữa duỗi bàn tay phải ra, kêu gọi ngọn lửa xuất hiện.

Tập trung tư tưởng, nín hơi chờ đợi, trong mắt hắn giờ phút này hình như chỉ còn ngọn lửa màu vàng chanh đang bùng cháy. Quá trình quen thuộc lại xuất hiện một lần nữa, mỗi một động tác nhìn qua đều hoàn mỹ không tỳ vết, sắc mặt của hắn ngưng trọng nhìn ngọn lửa, bên trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn

quả cầu lửa đang im lặng cháy một mình.

"Bùng!"

Lần thứ ba, tiếng lửa bùng trầm thấp lại truyền tới từ lá bùa, dường như nó đang trào phùng cười Thiệu Cảnh, lại một lần nữa phù trận bị mất khống chế, ngọn lửa bắt đầu đốt cháy phù trận trong lá bùa rồi lan ra thiêu hủy lá bùa thành tro bụi, lại là tình huống giống hệt như trước, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay và phù trận đột nhiên sụp đổ bằng cách mà hắn không tài nào hiểu nổi.

Khóc mắt run rẩy, Thiệu Cảnh nhìn gất gao, chăm chăm vào tàn lửa vừa thiêu hủy lá bùa thành tro bụi, hình ảnh hiện lên trong mắt hắn vốn chỉ là ngọn lửa đang bùng cháy nhưng đúng vào lúc này, ngọn lửa trong đôi mắt ấy lập tức sáng lên rõ ràng rồi liếm một phát cháy cả tờ lá bùa, hình như hắn không cảm thấy lòng bàn tay đã bị phỏng vì lửa mà chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy càng lúc càng lớn, miệng lầm bầm:

"Không đúng, hình như không đúng! Ngọn lửa này không đúng!"

Hắn cố gắng suy nghĩ, dường như đã loáng thoáng nhớ được cái gì đó nhưng ý niệm ấy như có như không, mờ ảo không rõ ràng nên hắn không thể nào nắm bắt được, chỉ có thể từ từ vắt óc suy nghĩ đến những dấu vết vừa hiện lên trong mơ hồ, rốt cuộc nó là cái gì?

Đột nhiên hắn cảm thấy sự đau nhức kịch liệt truyền đến từ lòng bàn tay, tàn lửa trước khi tắt vẫn còn muốn thiêu đốt da thịt hắn, Thiệu Cảnh vội vàng vứt bỏ cái tàn phù đang bốc cháy ra khỏi bàn tay rồi hít thật sâu để thổi hơi vào lòng bàn tay đang bỏng rát, lúc ngẩng đầu lên thì thấy tàn phù trong không trung đang chậm rãi rơi xuống, lá bùa to như vậy mà bây giờ bị cháy chỉ còn lại một vòng hơi mỏng và khô vàng, ở giữa chính là một vòng lửa nhỏ, còn về phần đám phù văn phù trận thì đã bị đốt cháy sạch hết rồi.

Thân thể Thiệu Cảnh bị chấn động đứng vào thời điểm đó, hắn đột nhiên đứng dậy nhìn chăm chăm vào đám tàn phù đang cháy, gào lên một tiếng lớn: "Đúng rồi, chính là cái này, vị trí lửa bùng lên không đúng?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Khắc Phù (3)

Thiệu Cảnh đặt mộng ngồi xuống cạnh bàn, hai tay khẽ phui phui đám tro tàn còn lưu lại trên mặt bàn rồi thò tay vào trong túi Lưu Vân lục lợi một lúc, một lúc sau lấy ra ba quyển sách rồi đặt lên bàn, theo thứ tự là những quyển sách ngày đó hắn đã dùng để học môn tạp thuật phù lục này 《Phù Lục Tiểu Giải》, 《Tạp Thuật Phổ》 và 《Thư Thư Trát Ký》. Hắn lật sách rất nhanh, thỉnh thoảng lại so sánh thuyết pháp ghi lại trong ba quyển sách dường như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó, hơn nữa không lâu sau đó thì động tác của hắn bị trì hoãn rồi chậm lại, hai mắt không ngừng di chuyển qua lại ba quyển sách, bờ môi lầm bầm như đang thấp giọng đọc cái gì đó ở trong miệng. Ước chừng sau khoảng thời gian uống nửa chén trà nhỏ thì Thiệu Cảnh chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt dầu ánh mắt hắn đã sáng tỏ hơn trước nhưng vẫn còn hiện lên rất nhiều điều mê hoặc không hiểu.

"Trong sách xưa ghi lại, nếu vì Hòa Cầu thuật mà khắc phù thất bại thì phần lớn lý do là bởi linh lực khống chế bị bố trí sai sót. Trong đó lại phân ra làm hai loại, loại thứ nhất là thủ pháp của Phù Lục sư khi khắc phù phạm sai lầm, phù trận không khống chế được linh lực rồi lá bùa lập tức bị ngọn lửa đốt cháy; loại thứ hai là lựa chọn lá bùa sai lầm, Phù lục sư nếu khắc những thuật pháp cường đại vào lá bùa đẳng cấp quá thấp thì lá bùa không thể thừa nhận được linh lực, lúc đó phù trận sẽ sụp đổ, lá bùa cũng sẽ bị hỏng."

Thiệu Cảnh chau mày, âm thầm suy tư: "Hai loại tình huống này không khác nhau lắm, đều do lửa đốt cháy lá bùa, khác nhau chỉ là chúng bốc cháy ở những vị trí không giống nhau mà thôi. Nếu là thủ pháp khắc phù sai lầm thì lửa sẽ cháy ở cạnh góc; còn nếu phẩm chất của lá bùa không đủ thì lửa sẽ cháy ở trong phù trận. Vừa rồi ba lượt khắc phù thất bại thì đều là những ngọn lửa bùng lên trong phù trận, chẳng lẽ ..."

Thiệu Cảnh bị ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ mình khắc phù thất bại thực sự không phải vì thủ pháp sai lầm mà lại vì phẩm chất của lá bùa có vấn đề? Nhưng mà tất cả những quyển sách cổ hắn đã xem, kể cả quyển sách 《Phù Lục Tiểu Giải》của lão Hầu cũng ghi rất rõ ràng và rành mạch rằng Ngũ Hành thuật pháp cấp một thì chỉ cần dùng lá bùa màu vàng là được rồi, ít ra phải là những thuật pháp cấp hai thì mới phải khắc vào những lá bùa màu xanh phẩm chất tốt. Nhưng chuyện vừa xảy ra trước mắt phải giải thích kiểu gì bây giờ?"

Thiệu Cảnh không hề nghĩ tới mình lại gặp phải một vấn đề khó khăn như vậy, hết lần này đến lần khác đều là những vấn đề mà cổ nhân đều không hề gặp phải, cho dù là hai quyển sách cổ hay quyển 《Phù Lục Tiểu Giải》cũng chẳng hề ghi lại chữ gì liên quan đến điều này. Hắn chỉ có thể tự mình suy đoán trong đầu khô, sau một lúc vắt óc suy nghĩ từng loại khả năng có thể xảy ra thì rốt cuộc Thiệu Cảnh lại nghĩ đến một tình huống mặc dù nghe có vẻ cường điệu hóa nhưng lại là giải thích hợp lý duy nhất cho tình huống khó hiểu này.

Đó là vì Hòa Cầu thuật của mình, bởi chỉ nhìn qua uy lực của nó đánh vào con Ma Nha Lang thì đã vượt xa uy lực của Hòa Cầu thuật pháp cấp một thông thường, cũng có thể nó đã đạt đến uy lực của Ngũ Hành thuật pháp cấp hai rồi. Cũng chỉ có duy nhất lý do đó mới có thể giải thích vì sao thủ pháp khắc phù của hắn không phạm chút sai lầm nào mà lá bùa màu vàng lại liên tục bị đốt cháy như vậy. Về phần tại sao Hòa Cầu thuật của Thiệu Cảnh có uy lực to lớn không giống bình thường, kết luận không cần đoán cũng biết, chính là bởi công lao của Minh Tư thuật ghi lại trong nửa cuốn 《Thiên Thư》thần kì.

Thiệu Cảnh đứng thẳng dậy, chậm rãi đi đến gần cánh cửa rồi mở cửa đi ra ngoài, lại một lần nữa đi đến tiểu viện, gió núi vẫn rét lạnh như lúc vừa rồi, chỉ

là khi gió thổi tới người hần thì Thiệu Cảnh chẳng còn quan tâm tới cái rét lạnh nữa.

Ý nghĩ của hần hơi tiếc nuối, bởi vì liên tục khắc phù nên tinh lực đã bị hao tổn rất nhiều khiến cho hần nghĩ đến những suy nghĩ ngu muội, nhưng là mặc kệ như thế nào, cuối cùng mê hoặc trong lòng đã tìm được đường ra nên cơ thể cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Hần ngẩng đầu nhìn cảnh ban đêm chỉ thấy màn đêm đang buông phủ khắp nơi, bầu trời tối như mực, trời đất rộng lớn mênh mông khôn cùng, bản thân giống như con sâu cái kiến đứng giữa trời đất, trong thoáng chốc bỗng cảm thấy bản thân nhỏ bé như cát bụi trong sa mạc là trời đất tạo hóa vô cùng vô tận, hần vĩnh viễn không bao giờ có thể thấu hiểu.

※※※

Ngày mùng bảy đầu tháng tám, trời âm u.

Thiệu Cảnh cả đêm không ngủ, mãi đến lúc hừng đông mới mơ màng thiếp đi một lát thì lại bị tiếng kêu ụt ịt của Thiệu Trư đánh thức, uể oải rời khỏi giường, sau khi súc miệng đánh răng sửa sang lại quần áo thì hần mới mang theo về mặt mệt mỏi đi mở cửa rồi bước ra ngoài.

Có một người cao lớn đang đứng không xa cánh cửa phòng hần, đúng là gã hàng xóm Đoan Mộc Hồ. Đoan Mộc Hồ nhìn thấy Thiệu Cảnh ngáp ngắn ngáp dài đi tới thì hần cười ha hả rồi lại gần Thiệu Cảnh hỏi: "Sao thế, tối qua ngủ ngon không ngon sao?"

Thiệu Cảnh thuận miệng trả lời qua loa hai ba câu rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhìn thấy bầu trời âm u không có ánh mặt trời, xem ra buổi sáng hôm nay là một ngày mặt trời mọc muộn hiếm hoi của tháng tám khô nóng, hần liền cười hỏi Đoan Mộc Hồ: "Vậy còn ngủ, sao vẫn đứng ở chỗ này, không cần làm việc à?"

Đoan Mộc Hồ cười cười, định nói gì đó lại thôi, cuối cùng chỉ cười nói: "Còn sớm, còn sớm"

Thiệu Cảnh liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, rõ ràng hôm nay hần rời khỏi giường muộn hơn thường ngày cơ mà, giờ phút này rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông đã rời khỏi những tầng lầu cao thấp để đi về nơi được phân công làm việc, hết lần này đến lần khác hần lại quay đầu lại nhìn gã Đoan Mộc Hồ đang nhàn nhã vô cùng, đang muốn hỏi hần thêm vài câu thì nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên sau lưng, Tô Thanh Dung đang mở cửa gian phòng số mười hai rồi bước ra.

Nắng sớm chiếu vào chính giữa vị nữ tử, tuổi trẻ tướng mạo đẹp, thanh lệ làm lòng người rung động, sóng mắt dịu dàng như nước hồ thu đang sóng đi sánh lại, nàng hơi liếc qua hai người đang đứng ở trước mặt thì ánh mắt hơi chậm lại khi nhìn Thiệu Cảnh rồi nhìn vào người Đoan Mộc Hồ. Nàng mỉm cười, gió núi từ phía sau lưng nhẹ nhàng thổi tới khiến ông tay áo của nàng bay lật phất, nàng tựa như tiên nữ giáng trần, ôn nhu uyển chuyển, trong lúc vui vẻ nhẹ nhàng nói một câu rất dịu dàng:

"Chào buổi sáng nha."

Thiệu Cảnh không có phản ứng nhưng hần lại quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hồ, nhìn thấy nét mặt thảnh thơi này đang rất vui vẻ và còn vội vàng lại gần Tô Thanh Dung, cười nói: "Vẫn còn sớm lắm, Tô sư tỷ, tỷ đang muốn đi Luyện Đan đường hả?"

Bờ môi nhỏ nhắn xinh xinh của Tô Thanh Dung khẽ mỉm cười, đôi môi ấy màu hồng phơn phớt, nổi bật trên làn da trắng muốt, nõn nà như ngọc, nàng mỉm cười nói: "Đúng vậy nha, không phải ngày nào ta cũng phải đi đến đó sao?"

Đoan Mộc Hồ cười ha ha, nói: "Như thế hay quá, ta cũng phải đi Linh Thú đường, vừa đẹp được cùng đường với sư tỷ."

Bờ môi của Tô Thanh Dung vẫn nở một nụ cười vui vẻ, nàng im lặng không nói tiếng nào rồi lại lơ đãng quay đầu nhìn về phía Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh hững hờ không quan tâm, hần chỉ nhìn Đoan Mộc Hồ bằng ánh mắt sâu sắc một lát rồi lập tức quay người rời đi và không thèm quay đầu nhìn lại. Tô Thanh Dung nhìn theo bóng lưng đang xa dần của Thiệu Cảnh và chớp chớp đôi mắt, một lát sau nàng quay lại cười với Đoan Mộc Hồ đang chờ đợi ở bên cạnh rồi nhẹ nhàng nói:

"Tốt, chúng ta cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Dốc Sức Liều Mạng (1)

"Chu sư tỷ, chào buổi sáng nhé."

"Ồ, là Thiệu sư đệ, ngủ hôm nay chạy đến nơi này của ta làm gì vậy?"

"Bởi vì cửa lớn chưa mở, rảnh rồi không biết làm gì nên đệ tùy tiện đi bộ dạo chơi một lát, thuận tiện sang đây tán chuyện với tỷ." Thiệu Cảnh cười cười với một nữ đệ tử của Huyền Thiên tông đang đứng cô đơn ở sau quầy hàng, nói: "Gần đây công việc buôn bán của tỷ có tốt không?"

Chu sư tỷ tên thật là Chu Tú Tú, mặc dầu dáng người hơi mập, dưới mi mắt lại có mấy hạt tàn nhang nho nhỏ nhưng kỳ thực nhìn nàng không tệ chút nào, đặc biệt là đôi mắt đẹp tựa như hoa đào, mềm mại đáng yêu khiến lòng người rung động, ở bên trong chúng đệ tử của Huyền Thiên tông cũng coi như là một cô gái phong lưu có chút tiếng tăm nho nhỏ. Giờ phút này, nàng nhìn thấy Thiệu Cảnh tiến lại gần niềm nở một nụ cười, lấy tay che trước miệng rồi liếc nhìn hắn, nói: "Không tốt lắm đâu, chỉ trách vận khí của tỷ không tốt, sao lại bị phân đến tủ hàng bày bán tạp vật như lá bùa này chứ, cái này người mua vốn đã không nhiều lắm, mấy ngày này thời tiết nóng nực, sinh ý lại càng kém hơn."

Thiệu Cảnh cười nói: "Dù sao cũng không phải lỗi của tỷ, tỷ lo làm gì, cho dù tỷ chỉ bán được ít vật hơn hồi trước thì cũng không bị khấu trừ linh thạch được phát hàng tháng đâu, cùng lắm thì chỉ bị Đoàn sư huynh gọi lên nói một hai câu thôi, không có việc gì, không có việc gì."

Chu Tú Tú hứ một tiếng, liếc nhìn chung quanh không có người liền nhích đầu lại gần Thiệu Cảnh, mùi hương của con gái thơm nhàn nhạp lùa vào mũi hắn, được người mùi hương con gái thật dễ chịu, sau đó nàng thấp giọng nói: "Đệ thì biết cái gì, Đoàn sư huynh mặc dù nhìn qua thì rất hiền lành nhưng khi giáo huấn người khác thì chẳng khách khí tí nào đâu. Ngày hôm qua không biết như thế nào mà ở quầy hàng bán đồ phòng ngự ở bên kia, Tàn sư đệ bởi vì chút sự tình nho nhỏ mà tranh chấp với khách hàng, bị Đoàn sư huynh gọi lên lần trách mắng một hồi, hình như lúc Tàn sư đệ đi xuống, da mặt đệ ấy bị người ta đánh tím đỏ nha."

Thiệu Cảnh tất nhiên là chưa nghe ai kể chuyện này, nhất thời kinh ngạc, giọng rất ngạc nhiên nói: "Chuyện này xảy ra khi nào, sao đệ lại không biết nhỉ?"

Chu Tú Tú nói: "Tàn sư đệ bị gọi lên sau khi đóng cửa đấy, lúc ấy đệ sớm đã đi rồi nên không biết chuyện này, tỷ chưa thu xếp xong nên nhìn thấy đấy, chặc chặc, đệ không biết sắc mặt Đoàn sư huynh lúc ấy đỏ ửng như thế nào đâu nha, cứ tựa như là"

Thiệu Cảnh lắc đầu, thầm kỳ quái trong lòng, Đoàn sư huynh ngày thường tu tâm dưỡng khí cũng đã đến công phu thượng giai, cho tới bây giờ vẫn luôn tỉnh táo hiền lành, chưa bao giờ thấy sư huynh tức giận vì những chuyện đơn giản, chuyện ngày hôm qua là như thế nào mà lại xảy ra chuyện như vậy, khó hiểu thật, rồi hắn lại nghĩ tới lúc trước khi trở về hôm qua, Đoàn Thiên Lý không còn đứng ở cửa ra vào nhìn theo chúng sư đệ sư muội, khác hẳn lệ cũ mỗi ngày, xem ra quả thật có điều gì quái lạ chỉ đây.

Chỉ là mấy chuyện kỳ lạ này không phải là điều hắn quan tâm, hắn chỉ nghĩ ngợi trong lòng một thoáng rồi lập tức dừng lại, đối với hắn mà nói thì bây giờ còn chuyện quan trọng hơn nhiều, lúc này ánh mắt của hắn lướt qua quầy hàng, cứ như đột nhiên phát hiện được cái gì hay lắm, hắn liền hỏi Chu Tú Tú: "Sư tỷ, mấy cái lá bùa này còn phân ra hai loại màu sắc nữa hả tỷ, một loại là màu vàng, một loại lại là màu xanh, sao lại thế hả tỷ?"

Chu Tú Tú nhẹ gật đầu, nói: "Đúng vậy nha."

Thiệu Cảnh hỏi: "Mấy tờ lá bùa màu xanh xanh này chúng ta bán bao nhiêu tiền hả tỷ?"

Chu Tú Tú cúi đầu nhìn thoáng qua những thếp lá bùa được xếp ngay ngắn ở trong tủ rồi nói: "Lá bùa màu xanh có phẩm chất tốt hơn lá bùa màu vàng rất nhiều, giá tiền cũng đắt hơn, một viên linh thạch chỉ có thể mua được hai tờ mà thôi."

Thiệu Cảnh ngờ ngắt một lát, hình như vừa hít phải một hơi khí lạnh, khoe miệng lộ ra một tia đáng ghét bé tí ti rất khó nhận ra, thấp giọng nói: "Mặc như vậy à...."

Chu Tú Tú nói: "Cũng không phải, mấy tờ lá bùa màu vàng ngày thường còn có thể bán được một ít, còn lá bùa màu xanh đúng là vất vả chảy ra nước, bình thường chả có người mua."

Thiệu Cảnh nghĩ ngợi, nói: "Không có người mua sao chúng ta không giảm giá hả tỷ?"

Chu Tú Tú phì cười, nói: "Thứ này chúng ta không giảm giá được, lá bùa màu vàng chỉ dùng Ma Hoàng để chế vào, nguyên liệu dễ kiếm nên giá rất rẻ; nhưng lá bùa màu xanh dùng tài liệu là "Túc Mục Thanh Diệp", đó là nhị phẩm linh thảo, chế tạo được ít, phẩm chất nguyên liệu lại cao như vậy nên không thể giảm giá được, lỗ vốn thì sao? Dù sao thứ này đơn giản cũng không phải đồ kém chất lượng, hơi đắt tí thôi, xếp ở chỗ này thì cũng lâu rồi, mà cũng không phải là hoàn toàn không bán được cho ai, thời gian lâu lâu thì thỉnh thoảng cũng sẽ có tu sĩ đến mua đấy."

Thiệu Cảnh định nói nhưng rồi lại cười khổ, trái tim đập không yên nên chỉ hần huyền thêm với Chu Tú Tú một hai câu, sau đó Thiên Phong lâu đã mở cửa buôn bán, hắn thuận thể liền chào Chu Tú Tú rồi đi về quầy của mình. Xa Xa, Chu Tú Tú vẫn đứng mỉm cười với hắn, Thiệu Cảnh gật đầu đáp lại nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ: Nếu như Hóa Cầu thuật của mình thật sự phải dùng đến lá bùa màu xanh thì, túi tiền vốn đã tống thiếu vô cùng sợ rằng có muốn mua cũng chẳng có linh thạch để mua nữa.

Hôm nay trên người hắn chỉ còn vẹn vẹn một viên linh thạch, muốn có thêm linh thạch thì chỉ có thể đợi đến ngày mười lăm tháng tám mà thôi, lúc ấy Huyền Thiên tông mới theo lệ cũ phát cho mỗi đệ tử ba viên linh thạch, đợi từ bây giờ đến lúc ấy thì phải đợi lâu lắm. Nếu như bây giờ dùng viên linh thạch cuối cùng này mua lá phù, một viên linh thạch lại chỉ mua được vẹn vẹn có hai tờ lá bùa, mà tỷ lệ chế tạo phù lục lại thấp đến đau lòng như vậy thì rất có thể hắn sẽ không hoàn thành được tám phù lục nào, lúc đó tức viên linh thạch này chắc ho ra máu mất. Quan trọng hơn à... nếu như dùng xong viên linh thạch này thì mấy ngày còn lại hắn sẽ không thể tu luyện được. Huyền Tâm quyết để tu hành Luyện Khí cảnh được nữa, phải biết rằng ngày hôm nay gần như tất cả pháp môn tu hành của tu chân sĩ nhất mạch đều phải hấp thụ linh lực từ trong linh thạch để tu luyện không có linh thạch tất nhiên sẽ không thể làm được điều gì, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho đám tân tu dưới tầng chót gặp rất nhiều khoảng thời gian khó khăn, nghèo túng chẳng biết làm gì.

Đạo hạnh thấp kém không thể săn giết yêu thú hoặc đi dã ngoại tìm kiếm linh thảo, khoáng thạch, vì vậy rất khó có thể có được linh thạch; linh thạch không đủ khiến cho việc tu luyện lúc có lúc không, đạo hạnh càng thêm khó có thể tiến bộ. Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, thật không biết có bao nhiêu tu sĩ dưới tầng chót đáng thương phải lâm vào cảnh ngộ cùng quẫn, bất lực như vậy, khiến cho lòng người bi ai.

Mà bây giờ Thiệu Cảnh hình như cũng gặp phải vấn đề như thế, hắn nghèo túng chẳng có linh thạch mà dùng, từ mấy ngày hôm trước đến giờ này, mặc dù tập trung vào môn tập thuật phù lục nhưng mỗi ngày hắn đều cố gắng không gián đoạn việc tu hành hai môn đạo thuật Minh Tư thuật và Huyền Tâm Quyết. Minh Tư thuật vẫn như cũ, tiến cảnh chậm chạp làm cho lòng người tức lộn ruột, sự tăng trưởng mỗi ngày của sợi linh lực bản nguyên chậm chạp đến mức hắn tưởng nó chẳng hề mạnh hơn không tập chút nào; ngược lại mặc dù Huyền Tâm Quyết sống yên biển lặng không có động tĩnh gì, nhưng nguyên lực đang dần dần ngưng tụ trong đan điền của hắn, hình như còn có vài phần dấu hiệu sắp đột phá đến Luyện Khí Cảnh trung giai.

Thế nhưng mà loại sự tình này ai có thể nói được rõ ràng đây ? Muốn nói đòn sát thủ của hắn vào lúc này thì rõ ràng phải là hai loại thuật pháp cấp một được thúc dục từ sợi linh lực bản nguyên.

Hắn đứng ở phía sau quầy, sắc mặt âm trầm mà đáng chất.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Độc Sức Liều Mạng (2)

Mưa, hay là không mưa?

Vấn đề này đã quán quít Thiệu Cảnh suốt một ngày, mãi đến khi mặt trời sắp lặn, Thiên Phong lầu chuẩn bị đóng cửa thì hắn vẫn chưa thể quyết định rõ ràng được.

Thiệu Cảnh chưa từng cảm thấy lòng tràn ngập khát vọng kiếm tiền như hôm nay, trong lòng hắn thậm chí đã nghĩ tới tất cả những biện pháp kiếm lợi nhuận hắn có thể làm để kiếm linh thạch nhưng rồi lại đành bất đắc dĩ bác bỏ từng cái một, hắn thậm chí còn nghĩ tới việc quay lại chân dãy núi Thiên Thanh gieo trồng linh thảo, dù sao linh lực của hắn sau khi tu hành Minh Tư thuật đã dồi dào hơn xa lúc trước, nhưng hiển nhiên trên đời này hắn chẳng bao giờ nghe nói có loại linh thảo sinh trưởng trong mấy ngày cả, như vậy khác gì nước xa không cứu được lửa gần, lại phải bác bỏ.

Thiệu Cảnh giữ tâm sự nặng nề đi trên đường cái, nội tâm có chút mờ mịt, chẳng nghĩ được cái gì hay để kiếm tiền cả, mãi đến lúc tâm hồn đang thất thần nên không cẩn thận dẫm vào Tiểu Trư đang đi ở bên cạnh, một dẫm liền đạp vào bụng Tiểu Trư.

Tiểu Trư nhất thời kêu thảm một tiếng, dọa Thiệu Cảnh nhảy dựng, hắn vội vàng nhảy ra rồi cúi người bế Tiểu Trư lên, Tiểu Trư bị đau kêu ụt ụt trong miệng một lúc rồi lại rung đùi đắc ý, trông mắt tròn ngược giả vờ chết trong tay Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh lập tức nhờ tới con heo lười biếng hay ăn hàng này có bộ da cứng cỏi, dày như da trâu, ngay cả hai cái răng nanh sắc nhọn của yêu thú Ma Nha Lang còn không sợ thì làm sao lại bị tổn thương vì một đạp vô tình trong lúc lơ đãng của hắn chứ, hắn liền tức giận mà tiện tay cầm chặt rồi quăng mạnh Tiểu Trư bay ra ngoài.

Tiểu Trư ngã rồi lăn hai vòng trên mặt đất, thoát nhìn hình như nó đang tức giận, kêu ụt ịt kháng nghị một lúc nhưng mà hiển nhiên lông tóc của nó chẳng bị tổn thương chút nào, chỉ bần tí thôi. Chỉ là một lúc lâu sau đó nó tự nhiên im lặng không kêu nữa, bởi vì nó nhìn thấy sắc mặt chủ nhân của mình đang chậm rãi lộ ra vẻ kỳ quái, rồi ngồi chồm hóm xuống ở trước mặt mình rồi nhìn từ đầu đến chân như đang tỉnh té đánh giá cái gì đó, trên mặt lại lộ ra vẻ suy tư, hơn nữa hình như ánh mắt của chủ nhân càng lúc càng sáng.

Tiểu Trư ngay lập tức cảm giác hình như có chuyện gì không đúng rồi thì phải, sau đó nó thấy Thiệu Cảnh nắm hai bàn tay thành nắm đấm, hình như vừa hạ quyết tâm, cắn răng hung ác, thấp giọng nói một câu: "Móa nó, ngay cả người như lão Hầu còn dám lấy mạng đi liều, lão tử vì cái gì mà không dám ... Liều mạng!"

Nói xong, Thiệu Cảnh vừa ôm lấy Tiểu Trư vừa quay người đi về phương hướng của một con phố dài khác, lẽ ra hắn phải đi về hướng dẫn đến cổng thành nhưng bây giờ lại đi về hướng ngược lại. Trên đường đi, hắn đi nhanh như làm một việc rất quen thuộc vậy, đó chính là đi đến cửa hàng lần trước mình đã mua mười tờ lá bùa màu vàng, nhưng khi tới gần cửa hàng đó thì rõ ràng hắn lại do dự một lát, chần chờ một lát lại lắc đầu, không đi vào mà lại đi thêm vài bước về phía trước, tìm một gian cửa hàng khác rồi tiêu hết viên linh thạch cuối cùng trong người để mua hai tờ lá bùa màu xanh.

"Đi thôi, trở về ngọn núi."

Thiệu Cảnh vừa vẫy vẫy tay với Tiểu Trư đang đứng ở bên cạnh vừa lộ ra nét mặt có vẻ quyết tâm và bí tráng, Tiểu Trư không hiểu thấu suy nghĩ đang làm khổ chủ nhân của nó, ụt ụt hai tiếng liền đi theo.

Sau khi trở về ngọn núi, Thiệu Cảnh đợi đến khi màn đêm buông xuống khắp nơi thì một lần nữa lại ra ngồi bên cạnh chiếc bàn, lấy ra hai tờ lá bùa màu xanh đậm và đặt ở trên mặt bàn, hình như chúng đang tỏa ra vàng hào quang kỳ dị phản xạ với ánh sáng của ngọn nến. Bình nước chứa đầy Ngọc Phượng Lan Trấp được đặt ở một bên, sau khi bình tĩnh tâm thần thì Thiệu Cảnh cầm lấy chiếc bút lông, chấm mạnh vào bình nước thảo dược, sắc mặt lóe lên sự kiên quyết rồi cầm bút vẽ xuống phn văn nét bút đầu tiên.

Trong phòng, không khí khàn trương nhẹ nhàng phiêu đảng, nhưng xem ra kết quả không tệ chút nào, phù văn phù trận vẽ vào hai tờ lá bùa màu xanh đều thuận lợi hoàn thành, đẹp không tỳ vết, việc còn lại chỉ là trình tự khắc phù cuối cùng trong công đoạn chế tác mà thôi.

Đêm nay, hình như Tiểu Trư cũng cảm giác được sự khác thường nên đến lúc này nó vẫn chưa chìm vào giấc ngủ. Nó không ồn ào chạy nhảy như ngày thường mà nằm lì im lặng ở trên giường, hai mắt màu trắng đen nằm yên lặng, chăm chú ngắm nhìn Thiệu Cảnh đang làm việc ở bên cạnh cái bàn.

Ánh lửa sáng lên trong lòng bàn tay chủ nhân của nó, vẻ mặt và thần sắc kiên quyết, tay chậm rãi đề quả cầu lửa xuống bên dưới. Tiểu Trư cảm thấy bất an nên thân thể nó run run ở trên giường, nó chăm chú nhìn tất cả những gì Thiệu Cảnh đang làm. Một quả cầu lửa màu vàng chanh nhạt đang sáng lên, hơi tối đi rồi lại bùng lên, rồi lại tối rồi lại sáng, mỗi một lần sáng tối đều do sự điều khiển chậm rãi và tinh tế của Thiệu Cảnh, không khí im lặng đến mức hẳn có thể nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ đang vang đều trong phòng, chỉ có điều hẳn không quan tâm đến những điều đó mà chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào quả cầu lửa đang cháy bùng bùng ở trước mặt.

Tiểu Trư bị nóng nên cảm thấy không được thoải mái, nó chậm chạp bò về phía sau một chút rồi chui hẳn vào trong chiếc mềm vải, nhưng rồi lại thò cái đầu nhỏ ra khỏi khe hở của cái chăn để tiếp tục được xem cảnh tượng ở trước mặt, nhìn nhìn ngó ngó, khi nó thấy ngọn lửa đột ngột bùng lên, nhìn thấy chủ nhân bỗng nhiên đứng lên rồi lại thờ hờn hờn như con thú bị thương đang gầy dựa, một lát sau tâm tình của Thiệu Cảnh mới bình tĩnh trở lại được, lại một lần nữa ngồi trở lại vị trí cũ, rồi lại cắn răng, hung hăng chèn ép nội tâm bình tĩnh xuống, rồi lại một lần nữa bắt đầu công việc. Ngọn lửa, lại một lần nữa được thấp sáng lên...

Tiểu Trư không biết phải làm gì cả, nó cũng không hiểu nổi đến tột cùng là Thiệu Cảnh đang định làm gì nhưng mà nhìn lực lượng từ đám linh lực xa xa đang rung chuyển trên chiếc bàn kia khiến cho nó cảm thấy sợ hãi, khiến nó không muốn tới gần, mà hình ảnh của Thiệu Cảnh ở gần ngọn lửa đã có chút vụn vẹo, nó nhìn Thiệu Cảnh và ngọn lửa đang cháy mà chẳng cảm thấy thoải mái chút nào. Sau một thoáng do dự, Tiểu Trư chậm chạp rút đầu trở về, hoàn toàn chui vào trong chiếc chăn.

Ở chăn mềm mại mà ôn hòa, cảm giác có thứ mềm mềm tiếp xúc với da thịt thật dễ chịu, điều đó khiến cho Tiểu Trư cảm thấy cực kỳ thoải mái, Tiểu Trư rất nhanh đã tục xuất cảm giác không thoải mái khỏi đáy lòng của nó rồi bắt đầu sa vào khoái hoạt ở trong chiếc chăn, sau đó thời gian trôi dần qua, mí mắt của nó chớp chớp rồi nhện không được cảm giác thoải mái đang dụng chạm vào khắp da thịt rồi buồn ngủ, đôi mắt khép lại và chìm vào giấc ngủ bình yên.

Ở trong thời khắc mơ màng nửa tỉnh nửa mê thì bỗng nhiên chiếc chăn đang phủ trên người nó bị nhấc lên, nhất thời có một cơn gió mát lùa vào khiến cho Tiểu Trư bị giật mình rồi tỉnh táo lại. Ngẩng đầu nhìn lên, nó thấy Thiệu Cảnh đang ngồi trên giường, sau đó hẳn ngã xuống giường giống như một người đã kiệt sức, sau đó thuận tay ôm Tiểu Trư vào lòng rồi nhẹ nhàng vuốt đầu của nó, một lát sau hẳn thì thầm chậm chạp nói:

"Tốt rồi, Tiểu Trư. Đợi đến lúc trời tối ngày mai thì hai người chúng ta cùng đi liều mạng nhé!"

Tiểu Trư giương mắt nhìn lên chiếc bàn ở đằng trước trong ánh nền chập chờn, trên đó đang có hai lá bùa nằm lặng lẽ, một lá đã hóa thành tro tàn còn một lá hoàn hảo không tỳ vết, phù văn đỏ tươi ướt át, giờ phút ở bên trong phù trận vốn có một khoảng trống đã bị một bức tranh vẽ hình họa tiết ngọn lửa màu vàng chanh thân bí lấp vào, một luồng linh lực cường đại đang chậm rãi tản ra từ bên trong bức tranh vẽ hình họa tiết thân bí ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Độc Sức Liều Mạng (3)

Ngày mùng tám đầu tháng tám, trời trong xanh không gợn mây.

Đối với đại đa số người trong thế gian, những người sống bình thường hoặc ít ra là có đại đa số thời gian sống bình thường thì ngày ngày thức dậy làm việc khi mặt trời mọc rồi nghỉ ngơi khi mặt trời lặn, vòng đi vòng lại, cứ như vậy từng năm tháng chậm chạp của cuộc đời lặng yên trôi đi sau một chớp mắt. Em bé lớn lên thành thiếu niên, thiếu niên lại trở thành thanh niên, sau đó sẽ gặp một người con trai hoặc con gái nào đó rồi nảy sinh tình yêu, rồi có thể lập gia đình hoặc không, tuổi thanh xuân cứ thế lặng lẽ rồi đi, một khoảng khắc nào đó đứng nhìn lại, khi ánh chiều tà phủ bóng mờ xuống kết thúc một ngày làm việc, người chỉ có thể phung phí thời gian ngồi nhớ lại. Tóc mây dài đã biến thành tóc trắng, ai còn nhớ rõ sắc đẹp khuynh thành?

Cho nên từ xưa đến nay có vô số người khao khát được trường sinh, tu sĩ hướng tới điều ấy nhiều vô số kể. Thực ra cuộc sống của tu sĩ tu sĩ không được sung sướng đẹp đẽ như trong tưởng tượng của người bình thường, thời gian tu luyện thật rất buồn tẻ, có lẽ chỉ những khi săn giết yêu thú hoặc đánh nhau sinh tử với người khác thì họ mới có cảm giác rung động hồi hộp, tạo ra những cảnh tượng kinh tâm động phách như mọi người vẫn tưởng tượng, chỉ có điều chuyện như vậy ít khi xảy ra vô cùng.

Cho nên ngày hôm nay thực ra đối với hầu hết những người ở trong Thiên Phong lâu, thậm chí là ở trong Huyền Thiên tông đều chỉ là những ngày rất bình thường. Mọi người đều im lặng làm việc của mình, tất cả đều giữ bốn phận tu luyện của mình và chờ mong vào tương lai sẽ có một ngày tu thành chính quả.

Lúc này, Tô Thanh Dung ở trong Luyện Đan đường, ngẫu nhiên nàng đang mệt mỏi, nàng đang làm điều nàng yêu thích đó là ngồi bên cửa sổ và ngắm đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt thanh tịnh nên chẳng có người nào có thể thấy được trong lòng nàng đang nghĩ đến điều gì; ở gần Tô Thanh Dung trong Luyện Đan đường là Lý Dục Tú đang tu luyện khắc khổ, nhân duyên của nàng cũng tốt, hầu như lúc nào nàng cũng có thể cùng những sư tỷ trong môn phái nô đùa nói giỡn, nhưng lúc mọi người không ai chú ý nàng thì nàng lại ngồi ở một chỗ hẻo lánh liếc nhìn Tô Thanh Dung và khẽ cảm môi; trong Linh Thú đường, mấy vị nam đệ tử đều thích trêu chọc nữ đệ tử làm tạp vụ duy nhất ở chỗ này là Vương Yên Nhi, khiến cho nàng rất vui vẻ, cho dù là những phút giây nghỉ ngơi nhàn rỗi hiếm hoi thì bọn hắn cũng đều vây quanh bên người Vương Yên Nhi để trêu nàng, khiến nàng cười khúc khích không ngừng, mọi người cũng vì vậy mà thêm trêu đùa vui vẻ; ngược lại thì Đoan Mộc Hồ rất ít khi tham gia vào chuyện đó, tâm tư của hắn khác mọi người, cho dù là lúc đang làm việc hay khi được nghỉ ngơi thì trong lòng hắn đều chỉ vụng trộm nhớ đến gương mặt ôn nhu xinh xắn của Tô Thanh Dung, nhớ nụ cười, nhớ

bờ môi, nhớ đến đôi mắt dịu dàng ôn nhu mỹ lệ, ướt nhọt như nước mùa thu. Chỉ cần vừa nghĩ đến nữ tử xinh đẹp ấy là Đoàn Mộc Hồ đã cảm thấy trái tim tràn đầy hạnh phúc, làm việc hăng say hẳn lên.

Mỗi người đều có cuộc sống và những ý nghĩ của mình, tất cả mọi người đều phải trải qua những năm tháng của một kiếp người, có thể họ là những người bình thường hoặc cũng có thể là người không tầm thường trong những người bình thường.

Sau đó đến khi mặt trời xuống núi, một ngày đi qua.

Lúc chạng vạng tối thì các đệ tử ở trong Thiên Phong lâu đang lần lượt ra khỏi thành, mem theo đường lớn đi về dãy Thiên Thanh Sơn. Hai ba người thành một nhóm thì thăm to nhỏ, đó là cảnh tượng bình thường vẫn diễn ra hàng ngày, tất cả mọi người đều rất nhẹ nhàng, bận rộn vất vả và cả một ngày cuối cùng đã có thể trở về núi nghỉ ngơi, bước chân của mọi người đều rất nhẹ nhàng nên không một ai chú ý tới, Thiệu Cảnh và Tiểu Trư đang đi chậm hơn mọi người rất nhiều, dần dần rơi lại phía xa sau đoàn người.

Tiểu Trư thánh thoi chạy nhảy vui chơi trên đường, mặc dù thỉnh thoảng vẫn ngẩng đầu ngửi mùi hoa cỏ trong gió nhưng hình như không hề có ý định chui vào bụi cỏ, xem ra linh thảo mọc đại trên cả cánh đồng bao la bát ngát này thật sự đã bị nó ăn sạch sẽ rồi. Khi mặt trời đã xuống núi và màn đêm bao phủ khắp nơi thì hai người bọn họ vẫn còn đang bước trên đường, Tiểu Trư lúc này mới phát hiện hình như có điều không đúng. Những đệ tử của Huyền Thiên Tông sớm đã đi xa khỏi tầm mắt, sau đó trong bóng đêm chỉ còn ánh sáng của vầng trăng mờ mờ trên trời, Tiểu Trư thấy một cảnh tượng khiến nó rất ngạc nhiên, Thiệu Cảnh ngẩng nhìn bốn phía, sau khi xác định chần chẫn không còn người nào ở gần thì vẫy vẫy tay với Tiểu Trư rồi chui vào bụi cỏ ở ven đường.

Tiểu Trư thoáng cái liền tròn tròn mắt.

Như thế nào hôm nay chui vào bụi cỏ lại biến thành chủ nhân của nó chứ ? Chẳng lẽ vị chủ nhân của mình cũng chuẩn bị đổi khẩu vị thành cỏ dại rồi sau này ăn thảo để mà sống à...

Thiệu Cảnh bước nhanh vào trong bụi cỏ, ở phía sau là Tiểu Trư đang chạy đuổi theo không ngừng, Thiệu Cảnh liền quay lại nói với nó một câu: "Đi nhỏ tiếng xuống một chút." Tiểu Trư lúc này mới an tĩnh lại. Cứ như vậy, Thiệu Cảnh và Tiểu trư rời khỏi đường lớn, từng bước từng bước chạy vào trong đám cỏ dại và đồng ruộng ven đường.

Cảnh ban đêm dần thâm trầm, trên cánh đồng chỉ còn ánh trăng mờ mờ trên đỉnh đầu và những cơn gió thổi ù ù lướt nhẹ bên tai, lúc này hình như những động vật sinh sống trong đồng ruộng bắt đầu sống lại, những tiếng kêu dần dần vang lên trong cánh đồng yên tĩnh, đủ loại tiếng kêu của côn trùng vang liên tiếp, rít rít xì xì như có con rắn bò đi qua, chít chít như tiếng của con chuột chạy ra khỏi hang, thậm chí xa xa còn có vài tiếng céc céc kì quái, không biết là do quạ đen hay là cú mèo kêu trong đêm khuya nữa, thỉnh thoảng còn có cảm giác có những bóng ma đang ngấm nhìn mọi thứ từ trong bóng tối.

Trước mặt vẫn chỉ là cỏ và cỏ, rậm rạp khôn cùng, gần như không có đường, may mắn là trên đồng ruộng không phải tất cả đều là vùng đất bằng phẳng mà còn có móm đá, gò đất hay những bụi cây dại mọc trơ trọi nên dựa theo vài phần trí nhớ hẳn vẫn có thể đi về nơi hẳn muốn đến, ước chừng hơn nửa canh giờ sau thì rốt cuộc Thiệu Cảnh và Tiểu Trư đã đến được nơi hẳn muốn đến.

Dưới ánh sao, một chiếc ao nhỏ trong veo sau đám cỏ dại màu xanh đậm nằm im lặng trong bóng đêm thâm trầm xuất hiện ở ngay trước mắt Thiệu Cảnh và Tiểu Trư.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Săn Thú (1)

Đêm dần vào khuya, lúc này rất nhiều người đã chìm vào mộng đẹp nhưng vẫn còn có những người chưa đi ngủ, trong Bạch Hồ thành cách dãy núi Thiên thanh ngoài ngàn dặm đang có một nơi như vậy, là một túr lầu nhỏ hai tầng đang chìm trong yên lặng, có một người đang lặng lẽ thấp lên ngọn nến sáng trong màn đêm, ánh nến chập chờn khiến bóng người chiếu lên chiếc cửa sổ bị lay động, uốn éo.

Ở những vùng đất xung quanh Vạn Yêu Cốc thì Tiểu Hồ thành thuộc phạm vi thế lực của Huyền Thiên tông cũng có thể xem là một nơi náo nhiệt thịnh vượng nhưng nếu dựa theo quy mô thành trì thì Tiểu Hồ thành chỉ là một tiểu thành mà thôi, không thể so với sự hùng vĩ giàu có của đại thành đệ nhất của Vạn Yêu Cốc là Bạch Hồ thành. Bạch Hồ thành nằm ở phía bắc của Vạn Yêu Cốc, giao thông tiện lợi, nó nằm trên con đường nối giữa Trung Thổ Cửu Châu và Vạn Yêu Cốc, điều này khiến cho tòa thành này càng ngày càng thịnh vượng phát đạt, chưa từng suy bại và cho đến nay thì đã hưng thịnh cực kì, nói không ngoa thì nó chính là tòa đại thành nắm hầu hết tất cả những tinh hoa của những khu vực gần Vạn Yêu Cốc.

Đại thành rộng lớn lại nằm trên yếu địa nên số lượng tu sĩ hàng ngày qua lại trong đó nhiều hơn mấy lần so với Tiểu Hồ Thành, hơn nữa mấy năm gần đây thanh danh của Vạn Yêu Cốc đang không ngừng vang xa, dần dần truyền đến tai người Trung Thổ nên những ngày gần đây càng ngày càng có nhiều vị tu sĩ từ Trung Thổ đến nơi này thám hiểm, tất nhiên là họ đều dừng chân nghỉ lại trong Bạch Hồ thành. Dù sao thì Bạch Hồ thành cũng chính là tòa thành hùng vĩ phồn hoa nhất, gần như tất cả những gì đám tu sĩ cần đều có thể tìm được, cho dù có đi đến những tiểu thành ở xung quanh như Tiểu Hồ thành thì cũng chưa chắc đã kiếm được những tài liệu cần kiếm, bởi vì quy mô phồn thịnh trong Bạch Hồ thành to lớn vô cùng, mặt hàng đầy đủ, đặc biệt là những hàng hóa vật phẩm cao cấp thì gần như tất cả tu sĩ của Vạn Yêu Cốc đều biết chỉ có đi đến Bạch Hồ thành thì mới có thể tìm được thứ tốt thật sự.

Địa phương phồn hoa như vậy nên việc buôn bán có thể nói là xuôi buồm thuận gió, không biết từ bao giờ mà mỗi ngày linh thạch đều chuyển động trong đó như dòng thác âm ầm đổ vào dòng sông, ai nhìn vào cũng phải đờ mắt ? Không tính một vài tiểu môn phái bé nhỏ lẫn lộn kiếm sống ở trong thành thì trong Vạn Yêu Cốc có bảy đại thế lực mạnh nhất hùng cứ ở nhiều khu vực khác nhau, chỉ có tam đại thế gia xây dựng căn cơ ở cùng trong một tòa thành là Bạch Hổ thành. Nhắc tới họ cũng vừa khéo, tam đại thế gia này chính là ba thế lực lớn trong bảy đại thế lực của Vạn Yêu Cốc, theo thứ tự là Nguyên gia, Bạch gia, Từ gia, tam đại thế gia tu chân.

Ba đại thế gia này chia khối thịt mỡ là Bạch Hổ thành thành chín miếng khác nhau, miếng cặn còn lại thì dành cho một vài tiểu môn phái chia nhau kiếm sống, những năm gần đây lục đục giữa ba nhà đã là chuyện nhìn nhiều quen mắt ở trong Bạch Hổ thành, chỉ có điều chúng đều là những chuyện xấu xa không nên nói thì hơn, bề ngoài thì ba đại thế gia đang chung sống rất thoải mái với nhau, bởi cho dù chỉ phát sinh chút mâu thuẫn rất nhỏ cũng rất nhanh bị những vị trưởng bối trong gia tộc ra mặt làm hòa rồi dè ép mâu thuẫn xuống dưới. Đầu năm này, những câu chuyện buồn bực vì chưa phát tài phát lộc, chưa kiếm được linh thạch mới là thật đấy.

Bảy đại thế lực mặc dù được xưng cường đại nhưng cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá xung quanh khu vực Vạn Yêu Cốc này mà thôi, nếu so sánh với những đại phát hào phú thật sự của Trung Thổ Cửu châu thì thực sự vẫn còn cách biệt một trời một vực. Chỉ có điều may mắn Trung Thổ Cửu Châu mới thật sự là vùng đất màu mỡ, trong vùng đất rộng lớn mênh mông có vô số động thiên phúc địa nên những danh môn đại phái ở trong đó không cảm thấy vừa mắt với vùng đất biên thùy như Vạn Yêu Cốc mà thôi, cũng lắm chỉ là đám môn hạ đệ tử rồi núi tu hành thì mới đến vùng đất khi họ có gậy như thế này lịch lăm rèn luyện một phép. Bởi vì cuộc sống của họ đã rất tốt rồi, tiêu điều tự tại không cần quan tâm tới sắc mặt của người khác, đặc biệt là tam đại thế gia trong Bạch Hổ thành, riêng phần địa bàn của bọn họ thì số linh thạch mỗi ngày kiếm được từ trong phường thị của Bạch Hổ thành phồn hoa đã có thể thoải mái tiêu xài phung phí cả đời. Ai ngờ Bạch gia trong tam đại thế gia không hiểu đâu óc bị làm sao lại nghĩ đến việc kéo quai vật khổng lồ như Thần Tiên hội đến Bạch Hổ thành, đây không phải là dẫn sói vào cắn gà nhà sao ?

Đưa mắt nhìn khắp toàn bộ tu chân giới của thần châu hạo thổ, người nào không biết Thần Tiên hội được xưng là đệ nhất thương hội trong thiên hạ, việc buôn bán thâm sâu khó lường, tin tưởng rằng nó chính là thương hội giàu có và bán hàng giỏi nhất trong thiên hạ! Nghe nói chỉ cần có chi nhánh của Thần Tiên hội mở ở địa phương nào đó thì sinh ý của tất cả các cửa hàng hoặc phường thị ở xung quanh đều bị hạ thấp xuống ba thành, đây không phải là trắng trợn cướp miếng ăn của người khác sao ?

Không nói đến tất cả thế lực lớn nhỏ trong Bạch Hổ thành giờ phút này đều lo lắng không yên, tâm thần bất an, lòng đầy tức giận mà lúc này ngay trong lầu nhỏ hai tầng của Bạch gia, nằm trong sân nghiệp của một trong tam đại thế gia của Bạch Hổ thành, trong canh giờ im ắng của đêm khuya, bên trong lầu hai của lầu nhỏ đang có hai người ngồi đối diện, xì xào bàn bạc điều gì đó.

"Ba thành? Đây tuyệt đối chỉ là lời đồn thổi, làm sao có thể tin được." Người vừa nói là một ông cụ tóc bạc, mày râu đều trắng nhưng da thịt lại bóng loáng như đứa trẻ, cái gọi là tóc bạc mặt hồng hào chân hẵn là để chỉ những người như ông cụ này. Ông cụ tinh thần quắc thước, trên bàn tay đang cầm Thủy Tinh Cầu to bằng nắm đấm màu xanh da trời vô cùng hiếm thấy, mỉm cười nói.

Ngồi đối diện ông cụ là một người trung niên nam tử, tay cầm quạt xếp, mày kiếm mắt sáng, dáng điệu uy nghi, mặc dù tuổi tác khá lớn, hai bên tóc mai bạc sương nhưng từ bên trên khuôn mặt vẫn nhìn ra được ngày xưa của hắn là một chàng trai trẻ có dung mạo phong lưu, tiêu sái lỗi lạc hơn người. Người này là Bạch Thế Hân, gia chủ Bạch gia trong tam đại thế gia, cũng là một nhân vật mức tiếng gần xa, đỉnh đỉnh đại danh ở trong Bạch Hổ thành, đặc biệt là mấy ngày gần đây càng lúc hắn càng nổi danh hơn hẳn, trở thành nhân vật chính trong đề tài của những câu chuyện phiếm, đàm luận của vô số tu sĩ lúc trà dư tửu hậu ở đầu đường cuối ngõ trong Bạch Hổ thành.

Giờ phút này, Bạch Thế Hân đang nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy, nhìn ông cụ và ung dung cười nói: "Danh tiếng của Thần Tiên hội như tiếng sấm bên tai, tu sĩ trong thiên hạ ai ai cũng biết, lại thêm lần này có Nguyệt Công huynh tự mình tọa trấn, quản lý phân hội trong cơ nghiệp của Thần Tiên hội, dùng thủ đoạn thông thiên của ngài thì đề ép sinh ý của những cửa hàng xung quanh giảm xuống ba phần tự nhiên chỉ là việc nhỏ nhặt mà thôi.

Ông cụ được gọi là Nguyệt Công cười nói: "Bạch lão đệ quá mức xem trọng lão phu rồi, bản hội mặc dù có chút hư danh nhưng thần châu hạo thổ chính là vùng đất tàng long ngoạ hổ, danh môn đại phái nhiều như rừng, kỳ nhân dị sĩ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chúng ta chỉ là hòa khí sinh tài mà thôi. Ngược lại lần này đến Bạch Hổ thành mở tiệm mới, mấy vị thần tiên trong hội đều vô cùng coi trọng, sau này chúng ta còn phải nhờ cậy Bạch gia gia chủ rất nhiều.

Bạch Thế Hân chấp tay nhún nhường, mỉm cười nói: "Nguyệt Công khách khí quá, Bạch gia vốn chỉ là tiểu tộc bên ngoài của Thần Tiên hội, trăm năm trước tiến vào nơi này cũng vì phụng mệnh của đại nhân "Tỳ Phù Thần", lại nhờ mọi người trong hội âm thầm ủng hộ mới có thể đứng vững chân trụ lại để bắt đầu phát triển..., hôm nay Thần Tiên hội đã có ý nhúng chàm vào nơi này, Bạch gia chúng ta há lại là kẻ không tận tâm tận lực báo đáp lại?" Dùng một lát, sắc mặt của Bạch Thế Hân nghiêm nghị hơn trước, thấp giọng nói với Nguyệt Công: "Công ơn của đại nhân Tỳ Phù Thần năm đó sâu như biển rộng, toàn bộ người của Bạch gia đều không dám quên, chỉ là núi cao sông rộng đường xá xa xôi nên nhiều năm qua không được báo đáp công ơn của người. Xin hỏi Nguyệt Công, thần thể của đại nhân có được an khang hay không ?"

Nghe Bạch Thế Hân hỏi đến đại nhân Tỳ Phù Thần, nụ cười trên mặt của Nguyệt Công lập tức biến mất, nghiêm mặt nói: "Bạch Gia Chủ đừng buồn, đại nhân Tỳ Phù Thần là một trong năm vị "Ba thân Hai tiên" đứng đầu bản hội, có đại thần thông hủy trời diệt đất, tu hành cao thâm không phải những kẻ như chúng ta có thể tưởng tượng. Về phần thần thể ngài có được an khang hay không thì chúng ta đừng quan tâm thì tốt hơn."

Cây quạt đang phe phẩy trong tay Bạch Thế Hân lập tức cứng đờ, một lúc sau thì gõ quạt vào đầu rồi áy náy nói: "Đúng vậy, đúng vậy, huynh xem đề xem, đúng là hồ đồ"

Sắc nghiêm trên mặt Nguyệt Công thư thái hơn, mỉm cười nói: "Bạch lão đệ không cần phải như thế, huynh hiểu, con người mà. Chỉ có điều lần này lão phu đến Bạch Hổ thành, ngoại trừ phụng mệnh đại nhân Tỳ Phù Thần đến chương quản phân hội bên ngoài trong Bạch Hổ thành thì trước khi đi đã có một vị thần tiên khác phân phó lão phu làm một việc, muốn tới khu vực Vạn Yêu Cốc này âm thầm điều tra, nghe ngóng một tin tức, không thể nói trước nhưng vẫn muốn nhờ Bạch lão đệ giúp đỡ một ít."

Bạch Thế Hân khẽ giật mình, nói: "Là vị thần tiên nào đã phân phó? Không biết là sự tình quan trọng như thế nào, Nguyệt Công cứ nói đừng ngại, chỉ cần Bạch gia ta có thể giúp thì nhất định sẽ giúp."

Nguyệt Công lại gần Bạch Thế Hân, thấp giọng nói: "Là đại nhân Bộ Ngạn Thần?"

"Híz-khà-zzz..." Bạch Thế Hân sắc mặt sợ hãi rồi bất ngờ hít sâu một hơi khí lạnh.

Đôi mắt của Nguyệt Công nhìn thấy sắc mặt của Bạch Thế Hân nhưng thực sự không để ý ở trong lòng, vị thần tiên ấy ở trong Thần Tiên hội vốn là người có địa vị cao cao tại thượng, chấp quản hình phạt, thanh danh lạnh lùng, người ngoài không biết là chuyện bình thường nhưng tất cả những người trong hội đều phải kính sợ, Bạch gia mặc dù chỉ là một gia tộc phụ thuộc Thần Tiên Hội nhưng vẫn sẽ biết được một hai tình huống quan trọng ở trong hội, cho nên khi Bạch Thế Hân nghe tới Bộ Ngạn Thần liền lập tức nghĩ tới danh tiếng của ngài mà sợ hãi.

Chỉ có điều Bạch Thế Hân dù sao cũng là gia chủ của một thế gia, công phu dưỡng khí không tầm thường, chỉ thoáng thất thố một khoảng khắc liền khôi phục rất nhanh, nghiêm nghị nói với Nguyệt Công: "Đã là mệnh lệnh của lão thần tiên thì chúng ta đều sẽ quên mình phục vụ, thỉnh Nguyệt Công nói lần này lão thần tiên phân phó huynh điều tra việc gì?"

Nguyệt Công nhẹ gật đầu, nói: "Chuyện này nói rất dài dòng nhưng sự tình quan trọng nhất chính là điều tra về Thiên Âm môn."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Săn Thú (2)

Bạch Thế Hân chau mày, nói: "Thiên Âm môn? Môn phái này đệ đã từng nghe qua, nghe nói đó là một tiểu phái chi nhánh của Ma giáo lưu truyền từ ngày xưa đến bây giờ, công pháp âm độc, bị chư phái chính đạo trục xuất khỏi thần châu hạo thổ, chạy trốn một thời gian thì chuyển vào khu vực gần Vạn Yêu Cốc. Chỉ là nhiều năm nay Thiên Âm môn một mực bị bảy đại thế lực của chúng đệ khống chế, không nổi lên được và cũng chưa từng nghe nói chúng có nơi nào để khai sơn lập phái cả, chẳng lẽ?"

Nguyệt Công nhẹ gật đầu nói: "Chuyện còn con của lũ yêu ma ấy căn bản không đáng để chúng ta phải hao tổn tâm trí. Nhưng mấy tháng trước có một tên tiểu mật thám hồi báo, nói là trong lúc vô tình bị Thiên Âm môn thu làm môn hạ, trở thành một vị tế tự cổ quái của bọn Thiên Âm môn. Kỳ thật oai môn tà đạo của bọn chúng có rất nhiều đấm té tà thần thì cũng không phải là việc lạ lùng gì nhưng tên mật thám này lại dâng lên một cái đại định của tế tự, bộ dáng cổ sơ, rất là kỳ lạ." Dứt lời, Nguyệt Công lắc đầu nói tiếp: "Đệ cũng biết là bản hội có rất nhiều tai mắt ở bên ngoài, ngoài trừ đám mật thám của bản hội thì còn thêm rất nhiều mật thám, tai mắt của những tiểu môn phái sống dựa vào bản hội. Tên mật thám lần này chính là đệ tử ngoại môn của một tiểu phái như thế, thậm chí hẳn còn chưa được chính thức thu nhận làm đệ tử, cho nên Khi bản báo cáo này trở lại thì thật sự là không được người nào để ý tới."

Bạch Thế Hân khẽ lắc đầu, thầm nghĩ khoảng cách thật sự là xa xôi vô cùng, đồng thời cũng thầm cảm thấy sợ hãi, thế lực của Thần Tiên hội to lớn ngoài sức tưởng tượng khiến hắn lo lắng không yên.

Nguyệt Công tiếp tục nói: "Ai ngờ một tháng trước, không biết vì sao mà bản báo này lại bị rơi vào trong tay của đại nhân Bộ Ngạn Thần, trùng hợp là mặc dù lão thần tiên chẳng mấy khi để ý tới những việc trong bản hội nhưng lại cực kỳ coi trọng chiếc đại đỉnh cũ nát, lập tức hạ lệnh truy xét, kết quả khi người tuân mệnh đi truy tra quay lại thì tên mật thám kia đã bị chết oan uổng từ lâu mất rồi."

Bạch Thế Hân lông mày cau lại, sắc mặt bỗng lạnh giá hẳn, nói: "Diệt khẩu rồi à?"

Nguyệt Công chậm rãi lắc đầu, nói: "Khó mà nói, chẳng có chứng cứ gì cả. Tên mật thám kia cùng lắm cũng chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Khí Cảnh đạo hạnh thấp kém, quanh năm suốt tháng kiếm ăn ở trong tiểu thành Nam Sơn thành gần khu vực Vạn Yêu Cốc, tên là Lý Long. Khi có người truy tra tới đó thì đột nhiên phát hiện người này đã biến mất, nhiều ngày sau mới tìm thấy ở trong rừng sâu ở xa ngoài thành, tất nhiên lúc ấy hẳn đã chết rồi, bị vứt xác vào trong một cái hồ to, đồng thời trong hồ còn có một cỗ thi hài, tra xét thì đó cũng là một tu sĩ buôn bán nhỏ ở trong Nam Sơn thành, tên là Mã lão thất. Ngoài ra, bên trên thi thể của hai người này hình như còn bị người đổ vào loại nước độc ác vô cùng là "Hóa Thi Thủy", thi thể bọn họ đã bị mất đi hơn nửa, nếu không phải trong bản hội có vài vị kỳ nhân dị sĩ, thông qua dấu vết còn sót lại để điều tra thân phận hai người thì e rằng ngay cả manh mối để tìm kiếm cũng không có."

Bạch Thế Hân trầm ngâm một lát, nói: "Hóa Thi Thủy là vật âm độc, hơn nữa nó đúng là vật của Thiên Âm môn, hẳn là Thiên Âm môn đã phát hiện ra điều gì đó rồi giết người diệt khẩu?"

Lông mày trắng của Nguyệt Công nhíu chặt lại, nói: "Huynh cũng nghĩ đến khả năng đó, chỉ là Thiên Âm môn đã dấu kín hành tung trong nhiều năm như vậy, người thường khó mà biết tung tích, chứ đừng nói gì tìm được đến vùng đất tế tự của bọn chúng. Trước mắt chỉ có nó là đầu mối duy nhất, bản hội tất nhiên vẫn phải người điều tra nhưng Bạch gia là một đại thế lực ở trong khu vực Vạn Yêu Cốc, mọc rễ ở nơi này hơn trăm năm, mong rằng đệ sẽ giúp huynh một tay."

Bạch Thế Hân nhẹ gật đầu, nói: "Nguyệt Công huynh yên tâm, việc này Bạch Mỗ chắc chắn sẽ giúp, tất nhiên sẽ phải tìm ra hung thủ sát hại Lý Long,

điều tra cho được manh mối Thiên Âm môn, cũng mong Nguyệt huynh trước mặt đại nhân Bộ Ngạn Thần nói giúp Bạch gia ta vài câu tốt đẹp."

Nguyệt Công cười ha ha, nói:"Như vậy đa tạ. Đợi bây giờ nữa là ngày chi nhánh của Thần Tiên hội khai trương trong Bạch Hồ thành, đến lúc đó huynh và đệ bắt tay hợp tác, khai sáng cục diện tam tối này, lúc đó kiểu gì nắm vị thần tiên, đại nhân của Thần Tiên Hội chăm nhìn chúng ta bằng con mắt khác?"

Bạch Thế Hân tươi cười, gật đầu đồng ý.

Ngoài phòng, đêm càng khuya hơn, trên trời treo đầy những vì sao lấp lánh, bây giờ tất cả mọi âm thanh đều chìm vào im lặng, ở giữa trời đất chỉ là một vùng đen tối.

※※※

Gió núi từ phương xa không biết tên thổi tới trong đêm, xẹt qua đồng ruộng và đồi núi, lướt qua ao nhỏ rồi mang theo hơi nước rét buốt thổi vào khuôn mặt của Thiệu Cảnh. Con gió lạnh chui vào trong cổ rồi lướt xuống cả người khiến cho Thiệu Cảnh không kiềm lòng được mà phải rụt tay rụt chân lại. Hẳn thờ phù một hơi rồi nhẹ nhàng bước về phía sau, tựa mình vào cành cây chắn gió.

Giờ phút này mặt nước của ao nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, chợt có con gió vô tình lướt đến gợn lên từng gợn sóng lăn tăn rung động rồi rất nhanh lại trở về phẳng lặng như cũ. Bốn bề xung quanh ao nhỏ vẫn giống hệt như trước đây, mấy tảng đá lớn bề mặt lồi lõm, mấy gốc cây già uốn lượn phủ bóng xuống mặt hồ. Thiệu Cảnh giờ phút này đang trốn ở trong đám cành lá rậm rạp của một cây cổ thụ, đôi mắt cẩn thận quan sát chăm chú cảnh tượng xung quanh ao nhỏ từ trong ổ lá âm rậm rạp. Về phần Tiểu Trư giờ phút này mặc dù không thấy tung tích nhưng giữ nó và Thiệu Cảnh có thể hiểu bằng những động tác, nó nghe theo sự chỉ đạo của Thiệu Cảnh mà ra nấp ở giữa khe hở giữa hai tảng đá lớn, trong bóng tối từ mù rất khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Những vì sao sáng lung linh lấp lánh trên trời như muốn tô điểm thêm vẻ đẹp cho màn trời đen như mực, nhờ chút ánh sáng mờ mờ ấy mà có thể trông thấy đám nước phẳng lặng tĩnh mịch, ở gần đầm nước là một vài ghềnh đá nhỏ nhỏ, xa hơn tí nữa là đến đám cỏ dại mọc dày đặc và rậm rạp rồi. Cỏ dại lớn lên rất cao, nếu có một vài con dế nhỏ bé tới gần hay di chuyển ở trong đó thì thật là khó có thể nhận ra.

Ánh mắt hắn lướt qua vùng quê yên tĩnh mọc đầy cỏ dại, chờ lâu không nhận được nên có hơi khản trương, thậm chí còn đói khát đến mức có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Đêm hôm khuya khoắt lại đi vào chỗ này, mục đích của Thiệu Cảnh rõ ràng là lại muốn cùng với Tiểu Trư liều mạng rồi. Về phần đối tượng để bọn hắn phải liều mạng rõ ràng vô cùng, chính là những con yêu thú rất có thể sẽ xuất hiện ở chỗ này. Lần trước chiến đấu với con Ma Nha Lanh, mặc dù có khó khăn trắc trở nhưng đầu sao cuối cùng Thiệu Cảnh cũng nhờ vào hai cái răng của nó mà mới kiếm được hai viên linh thạch, trên người yêu thú thường thường đều có những đồ vật mà tu sĩ cần, nguyện ý cầm linh thạch đổi lấy nên mới có nhiều người có hứng thú vào trong Vạn Yêu Cốc mạo hiểm săn yêu thú như vậy. Mà Thiệu Cảnh bây giờ lại đang có trong tay thuật pháp Hóa Cầu thuật cấp một uy lực khá là lớn.

Sở dĩ chọn chỗ này vì số yêu thú kiếm ăn bên ngoài Vạn Yêu Cốc không nhiều lắm, địa phương khác không biết thế nào nhưng ít ra thì Thiệu Cảnh từng gặp được một con yêu thú ở chỗ này. Ngoài ra, là Thiệu Cảnh tâm tư kín đáo, sau khi suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy cái ao nhỏ này cũng là một địa điểm mấu chốt, đám yêu thú kiếm ăn bên ngoài Vạn Yêu Cốc đều là đám yêu thú cấp thấp, mặc dù hung mãnh thô bạo hơn hẳn lũ dã thú bình thường nhưng xét về thể chất thì thực ra khá giống loài dã thú, cũng lắm là chúng khỏe mạnh hơn đám dã thú một chút thôi. Chính vì lý do đó nên thực ra đám yêu thú này cũng có rất nhiều nhu cầu, một trong số đó là cần phải uống nước.

Cái ao nhỏ này nằm một mình ở nơi đã ngoại hoang vu, màu nước trong vắt, hiển nhiên làm một địa điểm để uống nước vô cùng tốt.

Thiệu Cảnh núp trong tán cây, sau khi hít thật sâu mấy lần thì chậm rãi đi về nội tâm đánh hồi hộp xuống, đồng thời chuyển động ánh mắt để lướt qua lại bốn phía xung quanh đồng ruộng, bụi cỏ, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi trong bầu không khí im ắng. Thình thoảng trong lòng hắn cũng sẽ nghĩ tới mấy thứ gì đó, có lúc tự giễu rồi lại có lúc đắc ý, chỉ có những đệ tử tu luyện tới đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh của Huyền Thiên tông mới được các vị sư phụ đồng ý cho phép đi vào trong Vạn Yêu Cốc săn giết yêu thú, đương nhiên mục tiêu cũng chỉ là vài loại yêu thú chiến lực kém cỏi mà thôi, hơn nữa thường xuyên phải có sư huynh đạo hạnh cao thâm dẫn đường và bảo hộ cho toàn bộ đội ngũ. Về phần Thiệu Cảnh như vậy, đạo hạnh chỉ là Luyện Khí Cảnh sơ giai tầng có thể đệ tử thì rõ ràng lại dám chạy đi săn giết yêu thú, có thể nói là chuyện chưa nghe nói bao giờ, phải biết rằng ngay cả với thiên tài trong đám đệ tử như Tô Thanh Dung, Huyền Thiên tông từ trước đến nay đều chưa từng cho nàng làm điều gì vượt khỏi quy củ đâu này, nhất là việc nguy hiểm như săn giết yêu thú.

Gió lạnh thổi vào, côn trùng kêu rúc rích, Thiệu Cảnh đợi trong tán cây thật lâu nhưng bốn phía vẫn lạnh lùng, quanh quẩn không thay đổi. Thiệu Cảnh nấp trong tán cây mà suy nghĩ như đưa đám, thậm chí chẳng nghĩ chẳng lẽ lần trước chỉ là vận khí may mắn nên mới gặp được một con yêu thú sao? Ánh mắt không ngừng quan sát chung quanh rồi Thiệu Cảnh bị ngờ ngác một lát, bởi hắn không phát hiện được bất kì dấu hiệu khác thường nào cho thấy yêu thú sắp xuất hiện mà chỉ thấy được ở giữa hai tảng đá lớn ở bên dưới chân mình, Tiểu Trư đang ẩn thân trong đó chẳng biết nó ngủ từ lúc nào mà đã ngủ say như chết rồi..

Như vậy mà cũng có thể ngủ được hả trời? Thiệu Cảnh nấp trong tán cây cảm thấy bó tay toàn tập, thậm chí lão tử ở trên này khản trương lo lắng nhìn bốn phía xung quanh vậy mà cái con heo chỉ biết ăn hàng này lại nằm ngủ ngày khò khò được..... Ghờ, trong lòng giận run lên chỉ muốn bẻ gãy mấy cành cây to để nện tỉnh con heo lười chỉ biết ngủ. Ai ngờ đúng vào lúc đó, khi hắn vừa mới vươn tay ra thì cánh tay đột nhiên cứng đờ rồi vội vàng rụt trở về, bởi vì trong bóng tối của bụi cỏ dại ở đằng trước đang có hai đốm sáng âm u lấp lóe.

Đó là đôi mắt của một con yêu thú hoặc là đôi mắt của một con dã thú.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Săn Thú (3)

Thiệu Cảnh gần như ngay lập tức đánh giá được tình hình ở trước mặt khiến cho thân thể hắn lập tức bị kéo căng ra rồi.

Con yêu thú trong bụi cỏ không có đi ra ngay mà đứng chân chờ ở trong bụi cỏ một lúc, sau khi chắc chắn bốn phía xung quanh hoàn toàn không có động tĩnh gì thì nó mới chậm rãi đi ra, thân hình của nó từ từ rời khỏi bóng tối. Thiệu Cảnh nấp trong tán cây gần như bị ngừng thở, nín hơi tập trung nhìn kỹ thì lập tức bị ngơ ngác một chút, hắn đã thấy con yêu thú đang đi lại gần cái ao nhỏ, lông màu xám, hai răng nanh màu trắng muối, đúng là một con Ma Nha Lang rồi.

Con Ma Nha Lang này cẩn thận từng tí từng tí, nhìn ngó bốn phía rồi mới đi lại gần ao nhỏ, đang định cúi xuống lại ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi sau đó mới cúi đầu, bắt đầu uống nước.

Hầu như ai cũng sẽ như thế này, đầu tiên chưa làm việc mà chỉ đứng nhìn thì có lẽ sẽ cho rằng rất khó nhưng nếu như đã trải qua một lần và có kinh nghiệm thì chắc chắn trong lòng người đó sẽ cảm thấy tự tin hơn nhiều. Lẽ ra Thiệu Cảnh sẽ phải ra về sau một đêm chờ đợi mệt mỏi nhưng sau khi nhìn thấy con Ma Nha Lang, sự bất an trong lòng hắn đã buông lỏng xuống rất nhiều, lần trước đã có thể giết được một con Ma Nha Lang thì hiển nhiên lần này hắn cũng có thể giết được.

Hắn nhìn xuống phía dưới một lúc, Tiểu Trư vẫn nằm ngáy khò khò y như trước, khoe miệng Thiệu Cảnh run rẩy, răng nghiến tềo tềo, chỉ hận mình không thể nhảy xuống đá nó một trận. Nếu dùng đạo hạnh Luyện Khí Cảnh kém cỏi của hắn mà chiến đấu với con Ma Nha Lang tất nhiên chỉ còn con đường chết, hắn mang theo Tiểu Trư lười làm chỉ thích ăn hàng tới nơi này tất nhiên là muốn dùng bộ da cứng hơn da trâu của nó để chống đỡ lại con yêu thú, hắn sẽ đứng ở phía sau tập trung tinh thần nhắm trúng pháp thuật vào con yêu thú, bây giờ thì tốt rồi, con heo chết tiệt này nó ngủ rồi

Thiệu Cảnh biết Ma Nha Lang là loài mất thính tai tinh nên đến giờ này hắn mới không làm điều gì mờ ám để đánh thức bé heo, nói cách khác hắn không muốn làm kinh động con Ma Nha Lang, chỉ là giờ phút này muốn phóng ra một quả cầu lửa thì thật là không thích hợp chút nào, chỉ cần lửa vừa bùng lên thì sẽ giống như ngọn đèn sáng rực lên cả khoảng không gian tối đen như mực này, há con yêu thú lại không nhìn thấy quả cầu lửa cũng như nhận ra chỗ Thiệu Cảnh ẩn thân. Nói thực ra Thiệu Cảnh hiện tại cũng không đặt nhiều hy vọng tin tưởng vào Tiểu Trư, cái con heo này ngủ rồi thì say như chết, đơn giản gọi nó sẽ không tỉnh, chính mình nếu hành động thiếu suy nghĩ làm kinh động con Ma Nha Lang thì một là nó chạy mất, hai là nó nhảy lên cây tìm mình ăn thịt, cái nào cũng tệ cả.

Không nghĩ tới chuẩn bị lâu như vậy mà gần đến giây phút quan trọng nhất thì lại xảy ra tình huống ngoài ý muốn, Thiệu Cảnh không nhìn được nhưng chỉ biết lâu bầu thẳm trong miệng, thời gian từng giây một trôi qua rất nhanh, con yêu thú Ma Nha Lang kia đang uống nước nhưng Thiệu Cảnh không biết nó sẽ đứng đó uống nước đến khi nào. Tới giờ phút cấp bách thì ánh mắt của Thiệu Cảnh khẽ đảo qua cái ao nhỏ một cái, hắn thấy đầm nước trong veo đang dập dềnh từng con sóng nhỏ, đột nhiên linh cơ khẽ động rồi nghĩ ra một biện pháp rất hay.

Hỏa Cầu thuật sẽ tạo ánh sáng nhưng Thủy Tiên thuật thì không!

Hắn chỉ biết vền vẹn có hai loại thuật pháp, những ngày này vẫn chỉ tập vẽ phù văn phù trận về Hỏa Cầu thuật nhưng Thủy Tiên thuật cũng là thuật pháp cấp một, cũng thúc dục từ sợi bôn nguyên được Minh Tư thuật bồi đắp cơ mà, uy lực nhất định là sẽ không kém Hỏa Cầu thuật bao nhiêu, đồng thời Thủy Tiên thuật ngưng tụ thành thanh thú linh khí, không màu, không phát sáng, ngay cả ban ngày cũng có lúc không nhìn thấy nói gì đến đêm tối như mực này, nó đúng là thuật pháp thích hợp để đánh lên con yêu thú.

Vừa nghĩ đến đây thì Thiệu Cảnh không chờ đợi gì nữa, cánh tay khẽ nhúc nhích, lòng bàn tay duỗi ra và hướng lên, một luồng linh lực nho nhỏ nhẹ nhàng rung động trong không khí rồi từ từ bay lên, một sợi linh lực bé tí tí ngưng tụ ở trong lòng bàn tay hắn thành một sợi dây dập dềnh như sóng, không màu trong suốt nhấp nhô như gợn sóng, cong cong thanh tuyến chậm rãi xuất hiện ở trong bóng đêm, sau đó nó uốn lượn vờn vẹo rồi biến thành một mũi tên bằng nước có đầu trước sắc nhọn như dao và phần sau hơi thô, tua tủa như lông chim, bay giữa không trung chờ đợi giây phút rời khỏi nó.

Những động tác liên tiếp không dừng này chính là những động tác mà Thiệu Cảnh thuần thục vô cùng, yểu chuyển lưu loát như nước chảy mây trôi, không chút chần chờ nhưng vẫn cẩn thận, tỉ mỉ trong từng động tác điều khiển linh lực thuật pháp. Con Ma Nha Lang đang uống nước ở bên cạnh ao nhỏ không phát hiện được bất cứ dấu hiệu khác thường nào trong bóng tối ở trên ngọn cây cỏ thụ ở bên cạnh nên vẫn uống nước ngon lành, cũng lắm là nó thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống uống nước.

Khoe miệng nở nụ cười chiến thắng, Thiệu Cảnh hít sâu một hơi rồi khẽ rung rung bàn tay, ngón tay dựng thành chỉ như đao hường về con yêu thú Ma Nha Lang ở trước mặt, lập tức thúc dục chỉ tiễn rồi bắn nó đi như bay, lao nhanh như chớp, không một tiếng động bay về phía con Ma Nha Lang trong bóng tối mịt mù. Gần như là đúng lúc ấy Thiệu Cảnh chợt nhớ tới cái gì đó, tay phải đang duỗi thẳng lập tức thu lại rồi thò tay vào trong túi Lưu Vân, sau một hồi lục lọi thì căn tờ phù lục về Hỏa Cầu thuật đang phát sáng mờ mờ cầm chặt vào trong tay. Những ngày này hắn đều cố gắng tu tập Minh Tư thuật không chút lười biếng, mặc dù sợi linh lực bôn nguyên trong cơ thể tăng trưởng vô cùng chậm chậm nhưng dù sao cũng có tăng trưởng, cho nên sau khi phát ra một cái Thủy Tiên thuật thì linh lực còn sót lại của hắn vẫn còn có thể thúc dục một trương phù lục, sự cẩn thận ăn sâu vào máu nên coi như là phòng bị trước thì sẽ tránh được tai họa.

Thủy tiên pháp không lao tới, gần như là đến sát gần thì phản chiếu ánh sáng yếu ớt của những vì sao lấp lánh trên bầu trời nên khiến cho con Ma Nha Lang phải chú ý, con yêu thú này vô ý gầm thét lên nhưng mà hiển nhiên là nó đã né không kịp, dòng nước vốn ôn nhu, mát như nước gợn giờ phút này lại hóa thành một mũi tên vô cùng sắc nhọn, thể không thể đỡ, lập tức trúng vào ngực của con Ma Nha Lang, sau đó hình như ánh sáng phản chiếu sáng

hơn hẳn và tiếng kêu của con yêu thú càng thêm đau đớn, bộ da dày cứng hơn hẳn lũ dã thú tầm thường giờ phút này còn mềm hơn cả miếng đậu hủ, nó đang bị rạn nứt dần.

Trong đêm tối, từ trong giò truyền đến một tiếng kêu gào "za za" đau đớn, máu phụt ra thành vòng đẹp như bông hoa hồng màu máu đỏ tươi, trọn vẹn phun cao tầm ba thước, con Ma Nha Lang giờ phút này hình như vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, rống gào lớn lên rồi cố hết sức cúi đầu nhìn xuống bộ ngực của mình, sau đó bốn chân nó run loạn choạng rồi bắt đầu không thể đứng vững nữa, bốn chân run rẩy.

Lại một tiếng rống sắc lạnh, the thé truyền ra từ miệng con yêu thú đang đứng cạnh ao nhỏ, lập tức khiến cho Tiểu Trư đang ngủ say phải bừng mình tỉnh giấc, giật mình rồi nhảy dựng lên rồi chui ra khỏi khe đá tắm tối, lập tức nó nhìn thấy con Ma Nha Lang hung ác đang đau khổ gầy dựa trong bóng đêm, Tiểu Trư sợ hãi kêu lên một tiếng rồi lập tức nhe răng trợn mắt, kêu rống lên gầm ghè con yêu thú.

Thiệu Cảnh nấp trong cây nhìn chăm chú.

Con Ma Nha Lang đã nghe thấy những tiếng động ở bên này, hình như đang nghĩ tới điều gì đó nên quay người lại định chạy trốn nhưng máu từ lồng ngực bị tổn thương của nó đang chảy xối xả như con sông dữ đập ngoài biển khơi, nhanh chóng nhuộm hồng cả mặt đất, thậm chí còn chảy vào ao nước không xa rồi nhuộm đỏ cả ao nước mới vừa rồi vẫn còn trong vắt.

Sau một lát cố gắng bước đi thì con Ma Nha Lang chán nản ngã bịch xuống đất, run rẩy hai lần cuối cùng trên mặt đất rồi nằm im không một tiếng động.

Thiệu Cảnh liền nhảy xuống từ trên cây, sắc mặt mặt mày tái nhợt, dù nói thế nào thì giờ phút này linh lực trong cơ thể hắn đã bị tiêu hao tới tám chín phần mười nhưng hiển nhiên kết quả rất khả quan đấy, thậm chí hắn còn chưa bao giờ dám tưởng tượng sẽ có một ngày mình giết một con Ma Nha Lang lại đơn giản và nhẹ nhàng như vậy. Xem ra chỉ cần tìm đúng được nhược điểm của yêu thú và lựa chọn được phương pháp ra tay chính xác, lại thêm uy lực cường đại từ thuật pháp của mình thì việc đi săn giết yêu thú quả thật đúng là một lựa chọn đúng đắn.

Hắn đi tới bên cạnh con Ma Nha Lang, Tiểu Trư cũng đi qua, dùng bộ dáng của vị anh hùng vô cùng dũng cảm vừa chiến đấu với yêu thú, giống như kiểu người không chết thì ta chết rồi đập vào người con Ma Nha Lang xấu số, Tiểu Trư héch mồm cao lên và không ngừng kêu ụt ụt, người không biết nhìn thấy vẻ tự đắc và hùng dũng của nó thì e rằng đều nghĩ rằng con Ma Nha Lang đang nằm trên mặt đất là do Tiểu Trư đã đại chiến ba trăm hiệp với nó, trải qua thiên tân vạn khổ, vất vả vô cùng mới dùng tài cán của mình để giết chết con yêu thú độc ác.

Thiệu Cảnh từng mắt nhìn con heo lười chỉ thích ăn rồi lại ngủ, hóa ra bây giờ còn là một con heo thích thể hiện và đoạt công của hắn, hắn phì cười đập nó một phát, đá bay Tiểu Trư khỏi người con Ma Nha Lang rồi móc ra một con dao găm từ trong túi Lưu Vân, sau đó bắt đầu gỡ xuống hai cái răng nanh dài trắng muốt từ trong miệng của nó.

Trên người loại yêu thú như Ma Nha Lang thì chỉ có mỗi một đôi răng nanh là đáng giá tiền, Thiệu Cảnh lịch duyệt phong phú lại đọc nhiều sách vở nên có kiến thức uyên bác, hơn nữa còn có kinh nghiệm nhìn hàng vì ngày nào cũng phải đứng buôn bán ở Thiên Phong lâu nên đối với những bộ phận đáng giá của đám yêu thú bình thường hắn biết rõ như lòng bàn tay. Thật vất vả mới gỡ xuống được hai cây răng nanh, Thiệu Cảnh cảm chúng ra ao nhỏ rửa sạch sẽ rồi cầm lên xem xét một lát, chỉ thấy trên chiếc răng nanh trắng muốt có một vài đường cong uốn lượn, trên nhọn dưới thô, thoạt nhìn đúng là hoàn mỹ không chút tỳ vết thì không nhìn được mà gặt đầu, mỗi nờ một nụ cười vui vẻ và hài lòng.

Nhưng hắn còn nhớ rất rõ bởi vì uy lực của Hỏa Cầu thuật lần trước quá lớn nên khiến cho hai chiếc răng nanh của con Ma Nha Lang lúc đó bị cháy hỏng một tí, kết quả là Tà chương quỹ của Thanh Thủy Các khấu trừ giá mỗi thanh một viên linh thạch, hôm nay cầm hai cái răng không tổn hao gì qua đây, chắc chắn hắn có thể kiếm được bốn viên linh thạch rồi.

Thỏa mãn cười gât gât gù, tiện tay vắt hai cái răng nanh vào trong túi Lưu Vân rồi Thiệu Cảnh kêu một tiếng rồi nhìn Tiểu Trư đang không ngừng diều võ dương oai ở bên cạnh thì thể con Ma Nha Lang, đứng dậy đồng thời lại cảm thấy trong lòng thoáng do dự, bây giờ trở về ngọn núi hay là lại lên tác cây tu tập Minh Tư thuật, để cho linh lực trong cơ thể hồi phục rồi lại tiếp tục chờ đợi và săn bắn? Phải biết rằng tình cảnh như vậy đúng là vừa đỡ một mà lại vừa có thể kiếm linh thạch một cách vô cùng dễ dàng nữa.

Đứng vào lúc hắn trầm ngâm đang định đi loay quanh suy nghĩ thì đột nhiên lại nhìn thấy hai đốm sáng ô u chậm rãi lóe lên ở sâu trong bóng tối của bụi cỏ trước mặt, chúng sáng như ẩn như hiện, ánh mắt thâm thúy và nặng theo sự tàn nhẫn hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Trầm Mặc (1)

Lòng Thiệu Cảnh thoáng trầm xuống, bàn tay hắn gần như là đã nắm chặt tờ phù lục Hỏa Cầu thuật trong vô thức, ở vào tình huống nguy cấp này thì tâm phù thuật này chính là thứ duy nhất mà hắn có thể trông cậy. May mắn là đứng vào tình huống nguy cấp đột ngột này thì Tiểu Trư rốt cục đã phản ứng rất kịp thời, nó gầm nhẹ hai tiếng rồi nhảy đến trước người Thiệu Cảnh, gầm ghè nhìn chăm chăm vào hai đốm sáng trong bụi cỏ tắm tối, lộ ra một bộ dáng rất hung hãn.

Hai đốm sáng âm u lấp lóe trong bóng tối từ từ lại gần khiến cho bụi cỏ đại cao lớn và rậm rạp lập tức bị đỏ sáng hai bên, một thân ảnh cường tráng chậm rãi hiện ra trước mắt bọn họ. Đây là một con yêu thú có hình dáng kỳ lạ, thân thể còn to hơn cả con trâu một vòng nhưng đầu chỉ to bằng con trâu

bình thường, trên trán mọc hai sừng lớn, bốn chân có móng vuốt sắc bén, kỳ quái nhất là ngoại trừ vùng bụng có chỗ trống thì toàn thân đều đâm ra những cây gai nhọn tua tủa, thậm chí cả đầu nó cũng không phải là ngoại lệ, nhất là ở giữa trán còn có một cái gai cực lớn đâm xuyên ra ngoài, dường như còn thô to hơn hai cái sừng mọc ở hai bên một chút, dài ước chừng ba thước, sắc bén vô cùng tựa như lưỡi đao thương, ở bên dưới ánh sáng mờ mờ của những vì sao thì cây gai ấy của nó nhọn hoắt, phản xạ lại ánh sáng của vì sao bằng những tia sáng lạnh lùng, con yêu thú này hình như chính là một con nhím gai bị biến dị.

"Thứ Ngưu thú!" Sắc mặt của Thiệu Cảnh càng lúc càng khó coi.

Thứ Ngưu thú thật ra không phải là loại yêu thú cao cấp có chiến lực mạnh mẽ, trên thực tế nó chỉ là yêu thú cấp thấp nhất, là cấp một giống như con Ma Nha Lang vừa bị Thiệu Cảnh giết nhưng nếu so sánh thì con Thứ Ngưu thú này khó đối phó hơn con Ma Nha Lang rất nhiều, nguyên nhân là bởi vì toàn thân nó đều mọc tua tủa đâm gai sắc nhọn. Vốn nó đã có sức lực mạnh mẽ của yêu thú lại còn có đám gai to nhọn mọc khắp toàn thân nên rất nhiều con yêu thú khác không dám động vào nó, thậm chí loài Thứ Ngưu thú còn chẳng bao giờ phải sợ hãi hay úy kỵ khi đối mặt với mấy con yêu thú cấp hai.

Đối phó loại yêu thú cổ quái như thế tất nhiên là một việc vô cùng phiền phức, Thiệu Cảnh cúi đầu liếc nhìn Tiểu Trư, thầm nghĩ lần trước móng vuốt của Ma Nha Lang thì Tiểu Trư có thể ngăn cản được nhưng loại yêu thú như Thứ Ngưu thú này có đám gai thô khỏe cực kì lại còn nhọn như cương châm, e rằng nó sẽ là yêu thú khắc tinh của Tiểu Trư mất.

Yêu thú có tính tình tốt hay hiền lành có rất ít và con yêu thú Thứ Ngưu thú ở trước mặt chính là một con ngược lại, tính cách của nó thô bạo hung tàn, chuyên ăn thịt uống máu, nhìn thấy đằng trước chỉ là một người một heo và thi thể của một con Ma Nha Lang đang nằm không nhúc nhích, sự tham lam trong mắt Thứ Ngưu thú càng lúc càng tỏa ra dày đặc, nó gầm lớn một tiếng rồi lao đến.

"Rầm rầm rầm." Tiếng bước chân trầm trọng vang vọng trong không gian xung quanh cái ao nhỏ, thân hình của Thứ Ngưu thú trầm trọng khổng lồ, mặc dù tốc độ chỉ bằng yêu thú bình thường nhưng khí thế lao đến như núi cùng thân thể chĩa toàn gai nhọn ra ngoài, lại thêm cái gai to thô sơ, sắc như mũi thương nhọn ở trên trán đang chĩa thẳng vào người và lao đến khiến cho người ta có cảm giác bất lực Thiệu Cảnh không chút nghĩ ngợi liền né sang bên cạnh, buống bỏ chỗ đứng ngay lập tức, loại yêu thú của thể chất cường hãn như vậy không phải là thứ hần có thể chống lại, nhưng đứng vào lúc hần đang chạy ra xa để tránh né như vậy thì Tiểu Trư lại chẳng chút sợ hãi nào mà lao thẳng vào mặt con yêu thú.

Mặt đối mặt, cứng đối cứng!

Trong lúc né tránh thì Thiệu Cảnh nhìn thấy cảnh tượng ấy, hần chỉ cảm thấy da đầu run rẩy rồi run lên bần bật, lo lắng không thôi.

"Rầm!"

Một tiếng động lớn nặng nề vang lên, hai thân hình to hơn nhau một trời một vực vừa đâm vào nhau, bước chân của con Thứ Ngưu thú bị khựng lại, thế lao cũng bị ngưng lại rồi thân thể của nó bị giật giật hai lần, trong mắt lập tức hiện lên sự phẫn nộ dữ dội. Chỉ có điều so với con Thứ Ngưu thú vẫn có thể đứng nguyên một chỗ và chỉ bị giật giật vài cái thì Tiểu Trư bị tệ hơn nhiều, nó đã lập tức bị bay xa ra ngoài ngay sau khi gặp phải cú va chạm mạnh đó, đồng thời khiến cho nội tâm của Thiệu Cảnh đang đứng ở cách đó không xa phải trầm xuống, bởi vì đứng vào khoảng khắc Tiểu Trư bị đụng bay ra ngoài, nó đã phụng vào không trung một ngụm máu đỏ tươi.

Tiểu Trư ngã "Bịch" một tiếng xuống đất, Thiệu Cảnh nhìn rõ ràng hết cả, mặc dù Tiểu Trư rất nhanh lại bò lên, nhe răng trợn mắt nhìn con Thứ Ngưu thú ở trước mặt nhưng trên đầu vai của nó thỉnh thoảng xuất hiện một lỗ máu, máu tươi ướt át chảy ra, nương theo làn da trắng muốt rồi rơi xuống đất.

Khỏe mất Thiệu Cảnh run rẩy, giận đến mức đứng không vững, quả nhiên mặc dù Tiểu Trư gặp chút kì ngộ nhưng quả thật vẫn còn nhỏ yếu quá, da heo mặc dù cứng cỏi nhưng gặp phải gai nhọn cứng như cương chân của con Thứ Ngưu thú này thì đúng là chẳng thể ngăn cản nổi. Thiệu Cảnh cắn răng, tự bắt buộc mình phải dòi mắt khỏi vết thương của Tiểu Trư theo mình từ nhỏ đến giờ để nhìn chăm chăm vào con Thứ Ngưu thú đang diễu võ giương oai ở trước mặt, tay phải nắm chặt tờ phù lục chứa Hóa Cầu lửa.

Bức tranh vẽ ngọn lửa đỏ tươi như máu thần bí ở trong phù trận của tờ phù lục giờ phút này giống như đang sống lại từ cõi chết, bắt đầu phát ra ánh sáng lấp lóe, lúc sáng lúc tối giống như hô hấp của con người.

Hình như con Thứ Ngưu thú cũng cảm thấy điều gì đó, quay đầu nhìn ngó Thiệu Cảnh, sau đó cúi đầu thấp xuống, gầm ghừ gào thét rồi chĩa cái gai nhọn hoắt về phía Thiệu Cảnh. Trái tim của Thiệu Cảnh lập tức đập thình thịch, hần không thể tưởng tượng được con yêu thú này lại mẫn cảm đến vậy, đang nghĩ ngợi xem có nên chạy ra xa hơn một đoạn không thì Tiểu Trư lại một lần nữa lao đến, đứng chắn đường, bảo vệ người chủ nhân của nó.

"Ut ut", nó thấp giọng kêu mấy câu, thần sắc tức giận nhưng vẫn không lấp được sự đau đớn, thân hình run nhè nhẹ hình như bởi vì nó đang phải chịu nỗi thống khổ đau đớn truyền tới từ lỗ máu trên bả vai nhưng mặc kệ như thế nào, Tiểu Trư vẫn không hề có ý lùi về phía sau, cứ như vậy đứng ở trước người Thiệu Cảnh.

Cử động này đương nhiên là đã khiến kích sự tức giận của con Thứ Ngưu thú, nó nhìn cái thân thể nhỏ bé của con heo vừa bị đâm bằng ánh mắt thô bạo rồi gầm lên hai tiếng, bốn chân đạp đất lấy đà rồi tiếp tục lao đến. Khỏe mất Thiệu Cảnh lại run rẩy, cánh tay giờ phù lục đang sáng lấp lóe nhưng sau đó lại hạ xuống, đây là một kích cuối cùng rồi, tuyệt đối không thể dùng sai được, chính diện ném Hóa Cầu thuật vào nó thì Thiệu Cảnh không nắm chắc được điều gì cả.

Vạn nhất con Thứ Ngưu Thú tránh được thì sao? Hoặc là cùng lắm chỉ công kích được chút da lông sau đám gai dày kia ?

Thân hình của con Thứ Ngưu thú còn to hơn con Ma Nha Lang rất nhiều, gấp đôi gấp ba nó, Hóa Cầu thuật có thể giết chết con Ma Nha Lang nhưng với một con yêu thú mạnh mẽ như con trâu rừng ở trước mặt kia, thật sự có thể bị mất mạng chỉ với một kích sao ?

Trong lòng Thiệu Cảnh giờ phút này đã cảm thấy rất hối hận, hối hận mình quả nhiên vẫn còn quá hấp tấp, yêu thú ở đâu ra để đối phó như vậy, chỉ trách mình tu hành quá kém lại còn đòi ý vào thuật pháp cường đại ngoài ý muốn nên mới đi săn yêu thú, nhưng lúc này chỉ có một tờ phù lục về thuật pháp mà thôi, chuẩn bị thiếu sót và hồ đồ quá.

Trong nháy mắt hắn suy nghĩ vớ vẩn ấy thì Tiểu Trư đứng phía trước lại một lần nữa dừng cảm lao lên, hai con đã thú lại một lần nữa đụng vào nhau, thanh âm va chạm lần này thậm chí còn lớn hơn trước, thậm chí con Thử Ngu thú còn phải lùi lại hai bước, hình như nó đang hoa mắt vậy, hình như va chạm trong cú đụng độ nháy mắt đó đã khiến nó cảm thấy mọi mặt trước mắt dường như rất mơ hồ. Chỉ có điều hiển nhiên Tiểu Trư bị nặng hơn nhiều, đồng thời trên người nó thủng thêm một lỗ máu khiến người ngoài nhìn phải giật mình, lỗ máu mới thủng ngay gần lỗ máu cũ.

Huyết hoa phun ra, rồi rơi xuống đầu của Tiểu Trư đang run rẩy.

Sắc mặt của Thiệu Cảnh lập tức tái nhợt.

Vài sợi gân xanh lập tức nổi cộm trên trán và trên cổ, hồ hấp nghe trầm trọng hơn nhiều nhưng hắn vẫn cắn chặt hàm răng, vẫn gất gao cầm chặt tờ phù lục về Hóa Cầu thuật ở trong tay, cầm chặt tờ phù lục đang lấp lóe ánh phù văn đỏ chói chứ không hề ném nó ra khỏi tay.

Cảnh tượng chiến đấu ngắn ngủi mà thảm thiết, Tiểu Trư lại gãy dựa bò lên, nửa trước người đã bị nhuộm màu đỏ tươi, bả vai máu chảy đầm đìa nhưng không hiểu vì sao, Tiểu Trư hoàn toàn không tỏ vẻ sợ chết, mặc dù thanh âm đã yếu ớt đi nhiều và bốn chân lão đảo đứng không vững, nhưng nó vẫn run rẩy đi tới trước Thiệu Cảnh.

Trong ánh mắt thô bạo của con Thử Ngu thú lại một lần nữa hiện lên hình ảnh của Tiểu Trư đang đứng ngẩn ngơ ở trước người chủ nhân của nó.

Một giọt máu đỏ tươi như huyết châu từ đỉnh đầu của Tiểu Trư chảy xuống, rơi vào vành mắt, nhòa tươi cả con mắt.

Cảnh tượng thê lương trong đêm, trong không khí tràn ngập mùi máu, con Thử Ngu thú thoát nhìn đã bắt đầu trở lên luống cuống, nó liên tiếp bị Tiểu Trư yếu ớt khiêu khích vậy mà lại chưa thể giết chết được, điều đó khiến cho con yêu thú không thể kìm chế bản thân, dường như khoảnh khắc này không có thứ gì có thể ngăn nó lại, con Thử Ngu thú hét lớn một tiếng rồi cúi đầu, lại một lần nữa hung hãn lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên: Luân Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.